C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Sapkowski_A-Zaklínač_3-Křest_ohněm.pdb

PDB Name: Sapkowski_A-Zaklínač_3-Křest_oh
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Sapkowski
Křest ohněm

Through these fields of destruction
Baptism of fire I've watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms...

Dire Straits

Tehdy řekla věštkyně zaklínači: "Toto je moje rada: obuj boty železné a do ruky vezmi berlu taktéž železnou. Běž v železných botách na sám konec světa, cestu před sebou železnou holí ohledávej a vlastními slzami skrápěj. Jdi ohněm i vodou, nezastavuj se, zpátky se neohlížej. Až prošlapeš železné podrážky, až odřeš železnou hůl, až větrem a žárem vyschnou tvé oči tak, že již nebudou schopny ani slzu uronit, pak dospěješ na konec světa. Tam snad nalezneš to, co hledáš, to, co miluješ. Kdož ví."
Zaklínač tedy šel. Šel ohněm i vodou, za sebe se neohlížel. Než nevzal si železné boty ani berlu. Vzal jen svůj zaklínačský meč. Neposlechl slova věštkyně. A dobře učinil, poněvadž to byla mizerná věštkyně.

Flourens Delannoy: Bajky a pohádky

KAPITOLA PRVNÍ
V křoví pokřikovali ptáci.
Trnitou houštinou dřišťálu a ostružiníku zarostlé svahy údolí byly výtečným místem pro úkryt a pastvu, nic divného, že se sem slétali drobní opeřenci. Neúnavně zde trylkovali zvonci, cvrlikaly čečetky a konopky, chvílemi se ozývalo zvučné "pink-pink" pěnkavy. Pěnkava ohlašuje déšť, pomyslela si Milwa a bezděčně pohlédla na oblohu. Nebylo na ní ani mráčku, ale na to pěnkavy nikdy nedbají. Tak či tak by deště bylo zapotřebí.
Tady, naproti vyústění údolí, bylo lovecké stanoviště poskytující slušnou šanci na dobrý úlovek - zvláště zde v Brokilonu, v ráji divoké zvěře. Dryády, jež ovládaly rozsáhlé území původního pralesa, lovily poměrně zřídka a lidé neměli odvahu sem přicházet. V těchto místech se lovec pro maso či kožešiny mohl snadno sám stát lovnou zvěří. Brokilonské dryády neměly slitování s vetřelci. Milwa se o tom kdysi přesvědčila na vlastní kůži.
O zvěř v Brokilonu nouze nebyla, přesto však dnes strávila Milwa na čekané již dvě hodiny a stále žádný výsledek. Lovit za pochodu nemohla - měsíc trvající sucho vystlalo zemi pod nohama vrstvou suchého listí a větviček, šelestící a chrastící při každém kroku. V těchto podmínkách zaručovalo úspěch pouze nehybné vyčkávání v záloze.
Na oblouku luku se usadila babočka admirál. Milwa ji nezaplašila. Pozorovala, jak motýl skládá a rozkládá pestrá křídla, a zároveň si prohlížela luk, své nové jmění, z něhož se stále nepřestávala těšit. Byla vynikající lučištnicí, dokázala ocenit dobrou zbraň. Ta, kterou třímala v ruce, byla nejlepší z nejlepších..
Vlastnila v životě nepřeberně luků. Střílet se učila z obyčejných jasanových a tisových, avšak záhy dala přednost reflexním lukům ze skládaných materiálů, jakých používaly dryády. Byly kratší, lehčí a pohotovější, díky vrstvené

kompozici dřeva, rohoviny a zvířecích šlach též "rychlejší" než třeba tisové - vystřelený šíp doletěl k cíli rychleji a plochým obloukem, což zvláště při větru omezovalo možnost zanášení. Špičkovým výrobkům tohoto druhu se po elfsku říkalo zefhar, neboť načtyřikrát prohnutá ramena lučiště připomínala právě tento runový znak. Milwa používala zefary dlouhou dobu a přesvědčila se, že ostatní typy se jim nevyrovnají.
Přesto však nakonec objevila takový luk. Nemohlo to být nikde jinde, než na Námořním trhu v Cidaris, který byl proslulý přepestrou nabídkou zvláštního a vzácného zboží, dováženého plavci z nejvzdálenějších koutů světa, kam až dokázaly doplout jejich koggy a galeony. Kdykoliv se Milwě naskytla možnost, navštěvovala tržiště a prohlížela si cizokrajné luky. Právě tam jednoho dne získala luk, o kterém si myslela, že jí bude sloužit po dlouhá léta - v Zerrikánii vyrobený zefar, vyztužený leštěnými rohy stepní antilopy. Zdál se jí dokonalý. Ale pouze rok. Přibližně po roce na stejném tržišti a u stejného kupce nalezla opravdový skvost.
Ten luk byl dovezen z dalekého Severu. Lučiště bylo dlouhé přesně šedesát dva palce, na rukojeti z velmi tvrdého dřeva byla připevněna plochá ramena, sklízená střídavě z vrstev ušlechtilých dřev, velrybích kostic a vyvařených šlach. Od ostatních zbraní v krámku se nelišil pouze konstrukcí, nýbrž i cenou. Právě cena byla to první, co upoutalo pozornost lučištnice. Když ale vzala luk do ruky a vyzkoušela jej, bez smlouvání a otálení zaplatila, kolik si obchodník řekl. Čtyři sta novigradských korun. To se rozumí, že u sebe neměla tak ohromnou sumu - musela na trhu prodat svůj zánovní zerrikánský zefar, svazek sobolích kůží a překrásný výrobek elfských klenotníků, korálovou kamej na šňůrce říčních perel.
Leč nelitovala. Nikdy. Nový luk byl neuvěřitelně lehký a neomylně přesný. Třebaže nebyl příliš dlouhý, skrýval v klíženém lučišti nečekanou sílu. Vybaven dokonale vypnutou tětivou ze lněné a hedvábné příze, měl při čtyřiadvaceticoulovém napnutí tah padesáti pěti liber. Pravda, některé luky dosáhly tahu přes osmdesát, avšak Milwa to považovala za přehnané. Šíp z její velrybí pětapadesátky překonal vzdálenost dvou set stop mezi dvěma údery srdce a na sto kroků měl dost síly, aby skolil jelena. Člověka, pokud nenosil zbroj, na stejnou vzdálenost prostřelil naskrz. Po zvířatech větších než jelen a lidech v brnění Milwa střílela málokdy.
Motýl odletěl. Ptactvo se neustále hašteřilo v houští. A pořád se nic neukázalo na dostřel. Milwa se pohodlně opřela o kmen borovice a pohroužila se do vzpomínek. Měla dost času.

*

K jejímu prvnímu setkání se zaklínačem došlo v červenci, dva týdny po událostech na ostrově Thaneddu a vypuknutí války v Dol Angra. Po mnoha dnech se Milwa vrátila do Brokilonu, přivedla s sebou zbytky komanda Scoia'tael, rozprášeného v Temerii při pokusu probít se na území válčícího Aedirnu. Veverky se chtěly přidat k povstání podnícenému elfy z Dol Blathanna. Nepodařilo se jim to a nebýt Milwy, nikdo z nich by nepřežil. Díky ní nalezly útočiště v Brokilonu.
Ihned po příjezdu jí bylo sděleno, že Aglais ji očekává v Col Serrai. Milwu to udivilo, protože Aglais byla představenou brokilonských léčitelek a hluboká kotlina Col Serrai se svými jeskyněmi a horkými zřídly byla místem uzdravování. Poslechla však pozvání, protože byla přesvědčena, že jde o přání nějakého léčeného elfa, který chce jejím prostřednictvím navázat spojení se svým komandem. Když ale spatřila zraněného zaklínače a dozvěděla se, oč jde, popadl ji vztek. S rozevlátými vlasy vyběhla z jeskyně a všechnu zlost si vylila na Aglais:
"Viděl mě! Viděl mou tvář! Uvědomuješ si, co mi hrozí?"
"Ne, neuvědomuji," odvětila nevyrušeně léčitelka. "Je to Gwynbleidd, zaklínač. Přítel Brokilonu. Je tady od novoluní, čtrnáct dní. A ještě nějaký čas uběhne, než bude moci vstát a chodit. Prahne po zprávách ze světa, zprávách o svých blízkých. Pouze ty mu je můžeš doručit."
"Zprávy ze světa? Zbláznila ses, divoženko? Máš ponětí, co se teď děje ve světě, za hranicemi tvého klidného lesa? V Aedirnu se válčí! V Brugge, Temerii a Redanii je rozvrat, peklo, lov na lidi! Všude pátrají po těch, kteří zesnovali rebelii na Thaneddu! Na každém kroku je plno špiclů a an'givare, stačí jen slůvko utrousit, hubu otevřít, a už si na tebe kat v temné kobce červeným železem posvítí. Teď mám chodit vyzvídat, vyptávat se, sbírat zprávy? Nastavovat krk? Pro koho? Pro nějakého polomrtvého zaklínače? Je to snad můj bratr anebo přítel? Přišlas o rozum, Aglais!"
"Jestli máš v úmyslu takhle křičet," nenechala se vyvést z míry dryáda, "pojďme dál do lesa. On potřebuje klid."
Milwa se bezděčně ohlédla k jeskyni, kde před chvíli viděla raněného. Je to kus chlapa, musela uznat v duchu, hubený, ale samá šlacha... Hlavu má bílou, ale břicho ploché jako mladík, na první pohled je jasné, že se v životě s nouzí potýkal, ne s pivem a se slaninou...
"Byl na Thaneddu," konstatovala, nezeptala se. "Vzbouřenec."
"Nevím," pokrčila rameny Aglais. "Je raněn, potřebuje pomoc. Ostatní mě nezajímá."
Milwa se zarazila. Léčitelka byla známá svou málomluvností, ale Milwa již stačila vyslechnout klevety dryád z východní hranice a o tom, co se přede dvěma týdny v lese událo, vlastně všechno věděla. O mladé čarodějce s kaštanovými vlasy, která se v magickém záblesku nenadále objevila uprostřed Brokilonu a přivlekla s sebou mrzáka s přeraženou rukou a nohou. Byl to zaklínač, kterého dryády znaly pod jménem Gwynbleidd - Bílý Vlk.
Zpočátku, jak vyprávěly vzrušené dryády, žádná nevěděla, co dělat. Zkrvavený zaklínač střídavě křičel a omdléval, Aglais ho obvazovala, čarodějka nadávala. A plakala. Tomu poslednímu Milwa ani za mák nevěřila - kdo kdy viděl vědmu plakat? Později prý přišel příkaz z Duén Canell, od Stříbrooké Eithné, paní Brokilonu. Rozkaz vládkyně lesa dryád zněl: čarodějku poslat pryč, zaklínače léčit.
Byl léčen, to Milwa viděla. V jeskyni ležel v nádrži naplněné vodou z brokilonských čarovných pramenů a jeho v dlahách znehybnělé končetiny byly hustě ovinuty šlahouny léčivé conynhaely a výhonky purpurového kostivalu. Byl při smyslech, přestože léčení conynhaelou obvykle leží v bezvědomí, mluví z cesty, promlouvá z nich magie...

"Nuže?" vytrhl ji ze zamyšlení pokojný hlas léčitelky. "Jak ses rozhodla? Co mu mám povědět?"
"Aby táhl ke všem čertům," zavrčela Milwa a rázně si popotáhla brašnou a loveckým nožem obtížený pás. "A ty ho tam můžeš doprovodit, Aglais."
"Je to tvoje rozhodnutí. Nemohu tě nutit."
"Správně. Nemůžeš."
Odešla do řídkého borového lesa, ani jednou se neohlédla. Hněvala se.
O událostech, které se přihodily o prvním červencovém novu na Thaneddu, Milwa věděla, vyprávěli o tom Scoia'tael. Během sjezdu čarodějů došlo na ostrově k boji o moc, byla prolita krev a padaly hlavy. Jako na smluvené znamení vpadla tou dobou nilfgaardská vojska do Lyrie a Aedirnu. Začala válka. Zároveň zahájily ozbrojené síly Temerie, Redanie a Kaedwenu mohutné tažení proti Veverkám. Za prvé proto, že vzbouřené mágy prý přišlo na ostrov zbraněmi podpořit komando Scoia'tael. Za druhé: údajně to byl elf anebo půlelf, kdo dýkou bodl a zabil redanského krále Vizimira. Rozzuření lidé se všemi prostředky pustili do Scoia'tael. Rozpoutala se řež, elfská krev tekla proudem.
Ha, napadlo Milwu, možná je něco pravdy na těch kněžských žvástech o blízkém konci světa a posledním soudu. Svět je v jednom ohni, člověk nejen elfovi, ale i člověku vlkem, bratr bratru nepřítelem na smrt... A zaklínač zasahuje do politiky, účastní se rebelie. Zaklínač má přece za úkol putovat z místa na místo a hubit lidem nebezpečné netvory! Co svět světem stojí, žádný zaklínač se nemíchal do politiky ani do války. Mezi lidem se dokonce traduje bajka o přihlouplém králi, co chtěl vodu čerpat řešetem, ze zajíce učinit kurýra a ze zaklínače vojvodu. A tumáš, zaklínač poraněn v protikrálovském spiknutí, musí se v nepřístupném pralese před trestem ukrývat. Vskutku konec světa!
"Vítej, Mario."
Trhla sebou. O sosnu se opírala nevysoká dryáda, jejíž oči a vlasy měly barvu stříbra. Na pozadí lesního porostu jí paprsky zapadajícího slunce vytvořily okolo hlavy svatozář. Milwa poklekla na jedno koleno a schýlila hlavu: "Buď pozdravena, paní Eithné."
Vládkyně Brokilonu zastrčila za lýkový opasek nožík ve tvaru srpu.
"Vstaň," vyzvala dívku. "Projdeme se. Chci si s tebou promluvit."
Kráčely bok po boku stínem lesa, drobná, stříbrovlasá dryáda a vysoká, plavá dívka. Trvalo dlouho než se daly do řeči:
"Dávno jsi nezavítala do Duén Canell, Mario."
"Měla jsem málo času, paní Eithné. Od Stužky je do Duén Canell daleko a já... Vždyť víš."
"Vím. Jsi unavená?"
"Elfové potřebují pomoc. Pomáhám jim přece na tvůj rozkaz..."
"Na mou prosbu."
"Ovšem. Na prosbu."
"Mám ještě jednu."
"Myslela jsem si to. Zaklínač?"
"Pomoz mu."
Milwa se zarazila a otočila, prudkým pohybem ulomila překážející větvičku, otočila ji v prstech a hodila na zem.
"Už půl roku," řekla tiše, upírajíc zrak do stříbřitých očí dryády, "nasazuji život, elfy z rozbitých komand převádím do Brokilonu. Když si odpočinou a uzdraví se z ran, vodím je nazpět... Je to málo? Neudělala jsem ještě dost? Každého novu odcházím do černé noci... Vždyť už se bojím slunce jako netopýr anebo puštík..."
"Nikdo nezná lesní stezky jako ty."
"V lese se nic nedovím, musím mezi lidi. Zaklínač chce, abych mu nosila zprávy. Patřil ke vzbouřencům, jeho jméno budou znát všichni an'givare. Ani pro mne není ve městech zvlášť bezpečno. Co když mě někdo pozná? Lidé nezapomněli, ta krev je ještě čerstvá... Protože tehdy bylo prolito hodně krve, paní Eithné."
"Nemálo," stříbrné oči staré dryády byly cizí, studené neproniknutelné. "Nemálo, to je pravda."
"Jestli mě poznají, narazí mě na kůl."
"Jsi rozvážná a opatrná."
"Abych zjistila, co se chce zaklínač dozvědět, musí jít opatrnost stranou. Musím se vyptávat. A v dnešní době je smrtelně nebezpečné projevovat zvědavost. Jestli mne chytí..."
"Máš spojení."
"Zabijí mě. Umučí. Nebo zavlečou do Drakenborgu..."
"Jenže něco mi dlužíš."
Milwa odvrátila tvář a kousla se do rtu.
"Ano, dlužím," přiznala hořce. "Není mi dovoleno na to zapomenout."
Zavřela oči a ihned se jí stáhla tvář, rty se zachvěly a čelisti stiskly. Pod víčky jí chladným měsíčním světlem tamté noci zasvítila vzpomínka. Vrátila se pronikavá bolest v kotníku, kolem něhož se zadrhla smyčka pasti, bolest v kloubech vyvolaná strašlivým trhnutím. V uších jí zašustilo listí švihem se vzpřimujícího stromu... Křik, divoké, vyděšené zmítáni a plíživý pocit strachu, když pochopila, že se vlastní silou nevyprostí... Strach, vrzání lana, rozhoupané stíny, země nad hlavou a nebe pod nohama, obrácené vrcholky stromů, bolest a krev bušící ve spáncích... A po rozednění dryády, v kruhu kolem ní... Stříbrný smích. Loutka na provázku! Houpej se, houpej hlavou dolů. Její vlastní, ale zároveň cizí křik. A potom tma.
"Ano, mám dluh," potvrdila skrze zaťaté zuby. "Jsem přece z provazu odříznutý oběšenec. Jak vidím, dokud budu naživu, ten dluh nesplatím."
"Každý má nějaký dluh," řekla Eithné. "Takový je život, Mario Barring. Dluhy a splátky, závazky, vděčnost... Udělal něco pro někoho. Nebo možná pro sebe? Protože ve skutečnosti vždy platíme sobě, ne někomu jinému. Každý dluh musíme vyrovnat sami se sebou, každý z nás je zároveň dlužník i věřitel. Jen musíme sami sobě předkládat účty. Při

příchodu na svět je nám dána chvíle života, a pak už jen splácíme dluhy. Sobě. Pro sebe. Proto, aby byly vyrovnány, až nadejde konec."
"Ten muž je ti blízký, pani Eithné. Ten... zaklínač."
"Blízký Přestože o tom ani sám neví. Vrať se do Col Serrai, Mario Barring. Běž za ním. A splň mu, oč tě požádá."

*

V údolí zašustilo listí, praskla větvička. Ozvalo se hlasité, podrážděné "ček-ček" vyplašené straky, ptáci odletěli. Milwa zatajila dech. Konečně.
"Ček-ček-ček," zakřičela straka. Zapraskala další větvička.
Milwa si upravila starý, oblýskaný, kožený chránič na levém předloktí a vložila ruku do smyčky na úchytu luku. Z toulce vytáhla šíp, mimovolně přezkoumala stav letek a hrotu. Šípy kupovala na jarmarcích, obvykle vybírala tak jeden z deseti, avšak opeření vždy vyráběla sama. Většina prodávaných hotových střel měla letky krátké a nastavené podél dříku, Milwa však používala výhradně spirálově opeřené šípy s letkami nikdy kratšími než pět coulů.
Nasadila šíp na tětivu a zahleděla se k ústí údolí, mezi červenými bobulkami ověšené keře dřišťálu.
Pěnkavy neodletěly daleko, opět je bylo slyšet. Pojď, srnko, pomyslela si Milwa, napínajíc luk. Pojď, jsem připravena.
Ale ještě v křoví srny odbočily k napajedlu u potůčku, tekoucímu ke Stužce. Z údolí vyšel jen srnec. Pěkný, odhadem okolo čtyřiceti liber váhy. Zvedl hlavu, zastříhal ušima, potom přistoupil k nejbližšímu keři a uškubl pár lístků.
Byl otočen dobře, mírně zezadu. Kdyby mezi ním a Milwou právě nestál kmínek stromu, bez váhání by vystřelila. Pokud by trefila do břicha, hrot by je prostřelil a pronikl by k srdci, játrům anebo plícím. Jestli by zasáhla stehno, přeťal by hrot tepnu a zvíře by rychle padlo. Čekala, neuvolňovala tětivu.
Srnec náhle popošel pár kroků a otočil se k ní čelem. Milwa v duchu zaklela. Zásah zepředu byl nejistý, šíp mohl minout plíce a skončit někde v břišní dutině. Vyčkávala, zadržovala dech, v koutku úst cítila slanou chuť tětivy. To byla další velká, neocenitelná přednost jejího luku - žádnou silnější anebo nedokonaleji vypracovanou zbraň by nedokázala tak dlouho udržet napjatou, aniž by riskovala únavu svalů a sníženou přesnost střely.
Naštěstí se v následující chvíli srnec otočil bokem. Sklonil hlavu a začal se pást. Milwa vydechla, namířila na komoru a lehce pustila tětivu z prstů.
Nezaslechla však očekávané prasknutí hrotem přeraženého žebra. Srnec vyskočil, frkl a zmizel. Jenom suché větve zapraskaly a listí zašustilo.
Několik úderů srdce stála Milwa nehybně jako kamenná socha lesní bohyně. Teprve když zanikl poslední zvuk, zvolna spustila pravou ruku od tváře a sklonila luk. Uložila si do paměti trasu útěku zasaženého zvířete, klidně se posadila a opět se opřela o strom. Byla zkušená lovkyně, od dětství pytlačila v panských lesích, svou první srnu složila v jedenácti letech, prvního čtrnácteráka - jako předzvěst nebývalého loveckého štěstí - přesně v den svých čtrnáctých narozenin. Zkušenost ji naučila, že s pronásledováním poraněného zvířete není třeba spěchat. Pokud zasáhla přesně, srnec neuběhl více než dvě stě kroků. Pokud trefila o něco hůř - ač si takovou možnost ze zásady nepřipouštěla - mohla jí ukvapenost lov jen ztížit. Postřelené zvíře se po krátkém panickém úprku zastaví. Je-li však pronásledováno a plašeno, dokáže se i před smrtí hnát ozlomkrk a zastavit se až za sedmi horami.
Měla zhruba půl hodiny času. Strčila si do úst utržené stéblo trávy a zamyslela se. Vzpomínala.

*

Když se po dvanácti dnech vrátila do Brokilonu, zaklínač už chodil. Kulhal sice a nezatěžoval čerstvě srostlou kost, nicméně chodil bez cizí pomoci. Milwu to nepřekvapilo: věděla o divotvorných účincích lesní vody a rostliny zvané conynhaela. Znala také léčitelské schopnosti Aglais, několikrát byla svědkyní takřka zázračného vyléčení velmi vážně poraněných dryád. A ani zkazky o úžasné houževnatosti a odolnosti zaklínačů nebyly, jak vidno, vycucané z palce.
Nešla do Col Serrai hned po příchodu, třebaže ji dryády upomínaly, že se Gwynbleidd nemohl dočkat jejího návratu. Otálela úmyslně, své poslání nesla stále s nelibostí a chtěla to dát patřičně najevo. Doprovodila do tábora elfy, které přivedla do Brokilonu. Rozvláčně podala hlášení o všem, co je cestou potkalo a upozornila dryády na lidmi chystanou blokádu hranice na Stužce. Teprve na třetí upomenutí se Milwa zašla vykoupat, převléci a vypravila se za zaklínačem. Čekal na ni pod cedry na okraji mýtiny. Procházel se, čas od času se protahoval a dělal dřepy. Podle všeho mu Aglais doporučila cvičení.
"Jaké jsou zprávy?" zeptal se po pozdravu. Hraná lhostejnost v jeho hlase ji však neoklamala.
"Válka se zřejmě chýlí ke konci," mávla rukou. "Nilfgaard rozdrtil Lyrii i Aedirn. Verden se poddal a temerský král uzavřel smlouvu s císařem. Elfové založili vlastní království v Dolině Květů, ale Scoia'tael z Temerie a Redanie tam neodešli. Bojují dále..."
"To jsem nemyslel."
"Ne?" předstírala údiv. "Ach, ano. Zašla jsem do Dorianu, jak jsi mne žádal, i když to pro mne byla nemalá zacházka. Cesty dnes nejsou bezpečné..."
Odmlčela se. Teď už na ni nespěchal.
"Ten Codringher," zeptala se po chvíli, "kterého jsem měla vyhledat, byl tvůj přítel?"
V zaklínačově tváři se nepohnul ani sval, nicméně Milwa poznala, že pochopil okamžitě.
"Ne, nebyl."
"To je dobře," pokračovala s úlevou, "protože už není mezi živými. Uhořel ve svém domě, ze kterého zůstal jenom komín a zbytek průčelí. Po celém Dorianu se o tom klevetí. Jedni roztrubují, že se nebožtík Codringher zabýval černou

magií a míchal jedy, že uzavřel smlouvu s nečistými silami a nakonec ho pohltilo peklo, druzí se domýšlejí, že strkal nos tam, kam neměl, což prý ostatně bylo jeho zvykem. Někomu to ale zatraceně nebylo po chuti, dal ho tedy odstranit a založit požár, aby zametl stopy. Jaký je tvůj názor?"
Nedočkala se ani odpovědi, ani nic nevyčetla z jeho pobledlé tváře. Pokračovala tedy, ale neslevila ze zlobného a přezíravého tónu.
"Nepřipadá ti zvláštní, že Codringherův dům vyhořel za červencového novoluní, ve stejnou noc, co se udála ta mela na Thaneddu? Jako kdyby se někdo domníval, že Codringher o té záležitosti něco ví a mohl by mluvit. Jako kdyby mu chtěl někdo zavčasu zavřít ústa na věčné časy. Co ty na to? Ha, nic neříkáš. Nejsi moc hovorný patron. Tak ti něco povím já: to vyptávání a pátrání, kterým jsi mě pověřil, je nebezpečné. Ten někdo může chtít umlčet i jiné huby, než jenom tu Codringherovu. To mě napadlo..."
"Omlouvám se," promluvil konečně. "Máš samozřejmě pravdu. Ohrozil jsem tě. Byl to příliš nebezpečný úkol pro..."
"Pro ženskou, že jo?" odhodila prudkým pohybem hlavy z ramen dosud vlhké vlasy. "Tos chtěl říct? Pche, našel se kavalír! Zapiš si za uši, že i když si k čurání musím dřepnout, moje kazajka je podšitá vlkem, a ne zajícem! Neměj mne za zbabělce, když mne vůbec neznáš!"
"Znám tě," namítl tiše, nevšímaje si jejího zvýšeného hlasu. "Jsi Milwa - Káně. Doprovázíš do Brokilonu Veverky, jen ty s nimi dokážeš proklouznout mezi hlídkami. Znám tvou odvahu. Jenže já jsem tě lehkomyslně a sobecky vystavil..."
"Hlupáku!" přerušila ho zhurta. "Kvůli mě tě hlava, bolet nemusí! O své děvče si dělej starosti!"
Potměšile se ušklíbla. Tentokrát ho výraz tváře prozradil. Úmyslně mlčela, čekala na další otázky.
"Co o ní víš?" vypravil ze sebe. "A od koho?"
"Tys měl svého Codringhera," odsekla a pyšně pohodila hlavou, "já mám zase svoje známé. I oni mají bystré oči a uši."
"Mluv. Prosím tě, Milwo."
"Po tom pozdvižení na Thaneddu to všude vře," začala zeširoka. "Rozpoutaly se hony na zrádce. V první řadě na mágy, kteří se zaprodali Nilfgaardu, a na nepřátele všeho druhu. Někteří byli zatčeni. Po některých, jakoby se zem slehla. Není těžké uhodnout, pod čí křídla se utíkali schovat. Ale nebyli pronásledováni jen čarodějové a zrádci. Vzbouřené mágy na Thaneddu podpořilo zbraněmi komando Veverek, vedl je proslulý Faoiltiarna. Toho zvlášť urputně hledají. Každého zajatého elfa berou na mučidla a cíleně se vyptávají na Faoiltiarnovo komando."
"Kdo je ten Faoiltiarna?"
"Elf, Scoia'tael. Zatápí lidem jako málokterý jiný. Za jeho hlavu je velká odměna. Ale nehledají jenom jeho. Také nějakého nilfgaardského rytíře, který se prý na Thaneddu objevil. A ještě..."
"Mluv."
"An'givare se vyptávají na zaklínače jménem Geralt z Rivie. A děvče jménem Cirilla. Ty dva musí za každou cenu dostat živé. Kdo by jim zkřivil vlas, propadne hrdlem. Haha! Musí tě mít v lásce, když mají takovou starost o tvoje zdraví..."
Zarazila, se, jakmile spatřila výraz jeho tváře, z níž pojednou zmizel nelidský klid. Uvědomila si, že prese všechnu její zlomyslnou snahu se jí nepodařilo nahnat tomu muži strach. Přinejmenším ne o jeho vlastní kůži. Nečekaně pocítila něco jako stud.
"To jejich špiclování je k ničemu," řekla mírněji, avšak stále ještě s úsměškem na rtech. "V Brokilonu jsi v bezpečí. Ani to děvče nedostanou. Když překopali rozvaliny na Thaneddu, trosky té magické věže, která se tam zřítila... Hola, co je s tebou?"
Zaklínač se zapotácel, opřel se o cedr a ztěžka usedl u jeho kmene. Milwa se vyděsila, když spatřila jeho mrtvolně bledý obličej.
"Aglais! Sirsso! Fauwe! Rychle sem! Cholera, snad nechce umírat? Hej, ty!"
"Nevolej je... Nic mi není... Mluv. Chci vědět..."
Náhle pochopila.
"Pod sutí nic nenašli!" vykřikla a ucítila, jak též bledne. "Vůbec nic! Nebyla v troskách! I když obrátili každý kámen a pomáhali si všemožnými kouzly, nenašli ji..."
Otřela si pot z čela a gestem zastavila přibíhající dryády. Uchopila sedícího zaklínače za ramena a sklonila se nad ním, až její světlé vlasy sklouzly na jeho sinalou tvář.
"Špatně jsi mě pochopil," mluvila chvatně, nesouvisle, obtížně hledajíc slova, kterými ho chtěla uklidnit. "Chtěla jsem ti jen říct, že... Nerozuměls mi. Protože já... Jak jsem měla vědět, že ty... To jsem nechtěla... Já jenom, že to děvče... Že ji nenajdou, protože zmizela beze stopy jako ti čarodějové... Promiň mi to."
Neodpověděl. Díval se stranou. Milwa se zakousla do rtu, zaťala pěsti.
"Za tři dny odcházím z Brokilonu," řekla mírně po dlouhém, velmi dlouhém mlčení. "Jen co ubyde měsíce a noci budou temnější. Vrátím se za deset dní, možná dřív. Hned po Lammasu, v prvních srpnových dnech. Neboj se. I kdybych měla proslídit celý kraj, dovím se o ní. A ty se dovíš všechno, co o té dívce zjistím."
"Děkuji, Milwo."
"Do deseti dnů... Gwynbleidde."
"Jsem Geralt," napřáhl ruku. Stiskla ji bez rozmýšlení. Velmi silně.
"Já jsem Maria Barring."
Kývnutím hlavy a náznakem úsměvu poděkoval za její upřímnost, poznala, že ji ocenil.
"Buďopatrná, prosím. Dávej pozor, koho se vyptáváš."
"O mě se nestarej."
"Tvoji informátoři... Věříš jim?"
"Nevěřím nikomu."

*

"Zaklínač je v Brokilonu. U dryád."
"Předpokládal jsem to," založil si Dijkstra paže na prsou. "Dobře, že se to potvrdilo."
Odmlčel se. Lennep si olízl rty. Čekal.
"Dobře, že se to potvrdilo," zopakoval šéf redanské tajné služby zamyšleně, jako by hovořil sám k sobě. "Jistota je tak či tak lepší než předpoklad. Ech, kdyby se ještě ukázalo, že Yennefer je s ním... Není s nim nějaká čarodějka, Lennepe?"
"Čarodějka?" zpozorněl špión. "Ne, pane, není. Co rozkážeš? Chceš-li ho živého, vylákám ho nějakou lstí z lesa. Pokud ho budeš chtít zabít..."
"Lennepe," upřel Dijkstra na agenta chladný pohled, "nebuď přehnaně horlivý. V našem oboru se přemrštěná iniciativa nevyplácí. Je vždy podezřelá."
"Pane," zbledl Lennep. "Já jenom..."
"Vím. Jenom ses ptal, co rozkazuji. Rozkazuji: nechej zaklínače na pokoji."
"Provedu. Co s Milwou?"
"Ji nech taky na pokoji. Prozatím."
"Rozkaz. Mohu jít?"
"Běž."
Agent odešel, tiše a pečlivě za sebou zavřel dubové dveře comnaty. Dijkstra dlouhou dobu nepromluvil, zadumaně hleděl na stůl zavalený lejstry - mapami, dopisy, udáními, protokoly z výslechů, rozsudky smrti.
"Ori."
Tajemník zvedl hlavu a odkašlal si.
"Zaklínač je tedy v Brokilonu."
Ori Reuwen si znovu odkašlal a mimoděk se podíval pod stůl na velitelovu nohu. Dijkstrovi ten pohled neunikl.
"Jistě. Tohle mu nezapomenu," zavrčel. "Dva týdny jsem se nemohl ani postavit. Ponížil jsem se před Filippou, když jsem musel jako pes škemrat o ty její prokleté čáry, jinak bych pajdal do nejdelší smrti. Dobře mi tak, je to moje vina, podcenil jsem ho. Nejvíc mě žere, že mu to nemůžu oplatit, rozsekat mu tu jeho vědmáckou prdel! Sám nemám čas a svoje lidi nemůžu zatahovat do osobních účtů! Že nemůžu, Ori?"
"Ehm, ehm..."
"Nechrchlej. Sám vím. K čertu, jak jen ta moc člověka pokouší! Jak svádí, aby ji zneužil! Když ji člověk má, snadno zapomene... A když zapomene, už se nedokáže vrátit... Filippa Eilhart sedí pořád na Montecalvu?"
"Ano."
"Popadni pero a kalamář. Nadiktuji ti pro ni dopis. Piš... Hrome, nemohu se soustředit. Co je to za křik, Ori? Zatraceně, co se tam venku děje?"
"Žáci házejí kamení na residenci nilfgaardského vyslance. Zaplatili jsme jim za to, ehm, ehm, tak se mně zdá."
"Aha. Správně. Zavři okno. Zítra ať jdou zase házet kamení na filiálku banky trpaslíka Giancardiho. Odmítl mi prozradit totožnost majitelů kont."
"Giancardi, ehm, ehm, poukázal značnou sumu na válečný fond."
"Hm. Tak ať jdou kamenovat banky, které nedaly nic."
"Všechny daly."
"Nudíš mě, Ori. Piš, povídám. Milovaná Fil, světlo mých... Šlak aby to trefil, pořád zapomínám. Vezmi nový arch. Připraven?"
"Připraven, ehm, ehm."
"Drahá Filippo. Paní Triss Ranuncul má jistě starost o zaklínače, kterého teleportovala z Thaneddu do Brokilonu. Chtěla tuto skutečnost udržet v tajnosti ba i přede mnou, což se mne tuze dotklo. Uklidni ji tedy, zaklínač je již v pořádku. Dokonce začal vysílat z Brokilonu vyzvědačku s úkolem najít stopu princezničky Cirilly, osůbky, o níž máš přece i Ty mimořádný zájem. Našemu příteli Geraltovi se zjevně dosud nedoneslo, že zmíněná Cirilla je v Nilfgaardu, kde se chystá k sňatku s císařem Emhyrem. Postarám se, aby se k zaklínači tato informace neprodleně donesla, neboť mi přece záleží na tom, aby nadále zůstal v Brokilonu. Napsals to?"
"Ehm, ehm, zůstal v Brokilonu."
"Nový odstavec. Zajímalo by mne... Ori, otírej pořádně ten brk, hrome! Dopis musí vypadat úhledně, píšeme Filippě, a ne dvornímu radovi. Nový odstavec. Zajímalo by mne, proč se zaklínač nesnaží navázat spojení s Yennefer. Nemohu uvěřit, že by to jeho s obsesí hraničící pominutí smyslů tak zčistajasna vyhaslo, dokonce i v případě odlišného politického stanoviska jeho ideálu. Na druhou stranu, kdyby to byla Yennefer, kdo vydal Cirillu Emhyrovi, a kdybych na to měl důkazy, s chutí bych zařídil, aby se zaklínači dostaly do rukou. Problém by byl odstraněn, ta věrolomná černovlasá kráska by si nebyla jista dne ani hodiny. Se zaklínačem nejsou žerty, dotkne-li se někdo jeho holčičky, Artaud Terranova za to na Thaneddu zaplatil hlavou. Co se týče Yennefer, chci věřit, Fil, že nemáš důkazy její zrady a netušíš, kde se nalézá. Mrzelo by mne, kdyby to bylo další, přede mnou skrývané tajemství. Já před Tebou žádné nechovám... Čemu se hihňáš, Ori?"
"Ničemu, ehm, ehm."
"Pokračuj! Já před Tebou žádné nechovám, Fil, a věřím ve vzájemnou důvěru. Zůstávám s hlubokou oddaností, el cetera, et cetera. Dej, podepíšu to..."
Ori Reuwen posypal list pískem. Dijkstra se pohodlně usadil, sepnul ruce na břiše a zatočil mlýnkem z palců.
"Ta Milwa, kterou zaklínač posílá na výzvědy," začal rozhovor. "Co mi o ní povíš?"
"Zabývá se, ehm, ehm..." odkašlal si tajemník, "převáděním rozprášených elfských band do Brokilonu. Pomáhá

Scoia'tael uniknout obklíčení a pronásledování temerskou armádou, díky ní si mohou odpočinout a znovu se zformovat do bojových komand..."
"Nevykládej mi obecně známá fakta," přerušil ho Dijkstra. "O její činnosti vím a hodlám jí využít. Nebýt toho, už dávno bych ji předhodil Temerům. Co mi můžeš prozradit o ní samotné? O Milwě jako takové?"
"Pochází, jak se mi zdá, z nějaké zapadlé osady v Horním Soddenu. Ve skutečnosti se jmenuje Maria Barring. Milwa je přezdívka, kterou jí daly dryády. Ve Starší Mluvě znamená..."
"Káně," skočil mu do řeči Dijkstra. "Já vím."
"Její děd i praděd byli lovci, pro všechny z jejího rodu byl les druhým domovem. Starému Barringovi udupal syna los, vyučil tedy lesnímu řemeslu dcerku. Když pak zemřel, její matka se znovu provdala. Ehm, ehm, Maria si s otčímem nerozuměla, a tak utekla z domova. Měla tehdy, jak se mi zdá, šestnáct roků. Odešla na Sever, živila se lovem, ale šli po ní všichni panští lesníci a lovci, stopovali ji a štvali jako divou zvěř. Zkusila tedy pytlačit v Brokilonu, a tam, ehm, ehm, ji lapily dryády."
"A místo, aby ji zabily, přijaly ji mezi sebe," doplnil Dijkstra. "Ona se jim za to odvděčila. Domluvila se s brokilonskou vědmou, se starou Stříbrookou. Maria Barring je mrtva, ať žije Milwa... Kolik kárných výprav vyřídily, než to těm tupcům ve Verdenu a Keracku došlo? Tři?"
"Ehm, ehm... Čtyři, jak se mi zdá..." Orimu Reuwenovi se neustále něco zdálo, třebaže měl naprosto neselhávající paměť.
"Dohromady to bylo kolem stovky lidí, těch nejzapřisáhlejších lovců skalpů. Dlouho neměli žádné podezření, poněvadž Milwa například vynesla raněného chlapa z obklíčení na vlastních zádech a zachráněný vychvaloval její statečnost do nebes. Teprve počtvrté, ve Verdenu, jak se mi zdá, se někdo plácl do čela. Jakpak to, ehm, ehm, že stopařka, která šikuje expedice proti divoženkám, pokaždé se zdravou kůží vyvázne? Šídlo v pytli neutajíš, vyšlo najevo, že ta povedená průvodkyně vede lidi rovnou pod šípy v záloze číhajících dryád."
Dijkstra odsunul zápisy z výslechů na okraj stolu, poněvadž se mu zazdálo, že pergameny páchnou mučírnou.
"Tehdy," domyslil se, "zmizela Milwa v Brokilonu jako kámen ve vodě. Avšak dodnes nenajdeš ve Verdenu dobrovolníky na tažení proti dryádám. Stará Eithné a mladá Káně provedly tvrdou selekci. A ještě si troufají tvrdit, že provokace je náš, lidský vynález. Ale možná..."
"Ehm, ehm?" zakašlal tázavě Ori Reuwen, udiven nedokončenou větou a prodlužujícím se mlčením svého šéfa.
"Možná se od nás konečně začínají učit," stroze uzavřel špeh větu, dívaje se na udání, protokoly z výslechů a rozsudky smrti.

*

Když nikde nenašla barvu, Milwa poněkud zneklidněla. Připomněla si, že v okamžiku výstřelu udělal srnec krok. Učinil anebo chtěl učinit, to vyšlo nastejno. Zkrátka se pohnul a šíp jej tak mohl zasáhnout do břicha. Milwa v duchu zaláterila. Rána do břicha, ostuda pro lovce! Smůla a pech!
Rychle vyběhla do svahu údolí, pozorně prozkoumávala, keře a kapradí, hledala šíp. Čtyřlistý ocelový hrot, tak ostrý, že holil chloupky z předloktí, musel na padesát kroků prostřelit srnce skrz naskrz.
Uviděla ho, zvedla, úlevou vydechla a třikrát si s úlevou odplivla. Zbytečně se obávala. Šíp nebyl ulepen lepkavým, zapáchajícím obsahem žaludku. Nebyl potřísněn ani růžovou, zpěněnou krví z plic. Střeliště bylo po celé délce pokryto sytou rudou barvou - hrot prošel srdcem. Milwa se nemusela kradmo plížit lesem, nečekalo ji dlouhé stopování. Úlovek ležel s největší pravděpodobností v houštině vzdálené ani ne sto kroků, barva ji k němu spolehlivě dovede. Do srdce postřelený srnec musel silně barvit už po pár skocích, sledovat směr jeho útěku bude hračka.
Po deseti krocích našla stopu, vykročila po ní a opět se pohroužila do vzpomínek.

*

Dodržela slib daný zaklínači. Vrátila se do Brokilonu dokonce dřív než mu slíbila, pět dní po svátku Dožínek, pět dní po novu, když začal měsíc srpen, u elfů lammas, sedmý, předposlední sawaed roku.
Překročila Stužku o rozbřesku, společně s pěti Veverkami. Původně vedla devět jezdců, ale vojáci z Brugge jim neustále šlapali na paty a nakonec je pár mil před brodem dostihli. Zaútočili na ně a teprve když se z říčního oparu vynořil Brokilon, ustoupili - měli strach z lesa. To Milwu a elfy zachránilo. Přepravili se na druhý břeh, vyčerpaní, poranění - a ne všichni.
Nesla pro zaklínače zprávy, byla však přesvědčena, že je Gwynbleidd dosud v Col Serrai. Měla v plánu zajít za ním okolo poledne, až se trochu vyspí. Překvapilo ji, když se znenadání jako duch vynořil z mlhy. Beze slova se posadil a díval se, jak si upravuje místo na spaní, jak rozprostírá houni na navršené větve.
"Ty máš napilno, zaklínači," poznamenala nakvašeně. "Jenže já už nevydržím. Den a noc v sedle, necítím zadek a promočená jsem až nad pupek, když jsme se ještě za tmy brodili močálem."
"Prosím tě, dověděla ses něco?"
"Dověděla," odsekla, snažíc se rozšněrovat a zout mokré, odpor kladoucí boty. "Bez velké námahy, poněvadž o tom kdekdo mluví. Neřekls mi, že ta tvoje panenka je taková důležitá osobnost. Myslela jsem si, zaklínačova schovanka, chudinka, sirotek bez rodiny. A vida ji: cintránská princezna! Ha! Nejsi náhodou i ty přestrojený princ?"
"Mluv, prosím."
"Inu, králové ji už nedostanou, protože vyšlo najevo, že ta tvoje Cirilla jim z Thaneddu ufrnkla rovnou do Nilfgaardu,

bezpochyby s pomoci čarodějů, kteří zradili. V Nilfgaardu ji císař Emhyr přijal s velikánskou slávou. Víš co se povídá? Prý se s ní chce oženit. A teď mě nech odpočinout. Jestli chceš, promluvíme si, až se vyspím."
Zaklínač mlčel. Milwa rozvěsila vyždímané onuce na rozsochaté větvi, tak aby je našly paprsky vycházejícího slunce, a trhla přezkou opasku.
"Chci se svléknout," zavrčela. "Co tady ještě okouníš? Příznivější zprávy jsi ani nemohl čekat. Nic ti nehrozí, nikdo se na tebe nevyptává, špiclové se po tobě neshánějí. A tvoje děvče uniklo králům, bude císařovnou..."
"Je to jisté?"
"Co je dneska jisté?" zívla a usedla na přikrývku. "Snad jenom, že sluníčko den co den svoji dráhu z východu na západ urazí. Ale na drbech o nilfgaardském císaři a princezničce z Cintry nejspíš něco bude. O jejich svatbě se tlachá v kdejakém zapadákově."
"Nač ten překvapivý zájem?"
"Nechápeš? Ona přece Emhyrovi donese parádní věno! Nejen Cintru, ale i země na tomhle břehu Jarugy. Představ si, že je i moje paní, protože já jsem z Horního Soddenu. Ukázalo se, že celý Sodden je její léno. Brr, když v jejích lesích složím jelínka a chytí mě, na její rozkaz mě můžou oběsit. To je prašivý svět, co? Och, zavírají se mi oči..."
"Ještě jednu otázku. Z těch čarodějek... Totiž, z těch čarodějů, kteří zradili, byl někdo zajat?
"Ne. Ale povídá se, že jedna čarodějka si vzala život. Hned po tom, když padl Vengerberg a kaedwenská vojska vstoupila do Aedirnu. Měla asi výčitky svědomí nebo spíš strach z trestu..."
"Mají v komandu, které jsi přivedla, volné koně? Dají mi elfové nějakého?"
"Aha, máš naspěch," zamumlala, balíc se do přikrývky. "Hádám, že vím kam..."
Zarazila se, překvapena výrazem jeho tváře. V tu chvíli pochopila, že zpráva, kterou mu přinesla, zdaleka nebyla příznivá. Uvědomila si, že nic, pranic nepochopila. Náhle, nenadále, neočekávaně pocítila přání usednout vedle něj, zasypat jej otázkami, vyslechnout ho, pochopit, možná mu poradit. Protřela si oči klouby prstů. Jsem vyčerpaná, pomyslela si, smrt mi byla celou noc v patách. Musím si odpočinout. Koneckonců, co je mi po něm, co je mně po jeho starostech a obavách? A ta holka? Ať jdou k čertu oba! Mor na ně, kvůli nim budu mít nakonec špatné spáni...
Zaklínač vstal.
"Dají mi koně?" zeptal se znovu.
"Vezmi si, kterého chceš," řekla unaveně. "A elfům radši nechoď na oči. Bylo příliš mnoho zabíjení... Vraníka nech na pokoji, ten je můj... Tak co ještě chceš?"
"Děkuji ti za pomoc. Za všechno."
Neodpověděla.
"Mám u tebe dluh. Jak ho splatím?"
"Jak? Že už konečně vypadneš!" vykřikla, opřela se o loket a vztekle zacloumala houní. "Já... Já se musím vyspat! Seber koně... A jeď! Do Nilfgaardu, do pekla, ke všem ďasům, mně je to fuk! Zmiz! Nech mě na pokoji!"
"Splatím, co jsem dlužen," řekl tiše. "Nezapomenu. Může se stát, že i ty budeš potřebovat pomoc. Rameno, o které se budeš moci opřít. Pak vykřikni, vykřikni do noci. A já přijdu."

*

Srnec ležel v hustém kapradí na svahu, na zemi napité vodou z lesního pramínku, nehybné oko upřené na nebe. Milwa viděla velká klíšťata, přisátá na jeho bělavém břiše.
"Budete si muset najít jinou krev, pijáci," zabručela pod nosem, vyhrnula si rukávy a vytáhla nůž. "Protože tahle už stydne."
Rychlým, zkušeným pohybem rozřízla kůži od hrdla až ke konečníku, obratně se přitom vyhnula genitáliím. Odhrnula vrstvu podkožního tuku, vnořila paže až po lokty do zvířete a vyvrhla vnitřnosti. Otevřela žaludek a žlučník, aby se podívala po bezoárech. Sama v magické vlastnosti bezoárů nevěřila, ale znala dost hlupáků, kteří věřili a byli za ně ochotni zaplatit. Zvedla ulovené zvíře a položila ho na opodál ležící kmen rozpáraným břichem dolů, tak, aby mohla uniknout krev. Utřela si ruce o kapradí a posadila se vedle své kořisti.
"Posedlý, bláznivý zaklínači," promluvila sama k sobě, zahleděna do korun brokilonských sosen sto stop nad svou hlavou. "Vydal ses do Nilfgaardu pro svoji dívenku. Putuješ na konec světa, který zachvátil požár, ani jsi nepomyslel na to, jak si zaopatříš jídlo. Vím, máš pro koho žít. Ale máš z čeho?"
Borovice, toť se ví, nerušily její samomluvu.
"Myslím si," pokračovala Milwa, vyškrabujíc si špičkou nože krev zpod nehtů, "že nemáš žádnou šanci získat to děvče. Takhle se nedostaneš ani k Jaruze, natož do Nilfgaardu. Myslím, že nedojdeš ani do Soddenu. Myslím, že je ti souzena smrt. Máš ji vepsánu ve tváři, hledí ti z těch tvých hadích očí. Dostihne tě smrt, zaklínači, ani to nebude dlouho trvat. Ale díky tomuhle srnečkovi to aspoň nebude smrt hladem. A to taky něco znamená. Aspoň si myslím."

*

Když Dijkstra spatřil vcházet do audienční síně nilfgaardského vyslance, skrytě si povzdechl. Shilard Fitz-Oesterlen, ambasador císaře Emhyra var Emreis, měl ve zvyku vést rozhovory diplomatickým jazykem a proplétat věty pompéznímí jazykovými patvary, srozumitelnými pouze diplomatům a učencům. Dijkstra studoval na oxenfurtské Akademii, a třebaže nezískal titul magistra, znal namyšlený universitní žargon - ovšem používal ho s krajní nechutí. Z hloubi duše nesnášel pompézní ceremoniál.
"Vítám tě, excelence."

"Pane hrabě," uklonil se teatrálně Shilard Fitz-Oesterlen. "Ach, rač odpustit. Měl bych raději použít titul ‚knížecí Jasnosti'? ‚Urozený regente'? ‚Vznešený kancléři'? Na mou čest, na hlavu Tvé Milosti se tituly tak hrnou, že si nejsem zcela jist, kterým Tě poctít, abych dostál protokolu."
"Nejlepší bude ‚královská Výsosti'," odvětil blahosklonně Dijkstra. "Je ti bezpochyby známo, pane vyslance, že krále dělá dvůr. A zajisté ti neušlo, že když poručím: ‚Skákat!', tretogorský dvůr se o překot táže: Jak vysoko?'"
Ambasador věděl, že Dijkstra úmyslně přehání, ale rovněž věděl, že ne příliš. Korunní princ Radovid byl malý chlapec, královnu Hedwig zlomila tragická smrt manžela a aristokracie byla neschopná a zastrašená, rozhádaná a nejednotná. Skutečnou vládu představoval teď v Redanii Dijkstra. Bez potíží by získal každou hodnost, které by se mu zachtělo. Jenže Dijkstra, zdálo se, po žádné netoužil!
"Tvá Velkolepost mne ráčila povolat," začal opatrně vyslanec, "přičemž pominula funkci ministra zahraničních věcí. Čemu vděčím za tuto poctu?"
"Ministr zahraničí," zvedl Dijkstra oči ke stropu, "resignoval na svůj úřad s ohledem na špatný zdravotní stav."
Vyslanec sklonil hlavu. Dobře věděl, že bývalý ministr sedí v žaláři, a protože je zbabělec a hlupák, jistě Dijkstrovi přiznal vše o svých kontaktech s nilfgaardskou rozvědkou už při pouhé demonstraci mučících nástrojů. Věděl rovněž, že síť zorganizovaná agenty císařské špionáže byla odhalena a všechny nitky nyní třímá v rukou Dijkstra. Pochopitelně, že vedly rovnou k jeho osobě, ovšem tu chránila imunita a povinnost ho nutila hrát hru až do konce. Zvláště po překvapivých, důkladně zašifrovaných instrukcích, vydaných šéfem tajné služby Vattierem de Rideaux a koronerem Stefanem Skellenem, císařským zmocněncem pro speciální úkoly.
"Protože nástupce dosud nebyl jmenován," pokračoval Dijkstra, "mně přísluší nemilá povinnost informovat tě, pane vyslanče, že jsi v Redanii uznán za personu non grata."
Vyslanec se uklonil.
"Je politováníhodné," odvětil, "že nedorozumění, která se bezprostředně nedotýkají ani království Redanie, ani Císařství Nilfgaardu, vyvrcholila vzájemným odvoláním ambasadorů. Nejsem si vědom, že by Císařství podniklo nějaké nepřátelské kroky proti Redanii."
"Kromě blokády ústí Jarugy a ostrovů Skellige pro naše lodě a zboží. Kromě podporování a vyzbrojování band Scoia'tael."
"To jsou křivá obvinění!"
"A co koncentrace císařských ozbrojených sil v Cintře a Verdenu? Ozbrojené útoky na Sodden a Brugge? Sodden a Brugge jsou temerské državy, a protože my jsme temerští spojenci, excelence, jsou útoky na Temerii zároveň útoky na nás. A nakonec záležitosti, které se Redanie bezprostředně dotýkají: rebelie na ostrově Thaneddu a úkladná vražda krále Vizimira - a role Nilfgaardu v těchto událostech."
"Co se týče incidentu na Thaneddu," rozhodil pažemi vyslanec, "nejsem zplnomocněn zaujímat oficiální stanovisko. Jeho Císařské Veličenstvo Emhyr var Emreis se nezajímá o privátní vyřizováni účtů mezi vašimi mágy. Osměluji se poznamenat, že propaganda, která tvrdí opak, je šířena s tichým souhlasem nejvyšších kruhů Redanského království. Naopak naše protesty proti takovémuto ostouzení jsou brány na lehkou váhu."
"Vaše protesty jsou přinejmenším udivující," pousmál se Dijkstra. "Zvláště když uvážíme, že císař nedělal žádné tajnosti s tím, že na jeho dvoře přebývá cintránská kněžna, která byla unesena právě při povstání na Thaneddu."
"Cirilla, princezna Cintry," opravil ho Shilard Fitz-Oesterlen s důrazem na titul, "nebyla unesena, nýbrž z vlastní vůle vyhledala asyl v Císařství. S incidentem na Thaneddu nemá pochopitelně zhola nic společného."
"Skutečně?"
"Incident na Thaneddu," pokračoval ambasador s kamennou tváří, "Císaře vrcholně znechutil. Podlý útok na život krále Vizimira, provedený nesporně šílencem, vyvolal naopak jeho upřímný zármutek a účast. Za těchto okolností musela vzbudit rozhořčení hanebná, mezi lůzou rozšiřovaná pomluva, hledající původce těchto zločinů v Nilfgaardském Císařství."
"Zatčení pravých pachatelů," řekl pomalu Dijkstra, "učiní přítrž pomluvám, o tom nepochybuji. Jejich zatčení a spravedlivé potrestání je pouze věcí času."
"Justitia fundamentum regnorum," zacitoval s vážnou tváří Shilard Fitz-Oesterlen. "Zaručuji, že Jeho Císařské Veličenstvo si nepřeje nic jiného. A crimen horribilis non potest non esse punibile."
"Je v císařově moci splnit toto přání," podotkl Dijkstra suše a založil si ruce na prsou. "K hlavním iniciátorům spiknutí patřila též jistá Enid an Gleanna, donedávna čarodějka Francesca Findabair. Z císařské milosti si nyní hraje na královnu loutkového státečku elfů v Dol Blathanna."
"Jeho Císařské Veličenstvo," uklonil se odměřeně vyslanec, "v žádném případě nehodlá zasahovat do vnitřních záležitostí Dol Blathanna, nezávislého království, uznaného všemi okolními státy."
"Nikoliv Redanií. Pro Redanii zůstává Údolí Květů nadále součástí království Aedirnu. Třebaže jste s elfy a Kaedwenem roztrhali Aedirn na kusy, třebaže z Lyrie nezůstal lapis super lapidem, příliš rychle vymazáváte ta království z mapy světa. Příliš rychle, excelence. Avšak v tuto chvíli a na tomto místě o tom nebudeme diskutovat. Ať si Francesca Findabair zatím klidně kraluje, spravedlnosti neujde. A co ostatní spiklenci a atentátníci? Co Vilgefortz z Roggeveenu, co Yennefer z Vengerbergu? Máme důvody domnívat se, že po potlačení puče uprchli oba do Nilfgaardu."
"Ujišťuji Tvou Milost," zavrtěl hlavou vyslanec, "že tomu tak není. A kdyby k tomu došlo, zaručuji, že budou po zásluze potrestáni."
"Proti vám se neprovinili, vám nepřísluší trestat. Svůj respekt vůči spravedlnosti, která je, jak jsi správně poznamenal, fundamentum regnorum, by císař Emhyr dokázal, kdyby vydal zločince."
"Nelze popřít oprávněnost vašeho požadavku," přiznal Shilard Fitz-Oesterlen s líčenými rozpaky. "Tyto osoby se

nicméně nenacházejí v hranicích Císařství. I v případě, že by se tam objevily, nelze pominout impediment. Extradice se vykonává po soudním rozhodnutí, v tomto případě na úrovni samotné Císařské rady. Tvá Milost by měla uvážit, že přerušení diplomatických styků ze strany Redanie bude posuzováno jako nepřátelský akt, tudíž nelze počítat s tím, že rada vydá nepřátelské zemi osoby, které chtějí vyhledat asyl. Byl by to bezprecedentní skutek... Leda..."
"Leda co?"
"Leda vytvořit precedens."
"Nerozumím."
"Pokud by království Redanie bylo ochotno vydat Císaři jeho poddaného, ničemného zločince, Císařská rada by měla důvod oplatit toto gesto dobré vůle."
Dijkstra dlouho mlčel. Budil dojem, že přemýšlí nebo podřimuje.
"O koho jde?"
"Jméno zločince..." vyslanec předstíral, že se pokouší rozpomenout, načež sáhl do safiánové složky pro dokument.
"Promiň, memoria fragilis est... Zde. Nějaký Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Dopustil se těžkých provinění. Je hledán za vraždu, deserci, raptus puellae, násilí, loupež a falšování listin. Uprchl před hněvem Císaře za hranice..."
"Do Redanie? Zvolil si dalekou cestu."
"Je nám známo," usmál se spiklenecky Shilard Fitz-Oesterlen, "že Tvá Milost neomezuje své zájmy výlučně na Redanii. Nemám nejmenších pochybností, že kdyby byl hledaný zločinec zadržen v některém z okolních království, Tvá Milost by o tom věděla z raportů svých početných... známých."
"Jakže se jmenuje ten zlosyn?"
"Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach."
Dijkstra se opět nadlouho odmlčel a tvářil se, že pátrá v paměti.
"Ne," promluvil nakonec. "Nebyl zatčen nikdo toho jména."
"Opravdu?"
"V těchto věcech moje memoria nikdy nebývají fragilis. Lituji, excelence."
"Já rovněž," opáčil ledově Shilard Fitz-Oesterlen. "Za těchto podmínek je samozřejmě extradice zločinců neproveditelná. Nebudu již déle zdržovat Tvou Milost. Přeji mnoho zdraví a úspěchů."
"Navzájem. Šťastnou cestu, excelence."
Ambasador provedl řadu složitých, ceremoniálních úklon a odešel.
"Polib mně sempiternum meam, ty hade," zamručel Dijkstra a založil si ruce na prsou. "Ori! Vylez!"
Zpoza závěsu se vynořil tajemník, zrudlý dlouho zadržovaným kašláním a smrkáním.
"Filippa sedí pořád na Montecalvu?"
"Ano, ehm, ehm. Jsou s ní paní Laux-Antille, Ranuncul a Metz."
"Každým dnem může vypuknout nová válka, každým okamžikem může vzplanout hranice na Jaruze, a ony se zahrabaly na nějakém zapadlém hradě! Vezmi pero a piš. Fil, miláčku... K čertu!"
"Napsal jsem: Drahá Filippo."
"Dobře. Piš dál. Možná tě bude zajímat, že ten neřád v okřídlené helmě, který zmizel z Thaneddu stejně tajemně jako se tam objevil, se jmenuje Cahir Mawr Dyffryn a je synem senešala Ceallacha. Tu záhadnou figuru nehledáme jen my, nýbrž, jak vyšlo najevo, též špehové Vattiera de Rideaux a toho zkurvysyna..."
"Paní Filippa, ehm, ehm, nemá ráda takové výrazy. Napsal jsem: toho lotra."
"Budiž. Toho lotra Stefana Skellena. Víš stejně dobře jako já, drahá Fil, že Emhyrova tajná služba hledá zvláště usilovně ty ze svých agentů a emisarů, s kterými hodlá Emhyr skoncovat, ty, kteří místo aby splnili rozkaz nebo zahynuli, zradili a rozkaz nevykonali. Záležitost se jeví jako krajně podezřelá, protože jsme byli přesvědčeni, že onen Cahir měl rozkaz unést princeznu Cirillu a dopravit ji do Nilfgaardu. Nový odstavec. Nečekané, leč oprávněné podezření, které ta věc ve mně vzbudila, stejně jako nepravděpodobnou, nicméně smysl dávající teorii, kterou mám, bych s tebou chtěl prodiskutovat mezi čtyřma očima. S hlubokou úctou et cetera, et cetera."

*

Vyrazila rovnou cestou na jih, nejprve po břehu Stužky, přes Spáleniska, pak se přepravila přes řeku a pokračovala vlhkými úvozy zarostlými zeleným kobercem ploníku. Předpokládala, že zaklínač, který nezná okolí tak dobře jako ona, nebude cestovat přes území lidí. Ona sama si zkrátila cestu místy, kde zákrut řeky zasahoval do hloubi Brokilonu. Takto měla šanci dostihnout ho u vodopádů Ceann Treise. Protože šla rychle a bez zastávek, mohla by jej dokonce předhonit. Pěnkavy měly pravdu, když ohlašovaly déšť. Obloha na jihu se zachmuřila, povětří zhoustlo, komáři a ovádi začali být nesnesitelně dotěrní.
Když vjela do lískového houští a prodírala se mezi haluzemi ověšenými ještě zelenými ořechy, vycítila něčí přítomnost. Neuslyšela nikoho, ale vycítila. Tak poznala, že jsou to elfové.
Zastavila koně, aby v houští ukrytí lukostřelci měli možnost si ji dobře prohlédnout. Zadržela dech, doufajíc, že nenarazila na ukvapence. Okolo srnce přehozeného přes koňský zadek bzučela moucha.
Zašelestění. Tlumené hvízdnutí. Zahvízdala v odpověď. Scoia'tael se jako duchové vynořili z porostu, Milwa si teprve teď ulehčeně oddychla. Znala je. Patřili ke komandu Coinneacha De Reo.
"Hael," pozdravila, sesedajíc. "Que'ss va?"
"Ne'ss," odvětil stručně elf, na jehož jméno si nevzpomínala. "Caemm."
Opodál na mýtince odpočívali ostatní. Bylo jich jistě přes třicet, více než kdy dříve mívalo Coinneachovo komando. To Milwu udivilo, poslední dobou členů komand spíše ubývalo, poslední dobou byla komanda většinou jen tlupami

otrhanců, vyčerpaných zraněními a horečkou a stěží se držících v sedlech. Toto komando bylo jiné.
"Cead, Coinneach," pozdravila jejich vůdce.
"Ceadmil, sor'ca."
Sor'ca - sestřička. Tak ji nazývali ti, kteří se stali jejími přáteli, když chtěli vyjádřit náklonnost a obdiv. Přestože byli o mnoho, mnoho zim starší než ona. Zpočátku byla pro elfy pouze Dh'oine. Později, když už přijali její pomoc, pojmenovali ji Aen Woedbeanna - Lesní dívka. Poté, co ji lépe poznali, po vzoru dryád jí říkali Milwa. Svoje pravé jméno prozradila jenom těm, kteří jí byli nejbližší, aby tak oplatila stejné gesto z jejich strany. Vyslovovali je Mear'ya, ovšem s tak rozpačitým výrazem, jako kdyby to slovo mělo v jejich jazyku nějaký nepěkný význam. A vzápětí přecházeli na oslovení sor'ca.
"Kam máte namířeno?" rozhlížela se Milwa pozorně kolem sebe, ale žádné raněné ani nemocné nespatřila. "Na Osmou Míli? Do Brokilonu?"
"Ne."
Znala je dostatečně dobře, a tak se zdržela dalších otázek. Stačil jí pohled na nehybné tváře, na přehnaný klid, s jakým se věnovali výstroji a zbraním. Stačil jí jediný pozorný pohled do jejich bezedných očí. Pochopila, že jdou do války.
Obloha na jihu se zatáhla temnými mraky.
"A kam jedeš ty, sor'ca?" zeptal se Coinneach, pohlédl na naloženého srnce a usmál se.
"Na jih," vyvedla ho z omylu. "Na Drieschot."
Úsměv zmizel z elfovy tváře.
"Po lidském břehu?"
"Jenom k Ceann Treise," pokrčila rameny. "U vodopádů se vrátím na brokilonskou stranu, protože..."
Obrátila se, když uslyšela zafrkání koní. K neobvykle početnému komandu se připojovali další elfové. Nové příchozí znala Milwa ještě lépe.
"Ciarane! Toruviel!" vykřikla tlumeně, neskrývajíc překvapení. "Co tady děláte? Ledva jsem vás přivedla do Brokilonu a vy zase..."
"Ess'creasa, sor'ca," promluvil vážně Ciaran aep Dearbh. Obvazem na jeho hlavě ještě prosakovala krev.
"Tak je třeba," zopakovala po něm Toruviel, opatrně sesedajíc, aby si nenamohla ruku na pásce. "Přišly nové zprávy. Nemůžeme se schovávat v Brokilonu, když je zapotřebí každého luku."
"Kdybych to věděla," zamračila se Milwa, "neobětovala bych se pro vás. Neriskovala bych krk."
"Zprávy přišly teprve včera v noci," vysvětlovala sklíčeně Toruviel. "Nemohli jsme... Nemůžeme v tomto čase opustit naše bratry ve zbrani. Nesmíme. Pochop to, sor'ca."
Nebe ztemnělo. Milwa už zaslechla i hřmění.
"Nejezdi na jih, sor'ca," radil jí Coinneach De Reo. "Blíží se bouře."
"Na bouřku se můžu..." zarazila se a pronikavě se na něj zahleděla. "Ha! Takové jste tedy v noci dostali zprávy. Nilfgaard, že? Překročí Jarugu v Soddenu? Udeří na Brugge? Proto jste se vypravili na jih?"
Neodpověděl.
"Tak jako v Dol Angra," vmetla mu do tváře. "Nilfgaardský císař vás znovu využije, abyste ohněm a mečem šířili paniku v týle jeho protivníků. Až dosáhne, čeho chce, uzavře s králi příměří a vás jim nechá napospas. Oheň, který zapálíte, vás nakonec pohltí."
"Oheň nás očistí. A zakalí. Je nutno jím projít. Aenyell'-hael, ell'ea, sor'ca? Po vašem: křest ohněm."
"Mně je milejší jiný oheň," odvázala Milwa od sedla srnce a shodila ho na zem k nohám elfů. "Takový oheň, jaký praská pod rožněm. Tady máte, abyste v boji nepadali hlady. Já ho už nepotřebuji."
"Nejedeš na jih?"
"Jedu."
Jedu, pomyslela si, jedu co nejrychleji. Musím varovat toho paličatého zaklínače, musím ho upozornit, do jakého nebezpečí se chystá, pokusit se ho zastavit.
"Vrať se, sor'ca."
"Nech mě být, Coinneachu."
"Od jihu se žene bouře," zopakoval elf. "Přinese s sebou velkou spoušť. A velký oheň. Ukryj se v Brokilonu, sestřičko, nejezdi na jih. Udělalas pro nás dost, víc už nemůžeš. Ani nemusíš. My musíme. Ess'tedd, esse creasa! Přišel náš čas. Buď zdráva."
Vzduch byl těžký a hustý.

*

Teleprojekce vyžadovala řadu komplikovaných zaklетí, jež bylo nezbytné provádět se spojenýma rukama, společnými silami a myšlenkami. I tak to bylo pekelné vypětí: vzdálenost byla příliš veliká. Zavřená víčka Filippy Eilhart se chvěla, Triss Ranuncul lapala po dechu, na vysoké čelo Keiry Metz vystoupily krůpěje potu. Pouze na tváři Marguerity Laux-Antille se neprojevilo vyčerpání.
Skoupě osvětlenou komnatou se najednou rozlila záře, v jejímž jasu ztratilo i obložení stěn z tmavého dřeva nakrátko svou patinu. Nad kulatým stolem se materializovala koule mléčného světla. Filippa Eilhart pronesla nahlas poslední slova zaklínadla. Koule klesla naproti ní, na jedno z dvanácti křesel rozestavených kolem stolu. V kouli se začala rýsovat nevýrazná postava. Obraz mihotal, projekce se chvěla. Ale poznenáhlu se začala ustalovat.
"U šlaka," zamumlala Keira a otřela si čelo. "Copak v tom Nilfgaardu neznají glamarye a zkrášlující kouzla?"
"Jak vidíš, asi ne," odvětila Tris koutkem úst. "O módě zřejmě taky ještě neslyšeli."

"Ani o líčení," doplnila šeptem Filippa. "Ale teď psst, děvčata. Neokounějte tak na ni. Musíme zaostřit projekci a přivítat našeho hosta. Pomoz mi, Rito."
Marguerita Laux-Antille zopakovala formuli zaklínadlaa gesto po Filippě. Obraz několikrát zamžikal, ztratil mlhavou neostrost a nepřirozený třpyt, zřetelně vystoupily obrysy a barvy. Čarodějky si mohly důkladně prohlédnout postavu na opačné straně stolu. Triss si skousla rty a významně zamrkala na Keiru.
Žena v projekci měla bledý obličej s nehezkou pletí, bezvýrazné oči, úzké rty a mírně zahnutý nos. Na tmavých, mastných vlasech jí seděl prapodivný, špičatý a poněkud omšelý klobouk. Dojem neupravenosti a zanedbanosti doplňoval beztvarý černý hábit s výšivkou na rameni. Stříbrnou nití neuměle nastehovaný půlměsíc v kruhu hvězd byl jedinou ozdobou nilfgaardské čarodějky.
Filippa Eilhart vstala, snažíc se nevystavovat okázale na odiv šperky, krajky a toaletu.
"Ctihodná paní Assire," promluvila. "Vítáme tě na Monte-calvu. Je nám potěšením, že jsi přijala naše pozvání."
"Přijala jsem je ze zvědavosti," řekla nečekaně příjemným a melodickým hlasem čarodějka z Nilfgaardu, zvedla ruku a bezděčně si upravila svou hučku. Měla úzkou ruku se žlutými skvrnami a nerovnými, očividně okousanými nehty.
"Jen ze zvědavosti," zopakovala, "která však pro mne může mít osudné následky. Proto vás požádám o vysvětlení."
"Dostane se ti jej," přikývla Filippa a dala znamení ostatním čarodějkám. "Dovol mi však nejprve přivolat projekce ostatních účastnic našeho shromáždění a vzájemně vás seznámit. Prosím o chvilku trpělivosti."
Čarodějky se opět dotkly dlaněmi a obnovily magický kruh. Vzduch v místnosti se rozechvěl jako napjatá struna, od stropu splynula nad stůl světélkující mlha. V jejím jasu stojící ženy vrhaly na stěny rozkomíhané stíny. Tři z neobsazených křesel obklopily pulsující sféry, v nichž se začaly zjevovat další postavy. První se promítla Sabrina Glewissig v tyrkysových šatech s hlubokým výstřihem a vysokým krajkovým límcem, tvořícím kontrastní pozadí působivému účesu, korunovanému briliantovým diadémem. Vedle ní se z mlhy vynořila Sheala de Tancarville v šatech z černého, perlami pošitého aksamitu a s boa ze stříbrných lišek na ramenou. Čarodějka z Nilfgaardu si roztržitě olizovala úzké rty. Počkej na Francescu, pomyslela si Triss. Až uvidíš Enid, ty černá myško, vylezou ti oči z důlků.
Francesca Findabair nezklamala očekávání. Přepychovou toaletou v barvě býčí krve, honosným účesem, rubínovým náhrdelníkem a nalíčenýma mandlovýma očima.
"Všechny vás vítám, dámy," řekla Filippa. "Zde, na hradě Montecalvu, kam jsem si vás dovolila pozvat za účelem projednání jistých věcí zásadního významu. Lituji, že se musíme setkat pouze prostřednictvím teleprojekce. Osobní setkání nám nedovoluje čas, dělicí nás vzdálenost a ovšem situace, ve které se všechny nalézáme. Jsem Filippa Eilhart, paní tohoto hradu. Jako inspirátorka našeho setkání a hostitelka v jedné osobě si dovolím představit ty z nás, které se navzájem neznají. Po mé pravici zasedá Marguerita Laux-Antille, rektorka Akademie v Arethuse, po levici Triss Ranuncul z Mariboru a Keira Metz z Carreras. Našimi hosty jsou Sabrina Glewissig z Ardu Carraigh, Sheala de Tancarville z Creydenu v Koviru, Francesca Findabair, známá též jako Enid an Gleanna, nyní vládkyně Doliny Květů a Assire var Anahid z Vicovaro v Nilfgaardském císařství. A teď..."
"A teď se odporoučím!" vřískla Sabrina Glewissig a namířila ukazovákem se zlatým prstenem na Francescu. "Zašla jsi do krajnosti, Filippo! Nehodlám sedět u jednoho stolu s tou prokletou elfkou ani jako iluse. Krev na podlahách a zdech Garstangu je ještě čerstvá! To ona ji prolila, ona a Vilgefortz!"
"Apeluji na všechny přítomné, aby zachovaly důstojnost," opřela se Filippa oběma rukama o hranu stolu. "A chladnou hlavu. Vyslechněte, co vám chci říci. O nic víc neprosím. Až skončím, každá z vás se může z vlastní vůle rozhodnout, zda zůstane či odejde. Projekce je dobrovolná, můžete ji přerušit, kdy se vám zachce. Jediné, o co chci požádat ty, které nás budou chtít opustit, je zachovat toto setkání v tajnosti."
"Věděla jsem to!" pohnula se Sabrina tak prudce, že nachvíli zmizela z projekce. "Tajné setkání! Tajné machinace! Zkrátka spiknutí! Je mi nad slunce jasnější, proti komu je namířeno. Tropíš si z nás žerty, Filippo? Žádáš udržení tajemství před našimi králi a před kolegy, které jsi neuznala za vhodné pozvat. Zato zde sedí Enid Findabair z milosti Emhyra var Emreis kralující v Dol Blathanna, vládkyně elfů, kteří zbrojně podporují Nilfgaard. Jako by to nestačilo, nemohla jsem uvěřit vlastním očím, když jsem v této komnatě spatřila projekci čarodějky z Nilfgaardu. Od které doby přestali nilfgaardští mágové projevovat slepou oddanost a otrockou poslušnost císařskému režimu? Jaká tajemství chceš zachovat? Jestliže je ona tady, tedy s Emhyrovým vědomím a souhlasem. Na jeho rozkaz! Jako jeho oči a uši!"
"Takové nařčení musím popřít," namítla klidně Assire var Anahid. "Nikdo neví, že se účastním tohoto shromáždění. Byla jsem požádána o zachování tajemství, zachovala jsem je a zachovám. Rovněž v mém vlastním zájmu. Kdyby totiž tahle skutečnost vyšla najevo, přišla bych o hlavu. Taková je, abyste věděly, oddanost a poslušnost čarodějů v Císařství. Mají na výběr servilitu anebo popraviště. Riskuji s vědomím možných následků, avšak resolutně popírám obvinění, že jsem zde jako vyzvědačka. Dokázat to mohu jediným způsobem: svou smrtí. Stačí porušit tajemství, o němž hovořila paní Eilhart. Stačí, aby se cokoliv o našem setkání vyneslo za tyto zdi - a já přijdu o život."
"Též pro mne by porušení tajemství mohlo mít fatální následky," usmála se podmanivě Francesca. "Máš jedinečnou příležitost k odvetě, Sabrino."
"Oplácím jinak, elfko," blýskla zlověstně černýma očima Sabrina. "Pokud by tajemství vyšlo najevo, rozhodně ne mou vinou nebo neopatrností. Mou ne!"
"Něco naznačuješ?"
"Pochopitelně," vmísila se do hovoru Filippa Eilhart. "Pochopitelně, že Sabrina něco naznačuje. Nenápadně vám připomíná mou spolupráci s hrabětem Dijkstrou. Jako kdyby zapomněla na své svazky s tajnou službou krále Henselta."
"Je v tom rozdíl," zasyčela Sabrina. "Nebyla jsem tři roky Henseltovou milenkou! Tím méně šéfa jeho rozvědky!"
"Už dost! Zmlkni!"
"Souhlasím," promluvila náhle zvučným hlasem Sheala de Tancarville. "Zmlkni, Sabrino. Už jsme se naposlouchali dost

o Thaneddu, dost o špiónských a nemanželských aférách. Nedostavila jsem se na toto místo, abych se účastnila hádek a poslouchala vzájemné osočování a urážky. Jestli jsem byla pozvána, abych zde byla jako rozhodčí vašich sporů, vězte, že o takovou funkci nestojím. Začínám mít pocit, že má účast zde je zbytečná a že ztrácím čas, který jsem mohla věnovat účelněji své vědecké práci. Dokud se mi však ten pocit nepotvrdí, navrhuji dát slovo vážené Filippě Eilhart, ať se dovíme důvod tohoto shromáždění a roli, v jaké na něm máme vystoupit. Poté se můžeme bez zbytečných emocí rozhodnout, zda budeme pokračovat v představení anebo zatáhneme oponu. Diskrétnost, o níž jsme byly požádány, pochopitelně zavazuje všechny přítomné. Pokud se tomu některá k vás nechce podřídit, nechť počítá s důsledky, které vyvodím osobně já, Sheala de Tancarville."
Žádná z čarodějek se neozvala a nepohnula. Triss ani na okamžik nezapochybovala o vážnosti Shealina varování. Samotářka z Koviru neměla ve zvyku pouštět hrozby do větru.
"Předávám ti slovo, Filippo. K váženému shromáždění se obracím s prosbou o zachování klidu, dokud paní Eilhart nedá najevo, že skončila."
Filippa Eilhart vstala a zašelestila dlouhou sukní.
"Vážené sestry," oslovila je. "Situace je vážná - magie je v ohrožení. Tragické události na Thaneddu, k nímž se v mysli vracím s hořkostí a žalem, dokázaly, že výsledky staletí zdánlivě bezkonfliktní spolupráce prakticky v okamžení vyšly vniveč, když zvítězily privátní zájmy a přemrštěné ambice, nyní nastoupil nepořádek, rozvrat, vzájemná nedůvěra a nepřátelství. To, co se děje, se vymklo zpod naší kontroly. Abychom ji znovu získaly, abychom nedopustily živelné zhroucení, musíme se na naší bouří zmítané lodi chopit silnýma rukama kormidla. Já, paní Laux-Antille, paní Ranuncul a paní Metz jsme již o této věci rozmlouvaly a jsme v ní zajedno. Znovuustavení Rady a Kapituly, jež byly zničeny na Thaneddu, již nestačí. Nemůžeme budovat tyto instituce bez záruky, že budou už od počátku nakaženy chorobou, která zničila ty předchozí. Musí vzniknout diametrálně odlišná, tajná organisace, která bude sloužit výhradně magii. Která učiní vše, aby nedošlo ke katastrofě. Protože pokud zanikne magie, zanikne i tento svět. Svět zbaven magie a pokroku, který magie přináší, se jako před věky pohrouží v barbarství a chaosu, utone v temnotě a krvi. Všechny zde přítomné sestry zveme k účasti na naší iniciativě, ke společné práci naší tajné skupiny. Dovolily jsme si vás svolat, abychom si vyslechly váš názor na tuto otázku. Skončila jsem."
"Děkujeme," kývla hlavou Sheala de Tancarville. "Jestli dámy dovolí, já začnu. Má první otázka, drahá Filippo, zní: proč já? Proč ses obrátila na mne? Mnohokrát jsem odmítala návrhy na mou kandidaturu do Kapituly, nepřijala jsem křeslo v Radě. Za prvé proto, že bych se nemohla plně věnovat své výzkumné práci. Za druhé jsem byla přesvědčena a stále jsem, že v Koviru, Povissu a Hengforsu jsou jiní, zasloužilejší. Proto se ptám, proč jsem byla pozvána já, a ne třeba Carduin? Proč ne Istredd z Aedd Gynvael, Tugdual anebo Zangenis?"
"Protože jsou to muži," odvětila Filippa. "Instituce, o které jsem hovořila, má být složena výlučně z žen. Paní Assire?"
"Beru zpět svou otázku," usmála se nilfgaardská čarodějka. "Co do obsahu se shodovala s dotazem paní de Tancarville. Odpověď mi postačí."
"Zavání to babským šovinismem," podotkla jízlivě Sabrina Glewissig. "Zvláště ve tvých ústech, Filippo, po změně tvé... sexuální orientace. Já proti mužům nic nemám. Ba, mám je docela ráda a život bez nich si nedovedu představit. Nicméně po krátkém zamyšlení... V podstatě je to rozumná koncepce. Muži jsou psychicky labilnější, podléhají emocím a v kritických situacích na ně není spolehnutí."
"To je fakt," přitakala s přesvědčením Marguerita Laux-Antille. "Neustále mám možnost srovnávat efekty výuky adeptek Arethusy s výsledky chlapců ze školy v Ban Ardu. Toto srovnání vypovídá celkem jednoznačně ve prospěch děvčat. Magie vyžaduje citlivost, trpělivost, inteligenci, rozvahu, vytrvalost, ale též pokorné snášení porážek a nezdarů. Muže ničí ctižádostivost, vždy se pachtí po nemožném a nedosažitelném. Často přitom přehlédnou věci dosažitelné a důležité."
"Dost, dost, dost!" zvolala Sheala, neskrývajíc úsměv. "Není nic horšího než vědecky zdůvodňovaný šovinismus, styď se, Rito. Nicméně... Navrhovanou jednopohlavní strukturu toho konventu či lóže, čemu kdo dává přednost, považuji i já za racionální. Slyšeli jsme, že jde o budoucnost magie. Nuže, magie je příliš důležitá, než abychom její osud svěřili do mužských rukou."
"Jestli dovolíte," promluvila melodicky Francesca Findabair, "ráda bych přerušila rozmluvy o vrozené a neoddiskutovatelné dominanci našeho pohlaví. Vraťme se k návrhu Filippy Eilhart na založení instituce, jejíž poslání pro mne nadále není úplně jasné. Návrh přišel v čase, který není tak docela náhodný a vnucuje jisté souvislosti. Trvá válka. Některá ze Severních království Nilfgaard přitiskl ke zdi, některá rovnou zničil. Neskrývá se náhodou pod vznešenými hesly o budoucnosti magie snaha o zvrácení stávající situace? Snaha přitlačit ke zdi, případně zničit Nilfgaard? A potom zatočit s drzými elfy? Jestli jde o to, drahá Filippo, není o čem jednat."
"Je to důvod, proč jsem byla pozvána já?" zeptala se Assize var Anahid. "Nevěnuji velkou pozornost politice, avšak je mi známo, že Císařská armáda má v bojích převahu nad vašimi vojsky. Kromě paní Francescy a z neutrálního království pocházející paní de Tancarville, všechny dámy zde representují království nepřátelská Císařství. Jak mám rozumět slovům o magické solidaritě? Jako navádění ke zradě? Je mi líto, nehodlám se zaprodat."
Assire dokončila svou řeč a sklonila se, jako by se dotýkala něčeho, co nebylo vidět v projekci. Triss se zazdálo, že slyšela zamňoukání.
"Ona má ještě kočku," zašeptala užasle Keira Metz. "Vsadím se, že černou..."
"Tiše!" sykla Filippa. "Drahá Francesco, vážená Assire. Naše iniciativa má být absolutně apolitická, to je její základní podstata. Nebudeme se řídit zájmy ras, monarchií, králů a imperátorů, nýbrž prospěchem magie a její perspektivou."
"Budeme-li pracovat pro povznesení magie, nezapomeňme, prosím, na osoby samotných čarodějek," ušklíbla se Sabrina Glewissig. "Víme přece, jak je nakládáno s mágy v Nilfgaardu. Budeme tady apoliticky žvanit a až Nilfgaard zvítězí a dostaneme se pod císařskou vládu, budeme všechny vypadat jako..."

Triss sebou trhla, Filippa sotva slyšitelně vzdychla, Keira sklopila zrak, Sheala předstírala, že si upravuje boa, Francesca stiskla rty. Tvář Assire var Anahid se ani nezachvěla, avšak sotva znatelně se zarděla.
"Chtěla jsem říci, že to s námi dopadne bledě," dokončila kvapně Sabrina. "Filippa, Triss a já jsme byly na soddenském Pahorku. Emhyr by s námi zúčtoval za tamtu porážku, za Thanedd, za všechno naše konání. To je první z výhrad, které mám k deklarované apolitičnosti zakládaného konventu. Znamená snad účast v něm okamžitou resignaci na postavení, která zastáváme u svých panovníků? Jsou to přece politické funkce. Máme v nich zůstat a sloužit dvěma pánům: magii i moci?"
"Pokud někdo deklaruje svou apolitičnost," usmála se Francesca, "vždy se ptám, kterou z politik má na mysli."
"Dozajista ne politiku, kterou vede," poznamenala Assire var Anahid, upřeně se dívajíc na Filippu.
"Já jsem apolitická," zvedla hlavu Marguerita Laux-Antille. "Má škola je apolitická. Týká se to všech druhů a způsobů politiky, na které si vzpomenete!"
"Drahé dámy," ozvala se už delší chvíli mlčící Sheala. "Nezapomínejte, že jste dominantním pohlavím. Nechovejte se jako holčičky, které se přes stůl přetahují o tác s cukrovím. Filippou navržený princip je jasný. Alespoň pro mne - a mám přece málo důvodů, abych vás považovala za méně inteligentní. Mimo tuto síň buďte, kým chcete, služte, komu a čemu chcete, věrně, jak chcete. Avšak jakmile se sejde konvent, budeme se zabývat pouze magií a její budoucností."
"Přesně tak si to představuji," potvrdila Filippa Eilhart. "Vím, že máme nemálo problémů, nejasností, pochybností. Probereme je během příštího setkání, jehož se už nebudeme účastnit jako projekce, nýbrž ve vlastní osobě. Osobní přítomnost nebude považována za formální akt vstupu do konventu, ale za gesto dobré vůle. O tom, zda konvent vznikne, rozhodneme společně. My všechny. Na stejných právech."
"My všechny?" ujistila se Sheala. "U stolu vidím prázdná křesla, soudím, že zde nestojí náhodou."
"Konvent by mělo tvořit dvanáct čarodějek. Přeji si, aby nám kandidátku na jedno z těch křesel na příštím shromáždění navrhla a představila paní Assire. V Nilfgaardském císařství najde zajisté ještě jednu důvěryhodnou čarodějku. Druhé místo vyhrazuji tobě, Francesco, aby ses tady jako jediná čistokrevná elfka necítila osamoceně. Třetí..."
Enid an Gleanna živě zareagovala:
"Prosím o dvě místa. Mám dvě kandidatury,"
"Má některá z přítomných něco proti vznesené prosbě? Pokud ne, já souhlasím. Dnes máme pátého srpna, drahé sestry, pátý den po novoluní. Opět se sejdeme druhého dne po úplňku, za čtrnáct dní."
"Okamžik," zasáhla Sheala de Tancarville. "Jedno místo zůstává prázdné. Kdo bude ta dvanáctá čarodějka?"
"To bude první úkol pro naši lóži," usmála se Filippa záhadně. "Za dva týdny vám povím, kdo má usednout na dvanáctém křesle. A pak společně uvážíme, jak dosáhnout toho, aby tam vybraná osoba zasedla. Moje kandidatura vás bezpochyby udiví. Není to obyčejná čarodějka, sestry. Je to Smrt nebo Život, Zničení nebo Obrození, Pořádek nebo Chaos. Záleží na nás."

*

Všichni obyvatelé vesnice se nahrnuli k plotům, aby si prohlédli projíždějící Potkany. Tuzik vyšel s ostatními. Měl práci, ale zvědavost ho přemohla. Poslední dobou se o Potkanech hodně mluvilo. Zaslechl i zvěst, že byli všichni pochytáni a pověšeni. Zvěst byla nepravdivá: důkaz právě okázale a beze spěchu defiloval před celou vsí.
"Troufalí lumpi," zašeptal kdosi za Tuzikovými zády, a byl to šepot plný obdivu. "Jedou si, jakoby se nechumelilo."
"Vyparádění jako na svatbu..."
"A ty koně! U nilfgaardských vojáků takový nevidíš!"
"Kradení. Potkani oberou o koně všechny. Kůň se dá vždycky dobře prodat. Ale nejlepší si nechávaj pro sebe."
"Ten vepředu, hleďte, to je Giselher, jejich hejtman."
"A vedle něho jede na kaštance ta elfka... Jiskra jí říkaj..."
Od plotů vyběhl pes, zalykal se štěkotem a dorážel na nohy elfčiny klisny. Jiskra potřásla bujnou černou hřívou, obrátila koně, hluboko se sklonila a přetáhla psa bičíkem. Ořech zaskučel a třikrát se otočil na místě. Jiskra na něho plivla. Tuzik drtil v zubech kletbu.
Okolostojící si šeptali a nenápadně ukazovali na další Potkany, jedoucí v radě za sebou přes vesnici. Tuzik naslouchal, i když znal všechny klevety ne hůř než ostatní. Snadno se domyslel, že ten s rozcuchanými slámovými vlasy po ramena, který právě okusuval utržené jablko, je Kayleigh, ten ramenatý je Asse a ten ve vyšívaném polokožíšku je Reef.
Defile uzavíraly dvě dívky jedoucí vedle sebe a držící se za ruce. Vyšší z nich seděla na hnědáku, byla nakrátko ostříhaná a pod jejím rozepnutým kabátkem svítila bělostná krajková halenka. Vyjeveným venkovanům blýskaly do očí všechny její prstýnky, náramky a náušnice.
"Ta vylepaná jako po tyfusu je Mistle," slyšel Tuzík. "Je ověšená cingrlátkama jako jedlička na Yule..."
"Povídá se, že pobila víc lidí než kolik zažila jar..."
"A ta druhá? Na grošáku? Ta s mečem na zádech?"
"Říkaj jí Falka. Jezdí s Potkany teprve od léta. Ale má to být taky podařený kvítko..."
Podařené kvítko, jak Tuzik odhadl, nebylo o moc starší než jeho dcerka Milenka. Popelavé vlasy mladičké loupežnice padaly jako vodopád zpod sametového baretu, ozdobeného pyšným bažantím pérem. Na krku jí plál hedvábný šátek barvy vlčího máku uvázaný do výstředního uzlu.
Mezi okounějícími vesničany zavládlo najednou pozdvižení. To když v čele bandy jedoucí Giselher zadržel koně a nedbalým gestem hodil pod nohy babky Mykytky měšec.
"Ať tě všichni bohové opatrují, synáčku milosrdný!" zakňourala stará Mykytka. "Abys při zdraví ostával, dobrodince

náš, aby tě..."
Jiskřin zvonivý smích přehlušil babčino žvatlání. Elfka přehodila rozpustile pravé lýtko přes hrušku sedla, sáhla do brašny a s rozmachem hodila mezi lidi hrst mincí. Reef a Asse ji následovali, Kayleigh zasypal prašnou cestu úplným stříbrným deštěm. Když se lidé vrhli na peníze, rozřehtal se a hodil po nich ohryzkem.
"Dobrodinci!"
"Sokolíci naši!"
"Ať vás štěstí provází!"
Tuzik neběžel s jinými, nepadl na kolena a nesnažil se z prachu a kuřinců vyhrabávat rozházené mince. Zůstal stát u plotu a sledoval zvolna ho míjející děvčata. Mladší, ta s popelavými vlasy, zpozorovala jeho pohled a výraz tváře. Pustila ruku ostříhané, bodla koně ostruhami a najela na sedláka. Zavadila o něj třmenem a přitlačila ho k plaňkám. Uviděl její zelené oči a mimoděk se zachvěl: tolik v nich bylo studené zloby a nenávisti.
"Nech ho být, Falko!" zavolala ostříhaná. Zbytečně, zelenookou uspokojilo odstrčení vesničana na plot. Následovala Potkany, ani se už neohlédla.
"Sokolíci!"
"Štědří dobrodinci!"
Tuzik si odplivl.
Navečer vpadli do vsi Černí, hrůzu budící jezdci z pevnosti na Fen Aspra. Dusaly podkovy, ržáli koně, řinčely zbraně. Šoltys a další zpovídaní rolníci lhali jako najatí, naváděli pronásledovatele na falešnou stopu. Tuzika se nikdo na nic neptal. A dobře bylo tak.
Když se vrátil z pastviny a vešel do zahrady, zaslechl dětské hlasy. Rozeznal holčičí štěbetání dvojčat koláře Hrbka, přeskakující fistule klučinu ze sousedství. A Milenčin hlásek. Hrají si, pomyslel. Vyšel zpoza kůlny - a ztuhl.
"Mileno!"
Milenka, jeho jediná žijící dceruška, jeho mazlíček, světlo jeho očí, si na záda pověsila na provázku klacek představující meč. Rozpustila si vlásky, do vlněné čapky vetkla kohoutí péro a kolem krku si omotala matčin šátek. Pokusila se na něm nešikovně napodobit výstřední uzel.
Milenka měla zelené oči.
Tuzik doposud nikdy na dceru nevztáhl ruku, nikdy nepoužil řemen.
Toho dne to bylo poprvé.

*

Na obzoru zablýsklo, zdálky dolehl zvuk hromu. Závan větru rozčeřil hladinu Stužky. Žene se bouře, uvažovala Milwa, pořádná slota. Pěnkavy se nemýlily.
Pobídla koně. Aby zaklínače dohonila před bouřkou, musela si pospíšit.

Poznal jsem v životě mnoho vojáků. Znal jsem hejtmany a vojvody, jenerály i maršály, vítěze nesčetných tažení a bitev. Naslouchal jsem jejich vyprávění a pamětem. Vídával jsem je sklánět se nad mapami, zakreslovat do nich barevné linky a šipky, plánovat, vymýšlet strategie. V té papírové válce vždy všechno klapalo, všechno fungovalo, vše bylo jasné a ve vzorném pořádku. Tak to musí být, vysvětlovali mi. Armáda je především pořádek a řád. Vojsko se bez pořádku neobejde.
Tím podivnější je, že co se týče pořádku, opravdová válka - a několik opravdových válek jsem viděl - neodbytně připomíná hořící bordel.

Marigold: Půl století poesie

KAPITOLA DRUHÁ
Vody Stužky proudily přes skalní hranu, padaly dolů na onyxově černé balvany a tříštily se na nich do bílé pěny. Vodopád napájel rozlehlou tůň, tak průzračnou, že bylo možno rozeznat každý kamínek na různobarevné mozaice dna, každý trs v proudu se líně vlnících řas.
Po vodou omývaných kamenech pobíhali skorci a honosili se sněhobílými náprsenkami. Výše na břehu hrálo listí keřů všemi odstíny zeleně na pozadí jakoby stříbrným prachem posypaných smrků.
"Na mou duši," vzdychl Marigold. "Je tady krásně."
Veliký tmavý pstruh zkusil přeskočit vodopád. Na chvilku se s roztaženými ploutvemi a mrskajícím ocasem zastavil v povětří, v následujícím okamžiku těžce spadl do zpěněné vody.
Na jihu proťala zataženou oblohu oslnivá klikatá čára blesku, po chvíli se od stěny lesa vrátilo hluchou ozvěnou vzdálené zahřmění. Zaklínačova hnědá klisna poskočila, pohodila hlavou a vycenila zuby v marném pokusu zbavit se udidla. Geralt ostře trhnul uzdou, kobyla tanečním krokem zacouvala, až podkovy zazvonily na kamenech.
"Ho! Hóóó! Viděls ji, Marigolde? Zatracená baletka! Při nejbližší příležitosti se té potvory zbavím! Sper ji ďas, vyměním ji třeba za osla!"
"Myslíš, že se ti brzy naskytne příležitost?" podrbal se básník na komáry popíchaném krku. "Tato nedotčená krajina mi

vpravdě poskytuje bezpočet estetických dojmů, ale pro změnu bych zase s radostí popatřil na nějakou méně estetickou hospodu. Už to bude týden, co obdivuji romantická přírodní zákoutí, stýská se mi po zákoutích, kde podávají teplé jídlo a studené pivo."
"Obávám se, že se toho stesku nějakou dobu nezbavíš," otočil se v sedle Geralt. "Možná tě trochu povzbudí na duchu, že i mně se zastesklo po obydlených místech. Abys věděl, trčel jsem v Brokilonu přesně šestatřicet dní. A nocí, kdy mě v romantické přírodě zábl zadek a rosa mi padala na nos... Hóóó! Zatraceně! Necháš toho konečně, herko mizerná!"
"Bouřka nás nemine. Na jižní straně se blýská a hřmí v jednou kuse a ovádi koušou jako pominutí."
"Máš pravdu," zadržel zaklínač jankovitou klisnu a pohlédl na nebe. "Vítr se také změnil, je cítit mořem. Přijde změna počasí. Musíme přidat. Pobídni toho svého valacha, Marigolde."
"Můj oř se jmenuje Pegas."
"Jak jinak. Víš co? Moji elfskou kobylu taky nějak pojmenujeme. Hmmm..."
"Co třeba Klepna," navrhl uštěpačně trubadúr.
"Klepna," přikývl zaklínač. "Hezké jméno."
"Geralte?"
"Poslouchám."
"Měl jsi někdy v životě koně, který se jmenoval jinak než Klepna?"
"Ne, neměl," odvětil zaklínač po krátkém zamyšlení. "Popožeň toho vykleštěného lenochoda, Marigolde. Máme před sebou dlouhou cestu."
"Jistě," souhlasil básník. "Jak daleko, podle tebe, je do Nilfgaardu? Kolik mil?"
"Hodně."
"Dostaneme se tam před zimou?"
"Prvně se musíme dostat do Verdenu. Tam si musíme promluvit... o některých věcech."
"Jakých? Chceš se mě pozbýt? To se ti nepovede! Pojedu s tebou, rozhodl jsem se!"
"Uvidíme. Nejdřív se ale musíme dostat do Verdenu."
"Je to ještě daleko? Znáš to tady?"
"Znám. Jsme u kaskády Ceann Treise. Před námi leží místo, kterému se říká Sedmá Míle. A ty kopce za řekou jsou Soví vrchy."
"Pojedeme na jih podél řeky? Stužka vtéká do Jarugy někde u pevnosti Bodrogu, ne?"
"Pojedeme na jih, ale přebrodíme se na druhý břeh. Stužka se obrací na západ, my pojedeme lesy. Chci se dostat na Drieschot, čili Trojmezí. Na tom místě se setkávají hranice Verdenu, Brugge a Brokilonu."
"A odtamtud?"
"K Jaruze. K jejímu ústí, do Cintry."
"A pak?"
"Pak se uvidí. Hlavně přinuť svého líného Pegasa k rychlejšímu pohybu, pokud je to vůbec možné."

*

Liják je zastihl během přepravy přes řeku, právě uprostřed řečiště. Nejprve jimi zacloumal prudký vichr, jehož poryvy jim strhávaly pláště a šlehaly je do tváří listím a větvičkami servanými se stromů. Křikem a kopáním patami poháněli koně ke břehu, až voda stříkala na všechny strany. Tehdy se vítr nenadále utišil. Uviděli šedavou stěnu deště, sunoucí se k nim. Hladina Stužky zbělela a zčeřila se, jakoby do řeky nějaký nebeský obr házel plné hrsti oblázků.
Než se dostali na břeh, byli úplně promočení. Pospíchali se skrýt do lesa. Koruny stromů sice tvořily nad jejich hlavami zelenou střechu, avšak nebyla to střecha, která by dokázala zadržet takovou průtrž. Listy se sklopily pod přívalem vody a zakrátko v lese lilo skoro stejně jako někde na poli.
Zahalili se do plášťů a přes hlavy si přetáhli kapuce. Temnota mezi stromy ustupovala jen záři blýskavic. Hrom je bez ustání doprovázel táhlým, ohlušujícím burácením. Klepna se plašila, dupala a frkala, Pegas zachovával neotřesitelný klid.
"Geralte!" napjal Marigold hlasivky, aby překřičel další hrom, rachotící nad lesem jako obrovský vůz. "Musíme zastavit! Někde se schovat!"
"Nevíš kde?" houkl zpátky Geralt. "Jedeme dál!"
Tak jeli dál.
Po nějakém čase liják zeslábl, ve větvích opět zašuměl vítr a přestávky mezi údery hromu se začaly prodlužovat. Narazili na stezku mezi nízkými olšemi. Po ní se dostali na mýtinu. Uprostřed volného prostranství rostl statný buk, pod jehož větvemi, na tlustém koberci opadaných listů a bukvic stál povoz s párem mezků v zápřahu. Vozka na ně z kozlíku mířil samostřílem. Geralt otevřel ústa, leč jeho zaklení přehlušil hrom.
"Skloň kuši, Koldo," promluvil malý chlapík v slaměném klobouku, který se právě otočil od kmene buku a zapínal si kalhoty. "Tohle nejsou ti, na které čekáme. Jenže jsou to zákazníci, tak je nestraš. Času nemáme nazbyt, ale na handl se vždycky nějaká chvilka najde."
"Co za čerta?" zahučel za Geraltovými zády Marigold.
"Nechť stateční Seidhe pojedou blíž," kynul jim mužík ve slamáku. "Žádný strach, my jsme přátelé elfů. N'ess a tearth? Va, Seidhe, Ceadmil! Jsem s elfy jedna ruka, rozumíme si? Budeme obchodovat? Tady pod stromem, ať nám tolik neprší na hlavy."
Geralt se té záměně ani příliš nepodivil. Do deště si s Marigoldem oba oblékli šedé elfské pláště. On sám měl na sobě kazajku s oblíbeným elfským motivem listů, kterou dostal od dryád, seděl na koni s postrojem zjevně elfské práce, s

jejich charakteristickými ozdobami. Tvář mu částečně zakrývala kapuce. Co se týče trubadúra, ten býval již leckdy dříve pokládán za elfa anebo půlelfa, zvláště od doby, kdy si začal své dlouhé vlasy ondulovat horkým želízkem.
"Dávej pozor," zašeptal, sesedaje s koně. "Jsi elf. Radši neotvírej hubu."
"Proč?"
"Jsou to havekáři."
Marigold potichu sykl. Věděl, o co se jedná.
Peníze hýbou světem a poptávka vyvolává nabídku. Loupící Scoia'tael hromadili v lesích jim celkem nepotřebnou kořist, na druhou stranu však trpěli nedostatkem výzbroje a výstroje. Tak se zrodil černý lesní obchod. A druh lidí, kteří se této činnosti věnovali. Na stezkách, v průsecích a na pasekách se ve vší tichosti začaly objevovat vozy spekulantů kupčících s Veverkami. Hav'caaren - tak jim říkali elfové - nepřeložitelným slovem, leč vzbuzujícím představu nenasytné chamtivosti. Mezi lidmi se ujal zkomolený název havekáři, který zněl ještě ohavněji. Byli to též ohavní lidé. Bezohlední a záludní, neštítící se ničeho, včetně úkladné vraždy. Vojáky zadržený havekář nemohl doufat v žádnou milost. Sám ji rovněž nikdy nikomu nedával, jestliže mu někdo náhodou zkřížil cestu, sáhl havekář bez váhání po noži anebo samostřílu.
Nebylo to v žádném případě šťastné setkání. Příznivou okolností pro ně bylo snad jen to, že je havekáři pokládali za elfy. Geralt si stáhl kápi na oči a přemítal, co se stane, když se záměna prozradí.
"To je slejvák," stěžoval si handlíř. "Nebe se roztrhlo. Hnusný tedd, ell'ea? Ale to nic, na kšeft není žádné počasí dost špatné. Je akorát špatné zboží a špatná cena, hehehe! Rozumí mně elfi?"
Geralt zakýval hlavou, Marigold cosi zahuhlal pod kapucí. Naštěstí pro ně byla elfská nechuť k rozmluvám s lidmi všeobecně známa a nikoho nepřekvapovala. Vozka nicméně neodložil kuši, to nebylo dobré znamení.
"Z jakého komanda jsou moji elfští přátelé?" nenechal se havekár odradit zdrženlivostí a málomluvností zákazníků.
"Kdo je vede? Coinneach Dá Reo? Angus Bri-Cri? Riordain? Doneslo se mi, že před týdnem pobil Riordain královské správce, co vezli pokladnu s vybranými daněmi. Samé peníze, žádné obilí. Já neberu zrní ani vosk, aby bylo jasno, žádné krví ušpiněné šatstvo, a z kožešin leda norka, sobola nebo hranostaje. Zato milerád přijmu hotovost v libovolné měně, šperky, kamínky. Jestli něco z toho elfi mají, můžeme obchodovat. Mám zboží nejlepší sorty! Evelienn, vara en ard scedde, ell ea, rozumí Seidhe? Všechno, na co si vzpomenou. Hele!"
Handlíř přistoupil k vozu a zvedl okraj mokré plachty. Spatřili pod ní meče, luky, svazky šípů, sedla. Havekář hrábl do té hromady a vytáhl jeden šíp. Měl napilovaný, zubatý hrot.
"Tohle moji přátelé elfi u nikoho jiného nenajdou," pravil vychloubačně. "Jiní kupci mají strach, jsou podělaní, poněvadž za takové šipky se trhá čtyřmi koňmi, když s nimi někoho chytí. Ale já vím, co mají Veverky v oblibě - náš zákazník, náš pán - hlavně, ať to vynáší. Mám taky tříštivé hroty, opravdový majstrštyk, tucet za devět orenů. Naev'de aen tvedeane, ell'ea, rozumí elfi? Nejsem žádný vyděrač, sám moc nevydělám, přísahám na hlavičky svých děcek! Když si vezmete tři tucty, dám vám šest procent rabatu, ať tratím. Na mou věru, příležitost, jaká se často nenaskytne... Hej, Seidhe, vari od nákladu!"
Marigold polekaně ucukl rukou od bočnice a stáhl si kapuci hlouběji do čela. Geralt, jako už tolikrát, proklel trubadúrovu všetečnost.
"Mir'me vari," vyhrkl Marigold a omluvně zvedl ruku. "Squaess'me."
"Bez urážky," vycenil zuby havekár. "Žádné očumování, protože tam na voze je ještě jinačí zboží. Ale ne na prodej, ne pro Veverky. Zvláštní objednávka, chacha! No, dost řečí... Chci vidět peníze."
Už to začíná, pomyslel si Geralt, nespouštěje z očí vozkův napjatý samostříl. Měl všechny důvody domnívat se, že na šíp byl nasazen havekářův tříštivý majstrštyk, který udělal do břicha jednu díru, kdežto na zádech vyšel na třech nebo na čtyřech místech, a přitom rozsekal vnitřnosti postřeleného na cucky.
"N'ess tedd," napodobil zpěvavý přízvuk. "Tearde. Mireann vara, va'en vort. My se vrátit s naším komando, potom obchod. Ell'ea? Rozumět Dh'oine?"
"Rozumím," odplivl si havekár, "že jste švorc. Zboží byste chtěli, akorát platit nemáte čím. Táhněte pryč! A nevracejte se zpátky, poněvadž tady mám spicha s důležitými obchodními partnery. Pro nás všechny bude bezpečnější, když jmi nepolezete na oči. Zmizte..."
Zarazil se, protože uslyšel zařehtání koně.
"Aby to mor!" zaklel. "Pozdě! Už jsou tu! Kapuce na hlavy, elfi! Nehýbat se a ani neceknout! Koldo, pitomče, hned odlož tu kuši!"
V šumění deště a burácení hromu neuslyšeli vrstvou listí tlumený dusot kopyt. Proto se osmi mužům na koních podařilo nepozorovaně přiblížit a v okamžení obklíčit osamělý buk. Nebyli to Scoia'tael: Veverky nenosily zbroj, zatímco na všech jezdcích se leskla mokrá ocel přilbic, náramenníků a kroužkových košil.
Velitel jezdců se přiblížil na krok ke havekářovi. Byl mohutného vzrůstu, navíc seděl na těžkém bojovém hřebci, tak se tyčil nad mužíkem jako hora. Cizincova opancéřovaná ramena halila vlčí kožešina, hlavu kryla helmice s širokým nánosníkem, dosahujícím až k dolnímu rtu. V ruce třímal pádné bojové kladivo.
"Rideaux!" zvolal chraptivě.
"Faoiltiarna!" křikl handlíř stísněným hlasem.
Jezdec se předklonil v sedle. Voda pomalu odkapávala z ocelového nánosníku přímo na zlověstně se lesknoucí tlouk a zobec kladiva.
"Faoiltiarna!" zopakoval havekár s hlubokou úklonou. Jakmile smekl klobouk, déšť mu přilepil řídké vlasy k hlavě.
"Jsem váš člověk, znám heslo i odpověď. Posílá mě Faoiltiarna, velkomožný pane. Čekám tady, jak bylo domluveno..."
"Tamhleti, co jsou zač?"
"Moje eskorta," klaněl se havekár až po pás. "Ti, elfi..."

"Zajatec?"
"Na voze. V rakvi."
"V rakvi?" vzteklé zařvání obrněného jezdce nedokázalo přehlušit ani další zahřmění. "To si odskáčeš! Rozkaz pana de Rideaux byl jasný: zajatec musí být dodán živý!"
"Je živý, je," drmolil překotně handlíř. "Podle rozkazu... Je v rakvi, ale živý. To nebyl můj nápad, velkomožný pane, s tou rakví. To Faoiltiarna..."
Velitel jezdců zaťukal kladivem o třmen a pokynul svým průvodcům. Tři z nich seskočili ze sedel, vylezli na vůz a strhli s něj plachtu. Začali shazovat na zem sedla, postroje a pokrývky, takže za chvilku Geralt viděl, že na voze je skutečně rakev z čerstvých borových prken. Zvlášť podrobně si ji neprohlížel. Cítil mravenčení v konečcích prstů, věděl, co se za chvíli stane.
"To nemůžete, velkomožný pane," protestoval havekár při pohledu na své zboží vyhozené na déšť. "Moje živobytí..."
"Koupím všechno. I se zápřahem."
"Ááá," rozlil se na handlířově zarostlém obličeji lstivý úsměv. "To je něco jiného. Bude to stát... Spočítám to... Pět set, s prominutím, v temerské měně. Vašich florénů, velkomožný pane, to bude čtyřicet a pět."
"Lacino," uchechtl se jezdec a šeredně se ušklíbl pod nánosníkem. "Pojď blíž."
"Pozor, Marigolde," sykl Geralt a nenápadně rozepnul sponu pláště. Zahřmělo.
Havekár přistoupil k jezdci s prostoduchou nadějí na obchod svého života. Svým způsobem to skutečně obchod jeho života byl - nikoli nejlepší, leč rozhodně poslední. Jezdec se postavil ve třmenech a s rozmachem mu zaťal zobec kladiva do olysalého temene. Handlíř ani nehlesl, padl naznak, zaryl prsty do mokrého listí a vyoral v něm podpatky dvě hluboké brázdy. Ve stejné chvíli hodil první z mužů na korbě vozkovi na krk řemen, druhý přiskočil a bodl dýkou.
Jeden z jezdců zvedl k rameni kuši a namířil na Marigolda. Avšak Geralt už držel v ruce meč vyhozený z havekářova vozu. Popadl zbraň v půli čepele a hodil jí jako oštěpem. Probodnutý kušovník se s výrazem bezbřehého údivu na tváři svalil s koně.
"Utíkej, Marigolde!"
Trubadúr se vrhl k Pegasovi a vysokým obloukem se vyšvihl na jeho hřbet. Oblouk byl nicméně příliš vysoký a básníkovi chyběl cvik. Neudržel se v sedle a přepadl na druhou stranu. To mu zachránilo život, protože vzápětí nad Pegasovýma ušima zasvištělo vzduchem ostří meče. Valach se lekl, poskočil a srazil se s koněm útočníka.
"To nejsou elfové!" zahřímal muž v helmě s nánosníkem a tasil meč. "Chyťte je živé! Živé!"
První z těch, kdož seskočili z vozu, se zarazil, když uslyšel nezvyklý rozkaz. To již Geralt držel v ruce vlastní zbraň. Nezaváhal ani na okamžik. Zápal dalších dvou ozbrojenců zřetelně ochladila sprška krve jejich druha. Zaklínač toho rychle využil a jednoho z nich zabil. Avšak mezitím přešli do útoku muži na koních. Uhnul jejich zbraním, odrazil několik ran, provedl únik - a náhle ucítil pronikavou bolest v pravém koleně. Upadl. Nebyl zraněn, to jenom v Brokilonu léčená noha bez varování odepřela poslušnost.
Pěší, který se nad Geraltem rozpřáhl sekerou, najednou hekl a zapotácel se, jako by do něho někdo silně strčil. Než muž upadl, uviděl zaklínač šíp s dlouhým opeřením, zabodnutý v jeho boku alespoň do poloviny délky. Marigoldovo zaječení proniklo i zaburácením hromu.
Geralt se chytil loukotě kola a otočil se. V záři blesku spatřil na kraji olšiny plavovlasou dívku s napjatým lukem. Už ji zahlédli i jezdci. Nemohli si jí nevšimnout, neboť další z nich se právě převrátil na koňský zadek. Z hrdla, probitého následujícím šípem, mu stříkala krev. Velitel a dva ostatní ihned odhadli nové nebezpečí a s válečným pokřikem hnali koně směrem k lučištnici. Hrbili se v sedlech v domnění, že koňské šíje budou dostatečnou záštitou před šípy. Mýlili se.
Maria Barring, řečená Milwa, napjala luk. Mířila klidně, s tětivou přitisknutou ke tváři.
První z útočících vykřikl a spadl s koně. Chodidlo mu uvízlo ve třmeni, okovaná kopyta mu rozdrtila obličej. Druhého šíp doslova smetl ze sedla. Velitel však už byl velmi blízko, vztyčil se ve třmenech a napřáhl meč k úderu. Milwa se ani nezachvěla, chladnokrevně napjala luk a sotva z pěti kroků mu poslala šíp rovnou do tváře - těsně vedle ocelového nánosníku. Střela pronikla lebkou skrz naskrz a dokonce muži shodila s hlavy helmu. Kůň nezpomalil, jezdec bez helmice a kusu lebeční kosti se ještě pár chvil držel v sedle, potom se pomaličku naklonil a z výšky padl do louže. Hřebec zaržál a odběhl.
Geralt namáhavě vstal, rukou si prohnětl nohu, která bolela, ale kupodivu unesla jeho váhu a byla schopna chůze. Vedle ležel na zemi Marigold a snažil se se sebe odvalit mrtvého s prostřeleným hrdlem. Trubadúrova tvář měla barvu hašeného vápna.
Milwa došla k nim. Cestou vytrhla svůj šíp z jednoho zabitého.
"Děkuji ti," řekl zaklínač. "Marigolde, poděkuj. Toto je Milwa Barring. Díky ní jsme zůstali naživu."
Milwa vytrhla šíp z dalšího mrtvého a zběžně si prohlédla zkrvavený hrot. Marigold cosi nesrozumitelně zablábolil a zdvořile, byť roztřeseně se uklonil. Potom klesl na kolena a pozvracel se.
"Kdopak je to?" otřela lučištnice hrot o mokré listí a strčila šíp do toulce. "Tvůj přítel, zaklínači?"
"Ano. Jmenuje se Marigold. Je básník."
"Básník," změřila Milwa pohledem třesoucího se, klečícího trubadúra. "Už chápu. Jestli něco nechápu, tedy proč tady v lese blije, místo aby někde v ústraní vymýšlel rýmy. Ale to není moje věc."
"Do jisté míry je. Zachránilas mu kůži. Mně také."
Milwa si otřela deštěm zmáčenou tvář, na které byl ještě stále vidět otisk tětivy. Ačkoli vystřelila několikrát po sobě, otisk byl jen jeden: tětiva se pokaždé zaryla do kůže na stejném místě.
"Byla jsem v olšinách celou dobu, co jste mluvili s havekářem," vysvětlila dívka. "Nechtěla jsem, aby mě ten mizera viděl. Ale potom přijeli ti druzí a začala rvačka. Pár z nich jsi pěkně posekal. Mečem se ohánět umíš, to se musí uznat, i

když pajdáš. Měls ještě zůstat v Brokilonu, doléčit nohu. Zranění se ti zhorší, můžeš zůstat do konce života chromý, to je ti, doufám, jasné?"
"Přežiji to."
"I mně se zdá. Jedu za tebou, abych tě varovala. Musíš se vrátit, z tvojí cesty nic nebude. Na Jihu se válčí. Od Drieschoi táhnou na Brugge nilfgaardská vojska."
"Odkud to víš?"
"Třebas odtud," ukázala dívka širokým gestem na mrtvoly koně. "Jsou to přece Nilfgaarďané, nevidíš znak slunce na tunikách a na čabrakách? Seberte se, nohy na ramena, každou chvíli se tu můžou ukázat další. Tihle jeli jistě na průzkum."
"Nemyslím," zavrtěl hlavou, "že to byli průzkumníci nebo přední voj. Přijeli sem kvůli něčemu jinému."
"Kvůli čemu, zajímalo by mne."
"Tady je důvod," ukázal na borovou truhlu, moknoucí na korbě vozu. Pršelo stále, ale hřmění se vzdálilo. Bouře se přesunula na sever. Zaklínač zvedl na listí ležící meč, vyhoupl se na vůz a zároveň polohlasně zaklel, poněvadž bolavé koleno se znovu ozvalo.
"Pomoz mi to otevřít."
"Proč chceš nebožtíka..." Milwa se zarazila, poněvadž si všimla do víka vyvrtaných otvorů. "Hrome! Havekáři v té rakvi převáželi živého."
"Nějakého zajatce," páčil Geralt víko. "Handlíř čekal na Nilfgaarďany, aby jim ho odevzdal. Měli smluvené heslo."
Víko s třesknutím odskočilo. K postranním deskám rakve byl smyčkami z řemenů za ruce a nohy připoután člověk s roubíkem v ústech. Zaklínač se nad ním sklonil a pozorně si ho prohlédl. Potom ještě pozorněji.
"No prosím," řekl protáhle. "To je mi překvapení. Tebe jsem tady na mou duši nečekal."
"Ty ho znáš, zaklínači?"
"Od vidění," ušklíbl se ošklivě. "Zastrč nůž, Milwo, neřež ta pouta. Tohle je, jak vidím, nilfgaardská vnitřní záležitost. Nebudeme do ní zasahovat. Necháme ho tak, jak je."
"Slyším dobře?" ozval se za jejich zády Marigold. Stále byl bledý, ale zvědavost už u něj zvítězila. "Chceš nechat v lese spoutaného, bezbranného člověka? Předpokládám, že jsi poznal někoho, s kým máš nevyřízené účty, ale je to přece zajatec, u ďasa! Byl věznům lidí, kteří málem zabili i nás. Nepřítel našich nepřátel..."
Trubadúr se zarazil, když spatřil v zaklínačově ruce nůž. Milwa zatajila dech. Modré, před kapkami deště se mhouřící oči svázaného se široce rozevřely. Geralt se sehnul a rozřízl řemen poutající jeho levou paži.
"Podívej, Marigolde," řekl, chytil zajatce za zápěstí a zvedl jeho uvolněnou ruku. "Vidíš ten šrám na dlani? Sekla ho Ciri. Před měsícem na Thaneddu. Je to Nilfgaarďan, přijel na Thanedd proto, aby Ciri unesl. Zranila ho, když se bránila,"
"Její obrana byla nakonec stejně marná," podotkla Milwa. "Ale jak tak přemýšlím, něco mi tu nehraje. Jestli on unesl tvoji Ciri z ostrova do Nilfgaardu, jak se dostal do té bedny? Proč ho Nilfgaarďanům předával cizí havekář? Vytáhni mu z huby roubík, zaklínači, možná nám to poví."
"Nechci ho poslouchat," řekl hluše. "Už teď mě svědí ruka, abych ho probodl. A to jen leží a dívá se. Jestli se ozve, třeba se neudržím. Neřekl jsem vám všechno."
"No tak se nepřemáhej," pokrčila rameny Milwa. "Bodni, jestli je to takový ničema. Ale pospěš si, máme málo času. Co nevidět se tady můžou objevit další Nilfgaarďané. Jdu pro svého koně."
Geralt se vzpřímil a pustil ruku svázaného. Ten si hned vytrhl z úst roubík. Nepromluvil však ani slovo. Zaklínač mu hodil nůž na hruď.
"Nevím, za jaké provinění tě strčili do té truhly, Nilfgaarďane," oslovil ho. "Nezajímá mne to. Nechávám ti nůž, uvolni se sám. Počkej tady na své anebo uteč do lesa, jak chceš."
Zajatec mlčel. Spoutaný a uvězněný v dřevěné truhlici vypadal ještě ubožeji a bezbranněji než na Thaneddu, kde ho zaklínač viděl na kolenou v kaluži krve, raněného a třesoucího se strachem. Navíc se Geraltovi zdál podstatně mladší, nehádal mu více než dvacet pět let.
"Daroval jsem ti život na ostrově," dodal zaklínač. "Daruji ti jej i nyní. Ale je to naposled. Příště tě zabiju jako psa, pamatuj na to. Kdyby tě napadlo pronásledovat mne, vezmi si tu rakev raději s sebou, budeš ji potřebovat. Jedeme, Marigolde."
"Rychle!" křikla Milwa, vracejíc se cvalem po lesní stezce. "Ale ne tudy! Do lesů, zatraceně, do lesů!"
"Co se děje?"
"Od Stužky se blíží jízda, velký houf! Nilfgaard! Co čumíte? Na koně, ať už jsme pryč!"

*

Boj o vesnici trval déle než hodinu, ale nadále nic neukazovalo na to, že by se chýlil ke konci. Za kamennými zídkami, ploty a v uličkách mezi chalupami postavenými vozy se bránící pěšáci odrazili už tři útoky kavalerie. Jízdě útočící na pevné půdě náspu nedovolovala jeho šíře rozvinout útočnou sestavu, naopak pěším situace umožňovala koncentrovat obranu. V důsledku toho se nájezdy pokaždé rozbily o zátarasy, z nichž obklíčení, ale odhodlaní knechti zasypali jezdce deštěm šípů. Střelba způsobila zmatek, a tehdy obránci přešli do rychlého protiútoku halberdami, gizarmami a okovanými cepy. Jezdci byli nuceni se stáhnout, zanechávajíce na okraji vsi mrtvé muže a koně; pěší se stáhli za barikády, odkud nepřátele častovali hanlivými přízvisky. Po nějakém čase se kavalerie opět sformovala a obnovila útok. Atakdále.
"Kdo se to vlastně s kým bije?" otázal se již po několikáté Marigold. Bylo mu špatně rozumět, protože se usilovně snažil rozžvýkat tvrdý suchar, který vyloudil od Milwy a ihned celý nacpal do úst.

Seděli na svahu nad vsí, dobře skryti v hustých jalovcích. Mohli sledovat bitvu bez obav, že budou sami spatřeni. Přesněji řečeno, bitvu sledovat museli. Neměli jiné východisko: před nimi se válčilo, za nimi hořely lesy.
"Na to není těžké přijít," rozhodl se Geralt odpovědět neodbytnému trubadúrovi. "Jezdci jsou Nilfgaarďané."
"A pěší?"
"Pěší nejsou Nilfgaarďané."
"Útočí Verdenská kavalerie," ozvala se Milwa, zasmušilá a až do této chvíle podezřele nemluvná. "Mají na tunikách vyšité šachovnice. Vesnici drží knechti z Brugge. Vidíte přece prapor."
Skutečně, úspěchem své obrany povzbuzení vojáci zvedli nad opevněním zelenou standartu s bílým kotvicovým křížern. Geralta udivilo, že ji dříve nikde neviděl. Na začátku bitvy zřejmě nebyl čas ji vztyčit.
"Budeme tady sedět dlouho?" zajímal se Marigold.
"Chytrák má dotaz," zamručela rozmrzele Milwa. "Rozhlédni se kolem. Ať se otočíš, kam tě napadne, vždycky budeš mít prdel vzadu."
Trubadúr se nemusel rozhlížet ani otáčet. Všude na obzoru stoupaly k nebi sloupy dýmu. Nejvíce na severu a na západě, kde táhnoucí vojska zapálila lesy. Avšak dým se vznášel i na jihu, kam mířili, než jim cestu odřízla bitva.
"Zajímalo by mě, zaklínači," pokračovala lučištnice po chvíli, hledíc na Geralta, "co se teď chystáš podniknout. Za námi je nilfgaardská armáda a lesní požár. Co je před námi, to můžeme snadno uhodnout. Jaký máš plán?"
"Můj plán se nezměnil. Přečkám zde bitvu, pak budu pokračovat na jih. K Jaruze."
"Zbláznil ses," ohrnula rty Milwa. "Vidíš přece, co se děje. Tohle není nějaký nahodilý přepad, to je regulérní válka. Verden se jí účastní na straně Nilfgaardu. Na jihu překročili Jarugu, celé Brugge a nejspíš i Sodden, jsou teď v jednom ohni..."
"Musím se dostat k Jaruze."
"Výborně. A potom?"
"Najdu nějakou loďku, popluji po proudu, pokusím se dostat k ústí. Odtamtud, u všech hromů, musí plout lodě..."
"Do Nilfgaardu?" vyprskla dívka. "To má být nějaký plán?"
"Nemusíš jít se mnou."
"Samozřejmě, nemusím. Chvála bohům, poněvadž tak hloupě o život přijít nechci. Smrti se nebojím, ale nechat se zbytečně zabít, to není žádný kumšt."
"Ano," odvětil klidně. "Něco o tom vím. Věř mi, že bych tam nešel, kdybych nemusel. Ale musím, takže mě nic nezastaví."
"Ha," zvedla dívka obočí. "To je hlas, jakoby tupým nožem dno rezavého hrnce škrábal. Kdyby tě starý Emhyr ušlyšel, jistě by měl v tu ránu strachy plné kalhoty. ‚Ke mně, osobní gardo, ke mně, moje císařské houfce! Běda, běda hrozný zaklínač se na mě chystá, do Nilfgaardu se na šináglu plaví! Coby dup tady bude, zbaví mě koruny a života! Jsem ztracen!'"
"Přestaň, Milwo."
"To víš, že jo! Je na čase, aby ti někdo řekl pravdu do očí. Ať mě vylínalý králík obskáče, pitomějšího chlapa jsem v životě neviděla! Emhyrovi jdeš svoje děvče vyrvat z drápů? Co si je vybral za císařovnu? Co je získal navzdory králům? Má se za mocnějšího než všichni králové? Emhyr má silné pazoury, co jednou popadne, to nepustí."
Neodpověděl.
"Do Nilfgaardu máš namířeno," zakroutila hlavou Milwa. "Utkat se s císařem, vzít mu snoubenku. Zamyslel ses, co by se mohlo stát? Kdyby ses tam opravdu dostal, kdybys tu svou Ciri v komnatě paláce našel, celou v hedvábí a zlatohlavu copak jí povíš? ‚Pojď, má milá, pojď se mnou, nač je ti císařský trůn, budeme žít v chajdě v lese, k obědu louskat bukvice. Podívej se na sebe, pajdavý otrhanče. I kazajku a boty jsi dostal od dryád, po nějakém elfovi, co dodýchal v Brokilonu.' Víš, co se stane, až tě tvoje panenka uvidí? Vysměje se ti plivne na tebe, nechá tě strážemi za práh vyhodit, psy z brán vyštvat!"
Dívka mluvila stále hlasitěji, nakonec téměř křičela. Nejen hněvem, též proto, aby přehlušila hlasitý povyk. Dole pod nimi řvaly desítky, možná stovky hrdel. Na obklíčenou vesnici se hnal další útok - tentokrát ze dvou stran. Verdenci v modrých tunikách s šachovnicemi zaútočili opět po náspu hráze, ale zároveň kolem rybníka udeřil na křídlo obránce silný oddíl jezdců v černých pláštích.
"Nilfgaard," řekla stručně Milwa.
Tentokrát neměla pěchota z Brugge žádnou šanci. Kávalérie pronikla přes zátarasy a v několika chvílích roznesla obránce na mečích. Prapor s bílým křížem klesl. Část poražených odhodila zbraně a vzdala se, část se pokusila uniknout k lesu. Avšak odtamtud přišel třetí útok, bleskový výpad lehké jízdy.
"Scoia'tael," řekla Milwa a postavila se. "Už ti došlo, zaklínači, co se děje? Nilfgaard, Verden a Veverky společně. Válka. Jako před měsícem v Aedirnu."
"Je to nájezd," zavrtěl hlavou Geralt. "Loupežná výprava. Jenom jízda, žádná pěchota..."
"Pěchota dobývá hrady a tvrze. Odkud, myslíš, se bere všechen ten kouř? Z udíren?"
Od vsi k nim doléhal křik uprchlíků dohánějících a pobíjených Veverkami. Ze střech chalup vyšlehly plameny. Vítr, který se zvedl po ranním dešti, vysušil došky. Požár se rychle šířil.
"Tak," pravila Milwa. "Vesnice hoří. Sotva ji znovu postavili po předešlé válce. Dva roky stavěli a hospodařili a teď to během chvilky lehne popelem. Z toho plyne poučení."
"Jaké?" zeptal se ostře Geralt.
Neodpověděla. Dým z hořící vesnice stoupal výš, už i je na stráni zaštípal v očích. Uslyšeli zoufalý křik. Marigold vytřeštil oči.
Jezdci sehnali poražené jako stádo a obklíčili je. Na pokyn rytíře v přilbici s černým chocholem začali bodat a sekal do

bezbranných zajatců. Koně dupali po padlých. Kruh se zužoval. Zvuky, jenž doléhaly na svah, už nepřipomínaly hlasy lidí.
"A my máme jít dál na jih?" zeptal se sinalý básník. "Přes takové hořící vesnice? Vždyť právě z jihu přicházejí tihle řezníci."
"Zdá se mi," promluvil pomalu Geralt, "že nemáme na vybranou."
"Máme," namítla Milwa. "Mohu vás převést přes Soví vrchy zpět k Ceann Treise. Do Brokilonu."
"Hořícími lesy? Mezi táhnoucími vojsky?"
"Pořád lepší než cesta na jih. Znám lesní pěšiny. Přes kopce je odtud k Ceann Treise sotva čtrnáct mil."
Zaklínač se díval dolů na hořící ves. Nilfgaarďané a Verdenci dokončili masakr a seřadili se do pochodové formace. Elfská nepravidelná jízda vyrazila na východ před nimi.
"Nevrátím se," řekl odhodlaně. "Ale zaveď do Brokilonu Marigolda."
"Ne!" protestoval básník, třebaže dosud nezískal přirozenou barvu. "Jedu s tebou."
Milwa mávla rukou, zvedla luk a toulec, učinila krok ke koním, ale vzápětí se prudce obrátila.
"K čertu," zavrčela. "Mockrát jsem elfy před smrtí zachraňovala. Teď se nemůžu dívat, jak někdo umírá. Zavedu vás k Jaruze, vy šílenci. Ale ne jižní stezkou, musíme na východ."
"I tam hoří lesy."
"Provedu vás ohněm. Jsem na to zvyklá."
"Nemusíš, Milwo."
"Musím. Do sedel! A hněte sebou!"
Toho dne nedojeli daleko. Vedli koně po zarostlých stezkách, na cesty se neodvažovali, protože odevšad slyšeli dupot kopyt a řinčení zbrojí, ohlasy táhnoucího vojska. Soumrak je zastihl v zarostlém údolí, kde zůstali na noc. Nepršelo, nebe bylo celkem jasné.
Našli poměrně suché místo, kde mohli na zemi rozložit pláště a pokrývky. Milwa se vydala na průzkum okolí. Sotva je opustila, Marigold nedokázal udržet déle jazyk na uzdě.
"Děvče jako laňka," dal nepokrytě najevo svůj názor na brokilonskou lučištnici. "Ty máš štěstí na takové známosti, Geralte. Štíhlá a pružná, chodí, jakoby tančila. V bocích trochu úzká, na můj vkus, a v ramenou trochu širší, ale postavu má ženskou. A jak ženskou... Například ta dvě jablíčka vepředu... Všiml sis?"
"Drž klapačku, Marigolde."
"Cestou jsem se o ni otřel - náhodou," nenechal se umlčet trubadúr. "Má stehno hladké a pevné jako z mramoru. Ohó, jistě ses ten měsíc v Brokilonu nenudil..."
Vracející se Milwa zaslechla vzrušený šepot a všimla si pohledů.
"Plácáš něco o mně, básníku? Co na mě tak čumíš, ledva se otočím zády? Nasral mi snad na ně pták?"
"Obdivuji tvé lukostřelecké umění," usmál se sladce Marigold. "Na žádných závodech bys nenašla soupeře."
"Bla, bla, bla."
"Četl jsem," mrkl Marigold významně na zaklínače, "že nejlepší lučištnice je možno nalézt mezi Zerrikánkami, u stepních kmenů. Některé si prý uřezávají jedno ňadro, aby jim nevadilo při napínání luku. Poprsí překáží tětivě."
"Na to přišel dozajista nějaký básník," prskla pohrdavě dívka. "Sedí na zadku, pero v nočníku namáčí, vymýšlí hovadiny, jenom hlupáci pisálkovi věří. Copak se střílí kozami? Stojí se přece bokem a tětiva se natahuje k puse, takhle. Ani ženě nic nezavazí. To řezání prsou je nebetyčná pitomost, výmysl duté hlavy, ve které se honí akorát ženská prsa!"
"Děkuji ti za slova uznání o básnících. A za poučení o lukostřelbě. Stejně považuji luk za nejlepší zbraň. Víte co? Myslím si, že válečné umění se bude rozvíjet právě tímto směrem. V budoucnu se bude bojovat na dálku. Bude vynalezena zbraň tak dalekého dosahu, že se protivníci budou moci zabíjet, i když se vůbec neuvidí."
"Hloupost," ocenila básníkův nápad přezíravě Milwa. "Luk je dobrá věc, ale válka, to je boj muže proti muži. Střetnutí na délku meče. Silnější poráží slabšího. Vždycky to tak bylo a vždycky bude. Kdyby se to mělo změnit, nastane konec válek. Zatím se bojuje tak, jak jsi viděl dneska v té vesnici. Ale dost už planých tlachů. Jdu se podívat na koně, frkají, jako kdyby nablízku cítili vlka."
"Jako laňka," vyprovodil Marigold pohledem odcházející dívku. "Hmmm... Vzpomněl jsem si, co ti říkala, když jsme se dnes ukrývali na stráni. Nesoudíš, že bys jí v něčem mohl dát za pravdu?"
"V čem?"
"Víš... Když mluvila o Ciri," zrozpačitěl básník. "Naše spanilá lučištnice, jak se mi zdá, nechápe vztah mezi tebou a Ciri. Domnívá se, že máš v úmyslu soupeřit s nilfgaardským císařem o princeznin ruku. Že je to pravý motiv tvé výpravy do Nilfgaardu."
"To je nesmysl. V čem tedy Milwa měla pravdu?"
"Nerozčiluj se a podívej se pravdě do očí. Přijal jsi Ciri za svou a považuješ se za jejího ochránce. Jenže ona není obyčejné dítě, Geralte, je to královská dcera. Je jí předurčen trůn a palác. Má nosit korunu. Nevím, jestli zrovna nilfgaardskou. Nevím, zda Emhyr je pro ni správný manžel..."
"Pravda. Nevíš."
"A ty víš?"
Zaklínač se zabalil do přikrývky.
"Chceš mi něco naznačit," řekl podrážděně. "Nenamáhej se, vím, kam míříš. Má cenu chránit Ciri před osudem, který je jí souzen od narození? Vždyť zachráněná Ciri může poručit strážím vyhodit mne za práh. Proč toho radši nenechám, dokud je čas, že?"
Marigold otevřel ústa, avšak Geralt ho nepustil ke slovu.
"Dívku," pokračoval stále vzrušenějším hlasem, "přece neunesl drak či zlý černokněžník. Nevězní ji piráti kvůli

výkupnému. Nesedí ve věži, v kobce ani v kleci, nikdo ji nemoří hladem a zimou. Právě naopak. Spí v damašku, obědvá na stříbře, nosí krajky a šperky, čeká na korunovaci. Zkrátka musí být šťastná. A nějaký zaklínač, kterého jí kdysi zlá náhoda postavila do cesty, si umanul, že jí to štěstí zkazí, zničí, pošlape děravými škrpály, které zdědil po nějakém mrtvém elfovi. Je to tak?"
"Tak jsem to nemyslel," ospravedlňoval se Marigold.
"On nemluvil s tebou," vynořila se ze tmy Milwa a po krátkém zaváhání se posadila vedle zaklínače. "Bylo to určeno mně, moje slova ho tak pálí. Odpusť mi, Geralte. Řekla jsem je v hněvu a nemyslela jsem je tak. Vím, jak bolí, když se člověku někdo šťourá v otevřené ráně. Už to víckrát neudělám. Odpouštíš mi? Nebo tě mám na omluvu políbit?"
Nečekala na odpověď, objala ho kolem krku a políbila na tvář. Silně stiskl její paži.
"Přisuň se blíž." odkašlal si. "A ty také, Marigolde. Spolu nám bude... tepleji."
Dlouho mlčeli. Nad hlavami jim mihotaly hvězdy, které chvílemi zakrývala táhnoucí oblaka.
"Chci se vám s něčím svěřit," promluvil konečně Geralt. "Slibte, že se mi nebudete smát."
"Mluv."
"Mám divné sny. Začaly v Brokilonu. Nejdřív jsem si myslel, že blouzním. Víte přece, že jsem na Thaneddu dostal řádně přes hlavu? Jenže teď se mi pár dní vrací stejný sen. Pořád ten jeden."
Marigold a Milwa mlčeli.
"V mém snu," pokračoval zaklínač, "nespí Ciri pod brokátovým baldachýnem. Jede na koni přes nějakou zaprášenou ves. Všichni na ni ukazují, nazývají ji jménem, které neznám. Psi štěkají. Ona není sama, jedou s ní jiní. Jede s ní nakrátko ostříhaná dívka a drží ji za ruku. Ciri se na ni směje. Nelíbí se mi ten smích. Nelíbí se mi její vyzývavé nalíčení... A ze všeho nejméně se mi líbí, že po jejích stopách jde smrt..."

"Ale kde to děvče je?" otázala se Milva a ospale se protáhla. "Není v Nilfgaardu?"
"Nevím nic," odvětil ztěžka. "Ale ten sen se několikrát opakoval. Potíž je v tom, že snům nevěřím."
"Jsi hloupý. Já věřím."
"Nevím nic," zopakoval. "Ale cítím. Před ní je oheň, za ní je smrt. Musím spěchat."

*

K ránu začalo pršet. Ne jako předešlého dne, kdy bouři doprovázel prudký, leč krátký liják. Teď se celá obloha zatáhla olověnými mračny a začalo drobně, hustě, protivně mrholit.
Mířili na východ. Milwa je vedla. Když ji Geralt upozornil, že Jaruga je na jihu, dívka se na něj obořila, že ona je průvodkyně a dobře ví, co dělá. Radši se víc neozýval. Hlavně že vůbec jeli, směr nehrál velkou roli.
Cestovali mlčky, promočení, prochladlí, shrbení v sedlech. Drželi se lesních stezek, silnice přecházeli jen z nezbytí, obezřetně a chvatně. Vždy, když zaslechli dusot koní táhnoucí kavalerie, ukrývali se do houští. Širokými oblouky se vyhýbali křiku a lomozu bitev. Míjeli vypleněné vsi, kouřící spáleniště, usedlosti, po kterých zbyly jen černé obdélníky spálené země a zápach deštěm nasáklého popela. Plašili hejna vran, hodujících na mrtvých koních a lidech. Potkávali před válkou prchající venkovany, vláčející svůj skrovný majetek, hloučky i zástupy otupělých lidí, odpovídajících na otázky pouze nechápavými, vyděšenými pohledy.
Cestovali na východ. V ohni a dýmu, v mlze a dešti. Před jejich očima se zvolna odvíjel gobelín války. Odhaloval obrazy.
Obraz s vahadlem studny trčícím k nebi uprostřed vypálené osady. Na vahadle visel nahý člověk. Hlavou dolů. Krev ze zmasakrovaného rozkroku mu stekla na prsa a na tvář, v žčernalých krápnících ztuhla ve vlasech. Na zádech mrtvého rozeznali runu Aard. Vyřezanou nožem.
"An'givare," řekla Milwa a shrnula si mokré vlasy z čela. ji "Byly tu Veverky."
"Co to znamená an'givare?"
"Donašeč."
Obraz s koněm, osedlaným sivákem v černém kropíři. Kůň obcházel nejistými kroky okraj bitevního pole, roztřesenýma nohama překračoval mrtvoly, tiše ržál a vlekl za sebou po zemi z rozpáraného břicha visící vnitřnosti. Nemohli ho ani dobít, kromě koně viděli na bojišti marodéry. Svlékali a okrádali padlé. Obraz s mladou ženou, ležící na zemi vedle spáleného srubu. Hleděla nehybnýma očima do nebe, nahá, zakrvácená, ukřižovaná.
"Holedbají se, že vojna je chlapská záležitost," zamručela Milwa. "Ale nad slabou ženskou se neslitují, chtějí si užít, hrdinové, co je svině na hnoji potratila."
"Máš pravdu. Ale nezměníš to."
"Už jsem to změnila. Utekla jsem z rodného domu. Nechtěla jsem zůstat uklízet chalupu, zametat podlahu. A čekat, až přijedou, chalupu zapálí, mě roztáhnou na té podlaze a..."
Nedokončila větu, pobídla koně.
Ještě obraz se smolárnou. Tehdy Marigold vyzvracel všechno, co toho dne snědl, i když to byl jen suchar a půlka solené ryby.
Ve smolárně se Nilfgaarďané - nebo Scoia'tael - zbavili zajatců. Kolika, to se nedalo určit ani přibližně. Posloužily jim k tomu nejenom meče, pomohli si též nalezeným dřevařským nářadím - sekerami, pořízy a dlouhými pilami.
A další a další obrazy, které si Geralt, Marigold a Milwa nezapamatovali. Vytěsnili je z paměti.
Zlhostejněli.

*

Během následujících dvou dnů urazili stěží dvacet mil. Stále pršelo. Po suchém létě vyprahlá země sála vodu až k přesycení, pak se lesní pěšiny změnily v blátivé skluzavky. V mlze se jim ztratily sloupy dýmu z požárů, ale kouř cítili neustále, nenechával je na pochybách, že válka je nedaleko, že stále pálí vše, co dokáže strávit oheň.
Už nepotkávali uprchlíky. Byli v lesích sami. Nakrátko si to alespoň mysleli.
První uslyšel zafrkání koně Geralt. S kamennou tváří obrátil Klepnu. Marigold už otevíral ústa, ale Milwa mu gestem přikázala mlčet a z pouzdra při sedle pohotově vytáhla luk.
Muž, který jel po jejich stopách, se vynořil z porostu. Viděl, že na něj čekají, a tak zadržel koně, rezavého hřebce. Déšť šuměl, lidé mlčeli.
"Zakázal jsem ti jet za námi," promluvil nakonec zaklínač. Nilfgaarďan, kterého Marigold naposled viděl spoutaného v rakvi, sklonil zrak na koňskou hřívu. Výstroj a zbraně sebral bezpochyby některému z padlých u havekárova vozu. V krzně a kroužkové košili by ho básník málem nepoznal, zapamatoval si však mladou tvář, kterou od příhody pod bukem nedokázaly změnit ani rašící vousy.
"Zakázal jsem ti to," zopakoval zaklínač.
"Zakázals," přisvědčil neochotně mladík. Hovořil bez nilfgaardského přízvuku. "Ale já jsem musel."
Geralt seskočil na zem a podal uzdu básníkovi. Vytasil meč.
"Sesedni," řekl mrazivě. "Jak vídím, vyzbrojil ses kusem ostrého železa. To je dobře. Nechtěl jsem tě zabít bezbranného. Teď je to něco jiného. Slez dolů."
"Nebudu se s tebou bít. Nechci."
"To jsem si mohl myslet. Jsi stejný jako všichni tví rodáci. Radši bys dal přednost válčení v té smolárně, kolem které jsi musel také projíždět. Řekl jsem, sesedni!"
"Jsem Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach."
"Nežádal jsem tě, aby ses představil chci, abys slezl s koně."
"Nechci se s tebou potýkat."
"Milwo," kývl zaklínač na lučištnici. "Buď tak hodná a zastřel pod ním koně."
"Ne!" zvedl Nilfgaarďan ruku, než Milwa stačila napnout luk. "Prosím, ne. Sesednu."
"A teď se chop meče."
Mladík zkřížil ruce na prsou.
"Zabij mne, jestli chceš. Nebo přikaž té elfce, ať mne zastřelí. Nebudu s tebou bojovat. Jsem Cahir... syn Ceallachův. Chci... Chci se k vám připojit."
"Mě snad šálí sluch. Zopakuj to ještě jednou."
"Chci se k vám přidat. Jedeš hledat dívku. Chci ti pomoci. Musím ti pomoci."
"Šílenec," obrátil se Geralt na Milwu a Marigolda. "Určitě mu přeskočilo. Bavím se s bláznem."
"Takový by se k nám hodil," utrousila Milwa. "Zapadl by do party."
"Promysli si jeho nabídku, Geralte," navrhl nejapně Marigold. "Koneckonců je nilfgaardský šlechtic, s jeho pomocí bychom se mohli dostat..."
"Radši sklapni," přerušil jej zhurta zaklínač. "A ty, Nilfgaarďane, tas meč."
"Nebudu se bít. A nejsem Nilfgaarďan. Pocházím z Vicovaro a jmenuji se..."
"Nezajímá mne tvoje jméno. Bojuj!"
"Zaklínači," naklonila se Milwa v sedle a plivla na zem. "Čas běží a déšť neustává. Nilfgaarďan odmítá bojovat a ty, jakkoli se tváříš krvežízniv ě, přece ho nedokážeš chladnokrevně zabít. K ďasu, budeme tady trčet až do smrti? Střelím jeho koni šíp do slabiny a pojedeme svou cestou. Pěšky nám nebude stačit."
Avšak Cahir, syn Ceallachův, využil jejich nepozornosti, vyhoupl se do sedla a poháněje hřebce hlasitými výkřiky, prchal tryskem k lesu. Zaklínač se za ním chvíli díval, potom se otočil a vsedl na Klepnu. Mlčky pokračovali v cestě. Neohlíželi se.
"Stárnu," zamumlal Geralt po nějaké době, když Klepna srovnala krok s Milwiným vraníkem. "Mám nějaké skrupule."
"To se k stáru stává," pohlédla na něj útrpně. "Pomohl by ti odvar z meduňky. A měkce si vystel sedlo."
"Skrupule nejsou hemeroidy, Milwo," vysvětloval kupodivu zcela vážně Marigold. "Pleteš si pojmy."
"Kdo by rozuměl vašim vzdělaným žvástům! Mlít pantem, to vy umíte! Raději přidejte!"
Po chvíli však opět zpomalili, neboť déšť je při rychlé jízdě šlehal do obličeje a do očí.
"Milwo," otázal se zaklínač. "Zabila bys pod ním koně?"
"Ne," přiznala rozmrzele. "Zvíře za nic nemůže. Ale ten Nilfgaarďan? Pro jakou choleru se za námi táhne? Proč říká, že musí?"
"Ať mě šlak trefí, jestli to vím."

*

Déšť neustával ani poté, když vyjeli z lesa a dostali se na zemskou stezku. Vinula mezi pahorky z jihu na sever - anebo opačně, kam který poutník mířil.
Pohled, jaký se jim naskytl na silnici, je nezaskočil. Viděli to již mnohokrát. Převrácené, vyloupené vozy, mršiny koní, vypáčené truhlice, roztrhané pytle a rozházené koše. A v nepřirozených polohách ztuhlé figuríny, které ještě donedávna byly lidmi.
Jeli blíže beze strachu, neboť k řeži očividně nedošlo dnes, nýbrž včera anebo předevčírem. Takové věci se již naučili bezpečně rozeznat, či spíše vycítit instinktem, který se v nich probudil během uplynulých dnů. Naučili se

prozkoumávat bojiště, protože občas měli to štěstí, že marodéři, kteří pásli po lepší kořisti, přehlédli trochu proviantu anebo pytel píce.
Zastavili se u posledního povozu rozprášené kolony. Kára ležela převrácená v příkopu, osa rozbitého kola se zaryla, hluboko do rozmoklé hlíny. Pod vozem ležela žena se zlomeným vazem. Do límce kabátu jí vsákla krev z roztrženého ušního lalůčku, z něhož někdo surově vyškubl náušnici. Plachta dvoukoláku nesla nápis: "Vera Loewenhaupt a synové". Syny nikde v okolí neviděli.
"To nebyli sedláci," shledala Milwa. "Tohle byli kupci. Prchali od Dillingenu k Brugge, když je na tomhle místě dostihli pronásledovatelé. To je zlé, zaklínači, myslela jsem, že někde tady budeme moci odbočit na jih. Teď nevím, co dělat. Dillingen a celou jižní část Brugge už nepochybně ovládli Nilfgaarďané, tím směrem se k Jaruze nedostaneme. Musíme dál na východ, přes vrchovinu Turlough. Tam jsou hluboké lesy a jen málo osad, tamtudy vojska nepotáhnou."
"Nepojedu tak daleko na východ," ohradil se. "Chci k Jaruze."
"Dovedu tě k ní," řekla nezvykle mírným tónem, "ale bezpečnější cestou. Jestli se odtud vydáš k jihu, padneš Nilfgaarďanům rovnou do drápů. Nic tím nezískáš."
"Získám čas," namítl. "Cestou na východ jej neustále ztrácím. Říkal jsem ti, že si to nemohu..."
"Tiše!" skočil jim do řeči Marigold a otočil koně. "Zmlkněte na chvíli."
"Co se děje?"
"Něco slyším... Zpěv."
Zaklínač zakroutil hlavou, Milwa se zasmála:
"Pokouší tě mámení, básníku."
"Ticho! Mlčte už! Někdo zpívá, což neslyšíte?"
Geralt stáhl kápi z hlavy, Milwa natáhla krk a pozorně se zaposlouchala. Po chvilce pohlédla na zaklínače a mlčky přikývla. Trubadúrův hudební sluch se nemýlil. Zdánlivě nemožné se ukázalo být skutečným: uprostřed lesa, v dešti a obklopeni mrtvolami zaslechli zpěv. Z jihu se někdo blížil, vesele a do kroku si při tom notoval.
Milwa trhla uzdou svého vraníka, avšak Geralt ji gestem zadržel. Byl zvědav. Zpěv, který k nim doléhal, nebyl rytmickým, hlubokým, mnohohlasým nápěvem pochodující pěchoty ani divokou písní kavalerie. Blížící se zpěv nenaháněl strach. Právě naopak.
Déšť šuměl v listoví, ale oni již začali rozumět slovům rozpustilé písničky, která v této krajině války a smrti byla něčím cizím, nečekaným, neuvěřitelným.

Hele, jak tam v boru vlčisko tancuje,
cení zuby, vrtí chvostem, bujně poskakuje.
Pročpak se tak raduje ta lesní bestie?
Inu, vždyť je svobodná, tož vesele vyje.
Um - ta, um - ta, uhu - ha!

Marigold se znenadání rozesmál, vytáhl zpod mokrého pláště loutnu, nevšímaje si varovného sykání zaklínače a Milwy, uhodil do strun a na plné hrdlo spustil druhou sloku:

Hele, jak tam v doubravě vlček tlapy vleče,
nos při zemi, chvost stažený, z oka slza teče.
Pročpak je ta bestie takhle zarmoucená?
Inu, už je ženatá nebo zasnoubená.
"Hu -hu- ha!"

odpověděly docela blízko veselé hlasy.
Ozval se hromový smích, někdo pronikavě zahvízdal na prsty a hned nato se v zatáčce objevila nevšední, malebná společnost, rázně mašírující husím pochodem, až bláto cákalo pod těžkými bagančaty.
"Trpaslíci," řekla polohlasně lučištnice. "Tihle nepatří k Scoia'tael, nemají zapletené vousy." Bylo jich šest. Na sobě měli šedé a hnědé pláštěnky s kapucemi, obyčejně trpaslíky nošené do nepohody. Jejich pláště, jak Geralt věděl, byly zcela nepromokavé. Tuto cennou vlastnost získávaly mnohaletou impregnací prachem cest, kouřem ze smolného dřeva a mastnotou ze zbytků jídla. Takováto praktická součást oděvu se dědila z otce na syna, takže se jí mohli pyšnit většinou jen věkem zralí trpaslíci. Do mužného věku trpaslík dospěl, když mu plnovous dosáhl k pasu, což bývalo někdy okolo pětapadesátého roku života. Žádný z blížících se trpaslíků nevypadal na mladšího. Ovšem ani na staršího.
"Doprovázejí nějaké lidi," všimla si Milwa a pohybem hlavy ukázala na nevelkou skupinku, která následovala šestici trpaslíků. "Jistě utečence, poněvadž mají rance."
"Trpaslíci nesou také pořádný náklad," doplnil Marigold.
Skutečně, trpaslíci byli obtíženi zavazadly, pod jejichž váhou by zanedlouho padl kterýkoli člověk a nejeden kůň. Kromě běžných tlumoků a mošen nesli měděný kotel několik uzamykatelných kufříků a něco, co ze všeho nejvíc připomínalo nábytkovou komodu. Jeden dokonce vláčel na zádech kolo od vozu.
Ten, který pochodoval v čele, nenesl nic. Jen za pasem měl sekeru, na zádech dlouhý meč v pochvě ovinuté kůžemi žíhaných koček a na rameni mokrého a rozčepýřeného zeleného papouška. Právě ten trpaslík je první pozdravil.
"Vítajte!" houkl, zastavil se uprostřed silnice a dal si ruce v bok. "Časy sú také, že je lepší v boru potkat vlka. Když sa do cesty člověk nachomejtne, raději ho šipkou z kuše počastovat, než dobrým slovem. Ale kdo zpěvem uvítá, muziku sa představí, tož to mosí být chlapisko jaksapatří. Anebo robka, s prominutím, šumná panenko. Vítajte. Já su Zoltan

Chivay."
"Jsem Geralt," představil se zaklínač po takřka neznatelném zaváhání. "Toto je Milwa. A ten, který zpíval, se jmenuje Marigold."
"Kurrrva mať!" zaskřehotal papoušek.
"Drž zobák!" okřikl opeřence Zoltan Chivay. "Omluvte ho. Múdré je to zámořské vtáčisko, ale slušné móresy nemá. Deset tolarů sem za výlupka vysolil. Volá sa Feldmaršálek Duda. Tuhle je zbytek mojej kompanyje: Munro Bruys, Yazon Warda, Caleb Stratton, Figgis Merluzzo a Percival Schuttenbach."
Percival Schuttenbach nebyl trpaslík. Namísto zplihlého plnovousu mu zpod mokré kukly čouhal dlouhý, špičatý nos, spolehlivě prozrazující příslušnost svého nositele ke starobylému a úctyhodnému plemeni gnómů.
"A hen sú utečenci z Kernova," ukázal Zoltan Chivay na hlouček, který zůstal stát opodál. "Jak vidíte, samé roby s děckama. Bylo ich víc, ale před pár dňama na nich natrefil Nilfgaard, fůru ich porubal a zbytek rozehnal. Našli sme ich v křoví, tož včíl vandrujem spolem."
"Putujete dost lehkovážně," vytkl jim Geralt. "Prostředkem cesty a s hlasitým zpěvem,"
"Nezdá sa mi," zatřásl trpaslík plnovousem, "že by sa lepši šlapalo s mukáním a bečením. Od Dillingenu sme sa kradli lesama, potichu a nenápadně, ale když vojska přetáhla okolo, vylezli sme na štreku, abysme šli rychlejc."
Odmlčel se a rozhlédl se kolem.
"Na také pohledy," ukázal na pobité, "sme si už zvykli. Od samej Jarugy, od Dillingenu všady akorát smrt... Patřili ste k těm tady?"
"Ne. Byli to kupci. Nilfgaard je pobil."
"To nebyl Nilfgaard," zavrtěl hlavou Zoltan Chivay a netečně si prohlížel mrtvoly. "Scoia'tael. Pravidelné vojsko sa neobtěžuje vytahováním šipek ze zabitých. A dobrý hrot koštuje půl koruny."
"Vyzná se," podotkla polohlasně Milwa.
"Kam máte namířeno?"
"Na jih," odvětil Geralt bez váhání.
"Nedoporučuju," zavrtěl opět hlavou trpaslík. "Tam je hotové peklo, oheň a smrt. Čím dál víc Černých přechází Jarugu, Dillingen už natuty dobyli a brzo obsadí celý pravý břeh. Jak vidíte, před námi sú též, táhnu na sever, na město Brugge. Jediný rozumný směr útěku je na východ."
Milwa významně pohlédla na zaklínače, ale ten se zdržel komentáře.
"My též míříme na východ," pokračoval Zoltan Chivay. "Jediná šanca je ukrýt sa za frontu, dokavaď od východu, od řeky Iny konečně nepřejde do protiútoku temerská armáda. Chceme sa dostat po lesních pěšinách přes Turlough, potem Starým Šlakem do Soddenu. K říčce Chotle, co sa vlévá do Iny. Možeme cestovat všeci pospolu, esli vám nebude vadit, že ideme pomalu. Vy máte koně, nás zdržujú utečenci."
"Proč by vás měli zdržovat?" pohlédla na něho pronikavě Milwa. "Trpaslík, třebas s těžkým nákladem, ujde denně pěšky třicet mil, bezmála tolik, co člověk na koni. Já znám Starý splak. Bez uprchlíků byste se k Chotle dostali do tří dnů."
"To sú roby a děcka," vystrčil Zoltan Chivay bradu a vypjal břicho. "Nenecháme ich napospas. Nebo nám radíte něco iného?"
"Ne," odtušil zaklínač. "Neradíme."
"To rád slyším. Prvý pohled mňa nezklamal. Tož co? Ideme v jednej kompanyji?"
Geralt pohlédl na Milwu. Lučištnice přikývla.
"Fajn," všiml si trpaslík souhlasu. "Poďme, než nás tu na štrece někdo dolapí. Ale prvně... Yazone, Munro, prohledejte furverky. Esli tam ostalo něco užitečného, seberte to sakům pikům. Figgisi, zprubuj, či naše kolo nepasuje hen k temu vehiklu. Byl by pro nás akorát."
"Pasuje!" zahalekal po chvíli trpaslík, který nesl kolo. "Pinktlich!"
"To čučíš, baraní hlavo? Šprajcoval si sa, když sem ti včera nakázal to kolo sebrat a nést. Namontuj ho. Helfni mu s tým, Calebe!"
V podivuhodně krátkém čase byl povoz nebožky Very Loewenhaupt vybaven novým kolem, zbaven plachty a všech nepotřebných součástí, vytažen z příkopu a naložen veškerými zavazadly. Po krátké úvaze přikázal Zoltan Chivay posadit na vůz i děti. Příkaz byl vykonán s jistým otálením: Geralt si nemohl nevšimnout, že uprchlice křivě hledí na trpaslíky a snaží se udržet si od nich odstup.
Marigold s viditelnou nechutí sledoval dva trpaslíky, kteří si přiměřovali součásti oděvu svlečené z mrtvých. Ostatní šmejdili kolem vozů, avšak nenašli nic, co by se jim hodilo. Zoltan Chivay hvízdl na prsty, aby jim dal najevo, že je čas vyrazit dál. Ještě předtím zkušeným zrakem ohodnotil Klepnu, Pegasa a Milwina vraníka.
"Jezdečtí," ohrnul znechuceně nos. "Ti sú nám na prd. Figgisi, Calebe, popadněte oj. Budem sa střídat v zápřahu. Hyjéé!"

*

Geralt byl přesvědčen, že se trpaslíci budou muset zanedlouho zbavit vozu, protože ten jistě uvázne na rozbahněných cestách. Mýlil se. Jejich noví spolucestující byli silní jak býci a lesní chodníky vedoucí na východ byly travnaté a nepříliš rozmoklé, i když stále pršelo. Milwa byla mrzutá a nahněvaná, pokud se ozvala, tak jen proto, aby oznámila, že koním popraská rozměklá rohovina na kopytech. Její špatnou náladu vystupňoval Zoltan Chivay, když si prohlédl koně, mlsně se olízl a prohlásil, že je mistrem v přípravě koňského masa.
Putovali ve stálé sestavě, jejíž střed tvořil trpaslíky střídavě tažený vůz. Před vozem kráčel Zoltan; po jeho boku jel na

Pegasovi Marigold a snažil se rozmlouvat s papouškem. Za vozem jeli bok po boku Geralt s Milwou a nakonec šlapalo šest kernovských žen.
Nosatý gnóm Percival Schuttenbach jim dělal zvěda. Tělesnou silou trpaslíkům nestačil, ale vytrvalostí se jim vyrovnal a obratností je dokonce předčil. Neúnavně kličkoval kolem cesty, šmejdil v křoví, vyrážel dopředu a mizel jim z očí, načež se zčistajasna znovu objevoval a vzrušenými, trhanými pohyby jim zdaleka zvěstoval, že je vše v pořádku a mohou bez obav pokračovat. Čas od času se vracel a podával hlášení o možných překážkách v cestě. Pokaždé donesl něco pro čtveřici dětí sedící na voze, hrst oříšků, ostružiny nebo jiné lesní plody.
Putovali zoufale pomalu, tři dny neopustili lesní pěšiny. Nechali za sebou dým z požárů a nedostali se ani do blízkosti žádných vojenských jednotek. Přesto nebyli v těch místech sami. Průzkumník Percival je tu a tam upozorňoval na hloučky uprchlíků skrývající se v lesích. Několik takových skupin, potkali, ale chvatně je míjeli, poněvadž ponuré tváře vidlemi a klanicemi vyzbrojených sedláků nepovzbuzovaly k navázání bližších známostí. Padl sice návrh, aby s nimi zkusili jednat a nechali u některé ze skupin ženy a děti z Kernova, avšak Zoltan byl proti a Milwa mu dala za pravdu. Ani ženám se očividně nechtělo odejít, což bylo docela překvapivé, neboť trpaslíkům dávaly nepokrytě najevo ustrašený despekt, vůbec na ně nepromluvily a na každé zastávce se snažily držet se od nich co možná nejdál.
Geralt si jejich chování vysvětloval tragédií, kterou nedávno prožily, ale měl též dojem, že příčinou znechucení mohly být značně nevázané manýry trpaslíků. Zoltan a jeho kumpáni kleli stejně často a sprostě jako papoušek Feldmaršálek Duda, měli však bohatější repertoár. Do kroku si zpívali neslušné písničky, při čemž jim vydatně přizvukoval Marigold. Plivali kolem sebe na všechny strany, smrkali přes prsty a vypouštěli hlasité pšouky, které pro ně byly příležitostí ke šprýmům, zábavě a dokonce vzájemnému soutěžení. Do houští odcházeli jen za opravdu nezbytnou potřebou, na malou stranu se tak daleko neobtěžovali. To poslední zakrátko tak rozlítilo Milwu, že když se ráno Zoltan před jejíma očima bez ostychu vymočil do ještě teplého popela ohniště, pustila se do něj hlava nehlava. Plísněný vousáč se ani v nejmenším nezastyděl, naopak prohlásil, že pokrytecky se ukrývat s takovouto přirozenou činností mají ve zvyku pouze pochybná individua se sklonem k přetvářce a podlosti - a že podle toho je lze nejspolehlivěji odhalit. Na lučištnici nicméně jeho výmluvnost neučinila žádný dojem, počastovala trpaslíky přehršlí šťavnatých výrazů a několika velmi konkrétními hrozbami, které se patrně neminuly účinkem, protože dotyční začali od té chvíle poslušně chodit do ústraní. Nicméně aby si nevysloužili označení perfidních individuí, chodili pro jistotu všichni pospolu.
S novými společníky však nadmíru ožil Marigold. Básník byl s nimi brzy jedna ruka, zvláště když vyšlo najevo, že někteří z nich o něm slyšeli a dokonce znali jeho písničky a kuplety. Ihned zapadl do Zoltanovy party, oblékl si od trpaslíků vylouděnou károvanou parku a obnošený klobouček s pérem nahradil novým kuním kolpakem. Bojovného vzhledu si dodal širokým, mosazí pobíjeným opaskem, za který vetkl dlouhý nůž, který mu rovněž daroval některý z trpaslíků. Tou nebezpečně vyhlížející věcí se píchl do slabin pokaždé, když se předklonil. Naštěstí ztratil zabiják dříve, než si s ním stačil ublížit, a nový už nedostal.
Stoupali po svazích vysočiny Turlough. Okolní lesy se zdály být pusté a prázdné, nenarazili ani na stopy zvěře, kterou zřejmě vyplašila táhnoucí vojska. Nebylo co lovit a potraviny, které trpaslíci nesli, brzy došly. Hlad jim ale nehrozil. Yazon Warda a Munro Bruys si připravili prázdný pytel a po setmění se vytratili z tábora. Když se k ránu vrátili, přinesli pytle dva - oba plné. V jednom byla píce pro koně, v druhém mouka, kroupy, sušené hovězí, načatý bochník sýra a lahůdka, které říkali presbuřt - tlačenka ve vepřovém žaludku.
Geralt se okamžitě domyslel, kde získali kořist. Zdržel se připomínek hned, počkal na příhodnou chvíli. Když pak se Zoltanem osaměl, zdvořile se ho zeptal, zda nevidí nic nekalého v okrádání jiných uprchlíků, hladových stejně jako oni a stejně jako oni se snažících přežít. Trpaslík důstojně odvětil, že se za to velice hanbí, leč takovou už má povahu.
"Můj největší nedostatek," vysvětlil se vší vážností, "je nepřiměřená dobrota srdca. Prostě sa neudržím. Poněváč sem ale uvážlivý trpaslík, vím, že všeckým dobro prokázat nemožu. Kdybysem sa pokusil pomoct celému světu a všeckým živáčkům na něm, byla by to akorát kapka pitnej vody ve slaném moru, čili marná námaha. Rozhod sem sa tedy činit dobro konkrétní a účelně. Pro sebe a svoje bezprostřední okolí."
Geralt se ho víc na nic neptal.

*

Na jednom tábořišti vedli Geralt a Milwa dlouhý rozhovor s nepolepšitelným altruistou Zoltanem Chivayem. Pokud šlo o průběh válečných operací, byl trpaslík dokonale zorientován. Alespoň působil tím dojmem.
"Útok," rozhovořil se, když předtím okřikl skřehotavě nadávajícího Feldmaršálka Dudu, "započal za svítání sedmého dna po Lammasu. Nilfgaard vyrazil od Drieschotu, posílený o jednotky verdenskej armády. Jak víte, Verden je včil císařským protektorátem. Postupovali rychle, spálili všecky dědiny za Drieschotem a rozdrtili garnizóny hraničních fortů. Na hrad Dillingen zaútočila nilfgaardská Černá pěchota. Překročila Jarugu na najméněj očekávaném fleku, za půl dna postavila přes řeku most na šífech, věřili byste temu?"
"Dnes se dá věřit všemu," poznamenala Milwa. "Byli jste v Dillingenu, když to začalo?"
"Tam poblíž," odvětil vyhýbavě trpaslík. "Zpráva o tem štrafu nás zastihla už na cestě do Brugge. Na štrece začal příšerný zmatek, všady plno utečenců, jedni sa hrnuli z jihu na sever, druzí opačně. Způsobili zácpu, tož sme sa nemohli hnut z fleku. A Nilfgaard, jak sa ukázalo, byl fakt před náma aj za náma. Armáda, co šla od Drieschotu, sa mosela rozdělit. Veliký jízdní sbor vyrazil na severovýchod k městu Brugge."
"Takže Nilfgaarďané jsou severně od Turloughu. Z toho vyplývá, že my jsme se ocitli mezi dvěma směry útoku, v prázdném středu."
"Ve středu," přisvědčil trpaslík, "ale né prázdném. S císařskú armádu táhnu Veverky, verdenské jednotky a různé ozbrojené bandy, sú eště horší než Nilfgaarďani. Tací vypálili Kernov a málem lapili aj nás, ledva sme stačili zmiznut do

lesa. Proto mosíme dávat bacha a moc nevystrkovat šňupák z huští. Dojdeme k Starému Šlaku a potem podél Chotly k Ine. Nad Inu natrefíme na Temery. Foltestovo vojsko sa už dozajista vzpamatovalo a bojuje s Nilfgaardem."
"Jenom aby," zapochybovala Milwa a podívala se na zaklínače. "Háček je v tom, že musíme na jih. V důležité a neodkladné záležitosti. Doufali jsme, že od Turloughu odbočíme k Jaruze."
"Nemám šajnu, jaká je to záležitost," zamžoural na ně podezřívavě Zoltan, "ale mosí být ukrutánsky důležitá, když kvůli ní riskujete krk."
Vyčkávavě snížil hlas, ale Geralt a Milwa mlčeli. Trpaslík se poškrábal na zadnici, zachrchlal a odplivl si.
"Nedivil bysem sa," navázal, když se nedočkal vysvětlení "kdyby o tejto době Nilfgaard držel oba břehy Jarugy až k ústí Iny. Do kterého místa na Jaruze sa chcete dostat vy?"
"To je jedno," rozhodl se odpovědět Geralt. "Potřebujeme k řece. Chci plout lodí k ústí." Zoltan na něj vyvalil oči a rozesmál se. Ihned zmlkl, když mu došlo, že to není žert.
"Mosím přiznat," řekl po chvíli, "že sis naplánoval neobyčejnú cestu. Ale zapomeň na ňu. Přes polední Brugge sa k Jaruze nedostanete, dřív vás narazí na kůl anebo odvleču v putách do Nilfgaardu. Kdyby sa vám to ale nějakým zázrakem podařilo, plavba po řece je nemožná. Říkal sem vám přeca o mostě na šífech, co vede na cintránský břeh. Ten most hlídajú ve dne v nocí, to vím natuty, tam propluje akorát ryba. Vaše záležitost bude moset počkat, nad vlastní prdel nevyskočíš. Tak to vidím já."
Milwin výraz tváře svědčil o tom, že lučištnice má podobný názor jako trpaslík. Geralt neřekl nic, cítil se mizerně. V kostech levé paže a pravé nohy cítil neustálou tupou bolest, posilovanou tělesnou námahou a všudypřítomným vlhkem. Avšak ještě více jej trápily nepříjemné, deprimující pocity. Cizí pocity, které doposud nepoznal, s kterými si nedovedl poradit.
Bezmoc a rezignace.

*

Za dva dny přestalo pršet. Slunce vysvitlo a rozehnalo mlhu, z lesů se začalo pařit a ptáci radostným zpěvem doháněli nečasem vynucenou dobu mlčení. Zoltan se rozveselil a nařídil delší zastávku, aby si mohli odpočinout a jednodenním pochodem se ještě nazítří dostat na Starý Šlak.
Kernovské ženy rozvěsily na nízko rostoucí větve mokré svršky a samy se jen v košilích stydlivě schovaly do křoví. Nahatá děcka si začala hrát a rozradostnělými hlásky rušit důstojný klid starého lesa. Marigold vyspával únavu. Milwa někam zmizela.
Trpaslíci se věnovali činorodému odpočinku. Figgis Merluzzo a Munro Bruys se vypravili na houby. Zoltan Chivay, Yazon Warda, Caleb Stratton a Percival Schuttenbach se usadili vedle vozu a bez oddechu mastili gwinta, svou oblíbenou karetní hru, které věnovali každou volnou chvíli, dokonce i předešlé deštivé večery.
Jako už vícekrát předtím, rovněž nyní si k nim zaklínač přisedl a trochu kibicoval. Nedařilo se mu sice pochopit neuvěřitelně spletitá pravidla trpaslické hry, ale obdivoval umělecké kresby jednotlivých figur a polygrafické provedení karet. V porovnání s kartami, kterými hráli lidé, byly karty trpaslíků skutečná arcidíla. Geralt měl mnohokrát možnost přesvědčit se o pokročilé technice bradatých mužíků - a to nejen v oblasti hornictví, hutnictví a metalurgie. Trpaslické karetní hry dosud úplně neovládly trh asi jen proto, že lidé dávali stále přednost kostkám a pramálo hleděli na estetiku. Lidští karbaníci, jak Geralt vídával, hrávali ohmatanými, špinavými lístky, tak umaštěnými, že se při vykládání obtížně odlepovaly od bříšek prstů. Figury byly na nich zpodobněny tak ledabyle, že rozlišit pannu od spodka bylo možno jen díky tomu, že spodek seděl na koni. I ten kůň koneckonců připomínal víc křivonohou kolčavu.
Obrázky na kartách trpaslíků podobnou záměnu vylučovaly. Svršek s korunou na hlavě byl vypodobněn vpravdě královsky, panna byla prsatá a macatá, přesně podle trpaslického vkusu, spodek měl nakroucené kníry a ohromnou halabardu. Tyto figury se po trpaslicku nazývaly grawal, waina a ballet, leč Zoltan a jeho spoluhráči užívali při hře Obecnou mluvu a lidské názvy.
Slunce hřálo, z lesa se pařilo, Geralt kibicoval.
Základní pravidla trpaslického gwinta podezřele připomínala licitaci na koňském trhu, hlavně naléhavostí a hlasitostí projevu licitujících. Dvojice, která hlásila vyšší "cenu", se snažila získat co nejvyšší hodnotu, druhá dvojice se jim v tom snažila všemi způsoby zabránit. Partie bývaly prudké a hlučné, každý hráč si vedle sebe položil silný klacek. Doopravdy s ním bil jen málokdy, ale o to častěji se s ním rozháněl.
"Jaks to hrál, ty tažný volku? Lebeňo zadubená. Proč si vykládal listy, a né srdca? Na hovno sem celý čas srdca vistoval! Chytnu klacek a majznu ťa po tej dutej palici!"
"Měl sem štyry listy a spodka, chtěl sem optymovat!"
"Štyry listy? Když si držel karty na klíně, najisto si připočítal aj svojeho ptáka! Raci tolik nemysli, Strattone, tady nejni žádná unyverzita! Tu sa hraju karty! Ale nezúfaj, aj rychtářova sviňa vyhrála, když dobré karty dostala. Rozdávaj, Wardo."
"Žaludy do placu!"
"Kule na kupu!"
"Hrál král kulu, posral košulu. Tuplovaný list!"
"Gwint!"

"Nechrápej, Calebe! Byl tupl a byl gwint. Co licituješ?"
"Mandel žaludů!"
"Akces. Ha, haaa! No co? Nikdo negwintuje? Měch na dudy! Vistuješ, Wardo? Schuttenbach, eště jednu na něho

zamrkáš, tož ti takú šlehnu do oka, že si do zimy nemrkneš!"
"Spodek."
"Panna."
"Svršek na ňu! A panna je vytrtkaná! Biju, ha a ha, eště mám srdca, skovaná na černú chvilku. Spodek, křížek, králka..."
"Trumfem do ní! A včíl kule! Nu, Zoltane? Trefil sem ťa!"
"Vidíte ho, zasraného gnóma? Ech, popadnu klacek a..."
Než Zoltan stačil použít klacek, ozval se od lesa vyděšený křik.
Geralt byl první ha nohou. V běhu zaklel, protože koleno opět pronikavě zabolelo. Následoval jej Zoltan Chivay, který sebral z vozu svůj meč ovinutý kočičími kožešinami. Za nimi se s klacky v rukou hrnuli ostatní trpaslíci a úplně vzadu poskakoval Marigold, kterého křik vytrhl ze spánku. Z boku vyběhli z porostu Figgis a Munro. Odhodili koše s houbami, pochytali utíkající děti a odváděli je pryč. Znenadání se vedle nich objevila Milwa, v běhu vytáhla z toulce šíp a ukázala zaklínači, odkud se ozval výkřik. Zbytečně. Geralt slyšel, viděl a již také věděl, oč se jedná.
Křičelo jedno z dětí, asi devítiletá pihovatá holčička s tenkými copánky. Stála jako zkamenělá pár kroků před vývratem. Geralt rychle přiskočil, chytil ji pod paží a dlaní utišil zděšené vyjeknutí. V tom okamžiku zachytil koutkem oka pohyb mezi padlými kmeny. Spěšně vycouval, až zády narazil do Zoltana anebo některého jiného trpaslíka. Milwa, které rovněž neušel pohyb mezi vyvrácenými stromy, napjala luk.
"Nestřílej," sykl. "Odveď dítě, honem. A vy ustupte. Klidně. Žádné prudké pohyby."
Nejdřív se jim zazdálo, že se pohnula jedna z ležících klád, že chce vylézt ze sluncem zalitého vývratu a najít stín pod stromy. Teprve pozornější pohled odhalil mezi stromovou kůrou a větvemi zbrázděný, článkovaný trup a čtyři páry tenkých nohou s uzlovitými klouby.
"Jen klid," radil tiše Geralt. "Nedrážděte ho. Ať vás nezmýlí jeho zdánlivá neohrabanost. Není útočný, ale jestli se i bude cítit ohrožen, může se na nás bleskově vrhnout. Na jeho jed není protilátky."
Tvor beze spěchu vyšplhal na klády. Pohyboval očima na stopkách a sledoval cizí dvojnožce. Čistotně si otíral konce nohou o drsný krunýř a naprázdno cvakal ostrými, srpovitými kusadly.
"Také pozdvižení," zakroutil Zoltan hlavou, jako by nevěřil vlastním očím, "až sem si myslel, že to bude něco příšerného. Trebárs verdenský rejtar. Anebo výběrčí daní. A zatím je to akorát taký přerostlý škvor. Ale je třeba uznat, že příroda dává život roztodivným stvořením."
"Už nedává," opravil ho Geralt. "Tvor, kterého vidíme, je okohlav. Vymírající stvoření Chaosu, relikt Konjunkce, jestli víš, o čem mluvím?"
"Samo sebú," podíval se na něho dotčeně trpaslík. "Aj když nejsu zaklínač, specialista přes Chaos a všelijaké podivnosti. Teď su ale tuze zvědavý, co majstr zaklínač provede s takýmto reliktem. A hlavně, jak to provede. Použiješ svůj meč nebo si půjčíš můj sihill?"
"Pěkná zbraň," mrkl Geralt letmo na čepel, kterou trpaslík vytáhl z lakované, kožešinou ovinuté pochvy. "Ale nebudu ji potřebovat."
"To sú věci," podivil se Zoltan. "Budeme tu akorát stát a čučet? Čekat, až sa relikt bude cítit ohrožený? Anebo sa vrátíme a pozvem Nilfgaarďany, ať nám s ním helfnu? Co navrhuješ, lovce netvorů?"
"Přineste někdo poklici od kotlíku a naběračku."
"Co?"
"Nediskutuj se specialistou, Zoltane," poradil trpaslíkovi Marigold.
Percival Schuttenbah odběhl k vozu a v okamžení byl zpátky s náčiním, o které Geralt požádal. Zaklínač přejel zrakem své napjatě čekající společníky a začal vší silou třískat naběračkou do poklice.
"Dost! Dost!" zakřičel po chvíli Zoltan a tiskl si dlaně na uši. "Rozbiješ nám sutan, cholera na teba! Škvor utekl! Už je fuč, kurva!"
"Himl, ten zdrhal," užasl Percival. "Až sa prášilo. Všady je mokro, ale za ním sa prášilo."
"Okohlav," vysvětloval nevzrušeně Geralt, podávaje gnómovi poněkud otlučené kuchyňské nádobí, "má úžasně jemný a citlivý sluch. Nemá uši, ale dalo by se říci, že slyší celým svým tělem. Nesnáší silné, především kovové zvuky. Působí mu bolest..."
"Aj v řiti," doplnil Zoltan. "To sa nedivím, aj my sme cítili bolesť, když si začal mlátit tým šúfem do puklice. Esli má ta ubohá potvora citlivější sluch než já, tož ju lituju. Ale nevrátí sa, nepřivede svoje příbuzné?"
"Na světě už nezůstalo moc jeho příbuzných. A určitě se mu sem nebude chtít vracet. Není se čeho bát."
"Co sa týká takovýchto potvor, věřím ti," zachmuřil se trpaslík. "Ale tvůj koncert na plechové nástroje byl slyšet dozajista až na Skellige, takže nejni vylúčené, že v tejto chvíli sa k nám už blíží nějací milovníci muziky. Vytraťme sa, dokaváď sa neukázali. Spakujem tábor, chlapi! Hola, roby, oblíkat sa a spočítat haranty! Fofrem pryč!"
Když se zastavili k noclehu, rozhodl se Geralt ujasnit si některé věci. Zoltan Chivay se toho večera výjimečně nevěnoval kartám, ochotně s ním usedl stranou k otevřené, chlapské rozmluvě.
"Mluv, jak jsi poznal, že jsem zaklínač?" zeptal se bez obalu Geralt.
Trpaslík na něj zamžoural a prohnaně se usmál.
"Mohl bysem sa pochválit svojú všímavosťú. Mohl bysem říct, že sem si všiml, jak sa tvoje oči mění v šeru a v plném slunku. Mohl bysem sa ukázat jako světa znalý trpaslík, který slyšel ledacos o proslulém Geraltovi z Rivie. Ale pravda je všední. Nečuč tak, ty si tajnůstkář, ale tvůj parťák trubadúr zpívá a tlachá, huba mu jede jak šlejfírovi. Tak vím, jaké je tvoje řemeslo."
Geralt nepoložil svou druhou otázku. Nebylo třeba.
"To víš," pokračoval Zoltan, "že Marigold vyžvanil všecko. Poznal, že si ceníme upřímnost a že sme vaši přátelé, my s tím neděláme žádné tajnosti. Zkrátka vím, proč sa tak tumluješ na Jih. Jaké důležité záležitosti ťa táhnu do Nilfgaardu.

Vím, keho tam chceš hledat. A nejenom z básníkových řečí. Před vojnu sem bydlel v Cintře, znám vyprávění o královském děcku Nadílce a o bělovlasém zaklínačovi, kterému bylo přisúzené."
Geralt neměl co dodat.
"Zbytek stačilo odpozorovat," mávl rukou trpaslík. "Nechals naživu tu šeredu z lesa, aj když si zaklínač, a zaklínači přeca také potvory hubí. Enomže potvora tvojej Nadílce nic zlého neurobila, tož nechals meč v pochvě a šeredu akorát zahnal bucháním do plechovej puklice. Poněváč ty včil nejsi zaklínač, ale rytíř bez bázně a hany, který unesenej panně v tísni na pomoc spěchá."
"Probodáváš mňa pohledem," pokračoval Zoltan v samomluvě, když se nedočkal odpovědi ani komentáře. "V jednom kuse větříš zradu. Spekuluješ, jak sa prozrazené tajemství může obrátit proti tobě. Nerob si s tým těžkú hlavu. Dojdeme k Ině, budeme si na cestě navzájem pomáhat. Máme stejný cíl, ty aj my, přežít a žít dál. Někdo, aby ve svojej šlechetnej výpravě pokračoval někdo, aby žil úplně obyčejně, ale tak, aby sa nemosel za nic stydět v hodině smrti. Ty si myslíš, že si sa změnil? Že sa změnil svět? Svět je stejný jako předtím. Ty si stejný jako býval vždycky. Netrap sa tým."
Zoltanovi zaklínačovo mlčení nebránilo v úvahách.
"Zapomeň na to, že sa od nás trhneš a půjdeš sám přes polední Brugge a Sodden k Jaruze. Mosíš najít jinú cestu do Nilfgaardu. Chceš, poradím ti..."
"Neraď," zavrtěl hlavou Geralt a rozmasíroval si koleno, v němž několik dnů nepolevila bolest. "Neraď, Zoltane."
Vyhledal Marigolda, kibicujícího trpaslíkům, mastícím gwinta. Beze slova ho chytil za rukáv a odtáhl k lesu. Básníkovi okamžitě došlo, oč běží, stačil mu jediný pohled do zaklínačovy tváře.
"Kecale," řekl tiše zaklínač. "Plechová hubo. Měli by ti jazyk skřípnout do svěráku, tupče, do zubů vrazit udidlo."
Trubadúr mlčel a tvářil se uraženě.
"Když se rozneslo, že bývame vídáni spolu," pokračoval neoblomně zaklínač, "všichni soudní lidé užasli nad naší známostí. Divili se, že ti dovolím putovat se mnou. Radili mi, abych tě někde v temném lese uškrtil, hodil do výmolu a zasypal jehličím. Teď lituji, že jsem je neposlechl."
"Kvůli tomu tajemství, co jsi zač a nač se chystáš?" naštval se Marigold. "To se máme přede všemi pořád přetvařovat? Vždyť ti trpaslíci jsou... Naši přátelé."
"Nemám přátele," štěkl Geralt. "Neměl jsem a nechci mít. Nepotřebuji přátele. Rozumíš?"
"To víš, že rozumí," promluvila za jeho zády Milwa. "Já také rozumím. Ty přece nikoho nepotřebuješ, zaklínači. Dáváš to neustále najevo."
"Nevedu soukromou válku," vyjel na ni prudce. "Nepotřebuji vlastní armádu, nejdu do Nilfgaardu spasit svět, svrhnout impérium zla. Jdu jen pro jednu dívku. Proto musím jít sám. Promiňte, nezní to hezky, ale nic víc mne nezajímá. A teď běžte. Chci být sám. Když se za chvíli otočil, spatřil, že odešel jen Marigold.
"Opět jsem měl sen," prozradil dívce. "Ztrácím čas, Milwo. Neustále ztrácím čas. Ona mne potřebuje. Potřebuje záchranu."
"Mluv," řekla potichu. "Dostaň to ze sebe. I kdyby to bylo sebevíc těžké, dostaň to ven."
"Bylo to hrozné. V mém snu... Ona tančila. Tančila v nějaké zakouřené boudě. Byla šťastná, proklatě! Hudba hlasitě hrála, lidé křičeli. Celá bouda se třásla křikem a lomozem... A ona tančila, tančila a podupávala podpatky... A nad střechou té zatracené boudy, v studeném nočním povětří... Tam tančila smrt. Milwo... Mario, ona mne potřebuje."
Milwa uhnula pohledem.
"Nejen ona," zašeptala.
Tak, aby ji neslyšel.

*

Na další zastávce projevil zaklínač zájem o sihill, Zoltanův meč, který si zběžně prohlédl při setkání s okohlavem. Trpaslík bez okolků rozbalil kočičí kůže a vytáhl zbraň z lakované pochvy.
Meč byl dlouhý asi čtyřicet coulů, avšak neválil více než třicet pět uncí. Jeho čepel byla takřka po celé délce popsána tajuplnými znaky trpaslických run, měla namodralou barvu a ostří jako břitvu - při troše šikovnosti by se jí bylo možno oholit. Dvanácticoulová rukojeť byla těsně ovinuta křižujícími se proužky ještěří kůže, namísto hlavice měla pouze válcovité mosazné kování, záštita byla krátká, mistrně tepaná.
"Šikovná věcička," zatočil Geralt sihillem v krátkém, svištivém mlýnku, naznačil rychlý sek zleva a vysokou sekundou dexter přešel bleskově do parády. "Opravdu, slušný kousek oceli."
"Pche!" prskl Percival Schuttenbach. "Prý kúsek oceli? Podívaj sa pořádně, než povíš, že vypadá jako na mezi vyrytý křen."
"Měl jsem kdysi stejně dobrý meč."
"Leda by byl z našich kováren," připustil nedůvěřivě Zoltan, "Vy, zaklínači, sa umíte železem oháňat, že vám nejni rovno, ale v kovářskej robotě sa moc nevyznáte. Takové mistrovské meče sa kovajú akorát u nás. V Mahakamu pod horu Carbon."
"Trpaslíci taví rudu," doplnil Percival, "kalí ocel a kovajú vrstvené čepele. A my, gnómi, sa zabývame brúšením a leštěním. V našich verštatech. Gnómským fortelem sa kdysi robily gwyhyry, najlepčí meče na světě."
"Meč, který nosím nyní," obnažil Geralt svou čepel, "pochází z Brokilonu, z katakomb Craag An. Dostal jsem ho od dryád. Prvotřídní zbraň, a přece není ani trpaslická, ani gnómská. Je to elfský výrobek starý sto, možná dvě stě let."
"Ty tomu hovno rozumíš!" zvolal gnóm, když vzal brokilonský meč do rukou a přejel po něm prsty. "Dokončení je elfské, jasně. Záštita, jílec, hlavice. Elfské je leptání, ciselování a jiné zdobení. Ale čepel byla kovaná a ostřená v Mahakamu. Máš recht v tom, že byla vyrobená před stoletím, poněváč sa hned pozná zastaralé opracování. Přilož k

němu Zoltanův sihill, vidíš rozdíl?"
"Můj nepůsobí o nic horším dojmem."
Gnóm odfrkl a mávl rukou. Zoltan se přezíravě ušklíbl.
"Meč má rubat," vysvětloval mentorským tónem, "a né působit nějakým dojmem. Nehodnotí sa dojem. Tvoja čepel je prachobyčejná kalená ocel, sihill je z ušlechtilej oceli obohacenej grafitem a boraxem..."
"Novodobá technika!" nevydržel Percival, vzrušený disputací na téma, o němž měl očividně nepřeberné znalosti.
"Konstrukce čepele, komposice mnoha vrstev měkkého kovu, proloženého tvrzenu ocelí..."
"Haltuj, haltuj," krotil ho trpaslík. "Metalurga z něho neurobíš, Schuttenbachu, nenuď ho odbornýma přednáškama. Já mu to vysvětlím po lopatě. Naostřit dobru, tvrdú, magnetitovú ocel dá velikánskú fušku. Proč? Protože je tak tvrdá! Zastaralým způsobem, který vy používáte dodneška, vyrobíš ostrý meč tak, že na obyčejnú čepel, kterú jde snadnějc obrábět, sa na okrajách navařijú tvrzené břity. Takú metodu je vyrobený tvůj brokilonský meč. Naše nové zbraně sú vyrobené složitým postupem, skováváním mnoha vrstev střídavě tvrdej a měkkej oceli. Výroba trvá hrozně dlúho a vyžaduje pokročilú technologiu. Enomže výsledkem je čepel, kterú přetneš v povětří aj sifonový šlář."
"Svým sihillem bys to dokázal?"
"Né," usmál se trpaslík. "Takové majstrštyky bysem mohl spočítat na prstách jedné ruky a myslím, že žádný z nich nikdá neopustil Mahakam. Ale zaručuju ti, že krunýř teho okohlava by sihillu nekladl žádný odpor. Rozsekal bys příšeru na kusy a ani by si sa nezadýchal."
Debata o mečích a metalurgii trvala ještě nějakou dobu. Geralt pozorně naslouchal, přidával vlastní zkušenosti, doplňoval své vědomosti, ptal se na to či ono, prohlížel si a zkoušel Zoltanúv sihill. Netušil, že již nazítří doplní teorii praxí.

*

Prvním znamením, že v okolí žijí lidé, byla vyrovnaná hranice palivového dříví vedle cesty, na kterou je upozornil jejich zvěd Percival Schuttenbach.
Zoltan nařídil zastávku a vyslal gnóma na průzkum. Percival jim zmizel z očí.
Vrátil se za půl hodiny a již z dálky vzrušeně gestikuloval. Doběhl k nim, ale než podal hlášení, chytil si prsty svůj dlouhý nos a důkladně se vysmrkal. Zatroubil při tom jako na pastýřskou troubu.
"Neplaš zvěř," zavrčel Zoltan Chivay. "Mluv. Co je před náma?"
"Usedlost," vyhrkl udýchaně gnóm, utíraje si prsty do své kamizoly s mnoha kapsami. "Na polaně. Tři chalupy, stodola, nějaké šopy... Na dvoře běhá pes, z komína sa kuří. Někdo tam vaří jídlo. Ovesnú kašu. A na mlíku."
"Copak jsi byl až v kuchyni?" zasmál se Marigold. "Nahlížel jsi do hrnce? Jak víš, že vaří ovesnou kaši?"
Gnóm na něho opovržlivě pohlédl a Zoltan se ušklíbl:
"Neurážaj ho, básníku. On vyčmuchá žrádlo na mílu daleko. Když říká, že je to kaša, nemože to být nic jiného. Do hajzlu, to sa mně nechce líbit."
"Proč? Mně by se ovesná kaše líbila, s chutí bych si dal."
"Zoltan má pravdu," zasáhla Milwa. "Ty mlč, Marigolde, drž se svojí loutny. Jestli vaří kaši na mléku, znamená to, že mají krávu. Jenže sedlák, který zahlédne dým, bere krávu a utíká do lesa. Proč zrovna odtud neutekli? Obejděme to hospodářství obloukem, mám špatnou předtuchu."
"Klid, klid," mírnil ji trpaslík. "Utéct možeme vždycky. Co když je už po vojně? Co když přešla temerská armáda do kontrataku? V tomhle pralesi ani nevíme, co sa zatím semlelo. Možná kdesi došlo k bitvě, Nilfgaard byl odražený, fronta je za náma a hnojaři s krávama sa vracajú dóm. Je třeba to vyzvědět. Figgis a Munro tu ostanu a budu dávat bacha na roby a děcka. My ostatní jdeme na průzkum. Esli tam bude bezpečno, zakřičím jako krahulec."
"Jako krahulec?" zavrtěl nevěřícně vousem Munro Bruys. "Ty přeca nemáš ani šajnu, jak sa napodobují ptačí hlasy, Zoltane."
"No právě. Až uslyšíš divný skřek, co sa ničemu nepodobá, budeš vědět, že to su já. Percivale, veď nás. Jdeš s náma, Geralte?"
"Jdeme všichni," seskočil Marigold chvatně z koně. "Kdyby to byla léčka, ve větší skupině budeme bezpečnější."
"Nechám vám tu Feldmaršálka," sundal Zoltan papouška z ramene a podal ho Figgisovi Merluzzo. "Pták může zčistajasna začít kurvovat, až sa budu hory zelenat, a skryté přiblížení bude v prdeli. Jdeme."
Percival je přivedl na kraj lesa, do hustých keřů černého bezu. U křoví ležela hromada poražených kmenů. Za ní se rozkládala rozlehlá mýtina. Obezřetně vyhlédli ven.
Gnómovo hlášení bylo přesné. Uprostřed mýtiny skutečně stály tři roubené chalupy, stodola a několik drnem krytých kůlen. Kolem budov, hnojiště a nevelkého obdělaného záhonu se táhl nízký plot, na mnoha místech s vyvrácenými plaňkami. Za plotem běhal šedý pes. Nad doškovou střechou jedné z chalup lenivě stoupal dým.
"Fakt odtamtaď cítím něco na zub," začenichal Zoltan. "Kor když si můj šňupák zvykl na smrad spálenišť. Koně ani stráže nikde nevidím, to je dobře, poněváč tu mohla tábořit nějaká holota a klohnit si něco, k žrádlu. Hmm, zdá sa, že nehrozí žádné nebezpečí."
"Půjdu tam," navrhla Milwa.
"Né," odmítl trpaslík. "Ty vypadáš jako Veverka. Esli ťa uvidí, mohli by sa polekat. Když majů vesničani strachy plné nohavice, sú nevypočitatelní. Půjde Yazon a Caleb. Ale ty si narychtuj luk, kdyby něco, budeš jich krýt. Percivale, kmitej k vozu. Buďte připravení, kdybysme sa moseli klidit."
Yazon Warda a Caleb Stratton vyšli z houští a zamířili ke stavením. Kráčeli zvolna a bedlivě se rozhlíželi kolem.
Pes je ucítil hned, rozštěkal se a pranic se nedal utišit hvízdáním a mlaskáním přicházejících trpaslíků. Dveře chalupy se

otevřely. Milwa zvedla luk a plynule napjala tětivu. Opět ji uvolnila.
Na zápraží vyšla pomenší, podsaditá dívka s dlouhými copy. Něco volala a mávala pažemi. Yazon Warda zvedl ruku a zavolal něco v odpověď. Dívka začala křičet. Křik slyšeli, avšak nedokázali rozlišit jednotlivá slova.
Pro Yazona a Caleba však její slova byla srozumitelná a učinila na ně patřičný dojem, protože jako na povel provedli čelem vzad a chvatným krokem se vraceli k bezovému houští. Milwa opět napjala luk, pohybovala hrotem šípu, hledajíc cíl.
"Co je to, do prdele?" zavrčel ohromeně Zoltan. "Co sa robí? Před čím zdrhajú? Milwo?"
"Drž hubu," sykla lučištnice, sledujíc podél šípu chalupy, stodolu, boudy. Avšak neviděla nic podezřelého. Dívka s copy zmizela v chalupě a zavřela za sebou dveře. Trpaslíci se hnali zpět, jakoby jim na paty šlapali všichni démoni Chaosu. Yazon cosi hulákal, možná kletby. Marigold napjal sluch a náhle zbledl.
"On volá... Ó, bohové!"
"Co..." Zoltan se odmlčel, protože Yazon a Caleb k nim už dobíhali, zrudlí námahou. "Co sa stalo? Mluvte!"
"Nákaza..." vydechl Caleb. "Černé neštovice."
"Dotýkali ste sa něčeho?" uskočil Zoltan Chivay, div neporazil Marigolda. "Dotkli ste sa něčeho na dvoře?"
"Ne... Pes nás nepustil."
"Díky mu, prašivému čoklovi," obrátil Zoltan oči k nebi. "Ať mu bozi dopřejú dluhy život a hromadu kostí vysokú jako hora Carbon. Co ta děvčica, měla boláky?"
"Ne, je zdravá. Choří leží v poslední chalupě, její příbuzní. Ti, co nepomřeli, pravila. Aj, aj, Zoltane, vítr fukal od nich ku nám!"
"Přestaňte se klepat a cvakat zuby," napomenula je Milwa a sklonila luk. "Jestli jste se nedotkli nakažených, nic vám nehrozí, žádný strach. Pokud je to pravda, s těmi neštovicemi. Třeba vás chtěla holka jen zahnat."
"Ne, ne," popřel roztřesený Yazon. "Za jednu budu byla jáma... V něj mrtvoly. Děvčica nemá sílu mrtvé pohřbít, háže je do jámy..."
"No," popotáhl nosem Zoltan. "Eště furt chceš ovesnú kasu, Marigolde. Mě nějak přešel šmak. Klidme sa pryč."
Od usedlosti se ozvalo divoké štěkání psa.
"Kryjte se," sykl zaklínač a klekl si.
Z průseku na protější straně mýtiny vyrazila četa jezdců. S hvízdáním a halekáním objela budovy, potom vtrhla na dvůr. Všichni muži byli ozbrojeni, ale nenosili jednotné barvy. Právě naopak, jejich odění bylo strakaté a různorodé, budilo dojem náhodného výběru - ovšem ne v cekhausu, nýbrž na poli po bitvě.
"Třináct," spočítal je rychle Percival Schuttenbach.
"Co jsou zač?"
"Ani Nilfgaard, ani jiná pravidelná armáda," zhodnotil je Zoltan. "Ani Scoia'tael. Řekl bysem, že drancíri. Tlupa lupičů."
"Anebo marodéři."
Jezdci rámusili, cválali okolo dvora. Pes dostal ránu násadou oštěpu a utekl. Dívka s copy vyběhla ze dveří a začala křičet. Tentokrát její varování neúčinkovalo nebo nebylo bráno vážně. Jeden z jezdců se přihnal k ní, chytil ji za cop, strhl ji se zápraží a vláčel loužemi přes dvůr. Další seskákali s koni, vrhli se na dívku, odvlekli ji na konec dvora, strhli s ní halenu a povalili ji na hromadu slámy. Děvče se urputně bránilo, ale nemělo žádnou šanci. Jenom jeden marodér se nepřipojil k povyražení, zůstal u plotu hlídat koně. Dívka táhle vykřikla. Pak krátce, bolestně. Potom ji neslyšeli.
"Bojovníci!" zvedla se Milwa. "Hrdinové! Zkurvysyni!"
"Nebojí se neštovic," zakroutil hlavou Yazon Warda.
"Strach je lidský pocit," vypravil ze sebe Marigold. "V nich už nic lidského nezůstalo."
"Kromě vnitřností," zachraptěla Milwa a pečlivě nasadila zářez šípu na tětivu. "Ty jim hned proděravím, parchantům."
"Třináct chlapů," upozornil ji významně Zoltan Chivay. "A na koních. Dostaneš jedného nebo dva, zbytek ťa obklíčí a je po tobě. Kromě teho, může to být průzkum. Čerti vědí, jaká síla táhne za nimi."
"Budeme klidně přihlížet?"
"Ne," upravil si Geralt meč na zádech a stáhl vlasy čelenkou. "Mám dost klidného přihlížení. Mám plné zuby nečinnosti. Nesmí nám uniknout ani jeden. Sleduj toho, který hlídá koně. Až k němu dojdu, sundej ho se sedla. Jestli budeš moci, tak ještě dalšího. Ale teprve až tam dojdu."
"Zůstane jich jedenáct," obrátila se na něj lučištnice.
"Umím počítat."
"A navíc neštovice," podotkl Zoltan Chivay. "Možeš odtamtaď přinést nákazu. K čertu, zaklínačů! Všecky nás ohrozíš kvůli... Do hajzlu, to nejni děvče, které hledáš!"
"Mlč, Zoltane. Vraťte se k vozu, schovejte se v lese."
"Půjdu s tebou," navrhla chraptivě Milwa.
"Ne. Budeš mě krýt z dálky. Tak mi pomůžeš nejlíp."
"A já?" zajímal se Marigold. "Co mám dělat já?"
"Jako vždycky. Nic."
"Ty si sa zbláznil..." vyjel na něj Zoltan. "Sám na celu četu? Chceš si hrát na hrdinu, ochránca nevinných dívek?"
"Zavři hubu."
"Aby ťa cholera... Počkej. Nech tady svůj meč. Je jich hodně, nebudeš sa zdržovat napravováním špatných seknutí. Vezmi si sihill, tím stačí seknut jednou."
Zaklínač přijal trpaslíkovu zbraň bez váhání a beze slova. Ještě jednou ukázal Milwě na marodéra hlídajícího koně. Potom přeskočil keř a rychlým krokem vyrazil ke stavením.
Slunce svítilo. Luční kobylky mu skákaly zpod nohou.

Hlídač koní ho uviděl, z tuleje u sedla vytáhl oštěp. Měl velmi dlouhé, rozcuchané vlasy, padající na potrhaný, rezavým drátem vyspravený osník. Na nohou měl nové, očividně nedávno ukradené boty s lesklými přezkami.
Jezdec vykřikl, zpoza plotu vyšel další marodér. Pás s mečem měl pověšen na krku a právě si zapínal kalhoty. Geralt byl už docela blízko. Od hromady slámy slyšel řehot bavících se násilníků. Dýchal zhluboka, každý výdech v něm stupňoval chuť zabíjet. Mohl se uklidnit, ale nechtěl. Měl v úmyslu dopřát si špetku potěšení.
"Co jseš zač? Stůj!" houkl dlouhovlasý a potěžkal oštěp v dlani. "Co tu chceš?"
"Mám dost přihlížení."
"Cóóó?"
"Říká ti něco jméno Ciri?"
"Já tě..."
Marodér nestihl vyslovit hrozbu. Šedě opeřený šíp ho zasáhl doprostřed hrudi a srazil ho s koně. Muž ještě nedopadl na zem a Geralt již zaslechl svištění letek dalšího šípu. Druhý žoldák dostal střelu do břicha, nízko, mezi prsty zapínající poklopec. Zavyl jako zvíře, zlomil se v půli a převrátil se na plot. Plaňky povolily pod nárazem mužského těla.
Než se ostatní stačili vzpamatovat a chopit se zbraní, byl zaklínač mezi nimi. Obnažený meč zablýskl a zasvištěl. Ve zpěvu čepele, lehké jako pírko a ostré jako břitva, byla dychtivá touha po krvi. Lidská těla nekladla jejímu ostří v podstatě žádný odpor. Zaklínači stříkla do tváře krev, ale neměl čas ji setřít.
Pokud vůbec marodéři pomysleli na boj, pohled na pobíjené kumpány a krvavou žeň je účinně odradil. Jeden měl kalhoty spuštěné pod kolena, ale nestihl si je už natáhnout: dostal přes krční tepnu. Svalil se na znak, směšně přitom zakomíhal ztopořeným přirozením. Druhý, ještě úplný holobrádek, si vyděšeně zakryl tvář rukama. Jediným švihem je sihill obě přeťal v zápěstích. Ostatní žoldáci se dali na úprk, rozběhli se na všechny strany. Zaklínač je pronásledoval, v duchu proklínaje bolest, která se opět ozvala v koleně. Doufal jen, že mu noha nevypoví poslušnost právě teď.
Dva muže přitlačil k plotu, pokoušeli se krýt a bránit tasenými meči. Byli tak ochromeni hrůzou, že jejich odpor byl chabý a malátný. Zaklínače znovu potřísnila krev z tepen, přesekaných trpaslickou čepelí. Jenže ostatní využili chvilky času, získali náskok a naskočili na koně. Jeden z nich okamžitě spadl zpátky na zem. Zasažen šípem sebou v křečích na zemi házel jako harpunou ulovená ryba. Dva zbývající hnali koně cvalem pryč. Avšak ze dvora se podařilo ujet jenom jednomu, protože na místě boje se znenadání objevil Zoltan Chivay. Trpaslík se rozmáchl sekerou, hodil a neomylně zasáhl jednoho z prchajících mezi lopatky. Marodér zařval a kopaje nohama do vzduchu, vyletěl ze sedla. Poslední jezdec se přitiskl ke koňské šíji, přeskočil jámu s mrtvými a tryskem se řítil k průseku.
"Milwo!" vykřikli jednohlasně zaklínač i trpaslík.
Lučištnice, která v té chvíli již běžela k nim, se zastavila. Rozkročila se a zvolna, stále výš a výše, začala zvedat napjatý luk. Neuslyšeli zadrnčení tětivy. Milwa nezměnila svůj postoj, ani se nezachvěla. Šíp v letu zahlédli teprve ve chvíli, kdy dosáhl vrcholu oblouku a začal klesat. Jezdec se zapotácel v sedle, z ramene mu trčela opeřená střela. Avšak nespadl. Narovnal se a zběsilým křikem poháněl koně k ještě rychlejšímu běhu.
"To je luk," hvízdl obdivně Zoltan. "To je zásah!"
"K čertu s takovým zásahem," otřel si zaklínač krev z obličeje. "Parchant utekl a teď na nás přivede svoje kumpány."
"Ale trefila ho! Nejmíň na dvě stě kroků."
"Mohla mířit na koně."
"Kůň za nic nemůže!" ohradila se zlostně Milwa přicházející k nim. Odplivla si a zadívala se za jezdcem mizícím v lese. "Chybila jsem neřáda, protože jsem se nějak zadýchala... Fuj, mizero, utíkej s mým šípem! Doufám, že ti přinese neštěstí."
Náhle k nim z průseku dolehlo zaržání koně. Hned nato zoufalý výkřik zabíjeného člověka.
"Ohó, ho," zamrkal na Milwu spiklenecky Zoltan. "Daleko nedojel. Co to máš za střely, děvčico? Sú otrávené? Nebo očarované? I kdyby ten šlengr chytil neštovice, tak rychle by na ně určitě nezařval!"
"To ne já," Milwa stočila pohled na zaklínače. "Ani neštovice. Ale myslím, že vím kdo."
"Já taky," uchechtl se prohnaně trpaslík. "Neušlo mně, jak často sa ohlížíte, poznal sem, že za námi někdo tajně jede. Na rezavém hřebci. Nevím, kdo to je, ale když nevadí vám... To nejni moja věc."
"Zvláště, když nám je taková zadní stráž užitečná," obdařila Milwa Geralta výmluvným pohledem. "Jsi si jist, že ten Cahir je náš nepřítel?"
Zaklínač neodpověděl. Vrátil Zoltanovi meč.
"Díky. Seká dobře."
"V dobrých rukách," vycenil trpaslík zuby z houštiny vousů. "Slyšel sem hodně historek o zaklínačích, ale položit osm chlapů za dvě minuty..."
"Není se čím chlubit. Nezmohli se na pořádnou obranu."
Copatá dívka se zvedla na všechny čtyři, potom se postavila na nohy, zakolísala, roztřesenýma rukama se na sobě bezvýsledně pokusila upravit cáry haleny. Zaklínač se podivil, když spatřil, že v ničem naprosto v ničem není podobná Ciri, třebaže ještě před chvíli by odpřisáhl, že vypadá jako její sestra. Dívka si trhavým pohybem dlaně přejela po tváři a potácivě vykročila ke srubu. Šla rovnou přes kalužе.
"Počkej!" zavolala na ni Milwa. "Hej, ty... Můžeme ti nějak pomoci? Hej!"
Dívka směrem k ní ani nepohlédla. Na prahu zakopla, kdyby se nezachytila zárubně, upadla by. Potom za ní zapadly dveře.
"Lidský vděk nezná hranic," podotkl trpaslík. Milwa se bleskově otočila, tvář jí ztuhla.
"Za co by měla být vděčná?"
"Pravda," přiznal zaklínač. "Za co?"
"Za koně marodérů," neupadl do rozpaků Zoltan. "Když je porazí na maso, bude si moct nechat krávu. Jak vidno, proti

neštovicím je odolná a od tedka sa nemusí bát ani hladu. Přežije. A to, žes ju zachránil před delší zábavů s těmi žoldáky a její domov před požárem, jí dojde za pár dní, až sa vzpamatuje. Pojďme pryč, než nás ofúkne morové povětří... Hola, zaklínačů, kampak? Jdeš si pro poděkování?"
"Jdu pro boty," odsekl stroze Geralt a sklonil se nad dlouhovlasým marodérem, poulícím na něho skelné oči. "Zdá se, že mi padnou."

*

Několik dalších dní se živili koňským masem. Geraltovi se v nových, vysokých botách s přezkami cestovalo mnohem pohodlněji než dosud. Nilfgaarďan jménem Cahir jel na svém ryzáku stále za nimi, ale zaklínač se neohlížel.
Konečně pochopil základy gwinta a pustil se s trpaslíky do hry. Prohrál.
O události na mýtině nikdo nemluvil. Nebyl důvod.

Mandragora; jinak pokřín, rostlina z čeledi lilkovitých. Bylina beze stonku, s růžicí přízemních listů a řepovitým kořenem, v němž je možno dopatřiti se tvaru lidské postavy. M. officinalis a M. autumnalis se v nevelké míře pěstuje ve Vicovaro, Rowanu a Ymlacu, divoce roste již jen ojediněle. Jedlé bobule, zprvu zelené, zráním žloutnoucí, je možno nakládati do octa, listy se užívají coby léčivá droga. Kořen m. (radix mandragorae) je dnes ceněn v medicíně a farmacii. Dříve mu byl přisuzován mimořádný význam zvláště v pověrách národů Severu; býval upravován do podoby figury lidské - mužíčka (alraunmänchen), oblékán dokonce do šatiček a uchováván v příbytcích coby ceněný amulet. Měl zajišťovat ochranu před chorobou, přinášet štěstí ve hře i v soudním sporu, ženám zaručovat plodnost a snadné slehnutí. Kořen m. byl vyhledávaným obchodním artiklem, jehož cena mohla dosáhnout až šedesáti florénů za kus. V tomto obchodě býval nezřídka z neznalosti anebo s podvodným záměrem zaměňován za kořen rulíku (odkaz). M. bylo taktéž užíváno při čarováni jako ingredience do magických melanží a samozřejmě jedů. Zlomocné kejkle s kořenem m. bývaly častým obviněním v dobách honů na čarodějnice, příprava jedu z m. byla předmětem vyšetřování v travičském procesu Lucrezie Vigo (odkaz). Jedů a elixírů z m. měla údajně používat rovněž legendární Filipa Alhard (odkaz).

Effenberg a Talbot: Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. XI

KAPITOLA TŘETÍ
Starý Šlak se od doby, kdy po něm zaklínač naposledy cestoval, dost změnil. Kdysi rovná, čedičovými deskami dlážděná silnice, vystavěná elfy a trpaslíky před stovkami let, byla nyní v troskách. Díry vylámané v dlažbě připomínaly malé krátery. Putování po děravé silnici je nesmírně zdržovalo. Trpaslíci museli ustavičně kličkovat mezi jámami, a přesto byli nuceni několikrát vyprošťovat zapadlý dvoukolák.
Zoltan Chivay znal příčinu tak rychlé devastace cesty. Vysvětlil jim, že po poslední válce s Nilfgaardem mimořádně vzrostla poptávka po stavebním materiálu. Lidé si záhy uvědomili, že Starý Šlak je skvělá zásobárna opracovaného kamene. Protože zachovalá, leč neobydlenými končinami odnikud nikam vedoucí komunikace dávno ztratila význam pro dopravu a jen málokdo ji využíval, byla nelítostně, neomezeně pustošena.
"Vaša velká města," reptal trpaslík do hlasitého skřehotání svého papouška, "sú všecka do jedného postavená na elfských a našich gruntoch. Menší městečka a hrady ste si vybudovali sami, ale použili ste náš stavební matriál, jak enom byl po ruce. Přesto imrvére omíláte, že právě vaša rasa přináší henten... Rozvoj a pokrok."
Geralt k tomu neměl co dodat.
"Vždyť vy, ludé, neumíte rozumně špekulovat ani při plundrování," kroutil hlavou Zoltan, když pomáhali vyprošťovat káru z další jámy. "Proč nelámete šutr postupně od krajnic štreky? Ste jako lakotná a navíc hlúpé děcka! Taká, co nejí koblihu, jak sa sluší a patří, ale vylížu akorát marmeládu zprostředka a zbytek zahodí, poněváč jim už nešmakuje."
Geralt se pokoušel vysvětlit, že za to může politický místopis. Západní část Starého Šlaku leží v Brugge, na východě končí v Temerii, střed vede přes Sodden, a tak všechny země devastují svůj úsek hlava nehlava a jejich panovníkům na tom nezáleží. V odpovědi označil Zoltan sprostým slovem místo, kam se mohou odebrat všichni králové a kde má jejich politiku. Feldmaršálek Duda přidal něco urážlivého na téma královských matek.
Čím déle jeli po elfské silnici, tím horší byl její povrch. Zoltanovo přirovnání ke koblize a marmeládě bylo již málo výstižné: nyní cesta připomínala koláč, z něhož byly důsledně vydloubány všechny chutné rozinky a oříšky. Zdálo se, že se nezvratně blíží chvíle, kdy se jejich vůz rozbije anebo v některé díře uvízne nadobro. Zachránilo je však to, co zničilo Starý Šlak. Dlážděnou silnici křižovaly koleje vyježdděné těžkými povozy, svážejícími z lesů vytěžené dřevo. Zoltan se zaradoval, protože podle něj vedl úvoz k pevnostem na řece Ině. Nepochyboval, že je stále drží temerské posádky, posílené navíc jednotkami pravidelné armády. Trpaslík skálopevně věřil, že právě přes Inu přejde drtivý protiútok Severních království, který zničí nilfgaardské vojsko a jeho zbytky vytlačí za Jarugu.
Vskutku, změna směru jejich putování je opět přivedla na dohled války. V noci rozjasnila oblohu před nimi rudá záře, ve dne lemovaly obzor sloupy kouře. Protože si však nemohli být jisti, kdo bije a pálí a kdo je bit a pálen, postupovali s největší opatrností a často posílali osvědčeného Percivala Schuttenbacha na výzvědy.
Jednoho rána zažili překvapení: dohonil je kůň bez jezdce - ryzák. Na čabrace byly skvrny od krve. Nedovedli určit, jestli je to krev jezdce zabitého u havekářova vozu anebo zda byla prolita později, když měl kůň nového majitele.
"A je po problému," konstatovala Milwa, obracejíc se na Geralta. "Pokud to pro nás nějaký problém byl."

"Opravdický problém je v tom, že nevíme, kdo z teho koňá srazil jezdca," zachmuřil se Zoltan. "A estli nám náhodu nejede po stopě namísto tej naší bývalej, podivnej zadní stráže."
"Byl to Nilfgaarďan," vycedil se zaťatými zuby Geralt. "Jeho přízvuk byl sotva znatelný, ale nějací uprchlíci, skrývající se v lesích, jej mohli poznat..."
Milwa sklopila zrak.
"Kdybys ho tenkrát raději zabil," řekla tiše. "Měl by lehčí smrt."
"Vystoupil z rakve," pokýval vážně hlavou Marigold. "Jen proto, aby shnil někde v pankejtu u cesty."
Takový byl epitaf za Cahira, syna Ceallachova, z rakve vysvobozeného Nilfgaarďana, jenž tvrdil, že není Nilfgaarďan. Víc o něm nemluvili. Geralt se přes časté výhrůžky stále neodhodlal rozloučit s jankovitou Klepnou, a tak na ryzáka usedl Zoltan Chivay. Nedosáhl sice nohama do třmenů, avšak hrebeček byl poslušný a jízda na něm klidná a pohodlná.

*

V noci zaháněl tmu červený přísvit, ve dne špinily blankytnou oblohu sloupy dýmu. Netrvalo dlouho a narazili na vypálenou usedlost. Po zuhelnatělých trámech ještě běhaly plamínky. U ohně sedělo osm otrhanců a pět psů. Všichni svorně hltali kusy masa z ohořelé koňské mršiny. Jakmile spatřili ozbrojené trpaslíky, rozutekli se od své hostiny. Na místě zůstal jeden muž a jeden pes, které zjevně ani strach nedokázal zahnat od trčících žeber, vyhřezlých vnitřností a očouzeného masa, Zoltan a Percival se od toho tvora, jenž byl kdysi člověkem, pokoušeli něco vyzvědět, ale rozumné slovo z něho nevypáčili. Hodovník jen zdivočele skučel, třásl se po celém těle, krčil se a dusil se sousty urvanými z hnátů zdechliny. Pes vrčel a cenil zuby až po dásně. Padlý kůň ohavně páchl.
Riskovali, neopustili cestu, která je brzy přivedla k dalšímu, tentokrát rozsáhlejšímu spáleništi. Na tom místě lehla popelem poměrně velká osada. Muselo u ní dojít k potyčce, neboť za spálenými sruby spatřili čerstvou mohylu. Vedle mohyly rostl staletý dub. Na jeho větvích visely žaludy.
A lidé.
"Mosíme to omrknut," rozhodl rázně Zoltan Chivay a ukončil tak krátkou rozepři ohledně nebezpečí a ohrožení.
"Pojeďme blíž."
"Na jakého šlaka," vyjel na něj Marigold, "si chceš prohlížet ty oběšence, Zoltane? Chceš je okrást? Vidím odtud, že nemají ani boty."
"Ty si pitomec. Nejde mně o nějaké škrpály, ale o vojenskú situaci. Jak sa rozvíjajú a probíhajú válečné Události. Co sa chechtáš? Si šumař, nevíš nic o strategii."
"Musím tě zklamat, vím."
"Já ti povdám, že bys o strategii věděl prd, aj kdyby vyskočila hen z huští a kopla ťa do řiti!"
"To máš pravdu. Strategii, která vyskakuje z houští, přenechám trpaslíkům. Takovou, co visí na dubu, jakbysmet."
Zoltan mávl rukou a zamířil ke stromu. Marigold, který nikdy nedovedl odolat zvědavosti, pobídl Pegasa a vydal se za trpaslíkem. Geralt s Milwou je po chvilce váhání následovali.
Sotva se přiblížili, vrány, které se přiživovaly na mrtvolách, se rozkrákaly a zvedly do vzduchu. Některé zamířily k lesu, méně placké se usadily na horní větve dubu, odkud si se zájmem prohlížely Feldmaršálka Dudu, jenž častoval nevybíravými přízvisky jejich matky.
První ze sedmi viselců měl na prsou tabulku s nápisem "Vlastizrádce". Druhý oběšenec byl "Kolaborant", třetí "Elfský bastard" a čtvrtý "Dezertér". Jako pátá se na větvi houpala žena v roztrhané a zkrvavené spodní košili, označená jako "Nilfgaardská kurva". Dva oběšenci neměli tabulky, z čehož bylo možno usuzovat, že zde viseli do počtu.
"Dobrá novina," zaradoval se Zoltan Chivay a ukázal na tabulky. "Byla tu naša armáda. Naši vojáci přešli do útoku a odrazili útočníky. Jak vidíte, měli čas aj na odpočinek a vojácků zábavu."
"Co to znamená pro nás?"
"Znamená to, že fronta sa přesunula na jih. Mezi náma a Nilfgaarďanama včíl stojí temerské vojsko. Sme v bezpečí."
"A ten kouř před námi?"
"To sú též naši," nenechal se zviklat trpaslík. "Pálí osady a usedlosti, které poskytly pomoc a úkryt Veverkám. Povdám, sme za frontů. Z nejbližšího rozcestí vede poledním směrem štreka do Arméne, fortu na sútoku Chotly a Iny. Možeme po ní jít a nemosíme sa bát Nilfgaanfanů, už nám nic nehrozí."
"Není kouře bez ohně," namítla Milwa. "A kde je oheň, tam se můžeme popálit. Nemyslím si, že je moc chytré namířit si to rovnou k ohni. Je hloupé a neopatrné zdržovat se na cestě, kde nás může v každé chvíli zaskočit jízda. Vraťme se do lesů."
"Tudyma prošli Temeři anebo soddenská domobrana," postavil si hlavu trpaslík. "Překročili sme frontu, takže možeme bez obav jít po cestě. Esli na ní potkáme vojáky, budu to naši."
"Je to hazard," zavrtěla hlavou lučištnice. "Když jsi takový voják a stratég, Zoltane, jistě víš, že nilfgaardská jízda provádí daleké výpady do týla protivníka. Je možné, že tady byli Temerové. Jenže netušíme, co je před námi. Nebe na jihu zaclonil kouř, doufej, že nehoří ta tvoje Arméne. Ne, my nejsme za frontou, právě teď jsme na frontě. Můžeme narazit na vojáky obou stran, na marodéry, lupiče anebo Scoia'tael. Půjdeme k Chotle, ale po lesních pěšinách."
"Tak jest," podpořil Milwu Marigold. "Ani mně se ten kouř nelíbí. Temerie mohla postoupit vpřed, ovšem v týle mohly dosud zůstat nilfgaardské jednotky. Černá jízda proniká hluboko na nepřátelské území. Vpadne do týla, spojí se s Veverkami, pálí, zabíjí, vyvolává zmatek a paniku, po nějakém čase se stáhne zpět. Pamatuji se, jak to probíhalo v Horním Soddenu za poslední války. Jsem pro, abychom pokračovali v cestě lesy. V lesích budeme v bezpečí."
"Nebyl bych si tím tak jist," ukázal Geralt na posledního oběšence, který, třebaže visel dost vysoko, měl lýtka rozdrásáná na cáry a místo chodidel jen pahýly s trčícími kostmi. "Pohleďte. Tohle udělal ghúl."

"Příšera?" zarazil se Zoltan Chivay a třikrát si odplivl. "Požírač mrtvol?"
"Přesně tak. V noci musíme dobře hlídat."
"Urrrva mať!" zaskřehotat Feldmaršálek Duda.
"Vzals mně to z huby, ptáku," zamračil se Zoltan Chivay. "Spadli sme do průseru. Tož jak? Do lesa, kde číhajú ghúlové, anebo na štreku, kde možeme potkat žoldáky a marodéry?"
„Do lesa," odvětila rozhodně Milwa. "A do toho nejhustšího. Dávám přednost ghúlům před lidmi."

*

Putovali tedy nadále lesy. Zpočátku byli obezřetní, napjatí, znepokojení kdejakým šramotem v mlází. Zakrátko se jim nicméně vrátil optimismus, humor a předchozí tempo. Nesetkali se ani s ghúly, ani se stopami jejich přítomnosti. Zoltan žertoval, že všichni démoni a netvoři, kteří na vlastní oči spatřili pochodující žoldáky, uprchli do nejhlubší pustiny, kde se teď skrývají a strachy cvakají tesáky.
"A hlídají netvořice, svoje ženy a dcerky," přisadila si Milwa. "Příšery dobře vědí, že nadržený voják vezme zavděk třebas ovcí. A když pověsíš na vrbu babskou zástěru, stačí mu i díra po suku."
Marigold, kterému se opět vrátila dobrá nálada, naladil loutnu a jal se skládat kuplet o vrbách, dírách a chrabrých vojínech. Trpaslíci a papoušek se předháněli v napovídání nestydatých rýmů.

*

"Ó," řekl Zoltan.
"Co? Kde?" zajímal se Marigold, postavil se ve třmenech, natahoval krk a hleděl do údolí, kam trpaslík ukazoval. "Nic nevidím!"
"Ó."
"Mluvíš, jako ten tvůj papouch! Jaké ‚ó'?"
"Přeca říčka, ty barane," vysvětloval podrážděně trpaslík. "Pravý přítok Chotly. Menuje sa Ó."
"Ááá..."
"Kdepak!" zavrtěl hlavou Percival Schuttenbach. "Říčka Á vtéká do Chotly na horním toku, flák cesty odtud. Todle je Ó, ne Á."
Říčka nekomplikovaného jména protékala údolím zarostlým kopřivami vyššími než pěší trpaslíci. Cítili z něj pronikavou vůni máty, pach trouchnivého dřeva a slyšeli neustávající skřehotáni žab. Strmé svahy údolí se však staly osudné pro vůz Very Loewenhaupt. Stará kára, která až dosud spolehlivě zdolávala všechny překážky a výmoly, ukončila svou pouť na břehu říčky Ó. Vysmekla se z rukou trpaslíků a nadskakujíc na kořenech a drnech, sjela na dno strže, kde se rozbila na kusy.
"Rrrva mať!" komentoval událost Feldmaršálek Duda a učinil tak tečku za zklamaným pokřikem trpaslické party.

*

"Dá se říci," prohlásil Marigold, když si prohlíželi rozbitý vůz a rozházená zavazadla, "že to byla šťastná nehoda. Ten váš rozvrzaný vehikl jenom zdržoval pochod. Přiznej si, Zoltane, měli jsme z pekla štěstí, že nás nikdo neobjevil anebo nepronásledoval. Kdybychom museli utíkat, nezbývalo by nám nic jiného, než káru nechat na místě se všemi saky paky. Jesli si svoje věci poneseme, dají se v případě ohrožení zachránit."
Trpaslík se urazil a rozhněvaně bručel do vousů, leč trubadúrovi dal nečekaně za pravdu Percival Schuttenbach. Podpořil jeho názor natolik zaníceně a doprovodil ho tak významným pomrkáváním, že to zaklínači nemohlo uniknout. Mrkání mělo být nenápadné, ovšem výrazná mimika gnómova drobného obličeje jakoukoli nenápadnost zcela vylučovala.
"Básník má recht," opakoval poněkolikáté Percival. "Od Chotly a Iny sme coby mokrým klobúkem dohodil. Před náma leží Fen Carn. Tamtudy žádná cesta nevede, půjde sa nám těžko aj bez vozu. A esli někde u Iny narazíme na temerské vojsko, s naším nákladem... sa dostáném akorát do maléru."
Zoltan popotahoval nosem a přemýšlel.
"No dobrá," ozval se konečně, když si důkladně prohlédl korbu vozu omývanou lenivým proudem říčky Ó. "Rozdělíme sa. Munro, Figgis, Yazon a Caleb ostanu tady. Ostatní pokračujú v cestě. Na koně mosíme naložit rance s proviantem a nezbytnýma věcma. Munro, víte, co máte robit. Lopaty máte?"
"Máme."
"Dávajte si majzla, abyste po sobě nenechali žádné stopy! Flek tajně označte! Běda vám, esli zapomenete, kam ste to schovali!"
"Jasná páka."
"Doženete nás v pohodě," zastrčil si Zoltan za opasek sekerku a přehodil si přes rameno tlumok a sihill. "Půjdeme po prúdu Ó, potom podle Chotly k sútoku s Inu. Držte sa, chlapi."
"Zajímalo by mě," řekla Geraltovi tiše Milwa, když se oslabená skupina vydala na další pouť, zanechávajíc za sebou čtveřici trpaslíků. "Tuze by mě zajímalo, jaké vzácnosti to vezli, že je teď musí tajně zakopávat. Navíc tak, aby to nikdo z nás neviděl."
"Nic nám po tom není."
"Neřekl bych," poznamenal polohlasně Marigold, který se k nim přiblížil na Pegasovi, "že si v těch vacích a kufrech

vezou náhradní spoďáry. S tím nákladem si dělají do budoucna veliké plány. Tlachal jsem s nimi tolik večerů, že mi nemohlo nedojít, co to schovávají."
"Co tedy schovávají, podle tebe?"
"Svou budoucnost," odvětil básník a kradmo se ohlédl, zda ho někdo neslyší. "Percival je vyučený brusič kamenů, chce si zařídit vlastní dílnu. Figgis a Yazon zase společnou kovárnu, oba jsou od černého řemesla. Caleb Stratton se chce ženit, jenomže když přišel žádat o ruku své vyvolené, její rodiče ho vyhnali, že prý má holý zadek. A Zoltan..."
"Nech toho, Marigolde, drbeš jako baba. Promiň, Milwo."
"Nemusíš se omlouvat."
Překročili přes říčku, pak se nějakou dobu prodírali hustým, podmoklým pásem olšin na druhém břehu, ale nakonec se dostali na suchá luka. Přesto jeli pomalu. Po vzoru Milwy, která vzala do sedla pihovatou holčičku s copánky, rovněž Marigold k sobě na Pegasův hřbet posadil jedno z dětí a Zoltan vezl na ryzáku hned dvě a sám vedl koně za uzdu. Nemohli však postupovat rychleji, protože kernovské ženy by jim nestačily.

*

Schylovalo se k večeru, když po hodině kličkování mezi zarostlými stržemi zastavil Zoltan Chivay pochod, prohodil několik slov s Percivalem Schuttenbachem a nakonec se obrátil na ostatní.
"Nerozčilujte sa a neřehtajte sa mi," požádal je. "Zdá sa, že sem zablúdil. Nemám šajnu, do prdele, ani kde sme, ani kam máme jít dál."
"Nemluv nesmysly," rozčílil se Marigold. "Co to znamená, že nevíš? Držíme se přece říčky, ne? Tam dole teče ta vaše Ó. Mám pravdu?"
"Máš. Ale všimni si, kterým směrem teče."
"Hrome! Je to možné?"
"Je to možné," přisvědčila zasmušile Milwa a trpělivě odstraňovala jehličí z vlasů dívenky, kterou vezla na svém koni. "Zmátly nás všechny ty zákruty. V některé zátočině jsme se otočili nesprávným směrem."
"Ale je to pořád říčka Ó," opakoval tvrdohlavě Marigold. "Když se jí budeme držet, nemůžeme zabloudit. Říčky se točí a kroutí, to je jasné, ale nakonec vždycky někam ústí. Takový je světa řád."
"Nemudruj, šumaři," ohrnul nos Zoltan. "A zavři klapačku. Nevidíš, že přemýšlím?"
"Ne, nic tomu nenasvědčuje. Říkám vám znovu, abychom se drželi říčky. Tak..."
"Přestaň žvanit!" zavrčela Milwa. "Jsi městská krysa. Tvůj řád světa je ohrazený kamennými zdmi, v dlážděných ulicích jsou tvoje názory možná k něčemu dobré. Rozhlédni se okolo. Dolina se klikatí, břehy jsou neschůdné, strmé a zarostlé. Jak se chceš držet říčky? Po srázu dolů do bahna a rákosí, zase nahoru, zase dolů, zase nahoru? Zkus to párkrát a padneš na hubu. Vedeme ženy a děti, Marigolde. A blíží se večer."
"Všiml jsem si. Ale dobře, už mlčím. Poslechnu si, co navrhují protřelí zálesáci."
Zoltan Chivay v zamyšlení naviječ na prst pramen vousů. Po chvíli pleskl po zobáku nadávajícího papouška a obrátil se na gnóma:
"Percivale?"
"Směr zhruba známe," pohlédl gnóm na slunce sklánějící se nad koruny stromů. "Prvý návrh je takový: vykašlem sa na říčku, vrátíme sa na suchá návrší a k Chotle půjdeme meziříčím, přes Fen Carn."
"A druhý návrh?"
"Ó je mělká. I když má po posledních deštích víc vody než obyčejně, dá sa bez obtíží přebrodit. Přejdeme na protější břeh a vezmeme to rovnu přes zátočiny, kdykoliv nám budú stát v cestě. Když budeme udržovat směr podle slunka, dostáném sa na sútok Chotly a Iny."
"Ne," namítl zaklínač. "Druhý návrh musím jednoznačně vyloučit. Ani o tom neuvažujte. Po druhém břehu bychom dříve nebo později zapadli do Mechových hvozdů. Tam se nalézají ohavná místa. Radím, abychom se jim vyhnuli."
"Ty znáš ta místa? Byls tam někdy dřív? Víš, jak sa odtamtud dostat?"
Zaklínač si třel čelo a dával si na čas s odpovědí.
"Byl jsem tam jednou," vzpomínal tichým hlasem. "Před třemi lety. Jel jsem z protější strany, od východu. Měl jsem namířeno Brugge a chtěl jsem si zkrátit cestu. Jak jsem odtamtud vyvázl, na to se nepamatuji. Přivezli mě polomrtvého na voze."
Trpaslík na něj chvíli upíral zrak, ale žádnou další otázku mu nepoložil.
Zamlkle se vraceli. Kernovským ženám se šlo těžce, klopýtaly a opíraly se o hole, avšak žádná si ani slůvkem nepostěžovala. Milwa jela po zaklínačově boku, držíc v náručí spící děvčátko.
"Jestli tomu dobře rozumím," oslovila ho, "něco tě před třemi lety v hvozdech málem připravilo o život. Máš nebezpečné řemeslo, Geralte."
"To nemohu popřít."
"Já vím, jak to tenkrát bylo," pochlubil se zezadu Marigold. "Byl jsi těžce raněn, nějaký forman tě odtamtud odvezl. U jeho rodiny na Zaříčí jsi později našel Ciri. Řekla mi to Yennefer."
Při vyslovení toho jména se Milwa pousmála. Geraltovi to neušlo. Rozhodl se, že na nejbližší zastávce dá Marigoldovi co proto. Znal ale básníka a jeho nezvládnutelný jazyk příliš dobře, a proto nevěřil, že něčeho dosáhne. Tím spíš, že Marigold již pravděpodobně vyžvanil vše, co věděl.
"Možná jsme udělali chybu, že jsme nejeli přes Mechové hvozdy," přemítala nahlas Milwa. "Když jsi tenkrát našel to svoje děvče... Elfové věří, že jestli znovu navštívíš místo, kde se stalo něco důležitého, může se událost zopakovat. Říkají tomu... U všech lesních ďasů, zapomněla jsem. Aha, oprátka osudu."

"Smyčka," opravil ji. "Smyčka osudu."
"Fuj!" odplivl si Marigold. "Co kdybyste se přestali vybavovat o smyčkách a oprátkách. Kdysi mi jedna elfka předpověděla, že opustím tohle slzavé údolí na popravčím lešení s přispěním mistra málodobrého. Sice takovému dryáčnickému věštění nevěřím, ale předminulou noc jsem měl sen, že mě věšejí. Probudil jsem se úplně zpocený, nemohl jsem polknout slinu a málem ani popadnout dech. Tak se nedivte, že teď nerad poslouchám řeči o oprátkách."
"Nebavím se s tebou, ale se zaklínačem," odsekla Milwa. "A ty nenatahuj uši, ať ti do nich něco ošklivého nevletí. Nu, Geralte? Co si myslíš o té smyčce osudu? Kdybychom vjeli do Mechových hvozdů, mohl by se vrátit čas jednou minulý?"
"Proto je dobře, že se vracíme," odvětil stroze. "Nemám nejmenší chuť, zopakovat si tu hrůzu ještě jednou."

*

"To sa mosí nechat," rozhlížel se Zoltan okolo a pokyvoval hlavou. "Zavedls nás na roztomilé místo, Percivale."
„Fen Carn," oznámil gnóm, škrábaje se na špičce dlouhého nosu. "Mohylové pole... Vždycky mňa interesovalo, odkud sa vzal ten název..."
"Včíl to víš."
Do rozlehlé kotliny před nimi již padla večerní mlha. Kam až oko dohlédlo, čněly z oparu jako z moře pradávné mohyly a omšelé balvany. Nebyla to však beztvará skaliska, před věky byly rukama obyvatel těchto míst nahrubo přitesány a na Fen Carn vztyčeny mohutné menhiry. Megality, které stály blíže středu tohoto kamenného lesa, tvořily dolmeny a kromlechy seskupené do kruhů, vylučujících možnost náhodného díla přírody.
"Parádní flek na nocleh," mručel nakvašeně trpaslík. "Elfský krchov. Esli mňa neklame paměť, zaklínaču, onehda byla řeč o ghúlech. Tož abys věděl, čuju je mezi těma starýma hrobama. Tady mosí strašit všecko, na co si vzpomenu: ghúli a graveiři, vampýři, wichti, kdejací elfští duchové a bubáci. Všecky tyhle příšery sa schovávajú ve stínu a víte, o čem si šeptajú? Že dneska nemosí sháňat večeru, poněváč přišla sama."
"Co kdybychom se vrátili?" navrhl stísněně Marigold. "Vezměme nohy na ramena, dokud je aspoň trochu vidět."
"To nejni hlúpý nápad."
"Ženské už neujdou ani krok," rozhněvala se Milwa. "Děcka padaji z náruči. Koně jsou unavení. Pořád jsi nás poháněl, Zoltane, prý pojďme ještě kousek, dokud se nesetmí, aspoň ještě půl míle. A co teď? Míli zpátky? Hovno! Hřbitov nehřbitov, přenocujeme, kde se dá!"

"Samozřejmě," podpořil dívku Geralt a sesedl. "Nepanikařte. Na každé nekropoli se to hned nemusí hemžit netvory a strašidly. Na Fen Carn jsem sice nikdy nebyl, ale kdyby se tady vyskytovalo něco opravdu nebezpečného, jistě bych se o tom doslechl."
Zaklínačova slova nikdo nekomentoval, dokonce ani Feldmaršálek Duda. Kernovské ženy si vzaly své děti, sesedly se v těsném hloučku, mlčící a očivididně k smrti vyděšené. Percival a Marigold spoutali koním přední nohy a pustili je na pastvu. Geralt, Milwa a Zoltan stáli na louce a dívali se na pohřebiště, které se zvolna nořilo do mlhy a stínů.
"Ještě ke všeckému je měsíc v úplňku," huhlal rozmrzele trpaslík. "Uch, tudle noc bude svátek duchů, mám tucha, že nás nenechájú na pokojů... Co je to hen na jihu? Jakási záře."
"To víš, že záře," potvrdil Geralt. "Zase někomu zapálili střechu nad hlavou. Víš co, Zoltane? Tady, na Fen Carn, se cítím nějak bezpečněji."
"Dozajista sa budu též tak čut, ale teprv až vyjde slunko. Esli nás ghúli nechajú dožít do rozbřesku."
Milwa se chvilku přehrabovala v brašně, dokud nevytáhla drobný, lesklý předmět.
"Stříbrný hrot," vysvětlila jim. "Schovávám si ho pro podobné příležitosti. Dala jsem za něj na jarmarku celých pět korun. Dá se takovým hrotem zabít ghúl, zaklínači?"
"Nesoudím, že tady jsou ghúlové."
"Sám si přeca tvrdil," namítl Zoltan, "že viselca na dubu ohryzal ghúl. A ghúlové sa zdržujú na pohřebištích, ne?"
"Ne vždy."
"Beru ťa za slovo. Ty si zaklínač, rozumíš svojemu fochu. Dúfám, že nás budeš chránit? S marodérama si pěkně zatočil... Sú ghúlové horší než marodéři?"
"Nesrovnatelně. Nežádal jsem tě náhodou, abys přestal panikařit?"
"Bude stačit na upíra?" nasadila Milwa stříbrný hrot na střeliště a bříškem palce vyzkoušela jeho ostří. "Anebo na ducha?"
"Může účinkovat."
"Na mém sihillu," oznámil Zoltan a obnažil čepel,, je starobylýma trpaslickýma runama vyryté strašlivé trpaslická zaklínadlo. Enom ať sa nějaký ghúl ke mně přiblíží na délku meča, dám mu ten nápis přečíst. Podívajte sa."
"Ha," zajímal se Marigold, jenž během jejich rozhovoru přišel k nim. "Tedy tohle jsou slavné tajné runy trpaslíků. Co stojí na tom meči?"
"Ať chcípnu všeci zkurvysyni!"
"Něco sa pohnulo mezi kameňama!" vyjekl náhle Percival Schuttenbach. "Ghúl!"
"Kde?"
"Hen, hen! Schoval sa za balvan!"
"Jeden?"
"Viděl sem jedného!"
"Mosí být řádsky vyhladovělý, když sa k nám přiblížil, eště než sa úplně setmělo," plivl si trpaslík do dlaní a sevřel

prsty na jílci sihillu. "Včíl sa přesvěčí, že nenažranost zabíjá! Milwo, ty mu střelíš tu svoju stříbrnú šipku do řiti a hned potem mu já pustím žilú!"
"Nic nevidím," sykla Milwa s letkou šípu přitisknutou ke koutku úst. "Ani bodlák se mezi kameny nepohne. Něco se ti zdálo, gnóme."
"V žádném případě," protestoval Percival. "Vidíte ty kaméně, co sú postavené jako stůl? Právě za nima sa ghúl schoval."
"Zůstaňte tady!" Geralt vytáhl rychlým pohybem meč z pochvy na zádech. "Hlídejte ženy a děti, dávejte pozor na koně. Kdyby ghúlové zaútočili, zvířata se splaší. Já jdu zjistit, co to bylo."
"Sám nepůjdeš," rozhodl Zoltan. "Jedenkrát sem ti dovolil, abys šel sám, poněváč sem dostal strach z nákazy. Potem sem dvě noci nemohl hambú usnut. Nikdá víc! Percivale, kampak? Chceš, sa zdekovat? Tys to strašidlo zahlédl, tož nás včíl povedeš. Nic sa neboj, pudu hned za tebú."
Opatrně vykročili mezi menhiry. Snažili se dělat co nejmenší hluk v bodláčí, které sahalo Geraltovi nad kolena, trpaslíkovi a gnómovi po pás. Když se přiblížili k dolmenu, na který Percival ukázal, rozdělili se, aby ghúlovi znemožnili uniknout. Leč jejich strategie byla zbytečná. Geralt věděl, že to tak dopadne: jeho zaklínačský medailon se po celou dobu ani nezachvěl.
"Nikdo a nic tu nejni," potvrdil Zoltan očividnou skutečnost. "Ani živá duša. Falešný poplach. Měls vlčí mlhu, Schuttenbachu. Nahnals nám zbytečně strach, zaslúžil bys kopanec do prdele."
"Viděl sem ho!" trval na svém gnóm. "Viděl sem, jak přebíhal mezi balvany! Byl hubený a černý jako výběrčí daní..."
"Sklapni, hlúpý gnómie, nebo ťa..."
"Co je to za zvláštní vůni?" zeptal se překvapeně Geralt. "Cítíte?"
"Fakt," začenichal trpaslík jako ohař. "Divně tu smrdí."
"Byliny," nasál Percival svým dlouhým, citlivým nosem vzduch. "Pelyněk, bazalka, šalvěj, anýz... Co to, kýho výra? Skořice?"
"Čím sú čut ghúlové, Geralte?"
"Mršinou," odvětil suše zaklínač. Sklonil se a zapátral po stopách v trávě, pak se několika rychlými kroky vrátil k zhroucenému dolmenu a plochým mečem lehce zaklepal o kámen. "Pojď ven," vycedil skrze zaťaté zuby. "Vím, že tam jsi. Pohni sebou, jinak do té díry bodnu mečem."
Z dokonale zamaskované jámy pod balvany se ozvalo tiché zašramocení.
"Pojď ven," zopakoval Geralt. "Neublížíme ti."
"Ani vlásek z hlavy ti nespadne," ujistil neznámého sladkým hlasem Zoltan, avšak zároveň krvelačně zakoulel očima a napřáhl nad jámu svůj sihill. "Nemáš sa čeho bát."
Geralt zavrtěl hlavou a rozhodným gestem donutil trpaslíka odstoupit. Z jámy pod dolmenem opět zašramotil štěrk a silně zavoněly byliny a koření. V následující chvíli spatřili prokvetlé vlasy a obličej s ušlechtile klenutým nosem, v žádném případě nepatřící ghúlovi, nýbrž štíhlému muži středního věku, Percival se nemýlil. Neznámý skutečně poněkud připomínal výběrčího daní.
"Mohu bez obav vylézt?" otázal se nedůvěřivě a zvedl ke Geraltovi černé oči pod prošedivělým obočím.
"Můžeš."
Muž se vyškrábal z díry a oprášil si černé šaty, převázané v pase něčím jako zástěrou. Když si upravoval plátěnou brašnu na boku, vyvolal nový závan bylinné vůně.
"Navrhuji, abyste schovali meče, pánové," oslovil je klidným hlasem, když si jednoho po druhém zkoumavě prohlédl. "Nebudete je potřebovat. Jak se můžete přesvědčit, já zbraň nenosím. Nikdy. Nemám u sebe rovněž nic, co by stálo za to mi sebrat. Jmenuji se Emiel Regis a jsem lékárník z Dillingenu."
"Na mu dušu," zašklebil se pobaveně Zoltan Chivay. "Bylinkář, kořenář anebo felčar. Neurážej sa, ale smrdíš jako apatyka."
Emiel Regis se usmál zvláštním úsměvem se stisknutými rty a omluvně rozhodil rukama.
"Ta vůně tě prozradila, pane lékárníku," řekl Geralt a zasunul meč do pochvy. "Měl jsi nějaký vážný důvod, proč ses před námi skrýval?"
"Vážný?" zvedl muž prošedivělé obočí. "Nikoliv. Spíše běžný, prostě jsem se vás polekal. Takové jsou časy."
"Recht, recht," přitakal trpaslík a ukázal prstem na červenou záři na obloze. "Také sú časy. Hádám, že si uprchlík jako my. Akorát sa divím, žes utekl tak daleko od rodného Dillingenu, aby ses schoval tady, na Mohylovém poli. Inu, vojna nám život roztodivně zašmodrchá. Ty ses polekal nás, my tebe. Strach má velké oči."
"Z mé strany se nemusíte ničeho obávat," nespouštěl z nich oči muž, jenž se vydával za lékárníka. "Předpokládám, že to platí též obráceně."
"Máš nás za nějaké lapky, či co?" naježil Zoltan Chivay knír. "My, pane apatykáru, sme též uprchlíci. Máme namířeno k temerským hranicím. Esli chceš, možeš sa k nám připojit. V kupě sa jde líp a bezpečnějc než samotně. Aj nám sa může medikus hodit. Doprovázíme roby a děcka. Máš v tej smradlavej kabeli nějakú medicínu na uchozené nohy?"
"Něco by se našlo," odvětil nesměle lékárník. "Rád pomohu. Pokud jde o společnou cestu... Děkuji za nabídku, ale já nejsem uprchlík, pánové. Neutekl jsem z Dillingenu před vojskem, já zde bydlím."
"Cože?" ustoupil trpaslík mimoděk o krok zpátky. "Býváš tady? Na krchově?"
"Na pohřebišti? To zrovna ne, mám chýši nedaleko odtud. Kromě domu a lékárny v Dillingenu, to se rozumí. Ale tady rok co rok trávím léto, od června do září, od slunovratu do rovnodennosti. Sbírám léčivé byliny a rovnou na místě připravuji léky a destiluji elixíry..."
"O válce víš," konstatoval Geralt, neptal se, "přestože žiješ na samotě, daleko od světa a od lidí."
"O válce vím od běženců, kteří tudy táhli. Dvě míle odtud, na břehu Chotly, je uprchlický tábor. Shromáždilo se v něm

několik set lidí, většinou venkovanů ze Soddenu a Brugge."
"A temerské vojsko?" zajímal se Zoltan. "Pohnulo sa vpřed?"
"O tom nic nevím."
Trpaslík zaklel, potom zašilhal na nového známého.
"Takže tu bývàš, pane Regis," pravil rozšafně. "Po nocích špacíruješ mezi hrobama. Nebojíš sa?"
"Čeho bych se měl bát?"
"Henten vašnosta," ukázal Zoltan na Geralta, "je zaklínač. Nedávno nás upozornil na stopy ghúlů. Požíračů mrtvol, esli rozumíš? Ghúlové sa zdržujú na pohřebištích, to ví každý, na to nemosí být zaklínačem."
"Zaklínač," pohlédl lékárník na Geralta s nelíčenou zvědavostí. "Zabíječ netvorů. No to je zajímavé. Vysvětli svým druhům, pane zaklínači, že tato nekropole čítá půl tisíciletí. Co se týče jídla, ghúlové sice nejsou vybíraví, nicméně pět set let staré kosti neohlodávají. Tady se nevyskytují."
"Drobátko si mňa uklidnil," připustil Zoltan. "Tož, pane apatykáru, zveme ťa do našeho ležení. Na večeru máme studenu koninu, esli nepohrdneš."
Regis se na ně zamyšleně zadíval.
"Děkuji," řekl vážně. "Mám však lepší nápad. Zvu vás ke mně. Moje letní sídlo je spíš chýše než salaš. Je tak malé, že budete muset stejně spát pod hvězdami. Ale mám tam studánku pitné vody a ohniště. Můžeme si tu koninu ohřát."
"Rádi přijímáme," uklonil se obřadně trpaslík. "Možná, že tu ghúlové doopravdy nejsu, ale stejnak bysem měl na tomhle krchovč špatné spaní. Pojď, poznáš zbytek našej kompanie."
Když přicházeli k tábořišti, koně zafrkali a zadupali.
"Postav sa od nich po větru, pane Regis," požádal Zoltan Chivay lékárníka. "Vůňa šalvěje dráždí naše koně. Mosím sa s hambú přiznat, že aj mně vždycky připomíná trhání zubů."

*

"Geralte," promluvil Zoltan ztišeným hlasem, sotva Emiel Regis zmizel za visící plachtou, která v jeho chýši nahrazovala dveře. "Mějme oči na stopkách. Ten smraďoch bylinkář sa mně nějak nelíbí."
"Máš nějaký konkrétní důvod?"
"Je náramně podezřelé, že tráví celé léto v blízkosti pohřebišťa. Navíc pohřebišťa tuze odlehlého od ludských sídel. Cožpak bylinky nerostů na příjemnějších místech? Ten pohostinný Regis může být vykradač hrobek. Felčaři, alchymisti a různí jim podobní prý na krchovech vykopávajú umrlce, aby s nima prováděli různé exkrementy."
"Experimenty, Zoltane. Jenže k takovým praktikám je zapotřebí čerstvě pohřbených pozůstatků. Tohle pohřebiště je opravdu velmi staré."
"Fakt," škrábal se trpaslík ve vousech a zamyšleně sledoval kernovské ženy, jež si pod keři střemchy upravovaly místo na spaní. "Třebárs vykrádá z hrobek šmuky a cennosti nebožtíků."
"Zeptej se ho," pokrčil rameny Geralt. "Jeho pozvání jsi přijal bez okolků. Teď jsi najednou podezřívavý jako stará panna, když jí někdo skládá komplimenty."
"Hmmm..." zrozpačitěl Zoltan. "Něco pravdy na tém bude. Ale stejnak bysem sa chtěl mrknut, co má v tej chajdě. Víš, prosichr..."
"Běž za ním dovnitř, že si chceš vypůjčit vidličku."
"Proč vidličku?"
"A proč ne?"
Trpaslík se na něj dlouze zadíval, ale nakonec se rozhodl, rázným krokem odpochodoval k chýši, způsobně zaklepal na rám dveří a vstoupil. Strávil uvnitř drahnou chvíli, než se opět objevil ve dveřích.
"Geralte, Percivale, Marigolde, možete na moment? Uvidíte něco tuze, zajímavého. Enom smělo, bez cirátů, pan Regis nás zve."
Šero v chýši bylo prosyceno těžkou, omamnou, čich dráždící vůní ze svazků bylin a koření, rozvěšených na všech stěnách. Veškerý nábytek zde tvořilo lůžko, které bylo rovněž vystláno suchými bylinami, a stůl zavalený množstvím skleněných lahví, odměrek, baněk a křivulí, kameninových a porcelánových hrnků a misek. Mohli se rozhlédnout jen ve slabém světle rezavých uhlíků na roštu neobyčejné, baňaté pícky, tvarem poněkud připomínající přesýpací hodiny. Pícku obklopovala pavučina lesklých kovových a skleněných trubiček různé tloušťky, pozohýbaných do oblouků a spirál. Pod koncem jedné trubičky stálo malé vědérko, do kterého zvolna odkapávala čirá tekutina.
Při pohledu na pícku Percival Schuttenbach vykulil oči, otevřel ústa dokořán a vydechl neskrývaným úžasem:
"Och, och, och! Co to vidím? Vždyť to je veritábl alchymistický athanor! A navrch je vybavený alembikem s rektifikačním zařízením a měděným chladičem! Fajnový majstrverk! To si zkonstruoval ty sám, pane lékárník?"
"Ovšem," přiznal skromně Emiel Regis. "Zabývám se přípravou elixírů, musím je redestilovat, získávat pátou esenci a také..."
Nedokončil větu, když viděl, jak Zoltan Chivay nastavil palec pod ústí trubičky a vzápětí z něj olízl kapku. Trpaslík zachrochtal. I v přítmí mohli na jeho vousaté tváři rozeznat výraz nepopsatelné blaženosti.
Marigold nevydržel a rovněž ochutnal. Zhluboka nabral dech.
"Pátá esence," prohlásil a uznale zamlaskal. "Možná dokonce šestá nebo sedmá."
"No jistě..." usmál se mírně lékárník. "Říkal jsem. Destilát.."
"Gořalka," opravil jej pohoršeně Zoltan. "A jaká. Oprubuj, Percivale."
"Nevyznám sa v organickej alchemii," odtušil roztržitě gnóm, klečící na kolenou a zkoumající podrobnosti konstrukce alchymistické pícky. "Pochybuju, že bysem rozeznal ingredience..."

"Destilát je z alrauny," rozehnal pochybnosti Regis, "s přísadou belladony. K lihové fermentaci jsem použil enzymy..."
"To značí kvasinky?"
"Dá se to tak nazvat."
"Můžeme dostat nějaký pohárek, prosím?"
"Zoltane, Marigolde," zkřížil si Geralt ruce na prsou. "Jste hluší? Vždyť je to mandragora. Kořalka je vypálená z mandragory a rulíku. Položte tu putýnku!"
"Drahý pane Geralte," nalezl alchymista mezi baňkami a retortami malý koflík a pečlivě jej utřel. "Není se čeho obávat. Mandragora byla regulérně upravena, jednotlivé přísady byly proporcionálně vybrány a precisně odváženy. Na libru kvasu jsem dodal pouhých pět uncí alrauny a přesně půl drachmy belladony."
"O to nejde," pohlédl Zoltan na zaklínače, okamžitě pochopil, zvážněl a odstoupil od destilačního zařízení. "O to nejde, pane Regis, kolik alrauny přidáváš, ale na kolik taká drachma alrauny přijde. Todle je pro nás zatraceně drahý trunk."
"Mandragora," zašeptal obdivně Marigold a ukázal do kouta chýše na hromádku kořenů vzdáleně připomínajících turín. "To je mandragora? Opravdová?"
"Ženská odrůda," přikývl lékárník. "Poměrně hojně ji nalézám na pohřebišti, kde jsme se seznámili. Právě kvůli mandragoře tady bydlím celé léto."
Geralt upřel na Zoltana významný pohled. Trpaslík souhlasně zamrkal. Regis se pousmál:
"Prosím, pánové, máte-li chuť, srdečně vás zvu na degustaci. Oceňuji váš takt, ovšem v současné situaci stejně nemám možnost odvézt svoje elixíry do okupovaného Dillingenu. Vše by mohlo přijít nazmar, nemluvme tedy o cenách. Omluvte mne, ale pohárek na pití mám jen jeden."
"Jeden mosí stačit," řekl Zoltan, vzal koflík a opatrně jej naplnil. "Na tvoje zdraví, pane Regis. Uuuuuch..."
"Prosím o prominutí," omlouval se Regis. "Kvalita destilátu ještě plně neodpovídá náročným požadavkům... V podstatě je to polotovar."
"Najlepčí polotovar, co sem v životě pil," popadl dech Zoltan. "Tumáš, básníku."
"Aaach... Páni! Vynikající! Zkus, Geralte."
"Hospodář má přednost," uklonil se zaklínač lehce směrera k Emielu Regisovi. "Kam se poděly tvoje způsoby, Marigolde?"
"Musím s politováním odmítnout, pánové," zvedl dlaň alchymista. "Zdraví mi už neslouží jako dřív, musel jsem se vzdát... leckterých potěšení."
"Ani hlt?"
"Jde o princip," vysvětloval trpělivě Regis. "Nikdy neporušuji zásady, které jsem si sám stanovil."
"Máš můj obdiv. Takovou zásadovost ti mohu jen závidět," prohlásil uznale Geralt, trochu usrkl a po kratičkém zaváhání vypil pohárek do dna. Labužnické vychutnávání mu znemožnily slzy, které mu vstoupily do očí. V útrobách se rozlilo příjemné teplo.
"Zajdu pro Milwu," nabídl se a podal prázdnou nádobku trpaslíkovi. "Ne abyste všechno vypili, než se vrátíme."
Milwa seděla u koní a hrála si s pihovatou holčičkou, kterou přes den vezla v sedle. Když se dověděla o Regisově pohostinnosti, zprvu pokrčila rameny, avšak nenechala se dlouho přesvědčovat.
Společnost v chýši zastihli při prohlídce zde uložených kořenů mandragory.
"Vidím to poprvé," přiznal Marigold, obraceje v rukou rozvětvený kořen. "Na mou duši, opravdu připomíná člověka."
"Zkráceného hexnšúsem," doplnil pobaveně Zoltan. "Hele, ten druhý vypadá nemlich jako samodruhá roba. A henten, s prominutím, jako dvojica, co spolem zrovna obcuje."
"Jenom tohle vám pořád straší v palicích," zavrtěla hlavou Milwa, přijala naplněný pohárek, obrátila jej do sebe a rozkašlala se. "Aby to... Silná je ta tvoje pálenka! Opravdu z pokrmu? Jářku, pijeme tedy čarodějný nápoj. To se nám nestává každý den. Díky, pane lékárníku."
"Potěšení je na mé straně."
Neustále dolévaný kotlík obíhal mezi přítomnými a vyvolával dobrou náladu, uvolnění a hovornost.
"Často sem slýchával, že mandragora je zelina s převelikú magickú silu," pravil Percival Schuttenbach.
"Jakpak by ne," potvrdil Marigold, vyprázdnil pohárek, zatřepal hlavou a pokračoval. "Mnoho balad bylo na toto téma složeno. Čarodějové přidávají mandragoru do elixírů, jenž jim zajišťují věčné mládí. Čarodějky vyrábějí z alrauny mast, které říkají glamarye. Když se vědma takovou mastí namaže, stane se tak krásnou, až oči lezou z důlků. Mohu vám také prozradit, že mandragora je silné afrodisiakum, užívá se v milostné magii, zvláště k překonávání ženských zábran. Muži, který užívá čaromocné síly toho kořene, podlehne každá žena, i ta nejctnostnější mu padne k nohám."
"Blbec," nenechala Milwa nikoho na pochybách, co si myslí o básníkově třeštění.
"Slyšel sem," vyprávěl gnóm, upíjeje z koflíku, "že když sa kořen alrauny ze země vyrývá, bylina pláče a běduje jako živá."
"Baže," přisvědčil Zoltan a potřásl vědérkem. "Kdyby enom lamentovala. Mandragora prý křičí tak hrůzostrašně, že teho, kdo ji vytahuje ze země, může připravit o rozum. Navíc vrhá mocné kletby. Trúfalost je možné zaplatit aj životem."
"Řekla bych, že je to báchorka pro osly," vzala si Milwa pohárek, vypila ho a otřásla se. "Nevěřím; že by rostlina mohla mít takovou moc."
"Je to pravda pravdúcí!" zvolal zaníceně trpaslík. "Enomže mazaní kořenáři vynašli způsob, jak sa ochránit. Když najdu alraunu, omotajú kolevá kořena špagát. Na jeho druhý konec přivážu psa..."
"Nebo prase," dodal gnóm.
"Nebo divoké prase," doplnil s přehnanou vážností Marigold.
"Ty si fakt blbec, básníku. Finta je v tem, že sobaka nebo sviňa vyškubne kořeň ze země, tož kletba mandragory padne na zvírá a kořenářovi nic nehrozí. Co, pane Regis? Říkám to rychtyk?"

"Metoda je to zajímavá," přiznal alchymista s úsměvem. "Hlavně pro svou důmyslnost. Jejím nedostatkem, dle mého názoru, je přílišná komplikovanost. Teoreticky by měla stačit šňůra bez tažného zvířete. Nesoudím, že by mandragora byla schopna rozlišit, kdo za provaz táhne. Čáry a kletby by měli padnout na neživý předmět, který je přece lacinější a snáze použitelný než pes, o praseti ani nemluvě."
"Tropíš si žerty?"
"Jak bych mohl? Obdivuji lidský důvtip. Mandragora, navzdory obecnému přesvědčení, není schopna vrhat kletbu, ovšem čerstvá rostlina je mimořádně toxická. Dokonce i půda kolem kořene může být otrávená. Kdyby se čerstvá šťáva dostala do očí nebo na poraněnou dlaň, mohlo by to mít neblahé následky. Dokonce ani dýchání výparů není zcela bezpečné. Já osobně používám rukavice a roušku na tvář, což neznamená, že bych měl něco proti metodě provazu a psa."
"Hmmm..." zamyslel se trpaslík. "A jak je to s tím strašným křikem, který vyrývaná alrauna vydává?"
"Mandragora nemá hlasivky," upozornil ho alchymista "To je pro rostliny typické, neni-liž pravda? Ovšem toxin jenž čerstvá rostlina vylučuje, může mít silné halucinogenn účinky. Šepoty, hlasy, výkřiky a jiné zvuky mohou být zdánlivé smyslové vjemy podrážděného nervového systému."
"Jak jsem mohl zapomenout?" zakvílel Marigold, kterj právě vyprázdnil další pohárek. "Mandragora je přece velmi jedovatá! Bral jsem ji do ruky! A teď tady pijeme ten dryák..."
"Toxický je pouze čerstvý kořen," uklidňoval ho Regis "Tento je odborně archivován a náležitě upraven, destilát je filtrován. Není důvod k obavám."
"Jasně, že né," přitakal Zoltan. "Gořalka ostane vždycky gořalkú, dá sa vypálit bárs z blínu, kopřiv anebo starých šněrovadel. Naval sklenku, Marigolde, sem na řadě!"
Koflík opět oběhl všechny zúčastněné. Pijáci se pohodlně usadili na udusanou zem. Zaklínač sykl a tlumeně zaklel. Opatrně narovnal nohu, neboť v koleně jej opět bodla pronikavá bolest. Všiml si, že ho Regis se zájmem sleduje.
"Čerstvá rána?"
"Ani ne. Ale ozývá se. Máš tady nějaké byliny, které by mohly utišit bolest?"
"Záleží, jaká je to bolest," odvětil lékárník. "A jaké jsou její příčiny. Ve tvém potu, zaklínači, cílím zvláštní pach. Byl jsi léčen magií? Magickými přípravky a elixíry?"
"Dostával jsem různé léky. Netušil jsem, že je lze ještě stále vycítit v mém potu. Máš neuvěřitelně citlivý čich, Regisi."
"Každý má nějaké přednosti. Jako protiváhu nedostatků. Jaká nemoc anebo zranění ti bylo magicky léčeno?"
"Zlomená ruka a stehenní kost."
"Jak je to dávno?"
"Přibližně měsíc."
"A už chodíš? Úžasné. Dryády z Brokilonu, že ano?"
"Jak jsi na to přišel?"

"Pouze dryády znají léky schopné tak rychle regenerovat kostní tkáň. Na hřbetech tvých rukou vidím tmavé skvrny, místa kudy vnikly kořínky conynhaely a symbiotické výhonky purpurového kostivalu. Používat k léčení conynhaelu dovedou pouze dryády a purpurový kostival již neroste nikde jinde než v Brokilonu."
"Výborně. Bezchybná dedukce. Mě však zajímá něco jiného. Měl jsem zlomenou stehenní kost a předloktí. Jenže bolest cítím v kolenním a loketním kloubu."
"Typické," přikývl lékárník. "Magie a medicína dryád ti vyléčila zranění, ale současně způsobila zmatek v nervovém systému. Vedlejší účinky se projevují nejsilněji právě v kloubech."
"Co mi můžeš poradit?"
"Žel, nic. Ještě dlouhou dobu budeš neomylně předpovídat zhoršení počasí. V chladu a vlhku bolest zesílí. Nemohu ti doporučit žádné léky tišící bolest. Zvláště narkotika. Jsi zaklínač, pro tvůj organismus je to nepřijatelné."
"Budu se tedy léčit tvou mandragorovicí," zvedl zaklínač plný pohárek, vypil jej do dna a rozkašlal se, až mu slzy vhrkly do očí. "Šlak to tref, už je mi líp!"
"Nejsem si jist," usmál se Regis se stisknutými rty, "zda léčíš správnou nemoc. Měl bych tě upozornit, že je nutno léčit příčiny, nikoliv následky."
"V případě tohoto pacienta ne," zasáhl do hovoru pitím zrudlý Marigold, když slyšel lékárníkovu radu. "Právě jemu, na jeho trápení, udělá kořalka dobře."
"Tobě taky," zpražil básníka pohledem Geralt. "Zvláště, jestli ti po ní ztuhne jazyk."
"Na to bych nesázel," usmál se znovu lékárník, "Jednou z přísad je belladona. Obsahuje různé alkaloidy, rovněž skopolamin. Než vás alkohol přemůže, každý z vás se pochlubí svou elokvencí."
"Čím?" vyzvídal Percival Schuttenbach.
"Výřečností. Promiňte, musím hovořit prostými slovy."
Geralt ohrnul rty v napodobenině úsměvu.
"Správně," poznamenal. "Člověk si snadno zvykne a začne taková slova běžně užívat. Jeho okolí ho potom považuje za nafoukaného blázna."
"Anebo za alchymistu," řekl Zoltan Chivay, nalévaje další pohárek.
"Anebo za zaklínače," vyprskl Marigold, "který se to naučil, aby mohl imponovat jisté čarodějce. Čarodějky, vážené panstvo, na nic tolik neletí, jako na krasomluvné žvásty. Mám pravdu, Geralte? Prozraď nám něco..."
"Vynechej pár kol, Marigolde," přerušil ho mrazivě zaklínač. "Alkaloidy z té samohonky na tebe začaly zatraceně rychle působit. Moc žvaníš."
"Víš co, Geralte?" zašklebil se Zoltan. "Přestaň už s těma svojima tajemstvíma. Marigold nám nevykecal nic nového.

Nic nezrobíš s tým, že si živá legenda. Historky o tvojich dobrodružstvích sa hrávajú dokonca aj v pimprlových tyjátrech. Taky ta milostná historka o tobě a vědmě jménem Guenevra."
"Yennefer," opravil trpaslíka Regis. "Viděl jsem jedno takové představení. Pojednávalo o lovu na džina, pokud mě neklame paměť."
"Byl jsem u toho lovu," pochlubil se Marigold. "Užili jsme si srandy, to vám povím..."
"Pověz to všem," postavil se Geralt. "Nezapomeň přitom popíjet a pořádně přehánět. Já se jdu projít."
"Ouha," ozval se trpaslík. "Nemosíš sa hnedka paprčit..."
"V žádném případě, Zoltane. Jdu si jen ulevit. To se stává i žijícím legendám."

*

Noc byla studená. Koně přešlapovali a frkali, od nozder jim šla pára. Lékárníkova bouda vyhlížela v měsíčním světle takřka pohádkově. Chaloupka lesní víly, napadlo zaklínače, když si zapnul kalhoty a otočil se.
Milwa, která po chvíli rovněž vyšla ven, si nesměle odkašlala. Její stín se položil vedle dlouhého stínu vrhaného Geraltem.
"Proč nejdeš dovnitř?" zeptala se. "Snad ses neurazil?"
"Ne," popřel.
"Tak proč, u všech lesních běsů, tady o samotě civíš na měsíc?"
"Počítám."
"He?"
"Z Brokilonu jsme odešli před dvanácti dny, během nichž jsme urazili asi šedesát mil. Ciri, pokud je mi známo, přebývá v Nilfgaardu, hlavním městě císařství, které je údajně vzdáleno dva a půl tisíce mil. Z jednoduchých počtů vyplývá, že touto rychlostí tam dorazím za rok a čtyři měsíce. Co ty na to?"
"Nic," pokrčila Milwa rameny a opět si odkašlala. "Neumím počítat tak dobře jako ty. Číst a psát neumím vůbec. Jsem obyčejná, hloupá nána z vesnice. Nic pro tebe, dokonce ani jako společnice k rozhovoru."
"Nemluv tak."
"Vždyť je to pravda!" otočila se prudce. "Proč mi tady počítáš dny a míle? Chceš, abych ti poradila? Povzbudila tě? Rozptýlila tvoje obavy a zahnala žal, který tě trápí hůř než bolest ve zlomené hnátě? Neumím to! Potřebuješ jinou. Tu, o které mluvil Marigold. Vzdělanou, moudrou. Milovanou!"
"Marigold je tlučhuba."
"Jistě. Jenže občas mívá pravdu. Vraťme se, chci se ještě napít."
"Milwo?"
"Co?"
"Nikdy jsi mi neprozradila, proč ses rozhodla jet se mnou."
"Nikdy ses mě na to neptal."
"Ptám se teď."
"Teď je pozdě. Už ani sama nevím."

*

"Konečně ste zpátky," uvítal je rozjařeně Zoltan. "Představte si, že my sme sa zatím s Regisem dohodli, že nazítří vyráží s náma."
"Opravdu?" pohlédl Geralt na lékárníka. "Proč tak náhlé rozhodnutí?"
"Pan Chivay," nesklopil oči Regis, "mi vysvětlil, že válečná situace je značně vážnější než jsem soudil podle informací běženců. Návrat do Dillingenu nepřipadá v úvahu, ukrývat se v pustině není řešení a cestovat sám je nerozum."
"A my, i když nás skoro neznáš, vypadáme na partu, s jakú sa cestuje bezpečně. Stačil ti jeden pohled."
"Dva," opravil jej s mírným úsměvem lékárník. "Jeden na ženy, o které se staráte, druhý na jejich děti."
Zoltan si nahlas říhl. Když nabíral pohárek, škrábl jím už o dno vědérka.
"Zdání může klamat," zažertoval. "Třebárs chceme ty roby prodat do otroctví. Percivale, našteluj nějak ten aparát, otoč pípou nebo něco! Chceme se pořádně napít, jenže to kape jako červená z nosu!"
"Destilát se nestačí ochladit. Pálenka by byla teplá."
"Nevadí, noc je studená."
Po teplé kořalce se řeč rozproudila bez zábran. Marigoldovi, Zoltanovi a Percivalovi vehnal alkohol ruměnec do tváří a změnil hlas. U básníka a gnóma se už dalo hovořit o blekotání. Protože pijákům po kořalce vytrávilo, žvýkali teď studenou koňskou pečeni s křenem, kterého byla v chýši slušná zásoba. Přikusovali k masu lékárníkem nasbírané kořeny a hojně slzeli, protože křen byl stejně ostrý jako pokřínová samohonka.
Regis projevil údiv, když se dověděl, že cílem jejich putování není oblast mahakamského pohoří, odvěkého útočiště trpaslíků. Zoltan, který se stal ještě hovornějším než Marigold, prohlásil, že se do Mahakamu nevrátí ani za nic, poněvadž je znechucen tamními nově zavedenými pořádky, zvláště totalitní politikou vladyky Mahakamu Brouwera Hooga, hlavy všech trpaslických klanů.
"Starý prašivče!" zahulákal a plivl na uhlíky do pícky. "Když sa na něj podíváte, tož nevíte, esli je živý nebo vycpaný kúdelú, ani sa nehne. Ale to je štěstí, poněváč při každém pohybu prdne. Je mu hovno rozumět, protože knír sa mu slepil s bradu uschlým gulášem. Ale komanduje všecko a všecky, každý mosí skákat, jak on píská..."
"Nelze ovšem tvrdit, že politika vladyky Hooga je jednoznačně špatná," namítl Regis. "Díky jeho postupu se trpaslíci

odtrhli od elfů a nebojují už v komandech Scoia'lael. Díky tomu už nedochází k pogromům, díky tomu nebyla vypravena kárná expedice do Mahakamu. Urovnání vztahů s lidmi přineslo výsledky."
"Hovno pravda!" obrátil do sebe Zoltan pohárek. "Dědek měl v prdeli urovnání vztahů s ludma. Akorát mu leželo v žaludku, že fůra mladých trpaslíků opúšta šachty a továrny. To víte, přidávali sa k elfům, aby si v komandech užili svobody a dobrodružství. Když útěky nabyly masových rozměrů, vzal Brouwer Hoog usmrkanče tvrdo u huby. Sral na ludí pobitých Veverkami aj na ludská odvetná opatření, včetně tých prokletých pogromů. Vůbec ho nezajímaly, protože stejnak považuje všecky ve městách usazené trpaslíky za odpadlíky. A co sa týče kárnej výpravy na Mahakam, nebuďte směšní. Nehrozilo žádné nebezpečí a nikdá hrozit nebude. Který z králů by sa opovážil podniknut něco proti Mahakamu? Řeknu vám víc, aj kdyby samotný Nilfgaard obsadil všecka údolí pod horama, na Mahakam si netrúfne. Víte proč? Mahakam je ocel. A né ledajaká. Nevyčerpatelné zásoby rud, kamenné uhlí. Inde najdete akorát šotolinu."
"A jaká technika je v Mahakamu," přisadil si Percival Schuttenbach. "Hutnictví, metalurgie! Vysoké pece, né nějaké zasrané dýmníky. Vodní a parní kladiva..."
"Na, Percivale, zavdaj si," podal Zoltan gnómovi plný kalíšek, "než nás tú svojú techniků unudíš. Všeci vědí o technice, ale né všeci vědí, kolik Mahakam exportuje oceli. Do Severních království, ale do Nilfgaardu též. Kdyby sa nás chtěl někdo enom prstem dotknut, zničíme dílny a zatopíme doly. A pak, ludé, možete válčit, ale dubovýma palicema, pazourkama a oslíma čelislma."
"Tolik ti vadí Brouwer Hoog a pořádky v Mahakamu," všiml si zaklínač, "ale najednou jsi začal říkat ‚my'."
"Jasňačka," potvrdil zaníceně trpaslík. "Mosíme držet spolem, naša rasa. Ale sem též pyšný, že sme chytřejší než ti nafoukaní elfi. To nemožete popřít. Elfi pár století robili, že si vás vůbec nevšímajú. Hleděli do nebe, voněli ke kytičkám, od člověka odvraceli zmalované oči. Když jim konečně došlo, že je to hovno platné, pobudili sa a chopili sa zbraní. Rozhodli sa zabíjat a nechat sa zabíjat. A my, trpaslíci? My sme sa přizpůsobili. Že ste si nás podrobili, o tom sa vám može akorát zdát. To my sme si podrobili vás. Ekonomicky."
"Přiznejme si," promluvil Regis, "že přizpůsobit se bylo pro vás snadnější než pro elfy. Elfy integruje země, teritorium, vás integruje klan. Kde žije klan, tam je vlast. I kdyby náhodou nějaký mimořádně krátkozraký panovník zaútočil na Mahakam, zatopíte doly, zničíte dílny a bez lítosti se přestěhujete jinam. Do jiných, vzdálenějších hor. Anebo třeba do lidských měst."
"Proč né? Aj ve vašich městách sa dá žít."
"I v ghettech?" zeptal se Marigold, když nabral dech po sklence destilátu.
"Mně ghetta nevadí. Raděj budu žít mezi svojima, na integraci sa vykašlu."
"Akorát do cechů by nás mohli brát," postěžoval si Percival a utřel si rukávem nos.
"Nakonec budu moset," prohlásil sebejistě trpaslík. "Esli né, tož založíme vlastní cechy, ať rozhodne zdravá konkurence."
"Nicméně v Mahakamu je bezpečněji než ve městech," uvážil Regis. "Města mohou být v neklidných dobách zničena, vypálena. Rozumnější by bylo přečkat válku v horách."
"Kdo chce, ať jde," nabral Zoltan další koflík. "Mně je milejší volnost, té si v Mahakamine užiju. Nedovedete si představit, jak to tam vypadá za vlády starého smraďocha. Poslední dobu sa pustil do úpravy, jak on říká, společenských vztahů. Například, esli je lepčí nosit kšandy anebo pásek. Esli sníst rybu hned anebo čekat, až ztuhne rosol. Esli hra na okarínu vychází z naší dávnej trpaslickej tradice anebo je to vliv prohnilej a dekadentní lidskej kultury. Po kolika rokách práce je možno podat si žádost o povolení manželství. Jak daleko od šachty je dovolené si hvízdat. A dokonca, kterú ruku sa utírat na latríně. Samé záležitosti životního významu. Ne, vážení, nevrátím sa pod horu Carbon, nemám sebemenší chuť utrácat nejlepčí roky rubáním v šachtě. Čtyřicet let v díře, esli dřív nebúchne metan. My už máme onačejší plány, co, Percivale? Už sme si zajistili budúcnost..."
"Budúcnost, budúcnost," vyprázdnil gnóm pohárek, vysmrkal se a pohlédl na trpaslíka už poněkud kalným zrakem. "Neříkej hop, Zoltane. Eště furt nás možú chytit. To bysme měli zajištěnu budúcnost na šibenici."
"Ztichni," upřel na něj trpaslík vzteklý pohled. "Pustil sis hubu na špacír."
"Skopolamin," podotkl tiše Regis.

*

Gnóm něco blábolil. Milwa se mračila. Zoltan, který zapomněl, že už jednou o vladykovi Mahakamu vyprávěl, opět dával k lepšímu své mínění o starém páprdovi Hoogovi. Geralt, který zapomněl, že Zoltana už jednou vyslechl, naslouchal znovu. Jejich hostitel Regis rovněž poslouchal a dokonce zasahoval do hovoru, aniž by byl v rozpacích, že je jediným střízlivým mezi přítomnými, nyní již značně opilými besedníky. Marigold brnkal na loutnu a prozpěvoval:

Není divu, že jsou sličné panny jak plaché laně oč jsou přece stromy vyšší, o to těžší vylézt na ně

"Pitomá písnička," zhodnotila Milwa Marigoldovu tvorbu. Podrouženého autora nijak nevyvedla z míry ani kritika, ani to, že nenašel vhodný rým:

Se stromy jako s pannami, to ví každý hňup, je třeba jít rovnou na věc, přeříznout je - a šlus

"Grál..." breptal Percival Schuttenbach. "Tedy kalich... Vyřezaný z jediného kusu mléčného opálu... Hele, tak veliký... Našel sem ho na vrcholu hory Montsalvat. Okraj měl vykládaný jaspisy, podstavec z ryzího zlata. Opravdický div..."
"Už mu nedám žádnu goralku," prohlásil Zoltan Chivay.

"Počkej, počkej," zajímal se Marigold, též poněkud blekótavým hlasem. "Co se stalo s tím legendárním pohárem?"
"Vyměnil sem ho za mulu. Potřeboval sem mulu, abysem převezl náklad... Korundy a krystalický uhlík. Měl sem teho... eee... celu hromadu. Těžký náklad, bez muly bysem s ním nehnul... Na hovno mně byl kalich."
"Korundy? Uhlík?"
"Po vašem rubíny a diamanty. Hrozně... eee... potřebné."
"To si myslím."
"Na vrtáky a brusky... Do ložisek. Měl jsem teho... hromadu."
"Slyšíš, Geralte?" mávl rukou Zoltan a třebaže seděl, málem se tím pohybem převrátil na záda. "Je malý, rýchlo sa ožral. Zdá sa mu o kupě diamantů. Na také sny si dávaj bacha, Schuttenbachu!"
"Sny, sny," zablekotal Marigold. "Co ty, Geralte? Zase sníš o Ciri? Abys věděl, Regisi, náš zaklínač má prorocké sny. Ciri je Dítě Překvapení, připoutané ke Geraltovi Sudbou, proto se mu zjevuje ve snech. My teď máme namířeno do Nilfgaardu, abychom naši Ciri sebrali císaři Emhyrovi, který ji unesl. Ať se moc neraduje, mizera, my Ciri osvobodíme, než by řekl švec. Mohl bych vám vyprávět, páni, ale je to tajemství. Strašné, hluboké, mrazící krev v žilách... Nikdo se o tom nesmí nic dozvědět, chápete? Nikdo!"
"Já sem nic neslyšel," ujistil je Zoltan a drze se na zaklínače zašklebil. "Asi mně vlezl do ucha škvor."
"Letos se nám škvoři nějak rozmnožili," podotkl Regis, dloubaje se v uchu.
"Putujeme do Nilfgaardu," opřel se Marigold o trpaslíka. Mělo mu to napomoci udržet rovnováhu, avšak zvolil si značně nestabilní oporu. "Ale jak jsem říkal, je to tajemství. Tajný cíl!"
"Vskutku důmyslně utajený," pokýval hlavou lékárník, když přelétl pohledem vztekem bledého Geralta. "Věřte, že ani ten nejpodezřívavější špeh by se podle směru vašeho pochodu nedovtípil, kam vlastně jdete.
"Milwo, co ti je?"
"Nemluv na mě, ožralo."
"Hele! Ona pláče! Podívejte..."
"Táhni k ďasu, povídám!" otřela si slzy lučištnice. "Jinak tě praštím mezi oči, všivý šumaři... Podej mi sklenici, Zoltane..."
"Kamsi sa ztratila..." zaskuhral trpaslík. "Ha, tu je. Díky, hospodářů... Kde je, k čertu, Schuttenbach?"
"Šel ven. Už před delší chvílí. Marigolde, slíbil jsi, že mi povyprávíš o Dítěti Překvapení."
"Hned to bude, Regisi. Jenom si loknu... A všechno ti povím.. O Ciri, o zaklínači... S podrobnostmi..."
"Ať chcípnu všeci zkurvysyni!"
"Ticho, trpaslíku! Vzbudíš děti před chýší!"
"Nezlob sa, Milwo. Tumáš, zavdej si..."
"Eeech," bloudil Marigold po chýši zamlženým zrakem. "Kdyby mě tak teď viděla hraběnka de Lettenhowe..."
"Kdo?"
"Nikdo. Mor ho, ta pálenka ale rozvazuje jazyk... Geralte, chceš ještě? Geralte!"
"Dej mu pokoj," řekla Milwa. "Nechej ho snít."

*

Na okraji vsi stojící stodola se otřásala halasnou hudbou. Její rytmus je rozechvěl už když přijížděli. Podvědomě se začali pokyvovat v sedlech koní jedoucích v řadě za sebou, nejprve podle bití bubnu, když se přiblížili, navíc podle melodie skřipek a píštaly. Noc byla chladná, měsíc svítil v úplňku. V jeho svitu vypadala stodola, mezi jejímiž trámy prosvítalo zevnitř světlo, jako pohádkový, čarodějný hrad.
Ve světle padajícím před vrata se míhaly stíny tančících mužů a žen.
Když vešli, hudba okamžitě utichla, zanikla v táhlém falešném akordu. Roztančení, zpocení venkované se rozestoupili, stáhli se z mlatu k roubeným stěnám. Vedle Mistle kráčející Ciri viděla polekané oči děvčat a žen, tvrdé, nepřívětivé pohledy jinochů a mužů. Slyšela šeptání a mručení, v krátké chvíli stejně hlasité jako mečení dud, vrzání skřipek a guslí. Šepot:
"Potkani... Potkani... Zbojníci..."
"Ničeho se nebojte," promluvil nahlas Giselher a hodil ztichlým muzikantům plný váček. "Přijeli jsme se pobavit. Posvícení je pro každého, nemám pravdu?"
"Kde se nalévá pivo?" potřásl Kayleigh měšcem. "Kam se poděla vaše pohostinnost?"
"A proč je tady najednou ticho?" rozhlédla se Jiskra kolem sebe. "Přijeli jsme z hor na zábavu. Ne na pohřeb."
Jeden z vesničanů se konečně osmělil a přistoupil ke Giselherovi s hliněným korbelem, přes jehož okraj kapala pěna. Giselher ho s úklonou přijal, zhluboka se napil, zdvořile poděkoval. Několik přítomných zvedlo své holby na přípitek. Ale ostatní mlčeli.
"Hej, sousedé," zvolala Jiskra. "Chtěla jsem se přidat k tanci, ale jak vidím, budu vás muset nejprve rozhýbat!"
Podél jedné stěny stodoly stál dlouhý stůl. Elfka tleskla do dlaní a pružně vyskočila na jeho dubovou desku. Vesničané rychle sbírali se stolu svoje poháry a korbele, ty, které nestačili včas odklidit, Jiskra odkopla stranou.
"Nu, páni muzikanti," opřela si pěsti v bok a pohodila černou hřívou. "Ukažte, co umíte. Hudba!"
Rychle vyťukala podpatky takt. Buben ho zopakoval. Basa a šalmaj se připojily. Skřipky spustily melodii nutící Jiskru ke změně rytmu a kroku. Elfka, lehká a barevná jako motýl, se snadno přizpůsobila. Vesničané začali tleskat.
"Falko!" zavýskla Jiskra, mhouříc nalíčené oči. "S mečem jsi rychlá! A v tanci? Udržíš se mnou krok?"
Ciri se vyvlékla Mistle zpod paže, odvázala si z krku šátek, shodila baret a kazajku. Jediným skokem se ocitla na stole vedle elfky. Vesničané ryčně vykřikli, buben zaduněl, dudy zakvílely.

"Hrajte, muzikanti!" poručila Jiskra. "Od podlahy! Přidejte!"
S rukama zapřenýma v bok a silně zakloněnou hlavou elfka zakřepčila a do rytmu zadupala podpatky. Hudbou podmaněná Ciri zopakovala kroky. Elfka se zasmála, poskočila a změnila rytmus. Ciri trhnutím hlavou odhodila vlasy z čela a přesně zopakovala. Obě se roztančily, jedna jako zrcadlový odraz druhé. Vesničané pochvalně křičeli a tleskali jim. Melodie skřipek se vznesla nad hluboké bručení basy a mečeni dud.
Tančily vzpřímené jako třtiny, dotýkaly se lokly rukou zapřených v bedrech. Podkůvky na podpatcích cvakaly, stůl se otřásal, ve světle loučí a lojových svíček vířil prach.
"Rychleji!" poháněla muzikanty Jiskra. "Přidejte!"
To už nebyl tanec, to byla posedlost.
"Tanči, Falko! Hoď všechno za hlavu!"
Špička boty, podpatek, špička boty, podpatek, úkrok a výskok, pohyb rameny, pohození hlavou, špička boty, podpatek. Stůl se otřásá, světlo se chvěje, obecenstvo se vlní, všechno se točí, celá stodola tančí, tančí, tančí... Sedláci křičí, Giselher křičí, Asse křičí, Mistle se směje a tleská, všichni tleskají a dupou, stodola se třese, země se třese, svět se třese v základech. Svět? Jaký svět? Svět už není, není nic, jen tanec, tanec... Špička boty, podpatek... Jiskřin loket... Horečka... Hrají už jen skřipky, píšťaly a dudy, bubeník pouze zvedá a spouští paličky, není ho již zapotřebí, protože takt udávají ony, Jiskra a Ciri. Stůl duní a kymácí se, duní a kymácí se celá stodola... Rytmus je v nich, melodie je v nich, jsou přeplněny hudbou. Havraní vlasy tančí Jiskře nad čelem a na ramenou. Struny se zalykají horečnatými, ohnivými tóny, stoupajícími do závratných výšek. Krev buší ve spáncích.
Odpoutat se. Zapomenout.
Jsem Falka. Vždy jsem byla jen Falka. Tanči, Jiskro! Tleskej, Mistle!
Skřipky a píšťaly uzavírají melodii ostrým akordem. Jiskra a Ciri končí tanec současným dupnutím podpatky, jejich lokty se ani při tom nepřestávají dotýkat. Udýchané, roztřesené, zpocené vrhnou se k sobě, objímají se, navzájem se obdarují potem, horkem, štěstím. Stodola vybuchuje jediným mocným křikem a potleskem desítek dlaní.
"Falko, ty čertice," lapá po dechu Jiskra. "Až se nám znudí zbojnické řemeslo, vydáme se do světa vystupovat jako tanečnice..!"
Ciri také lapá po dechu. Není schopna slova, pouze se udýchaně směje. Po tváři jí stékají slzy.
Ve shluku lidí zčistajasna vzniká rozruch. Kayleigh prudce odstrkuje urostlého vesničana, sedlák odstrkuje Kayleigha, oba se proti sobě vrhají, rozhánějí se pěstmi. Přiskakuje k nim Reef, ve světle louče se zaleskne dýka.
"Ne! Stůjte!" křičí pronikavě Jiskra. "Žádnou rvačku! Tohle je noc tance!"
Elfka bere Ciri za ruku, obě seskakují se stolu na udusanou zem.
"Hrajte, muzikanti! Kdo chce ukázat, jak se dovede otáčet, ať jde s námi do kola! Kdo si troufne?" Basa monotónně bručí, táhle mečí dudy a opět se rozezní vysoký zpěv skřipek. Sedláci se smějí, pošťuchují se, překonávají ostych. Jeden z nich, urostlý a světlovlasý, přistoupí k Jiskře. Druhý, mladší a štíhlejší, se nesměle uklání před Ciri. Ta pyšně pohodí hlavou, ale hned nato se potěšeně usměje. Jinoch popadne Ciri v pase, dívka položí dlaně na jeho ramena. Jeho dotyk jí pronikne jako rozžhavený hrot, naplní ji pulsující touhou.
"Hrajte, muzikanti!"
Stodola se otřásá lidskými hlasy, vibruje rytmem a melodií.
Ciri tančí.

Upír: čili vampýr, jest člověk nemrtvý, Chaosem zplozený. Prvé své žití pozbyvše, druhé toliko v nočních temnotách prožívá. Pouze bledé světlo měsíce snáší, vstává tedy za svitu luny z rovu, napadá spící lidi, s největší oblibou mladé ženy, a aniž by je ze sna probudil, saje jejich sladkou krev.

Physiologus

Venkované česneku v hojné míře pojedli a pro jistotu si kolem krků též věnce česnekové zavěsili. Zvláště ženy si celé paličky česneku pozastrkovávaly, kam jen bylo možno. Celá ves páchla česnekem horrendum, soudili tedy kmáni, že jsou v bezpečí, že jim vampýr újmy neučiní. Převeliký byl jejich údiv, když vampýr o půlnoci přiletěl a zhola se nepolekal, naopak náramně do smíchu se dal, zuby skřípal a šprýmoval: "Dobře, že jste se okořenili. Hned se do vás pustím a naložené maso je mi více po chuti. Tak se ještě vzájemně osolte a opepřete a nezapomeňte na hořčici."

Sylvester Bugiardo:
Liber Tenebrarum,
aneb Kniha událostí hrůzostrašných,
leč pravdivých, naukou nikdy neexplikovaných

Měsíc svítí, upír letí
košulenka tenká, bojí se panenka!

Lidový popěvek

KAPITOLA ČTVRTÁ
Jako každé ráno uvítali ptáci východ slunce; znenadání se ticho kalného a mlhavého svítání rozeznělo štěbetáním a

zpěvem. Jako každé ráno byly první připraveny na cestu ženy z Kernova se svými dětmi. Stejně svěží a připravený byl alchymista a lékárník Emiel Regis, který se k nim připojil s poutnickou holí a koženou brašnou přes rameno. Ostatní účastníci nočního sedánku u palírny však nebyli natolik čilí. Ranní chlad sice ochmelky probral, nicméně účinky mandragorové pálenky tak rychle odstranit nedokázal. Geralt procitl s hlavou v Milwině klíně. Zoltan a Marigold leželi v objetí na hromádce pokrmových kořenů a chrápali, až se u stropu zavěšené svazky bylinek pohupovaly. Percivala vypátrali až za chvíli, an leží schoulený do klubíčka ve stremchovém keři za chýší, přikryt slaměnou rohožkou, sloužící Regisovi k čištění zablácených bot. Celá pětice projevovala charakteristické, třebaže u každého rozdílné symptomy kocoviny a u studánky hltavě zaháněla žízeň.
Sotva první sluneční paprsky pozlatily kmeny borovic a modřínů, byla již celá společnost na cestě. Regis je vedl přes Mohylové pole. Za ním kráčeli bok po boku Percival s Marigoldem a pro povzbuzení dvojhlasně vyzpěvovali písničku o třech sestrách a železném vlku. Za nimi dusal Zoltan Chivay a vedl za uzdu svého ryzáka. Trpaslík nalezl v lékárníkově chýši jasanovou hůl, nyní s ní mlátil do všech míjených menhirů a přál dávno mrtvým elfům klidné spočinutí. Na jeho rameni sedící Féldmaršálek Duda si čechral peří, ale dokonce i on nadával jaksi unaveně a nepřesvědčivě.
Nejméně odolná vůči mandragorovému trunku se ukázala být Milwa. Bylo jí zjevně velmi zle, byla bledá, zpocená a podrážděná jako vosa. Dnes neodpovídala ani na štěbetání copaté dívenky, kterou vezla v sedle. Geralt se s ní radši nepokoušel navázat rozhovor, tím spíš, že jemu samotnému také nebylo nejlépe. Jitřní mlha a přepitými hlasy vyzpěvované peripetie železného vlka způsobily, že nic neviděli a neslyšeli - a na hlouček vesničanů narazili náhle a neočekávaně. Zato sedláci je slyšeli už zdaleka. Nehybně vyčkávali mezi kamennými sloupy a jejich šedé haleny je znamenitě maskovaly. Jednoho z nich Zoltan Chivay málem přetáhl sukovicí v domnění, že jde o náhrobní kámen.
"Ohohó!" zvolal překvapeně. "Promiň, súsede, nevšiml sem si ťa. Dobré ráno vám všeckým!"
Desítka chlapů nesouladně zahuhlala odpověď na pozdrav a podmračeně si prohlížela poutníky. Vesničané třímali v rukou lopaty, motyky a zaostřené dřevěné kolíky.
"Přeju vám dobré ráno," zopakoval trpaslík. "Hádám, že ste z tábora u Chotly. Súhlasí?"
Namísto odpovědi ukázal jeden ze sedláků na Milwina koně.
"Vraník," zamručel. "Vidíte?"
"Vraník," přisvědčil druhý a olízl si rty. "Bude se nám hodit."
"He?" nepochopil Zoltan jejich gesta a slova. "Vraník, no a co? Je to přeca kůň, a né žirafa, nejni nad čím žasnut. Co tu pohledáváte, súsedi, na starém krchově?"
"A vy?" přehlédl je vesničan nevraživým pohledem. "Co tady děláte vy?"
"Kupili sme tenhle pozemek," pohlédl mu trpaslík do očí a zaklepal holí o kámen. "Včíl ho odkrokováváme, abysme si posichrovali, že nás o nějaký ten strych neošulili."
"A my tu hledáme vampejra."
"Keho?"
"Vampejra," zopakoval důrazně nejstarší z nich, chlap v plstěné čapce, zkornatělé starou špínou, "Někde tady musí mít svý doupě, proklatec. Vostrouhali jsme vosikový kolky, až ho najdem, propíchnem ho, aby už nikdá nevstal."
"A v kropence, co nám blahoslavenej kněz půjčil, máme svěcenou vodu," pochlubil se další venkovan a zatřásl nádobou. "Pokropíme krvepijce, ať na věky věku zajde!"
"Ha," prohlásil Zoltan Chivay s úsměškem. "Jak badám, váš počin je fortelně vyšpekulovaný a narychtovaný. Vampýr, povdáte? Tož to máte štěstí, dobří ludé. Na upíry máme v kompanyji špecialistu, zaklí... Auuu!" ,
Zarazil se v půli věty, protože zaklínač ho důrazně kopl do kotníku.
"Kdo toho upíra viděl?" zeptal se Geralt, když dal přísným pohledem svýrn společníkům na srozuměnou, aby mlčeli.
"Jak jste přišli na to, že ho máte hledat zrovna tady?"
Vesničané mezi sebou prohodili šeptem pár slov.
"Nikdo ho neviděl," poškrábal se nejstarší sedlák pod svou špinavou čepicí. "Ani neslyšel. Není ho vidět, páč jenom potmě v noci lítá. Není ho slyšet, páč lítá na netopejřích křídlech, ani nešustne, ani nezašelestí."
"Vampejra jsme neviděli," doplnil další venkovan, "akorát stopy jeho vražednýho díla. Měsíc je v ouplňku a za poslední dvě noci vampejr už dva lidi z tábora rozsápal. Jednu babu a jednoho kluka. Byla to hrůza! Roztrhal nešťastníky na kusy, všechnu krev z žil jim vypil. Máme na třetí noc čekat se složenejma rukama?"
"Kdo přišel na to, že pachatelem je upír, a ne jiný netvor anebo dravec? Koho napadlo pátrat na pohřebišti?"
"Velebnej kněz tak pravil. Člověk učenej a moudřej, bohům díky, že ho přivedli do našeho tábora. Hned poznal, že nás vohrožuje vampejr a že je to trest, páč jsme zanedbávali modlitby a placení desátků svatyním. Nejčko se v táboře modlí a rozličné překsorcyzmy provádí a nám přikázal najít hrob, ve kterým zlořečenej netvor bílej den přespává."
"Tady?"
"Kde jinde hledat vampejří hrob, dyž né na hřbitově? Todle je elfskej hřbitov, každý malý děcko ví, že elfi jsou rasa podlá a bezbožná, že každej druhej elf po smrti temnejm silám propadne. Všechna špatnost skrze elfy pochází!"
"A skrze potulné kejklíře," přisvědčil vážně Zoltan. "Recht, recht, to ví každé malé děcko. Jak daleko je ten váš tábor?"
"Oj, nedaleko..."
"Neprozrazuj jim to, votče Skočdovovsa," vyštěkl chlap s vlasy padajícími do očí, který jim od začátku rozmluvy dával najevo okázalé nepřátelství. "Čert ví, co jsou zač, banda šupáků. Ať naválej koně a my půjdem na věc. Až budem hotoví, můžou táhnout."
"Svatá pravda," přisvědčil starší vesničan. "Musíme se dát do díla, čas letí. Dejte sem koně. Toho vraníka. Potřebujem ho, aby našel vampejra. Sundej děcko ze sedla, ženská."
Milwa, která během celého rozhovoru hleděla lhostejně do oblak, zvolna sklonila pohled na sedláka a rysy jí

nebezpečně ztvrdly.
"Mluvíš na mě, chrapoune?"
"Na tebe, copak jseš hluchá. Dej nám vraníka, nutně ho potřebujem."
Dívka si otřela zpocenou šíji a zaťala zuby. Z jejích očí zablýskla vlčí sveřepost.
"O co vám jde, lidičky?" usmál se zaklínač, pokoušeje se zmírnit vyhrocenou situaci. "Nač potřebujete koně, o kterého tak zdvořile žádáte?"
"Jak jinač bysme mohli vampejří hrob najít? Je třeba hřbitov na vraným hřebci kolem dokola object. U který mohyly kůň zastaví a z místa se nechce hnout, tam vampejr leží. Musí se vykopat a probodnout vosikovým kolíkem. Neprotivte se nám, my toho vraníka musíme mít!"
"Jinou barvu ten kůň mít nemůže?" otázal se Marigold, nabízeje sedlákovi Pegasovu uzdu.
"Nemůže."
"Tak to máte smůlu," procedila mezi zaťatými zuby Milwa. "Já vám koně nedám,"
"Jak, nedáš? Neslyšelas, co jsme říkali, ženštino? My musíme..."
"Ale já nemusím!"
"Navrhuji řešení," promluvil smířlivě Regis. "Pokud tomu rozumím, paní Milwa odmítá odevzdat svého hřebce do cizích nikou..."
"Tím si můžeš být jist," odplivla si lučištnice. "Něco takového mě ani nenapadne."
"Aby se tedy vlk nasytil a ovce zůstala celá," pokračoval klidně alchymista, "nechť paní Milwa vsedne na svého vraníka a sama vykoná tu nezbytnou cestu kolem nekropole."
"Nebudu jako pitomá objíždět hřbitov!"
"Nikdo se tě vo to neprosí, couro!" zahulákal ten s vlasy do očí. "K tomu je zapotřebí chlapa, junáka. Baba patří do kuchyně k plotně. Vobčas se sice ženská proti vampejrovi může hodit, páč na vampejra platěj panenský slzy, když ho s nima pokropíš, shoří jak věchet slámy. Ale slzy musí čistá a neposkvrněná panna prolejt. To ty určitě nejseš, to je na první pohled vidět. Byl by z tebe hovno užitek."
Milwa učinila krok vpřed a bleskurychle švihla pravou pěstí. Křuplo to, chlapova hlava odskočila, zaklonila se a jeho brada tak vytvořila dokonalý cíl. Dívka se rozkročila a udeřila znovu, spodem otevřené dlaně, umocňujíc ránu pohybem boků a ramen. Chlap drobnými krůčky odvrávoral dozadu, škobrtl o vlastní láptě a svalil se naznak. Všichni zaslechli, jak bouchl týlem do balvanu.
"Teď vidíš, jaký je ze mne užitek," prohlásila vztekem se chvějícím hlasem a prohnětla si pravačku. "Kdo je tady junák a kdo patří k plotně. Není nad pořádnou ránu pěstí. Kdo je junák, ten zůstane stát na nohou, kdo je posera a chcípák, ten se válí na zemi. Mám pravdu, křupani?"
Vesničané nespěchali se souhlasem, zůstali na Milwu civět s otevřenými ústy. Sedlák v plstěné čepici poklekl k povalenému a popleskal ho po tváři. Bez výsledku.
"Zabitej," zakňoural a zvedl hlavu. "Zabitej na smrt. Cos to provedla, ženo? Pro nic za nic zabilas člověka?"
"To jsem nechtěla," zašeptala Milwa, spustila ruce a zesinala. Potom udělala něco, co by nikdo, naprosto nikdo nečekal.
Otočila se, sklonila, opřela čelem o menhir a zvracela.

*

"Co je s ním?"
"Lehký otřes mozku," prohlásil Regis, vstal a zavřel brašnu. "Lebku má celou. Už přišel k vědomí. Vzpomíná si, jak se jmenuje, pamatuje, co se stalo. To je dobré znamení. Reakce paní Milwy byla naštěstí unáhlená."
Zaklínač pohlédl na lučištnici sedící opodál pod menhirem a dívající se do dáli.
"Ona není žádná cukrová panenka, kterou něco takového vyvede z míry," podotkl. "Soudím, že za její reakci může spíš ta tvoje rulíková samohonka."
"Ona blila už dřív," prozradil jim potichu Zoltan. "Předevčírem za svítání, když ste eště všeci chrněli. Myslel sem si, že je to po tých hubách, co sme sežrali na Turloughu. Mě po nich též týden bolelo břucho."
Regis pohlédl na zaklínače zvláštním pohledem zpod šedivějícího obočí, záhadně se usmál a zahalil se do svého černého pláště. Geralt přešel k Milwě a odkašlal si:
"Jak se cítíš?"
"Bídně. Co je s tím kmánem?"
"Nic mu nebude, probral se. Regis mu jenom zakázal vstávat. Sedláci dělají nosítka, koně ho zanesou do tábora."
"Vezměte mého vraníka."
"Dáme nosítka mezi Pegasa a ryzáka, jsou klidnější. Vstávej, půjdeme."

*

Zvětšená skupina nyní připomínala pohřební průvod a vlekla se pohřebním tempem.
"Co si myslíš o tém vampýrovi?" vyptával se zaklínače Zoltan Chivay. "Věříš tým jejich žvástům?"
"Neviděl jsem oběti. Nemohu nic tvrdit předem."
"Je to očividný nesmysl," prohlásil znalecky Marigold. "Ti kmáni vyprávěli, že mrtví byli rozsápáni. Upír svoji oběť nerozsápe, jen se zakousne do krční tepny a vysaje krev. Zůstanou po něm dvě zřetelné stopy špičáků. Oběť dokonce často přežije upírův útok. Četl jsem o tom v odborné knize. Byly v ní rovněž ilustrace zobrazující stopy kousnutí upírů

na labutích šíjích nevinných panen. Souhlasíš, Geralte?"
"Nemám s čím. Neviděl jsem ty ilustrace. A o nevinných pannách toho moc nevím."
"Neposmívej se. Upíří kousnutí jsi přece musel vidět mnohokrát. Setkal ses někdy s případem, že upír roztrhal oběť na kusy?"
"Ne. To se nestává."
"Nikdy, máme-li do činění s vyššími upíry," připojil se k rozmluvě Emiel Regis. "Pokud je mi známo, takovým způsobem nemrzačí své oběti ani alp, katakan, mola, bruxa či nosferat. Zato fleder a ekimma zabíjejí dost brutálně."
"Výborně," pohlédl na něj Geralt s uznáním. "Nevynechal jsi ani jeden druh upíra. Na druhou stranu ses nezmínil o žádném z vybájených upírů, kteří se vyskytují výlučně v lidových báchorkách. Máš rozsáhlé vědomosti, jistě ti tedy není neznámo, že ekimma a fleder se v našem podnebí nevyskytují."
"To je všecko pěkné," zamával Zoltan jasanovou holí. "Kdo ale v našem podnebí roztrhal robu a kluka? Roztrhali sa sami v záchvate zuřivosti?"
"Seznam tvorů, které můžeš podezírat, je poměrně dlouhý. Mohla to být například smečka zdivočelých psů, častá hrozba ve válečných dobách. Nedovedete si představit, čeho jsou taková vyhladovělá psiska schopna. Nejméně polovinu obětí připisovaných netvorům Chaosu mají ve skutečnosti na svědomí smečky zaběhlých venkovských psů."
"Netvory tedy vylučuješ?"
"Jistěže ne. Mohl to být ghúl, graveir, striga, harpyje..."
"Vampýr né?"
"Nemyslím."
"Sedláci mluvili o nějakém knězi," připomněl Percival Schuttenbach. "Može sa flanďák vyznat ve vampýrech?"
"Někteří se vyznají v mnoha věcech, často tak dobře, že jejich názory stojí za vyslechnutí. Žel, zdaleka se to netýká všech."
"Zvlášť né takých, co sa potlúkajú po lesoch s utečencama," odfrkl si trpaslík. "Bude to najspíš nějaký pústevník, pověrčivý fanatik z lesa. Poslal ty burany na elfský krchov, Regisi. Když si za úplňku hledal mandragoru, nevšiml sis nikdá vampýra? Aspoň malého? Docela prťavého?"
"Ne, nikdy," pousmál se lékárník. "Není divu. Jak jsme před chvíli slyšeli, létá potmě na netopýřích křídlech, ani nešustne, ani nezašelestí. Snadno ho přehlédneš."
"O to snáze je ho možno zahlédnout tam, kde není a nikdy nebyl," doplnil Geralt. "Když jsem byl mladší, častokrát jsem plýtval časem a silami honbou za přeludem, který viděla a přesvědčivě mi popsala celá ves se starostou včetně. Jednou jsem dva měsíce přebýval na hradě navštěvovaném upírem. Žádný upír nebyl. Ale dobře tam vařili."
"Nepochybuji, že jsi zažil rovněž případy, kdy nešlo o upíra vybájeného," podotkl Regis, dívaje se stranou.
"Předpokládám, že v takových případech jsi neplýtval časem ani silami a netvor zahynul tvým mečem."
"Stávalo se."
"Tak či tak," uznal Zoltan, "mají sedláci štěstí. Chcú v jejich táboře počkat na Munra Bruyse a ostatní chlapy. Ani vám odpočinek neuškodí. A to, co zabilo robu a kluka, má po ptákách, poněváč bude v táboře zaklínač."
"Když jsi o tom začal," stiskl rty Geralt, "poprosil bych vás, abyste neprozrazovali, kdo jsem a jak se jmenuji. To se týká zejména tebe, Marigolde."
"Jak je ti libo," přikývl trpaslík. "Najisto máš svoje důvody. Dobře, žes nás upozornil, poněváč tábor je už v dohledu."
"A v doslechu," ozvala se po dlouhé době Milwa. "Kravál, až brní uši."
"Ty zvuky," nasadil poučný tón Marigold, "to je typická symfonie uprchlického tábora. Jako obvykle v ní účinkuje několik set lidských hlasů a ještě více hlasů krav, ovcí a druběže. Sólových partů se ujaly hašteřivé ženštiny, ubrečení haranti, kokrhající kohout a osel, kterému, pokud se nemýlím, někdo strčil pod ohon bodlák. Titul symfonie: ‚Lidské stádo bojuje o přežití'."
"Symfonie," pokračoval Regis a ohrnul svůj klenutý nos, "je jako obvykle akusticko-olfaktorická. Od stáda bojujícího o přežití vane omamná vůně dušené kapusty, zeleniny, bez které, jak se zdá, přežít nelze. Kontrapunkt tvoří produkty fysiologických potřeb, vykonávaných, kde koho napadne, nejčastěji přímo na okraji tábora. Nikdy jsem nepochopil, proč se boj o přežití vyznačuje neochotou kopat latríny."
"Aby vás s tím vaším učeným blábolem odnesli všichni ďasi," dopálila se Milwa. "Namísto půl sta nesrozumitelných slov, stačí tři: smrdí kapusta a lejna."
"Kapusta a lejna chodí vždycky v páru," vyhlásil hlubokou životní pravdu Percival Schuttenbach. "Jedno tlačí druhé. Perpetuum mobile."

*

Jakmile dorazili do rušného, páchnoucího tábora, mezi ohniště, povozy a chatrče, dostali se do středu zájmu snad všech uprchlíků, kterých se zde shromáždilo na dvě sta, možná i více. Vše proběhlo rychle a stěží k uvěření: znenadání někdo vykřikl, někdo se někomu vrhl kolem krku, někdo se štěstím rozesmál a někdo další se štěstím rozvzlykal. Vznikl zmatek. Z kakofonie mužských, ženských a dětských hlasů bylo zpočátku těžké přijít na to, co se děje, nicméně brzy se záležitost vyjasnila. Jedna z kernovských žen nalezla v táboře manžela a druhá bratra, o kterých si obě myslely, že zahynuli nebo beze stopy zmizeli ve válečné vřavě. Radosti a slzám nebylo konce.
"Něco tak banálního a melodramatického," prohlásil cynicky Marigold, když přihlíželi té dojemné scéně, "se může přihodit pouze v životě. Kdybych se pokusil takto lacině zakončit některou z mých balad, posluchači by mne bez milosti vypískali."

"To sa rozumí," přisvědčil Zoltan. "Ale taká banalita potěší, když někeho potká též ždibec štěstí, né akorát samý pech. A my sme sa aspoň zbavili tých bab. Máme ich z krku. Tož poďte, co tu budem očumovat?"
Právě kvůli trpaslíkovi Geralt dosud otálel s odchodem, domníval se naivně, že některá z žen uzná za vhodné alespoň slůvkem Zoltanovi vyjádřit vděčnost a poděkování. Avšak ženy si jich naprosto přestaly všímat.
"Na co čekáš?" pohlédl na něho bystře Zoltan. "Že ťa díkama zahrnu, medem pomažu? Pakujem sa, hovno tu po nás."
"Máš pravdu."
Neušli daleko. Zadržel je vysoký hlásek. Dohonila je pihovatá dívenka s copánky. Byla udýchaná, v rukách držela kytici polních květin.
"Děkuji vám," vypískla, "že jste se starali o mě a o bratříčka a o maminku. A že jste na nás byli hodní a vůbec. Natrhala jsem pro vás kytičky."
"Děkujeme," řekl vážně Zoltan Chivay.
"Jste moc hodní," dodala holčička, strkajíc si do pusy koneček jednoho cůpku. "Nevěřím tomu, co říkala tetka. Vy vůbec a vůbec nejste oškliví podzemní skřeti. Ani pan Geralt není šedivý proměněnec vyvržený z pekla a strejda Marigold není uvřískaný komediant. Tetka nemluví pravdu. A ty, teto Mario, nejsi žádná kuběna s lukem, ale hodná teta Maria - a já tě mám ráda. Pro tebe jsem natrhala nejpěknější květinky."
"Děkuji," řekla Milwa pohnutým hlasem.
"Všeci ti děkujeme," pravil Zoltan. "Hola, Percivale, ošklivý podzemní skřete, daj temu děcku nějaký prezent. Cosi na památku. Nemáš v některej kešeni zbytečný kamínek?"
"Baže mám. Vezmi si, panenko. Todle je odrůda křemičitanu hlinitoberylnatého, které sa říká..."
"Smaragd," dokončil trpaslík. "Neblbni děcku hlavu, aj tak si to nezapamatuje."
"Ten je krásný! Zelený! Moc, moc děkuji!"
"Hraj si s ním."
"A neztrať ho," zamumlal Marigold pod nos. "Ten kamínek má cenu malého hospodářství."
"Pchá," mávl rukou Zoltan a strčil si za okraj kapuce chrpy, kterými ho dívenka obdarovala. "Šutr jako šutr, škoda o tem rozprávět. Měj sa hezky, cérenko. My včíl hen u brodu počkáme na Munra, Yazona, Caleba a Figgisa. Měli sa už ukázat, ale zapomněl sem jim, cholera, zabavit karty. Najisto někde sedí na prdeli a mastí gwinta."
"Musíme sehnat obrok pro koně," upozornila je Milwa. "A napojit je. Pojďme k řece."
"Možná se tu dá koupit něco na zub," napadlo Marigolda. "Percivale, rozhlédni se po táboře a využij svého nosu. Najíme se tam, kde nejlépe vaří."
K jejich údivu byl přístup k řece zahrazen a střežen. Chlapi hlídající napajedlo vymáhali po groši za každého koně. Milwa a Zoltan se začali rozčilovat, avšak Geralt, který si nepřál žádné roztržky, aby na sebe příliš neupozorňovali, je uklidnil. Kupodivu to byl Marigold, kdo vyhrabal z kapsy několik mincí.
Brzy se objevil Percival Schuttenbach. Také on byl tuze rozzlobený, mračil se na celý svět.
"Našels něco k jídlu?"
Gnóm se vysmrkal a otřel si prsty o rouno jedné z ovcí, které se vracely od napajedla.
"Našel. Ale nevím, esli na to máme. Tu sa za všecko platí a ceny sú, že hamba mluvit. Muka a krúpy po koruně za funt. Miska řídkej polívky dva noble. Hrnek v Chotle nachytaných mřenek koštuje tolik, co v Dillingenu uzený losos..."
"A obrok?"
"Měřica ovsa za tolar."
"Kolik?" zaječel trpaslík. "Kolik?"
"Kolik, kolik," zavrčela Milwa. "Zeptej se koní. Jestli je dál necháme jenom na trávě, co nevidět padnou. Koneckonců tady už neroste ani ta tráva. S místními poměry se nedalo nic dělat. Smlouvání s vesničanem prodávajícím oves bylo zbytečné, sedlák shrábl zbytek Marigoldových peněz. Od Zoltana a jeho papouška se mu navíc dostalo řádky sprostých nadávek, z nichž si ovšem pranic nedělal. Přinejmenším koně byli spokojeni, když strčili tlamy do pytlů s obrokem."
"Zatracená zlodějna!" hulákal trpaslík a vztekle mlátil sukovicí do kol a bočnic míjených vozů. "Divím sa, že tu dovolili zadarmo dýchat, že nechcu grešlu za každé nadýchnutí! Anebo pěťák za každú vysránu hromádku!"
"Nejsi daleko od pravdy," podotkl Regis. "Za uspokojování tělesných potřeb se zde rovněž platí. Vidíš ten stan? A toho chlapa, který stojí před ním? Prodává intimní úsluhy své dcery. Za smluvní ceny, před chvílí jsem viděl, jak přijal slepici."
"Předpovídám, že to s vašú nenažránu rasů zle skončí," zaprorokoval si Zoltan posupně. "Všecka rozumná stvoření na těmto světě to v núzi, svízeli a neštěstí táhne do hejna, poněváč mezi svojima rodnýma sa těžké časy lepčí překonávajú, když jeden druhému pomáhá. Ale mezi váma, ludma, každý akorát hledí, jak na bídě teho druhého zarobit. Když je hlad, nedělíte sa o žrádlo, ale sežerete slabé. Něco takého sa može osvědčit ve vlčí smečce, poněváč to pomože přežít najsilnějším, enomže u vaší rozumnej rasy přežiju a do čela sa proderu ti najhorší zkurvenci. Přeberte si to, jak chcete."
Marigold začal vášnivě protestovat a uvádět případy ještě většího vydřidušství a prospěchárství u trpaslíků, avšak Zoltan a Percival ho přehlušili tak, že ústy hlasitě napodobovali zvuky doprovázející pouštění větrů, což bylo u obou ras považováno za vrcholné znevážení argumentů oponenta. Konec rozepři učinil příchod hrstky sedláků vedených starochem v plstěné čepici, se kterým se setkali už na pohřebišti.
"Jsme tady vohledně Chodáka," začal jeden z venkovanů.
"Nekupujem," vyhrkli jednohlasně trpaslík i gnóm.
"Chodák je ten, co jste mu hlavu rozbili," vysvětloval druhý chlap. "Chtěli jsme ho voženit."
"Nic proti temu nemáme, odsekl dopáleně Zoltan. "Vinšujem mu všecko najlepčí na novej životní dráze. Zdraví, štěstí, požehnání bohů."

"A hodně malých Chodáčků," doplnil Marigold.
"Nooo, pánové," ošíval se venkovan. "Vy z toho máte srandu, ale jak ho tedko máme voženit? Po tom, co jste mu rozum natloukli, je dočista zblblej, ani den vod noci nerozezná."
"Tak zlé to snad není," zahučela Milwa, dívajíc se do země. "Myslím, že už je mu líp. Rozhodně líp než dneska po ránu."
"Nevím, jak bylo Chodákovi po ránu," odvětil sedlák. "Ale před chvíli jsem viděl, jak se klaněl před lopatou vopřenou o vůz a říkal tý lopatě, že je moc švarná holka. Nebudem se handrkovat, vysolte prachy."
"Co?"
"Když rytíř zabije sedláka, musí zaplatit vodškodný. Takovej je zákon."
"Já nejsem rytíř!" rozkřikla se na ně lučištnice.
"To za prvé," podpořil ji Marigold. "Za druhé to byla nehoda a za třetí Chodák žije, takže o odškodném nemůže být ani řeči, nanejvýš o bolestném. Ale, a to je za čtvrté, nemáme peníze."
"Tak nám dáte koně."
"Koně?" zúžily se zlověstně Milwiny oči. "Tobě prdlo v makovici, paznehte! Dej si na mě pozor!"
"Kurrrva mať!" zaskřehotal podrážděně Feldmaršálek Duda.
"Ten pták to vystihl trefně," řekl pomalu Zoltan Chivay a položil dlaň na sekeru za pasem. "Tož abyste věděli, drnohryzi, ani já nemám najlepčí mínění o matkách vysrancú, co chcú aj na rozbitej kotrbě svojeho parťáka zarobit. Běžte si po svých, ludé. Esli sofort vymajznete, slubuju, že vás nebudu honit."
"Jestli nechcete zaplatit, ať nás rozsoudí vyšší moc."
Trpaslík zaskřípal zuby a sáhl po zbrani, ale Geralt ho chytil za loket.
"Klid. Jak chceš tenhle zádrhel vyřešit? Pozabíjet je?"
"Proč hned pozabíjat? Stačí jich pár zmrzačit."
"Dost, k čertu," sykl zaklínač a obrátil se na vesničana. "Kdo tady vykonává vyšší moc, o které ses zmínil?"
"Náš táborovej starosta Hector Laabs. Bejval rychtářem v Březový, dokavaď ji Černí nevypálili."
"Zaveďte nás k němu. Nějak se domluvíme."
"Nejčko nemá čas," oznámil vesničan. "Chystá se soudit čarodějnici. Merčíte ten sběh lidu pod javorem? Chytili jsme bosorku, co mela spolky s vampejrem."
"Znovu ten vampýr," rozhodil Marigold rukama. "Slyšíte? Zase melou svoje. Když nerozkopávají staré hřbitovy, tak loví čarodějnice, vampýří spolupachatelky. Lidičky, co kdybyste přestali orat, sít a sklízet a stali se zaklínači?"
"To jsou hloupé špásy," řekl chlap. "Na tom není nic k smíchu. Máme kněze, a ten je lepší než všichni vědmáci. Kněz pravil, že vampejr vždycky vespolek s čarodějnicí svoje ouklady strojí. Bosorka vampejra přivolává a voběti mu ukazuje a všem vokolo voči zatemňuje, aby nic neviděli."
"Ukázalo se, že tomu tak bylo," pokračoval druhý sedlák. "Měli jsme mezi sebou zrádnou vědmu, ale náš velebnej kněz její nepravosti prohlédl. Teď ji upálíme."
"Jak jinak," řekl zaklínač. "Inu, zajdeme se podívat na ten váš soud. A promluvíme si se starostou o nehodě, která potkala nešťastného Chodáka. Dostane nějaké přijatelné odškodnění. Percivale, vsadím se, že v některé z tvých kapes se najde ještě nějaký malý kamínek. Veďte nás, lidé."
Všichni se vydali k rozložitému klenu, pod nímž se tísnili zvědavci. Zaklínač zůstal pár kroků pozadu a navázal rozhovor s jedním ze sedláků, kterého podle obličeje odhadl na přece jen poněkud poctivějšího člověka.
"Co je to za čarodějnici, kterou jste zajali? Opravdu provozovala černou magii?"
"Ech, pane," vzdychl vesničan. "Co já vím? Taková přivandrovala holka. Podle mýho, pomejlená na rozumu. Už vejrostek, ale akorát s dětma by si hrála. Sama je taky jako malý děcko, neumí říct ani bé, ani mé. Jenomže já těm věcem nerozumím. Všichni říkaj, že s vampejrem tropila všelijaký čáry a voplzlosti."
"Všichni kromě obviněné," upřesnil potichu Regis, jemuž neuniklo ani slovo. "Předpokládám, že při výslechu neřekla ani bé, ani mé."
Na podrobnější úvahy nezbyl čas, poněvadž mezitím došli k javoru. Čumilové je pouštěli dopředu, pravda, za účinného přispění Zoltana a jeho jasanové sukovice.
K žebřinám naloženého vozu byla přivázána asi šestnáctiletá dívka. Ruce měla široce rozpaženy, prsty nohou se stěží dotýkala země. Právě jí s vyhublých ramen strhli košili. Spoutaná na to zareagovala obrácením očí v sloup a pomatenou směsicí vzlykotu a chichotání.
Vedle vozu plápolal oheň. Nějaký člověk jej rozdmýchával kovářským měchem, další bral do kleští podkovy a ukládal je do rozžhavených uhlíků. Nad sběhem lidu se vznášel vzrušený hlas:
"Bídná čarodějnice! Nestoudná ženštino! Přiznej pravdu! Ha, jen na ni pohlédněte, lidé, je omámena nějakým pekelným bylím! Černá magie jí hledí z očí!"
Kněz byl hubený, obličej měl svraštělý a tmavý jako uzená ryba. Černá kutna na něm visela jako na strašáku. Na šíji se mu houpal posvátný symbol nějakého božstva. Geralt nerozeznal jakého, koneckonců tomu příliš nerozuměl. V poslední době se překotně rozrůstající pantheon jej naprosto nezajímal. Bylo pravděpodobné, že kazatel patří k některé z nových náboženských sekt, poněvadž staré kulty se zabývaly vesměs užitečnější činností než chytáním zaostalých děvčat a štvaním pověrčivého davu proti nim.
"Od úsvitu dějin je to vždy žena, kdož je nástrojem zla, služebnicí Chaosu, účastnicí spiknutí proti celému světu! Ženu ovládá jen a jen tělesná smyslnost! Proto tak ochotně démonům podléhá, aby mohla svou vilnost ukojit, a svůj přirozenosti se příčící chtíč!"
"Nyní se dovíme něco zásadního o ženách," poznamenal kousavě Regis. "Tohle je fobie v klinické formě. Toho svatého psychopata patrně noc co noc ve snu pronásleduje vagina dentata."

"Vsadím se, že je to s ním ještě horší," přisadil si Marigold. "Tenhle ani v bdělém stavu nemyslí na nic jiného. Semeno se mu vrazilo na mozek."
"A odnese to pomatené děvče."
"Copak se nenajde nikdo," zavrčela Milwa, "kdo tomu černému hňupovi zavře hubu?"
Marigold pohlédl vyčkávavě na zaklínače, leč Geralt se jeho pohledu vyhnul.
"Kdo jiný, nežli záludné čarodějnice, na nás seslal všechny rány a neštěstí?" vřískal kněz. "To čarodějnice zradily Severní království na ostrově Thaneddu a zesnovaly vraždu krále Redanie! To elfská vědma z Dol Blathanna proti nám posílá Veverky! Hleďte, kam nás přivedly spolky s magiky, tolerování jejich zvrácených praktik, přivírání očí před jejich nestydatou pýchou a bohatstvím! Kdo za to může? Králové! Nadutí vládci zavrhli božstva, vyštvali kněze a odebrali jim jejich výsady a postavení, zato proklaté čarodějnice zahrnuli poctami a zlatem! Zde je výsledek!"
"Aha! Tady leží zakopaný vampýr," dovtípil se Marigold. "Zmýlil ses, Regisi. Jemu nejde o vagínu, nýbrž o politiku."
"A o prachy," doplnil Zoltan Chivay.
"Proto pravím vám!" řval kazatel přeskakujícím hlasem. "Než staneme do války s Nilfgaardem, obroďme nejprve naše vlastní řady! Vypalme hnisavý vřed do běla rozpáleným železem! Nechť nás očistí křest ohněm! Nedovolme žít nikomu, kdo propadl temným silám!"
"Nedovolíme! Na hranici s ní!"
Svázané děvče se hystericky zasmálo a zakoulelo očima.
"Pomalu, pomalu," ozval se do této chvíle mlčící, podmračený venkovan obří postavy, kolem něhož stál hlouček podobně mlčenlivých a zachmuřených mužů a žen. "Zatím jsme slyšeli jenom křik. Křičet dovede každej - i šedá vrána. Od tebe, kněze, však vyžaduju větší ouctu k právu."
"Neguješ moje slova, starosto Laabsi? Slova služebníka bohů?"
"Nic nenyguju," odplivl si obr a popotáhl si kalhoty. "Ta holka je zbloudilá sirota, nic pro mě neznamená. Jestli se dokáže, že byla ve spojení s vampejrem, beze všeho si ji vezměte a zabijte. Ale dokud já jsem starostou tohoto tábora, budou se tady trestat jenom skuteční provinilci. Chcete popravu? Nejdřív prokažte vinu!"
"Prokážeme!" zaječel kazatel a dal znamení svým pacholkům, kteří před chvíli vkládali podkovy do ohniště. "Na vlastní oči se o její vině přesvědčíte! Ty, Laabsi, a všichni přítomní."
Pacholci přinesli od žebříňáků nevelký, očazený kotlík.
"Zde je důkaz!" převrátil kněz kopnutím nádobu. Na zem se vylila řídká tekutina obsahující kousky mrkve, nějakou nerozeznatelnou nať a hrstku drobných kůstek.
"Vědma vařila magické lektvary! Čarodějný elixír, který jí umožňoval létat v povětří! Létala ke svému souložníkovi vampýrovi, aby s ním zvrhle obcovala a kula pikle proti lidské rase! Jsem obeznámen s čarodějnými rejdy, dobře vím, z čeho je ten odvar! Čarodějnice uvařila zaživa kocoura!"
Shromáždění hrůzou zatajilo dech.
"No tohle?" zavrtěl hlavou Marigold. "Uvařit živé stvoření? Bylo mi té holky líto, ale tohle přehnala..."
"Zavři zobák," sykla Milwa.
"Toto je důkaz!" zaječel kněz, když zvedl z kouřící louže u svých nohou jednu kůstku. "Nezvratný důkaz, kočičí kost!"
"To je ptačí kost," podotkl suše Zoltan Chivay, prohlížeje si domnělý důkaz přimhouřenýma očima. "Holubí, možná sojčí. Děvčica si uvařila kotlík polívky, to je všecko!"
"Mlčiž, pohanský skřete!" zakrákoral kazatel. "Nerouhej se, nebo tě bohové ztrestají rukama svých věrných! To je vývar z kocoura, jak jsem řekl!"
"Z kocoura! Dozajista z kocoura!" rozkřičeli se vesničané okolo. "Ta čarodějnice měla kocoura! Černýho! Všichni jsme ho viděli, všude za ní chodil! Kam se poděl? Nikde není! To znamená, že ho uvařila!"
"Uvařila! Uvařila z něj čarodějný dryák!"
"Je to tak! Uvařila kocoura zaživa!"
"Nepotrebujem další důkazy! Do vohně s bosorkou! A nejdřív mučit! Ať všechno přizná!"
"Uurrrva mať!" prohlásil Feldmaršálek Duda.
"Škoda teho kocúra," přehlušil náhle všechny silným hlasem Percival Schuttenbach. "Takové pěkné zvíře. Kožušek měl jako antracit, oči jako dva chrysoberyly, dlúhá fúsiska a ohon jako biřicůj obušek! Kocúr jak malovaný. Ten mosel pochytat myší."
Venkované se utišili.
"Jaks na to přišel, pane gnóme?" hekl tázavě jeden z nich. " Vodkud víš, jak ten kocour vypadal?"
Percival Schuttenbach se vysmrkal a utřel si prsty do nohavic.
"Vím, poněváč hen na furverku sedí. Za vašima zádama."
Všichni přítomní se otočili jako na povel a sborově zahučeli při pohledu na kocoura, který seděl na pytlích naložených na formanském voze. Černý myšilov si pranic nedělal z okounějících lidí, zvedl zadní tlapku a začal si olizovat zadek.
"Ukázalo sa," promluvil do hrobového ticha Zoltan Chivay, "že tvůj nezvratný důkaz má kocúr pod chvostem, svatúšku. Jaký máš druhý důkaz? Kočku? To by bylo fajn, kdybysme měli párek. Rozmnožili bysme jich a žádný hlodavec by si k nám do špajzu netrúfl."
Několik sedláků vyprsklo smíchy, několik dalších, mezi nimi starosta Hector Laabs, se nepokrytě rozchechtalo. Kněz zbrunátněl.
"Na tebe si dám pozor, rouhači!" ukázal prstem na trpaslíka. "Bezbožný kobolde! Kreaturo z temnot! Kde ses tu vzal? Jistě i ty jsi s vampýrem ve spojení! Počkej, jen co potrestáme vědmu, vezmeme i tebe na mučení! Ale nejprve odsoudíme čarodějnici. Podkovy jsou ve výhni, poznáte všichni, co hříšnice přizná, až její kůže zasyčí! Tvrdím, že sama se k zločinu černokněžnicví dozná. Přiznání je nejlepší důkaz."

"Jak se to vezme," odtušil Hector Laabs. "Kdybysme tobě, kněžoure, rozpálený podkovy k patám přitiskli, nejspíš by ses přiznal i ke zvrhlýmu vobcování s kobylou. Fuj! Říkáš, že jseš člověk boží, ale vyřváváš jak ras!"
"Já jsem člověk boží!" zaryčel kazatel, aby přehlušil stále hlasitější reptání ze shromáždění. "Věřím v božskou spravedlnost, pomstu a trest! A v boží soud! Nechť vědma stane před soudem bohů! Boží soud..."
"Výborný nápad," přerušil ho hlasitě zaklínač a vystoupil z davu.
Kněz si ho změřil nenávistným zrakem, sedláci přestali reptat a civěli na něho s otevřenými ústy.
"Boží soud," pokračoval Geralt v naprostém tichu, "je záležitost naprosto spravedlivá a nezpochybnitelná. Ordály, jenž jsou uznávány rovněž světskými soudy, mají ovšem své regule. Pravidla stanoví, že v případě obvinění ženy, dítěte, starce anebo osoby nemohoucí smí před soudní stolici předstoupit jejich obránce. Mám pravdu, starosto Laabsi? Hlásím se jako obránce. Ohraďte šraňky. Kdo z vás je přesvědčen o vině toho děvčete a nemá strach z božího soudu, ať se mi postaví."
"Ha!" křikl kazatel, probodávaje zaklínače pohledem. "Ty jsi nějaký chytrák. Chtěl bys souboj? Svým krvavým mečem chceš rozhodnout za všemocné bohy? Na první pohled je vidět, že jsi rabiját a hrdlořez!"
"Esli sa ti nehodí meč, svatúšku," zahnmal Zoltan Chivay a postavil se vedle Geralta, "a esli sa ti nelíbí tento obránca, melduju sa já! Ať ten, co děvčicu obviní, stane proti mně s čakanem!"
„Anebo proti mně s lukem," vystoupila rovněž Milwa. "Jeden šíp na sto kroků."
"Hleďte, zbožní lidé, kterak se množí obhájci čarodějnice!" zvolal afektovaně kněz, ale pak se přihrbil a zkřivil bezertá ústa v prohnaném úšklebku. "Dobrá, pobudové, přijímám k ordálii celou vaši trojici. Boží soud spolehlivě prokáže vinu čarodějnice a zároveň vaše provinění, avšak ne skrze meče, sekery, kopí a šípy! Tvrdíte, že znáte pravidla božího soudu? I já je znám! Tady v popelu jsou do běla rozžhavené podkovy! Křest ohněm! Nuže, obhájci čarodějnictví! Kdo holou rukou vyjme podkovu z ohně a mně ji přinese, aniž by spáleninu utrpěl, ten dokáže, že vědma je bez viny. Jestli boží soud prokáže něco jiného, půjdete na smrt všichni, ona i vy! Tak jsem rozhodl!"
Nesouhlasné mručení starosty Laabse a jeho hloučku přehlušil nadšený povyk většiny shromážděných, očekávajících kapitální podívanou a zábavu. Milwa pohlédla na Zoltana, Zoltan na zaklínače, zaklínač na nebe - a potom opět na Milwu.
"Věříš v bohy?" zeptal se polohlasně.
"Věřím," odvětila stejně tiše lučištnice, upřeně hledíc na řeřavé uhlíky v ohništi. "Ale nečekám, že by si dělali hlavu s horkými podkovami."
"Od ohňa sú k temu zasrancovi všeho všady tři kroky," vycedil skrze zaťaté zuby Zoltan. "Vydržím to, robil sem v huti. Ale modlíte sa za mňa k tým svojim bohom..."
"Počkej," položil trpaslíkovi na rameno ruku Emiel Regis z Dillingenu. "A modlitby mohou také počkat."
Lékárník přistoupil k ohništi, uctivě se uklonil knězi i obecenstvu, sklonil se a bez sebemenšího zaváhám sáhl holou rukou do žhavých uhlíků. Dav jednohlasně vykřikl. Zoltan zaklel. Milwa zaryla prsty do Geraltovy paže. Regis se vzpřímil, klidně si prohlédl rozpálenou podkovu ve své dlani a beze spěchu vykročil ke knězi. Ten před ním couval, dokud zády narazil do vzadu stojících vesničanů.
"O toto ti šlo, ctihodnosti, nemýlím-li se?" otázal se Regis a zvedl podkovu, aby ji všichni viděli. "Křest ohněm. Domnívám se, že rozsudek bohů je jednoznačný. Dívka je nevinná, její obránci jsou nevinní. A já, považ, jsem rovněž nevinen."
"U... u... ukaž ruku..." vykoktal kazatel. "Je popálená..."
Lékárník se po svém, se stisknutými rty, usmál. Potom vzal podkovu do levé ruky a pravou, zcela zdravou dlaň ukázal nejprve knězi, posléze všem kolem. Dav zařval.
"Čí je ta podkova?" zeptal se Regis. "Nechť si ji majitel vezme."
Nikdo se nepřihlásil.
"To je čarodějné mámení!" zaskřehotat kazatel. "Ty sám jsi černokněžník anebo rovnou vtělený démon!"
Regis hodil podkovu na zem a otočil se čelem k němu.
"Vznes tedy proti mne exorcismy," navrhl chladně. "Máš možnost. Leč boží soud již proběhl. Pokud je mi známo, zpochybňování rozsudků ordálů je považováno za kacířství."
"Budiž proklet!" vřeštěl kněz, mával lékárníkovi před nosem svým amuletem a druhou rukou křečovitě prováděl vymítačská gesta. "Propadni se do hlubin podsvětí, kam patříš, stvůro! Nechť se pod tebou rozestoupí země..."
"Tak dost!" zvolal rozhněvaně Zoltan. "Hej, ludé! Starosto Laabsi! Chcete eště dlúho poslúchat ty hovadiny? Chcete..."
Trpaslíkova slova přerušil zoufalý výkřik:
"Niiilfgaaaaard!!!"
"Jezdci od západu! Černí!"
"Nilfgaard útočí! Zachraň se, kdo můžeš!"
Tábořiště v okamžení zachvátila nepředstavitelná vřava. Lidé se hnali ke svým vozům a chatrčím, navzájem se odstrkovali a sráželi na zem. Vše za ohlušujícího řevu a lomozu.
"Koně!" vykřikla Milwa, razíc si cestu ranami pěstí a kopanci. "Naši koně, zaklínači! Rychle za mnou!"
"Geralte!" ječel Marigold. "Pomoc!"
Valící se dav je rozdělil, sebral je jako příbojová vlna, v okamžení odnesl Milwu s sebou. Geralt uchopil Marigolda za límec a nenechal se strhnout, protože se zavčasu chytil žebříňáků, ke kterému byla připoutána z čarodějnictví obviněná dívka. Avšak pod náporem lidí se v následující chvíli pohnul i těžký vůz, trhl sebou a pozvolna se rozjel se svahu. Zaklínač a básník upadli, děvče zatřáslo hlavou a dalo se do nepříčetného smíchu. Jak se vůz pomalu vzdaloval, smích zanikal v okolním povyku a rámusu.

"Ušlapou nás!" kvílel Marigold na zemi. "Pomóóóc!
"Uurrrvaaa maťˇ!" zaslechli uprostřed řevu zaskřehotání Feldmaršálka Dudy.
Geralt zvedl hlavu, vyplivl z úst písek a spatřil přezábavný výjev.
K všeobecné panice se nepřipojily čtyři osoby, jedna z nich proti své vůli. Dotyčnou osobou byl kazatel, jehož držel železným stiskem za krk Hector Laabs. Další dva zúčastnění byli Zoltan s Percivalem. Zatímco gnóm kazateli rychlým pohybem vyhrnul vzadu kutnu, trpaslík se chopil kleští, vytáhl z ohniště další podkovu a strčil ji svatému muži do kalhot. Poté starosta kněze pustil. Postižený letěl kupředu jako kometa s kouřícím chvostem a jeho řev ještě drahnou chvíli pronikal hlukem davu. Geralt viděl, kterak si starosta, gnóm a trpaslík začali navzájem blahopřát k podařenému ordálu, dokud je v následující chvíli nestrhla nová vlna panicky prchajících vesničanů. Všechno zmizelo v mračnech zvířeného prachu. Zaklínač neviděl nic a neměl ani čas příliš se rozhlížet, poněvadž musel pomáhat Marigoldovi, který byl opět povalen na zem - tentokrát splašeným vepřem, kvičícím, jakoby jej honil řezník. Když se Geralt sklonil, aby básníkovi pomohl na nohy, z okolo projíždějícího vozu mu kdosi rovnou na záda shodil dlouhý žebřík. Náraz ho srazil tváří k zemi. Než se sebe stačil žebřík odstrčit, přeběhlo po řadě přícli asi patnáct prchajících. Sotva se Geralt vyprostil, kousek od něj se s třeskem převrátil selský povoz a z jeho korby spadly na zaklínače tři pytle pšeničné mouky, která zde stála korunu za libru. Pytle se rozvázaly anebo roztrhly a okolní svět utonul v bílém oblaku.
"Vstávej, Geralte!" křičel trubadúr. "Vstávej, do prdele!"
"Nemůžu," zasténal drahocennou moukou oslepený zaklínač a tiskl si oběma rukama znovu rozbolavělé koleno.
"Zachraň se, Marigolde."
"Nenechám tě tady!"
Od západního okraje tábora k nim dolehl děsivý křik, dusot kopyt a ržáni koní. Všeobecný hluk stupňoval kovový hlas zvonu bijícího na poplach a třesk železa srážejícího se s železem.
"Bitva!" volal básník. "Bijí se!"
"Kdo? S kým?" snažil se Geralt protřít si oči oslepené moukou a plevami. Nedaleko nich musel něco zachvátit požár, protože pocítili žár a rozkašlali se v závanu dusivého kouře. V dunění kopyt zanikly všechny ostatní zvuky, země se zachvěla. V oblaku prachu, mouky a dýmu náhle rozeznal desítky cválajících koňských nohou. Všude kolem. Přemohl bolest.
"Pod vůz! Honem pod vůz, Marigolde, než nás udupou!"
"Nehýbejme se..." kňoural k zemi přitisknutý básník. "Zůstaňme na místě... Slyšel jsem, že kůň nikdy nešlápne na ležícího člověka..."
"Nevím, jestli o tom slyšeli ti koně," zacloumal s ním Geralt. "Pod vůz! Rychle!"
V tom okamžiku jeden z koní, který zřejmě neznal lidské výmysly, ve skoku zavadil kopytem ze strany o jeho hlavu. V zaklínačových očích se v krátkém záblesku rozsvítily všechny hvězdy noční oblohy a vzápětí potom zahalila nebe i zemi neproniknutelná tma.

*

Potkani vyskočili rovnýma nohama, vytrženi ze spánku táhlým výkřikem, odrážejícím se mnohonásobnou ozvěnou pod klenbou jeskyně. Asse a Reef sáhli po mečích, Jiskra po elfsku zaklela, protože narazila hlavou do skalního výstupku.
"Co je?" zařval Kayleigh. "Co se stalo?"
V jeskyni bylo šero, přestože venku už dávno svítilo slunce. Potkani dospávali noc strávenou v sedlech na útěku před pronásledovateli. Giselher položil do doutnajícího ohniště pochodeň, zapálil ji, zvedl nad hlavu a zamířil k místu, kde spaly Ciri a Mistle - jako vždy odděleně od zbytku tlupy. Ciri seděla na bobku se svěšenou hlavou, Mistle ji objímala kolem ramen.
Giselher se přiblížil se světlem, za ním i ostatní. Mistle přehodila kožešinu přes nahá ramena druhé dívky.
"Slyš mě, Mistle," promluvil vážným hlasem náčelník Potkanů. "Nikdy jsem se nestaral o to, co vy dvě spolu provádíte v jednom lůžku. Nikdy jsem vám neřekl jediné špatné anebo posměšné slovo. Vždy se snažím dívat jinam a ničeho si nevšímat. Je to vaše věc a vaše záliba, ostatním po tom nic není. Ale jen tak dlouho, dokud to budete dělat potichu a nenápadně. Tentokrát jste to přehnaly."
"Neblázni!" ohradila se Mistle. "Co si o nás myslíš? Vykřikla ze sna! To byla noční můra!"
"Falko?"
Ciri zakývala hlavou.
"Tak hrozný to byl sen? O čem se ti zdálo?"
"Nech ji na pokoji!"
"Zmlkni, Mistle! Falko?"
"Někdo, koho jsem kdysi znala," vydechla Ciri, "ležel na zemi pod cválajícími koňmi. Okovaná kopyta... Cítila jsem, jak po mně dupou. Cítila jsem jeho bolest... Hlava a koleno... Ještě teď to bolí... Odpusťte. Probudila jsem vás."
"Nemusíš se omlouvat," pohlédl Giselher na hněvem zbledlou Mistle. "My bychom se měli omluvit. Zlý sen? Každému se může něco takového zdát. Každému z nás."
Ciri zavřela oči. Nebyla si jista, zda má Giselher pravdu.

*

Probral ho kopanec.
Ležel na zádech s hlavou opřenou o převrácený vůz. Marigold se krčil vedle něj. Nakopl ho jeden ze dvojice vojáků v

prošívanicích a s kapalíny na hlavách. Oba muži drželi za uzdy koně, u jejichž sedel visely kuše a štíty.
"Nejsou tohle mlynáři?"
Druhý voják pokrčil rameny. Geralt zpozoroval, že Marigold nemůže odtrhnout pohled od štítů. Sám si již před chvíli všiml, že na nich byly lilie, znak království Temerie. V okolí se pohybovali další jízdní střelci, zaměstnáni převážně chytáním koní a obíráním mrtvol. Většina padlých byla v černém odění.
Po právě skončeném boji byl tábor utečenců zcela zpustošen a spálen, avšak někteří zachránění sedláci, kteří předtím neutekli příliš daleko, se vrátili nazpět. Jízdní střelci je s křikem řadili do zástupu.
Milwu, Zoltana, Percivala ani Regise zaklínač nikde nezahlédl. Zato na dosah jeho ruky seděl na zemi hrdina nedávného čarodějného procesu - černý kocour. Zelenýma očima si lhostejně prohlížel ležícího muže. Zaklínače to udivilo, kočky zpravidla nesnášely jeho přítomnost. Neměl čas rozmýšlet se nad neobvyklým jevem, protože jeden z vojáků ho rýpl násadou oštěpu do žeber.
"Vstávat, oba! Hele, ten bělovlasý má meč!"
"Odhoď zbraň!" poručil druhý a mávnutím ruky přivolal další ozbrojence. "Meč na zem, sic tě rozneseme na oštěpech!"
Geralt poslechl. V hlavě mu zvonilo.
"Co jste zač?"
"Poutníci," odvětil Marigold.
"Jasně," ušklíbl se voják. "Putujete domů, co? Když jste předtím shodili barvy a zběhli od svých jednotek? V tomhle táboře jsme našli spoustu podobných poutníků, kterým nechutnal vojenský chlebíček a báli se Nilfgaardu. Někteří z nich byli dokonce naši staří známí. Sloužili s námi v jedné korouhvi."
"Ty čeká ještě jedna krátká pouť, ale jiným směrem," zachechtal se druhý ozbrojenec. "Nahoru, na větev!"
"My nejsme zběhové!" ohradil se básník.
"To se ukáže. Vyslechnou vás šarže."
Za koňmi střelců se vynořil oddíl lehké jízdy vedený několika těžkooděnci s pyšnými chocholy na přilbách. Marigold se zadíval na přijíždějící rytíře, oprášil si mouku z šatů, plivl si na dlaň a přihladil si jí rozcuchané vlasy.
"Geralte, ty mlč," požádal druha. "Já budu vyjednávat. To jsou temerští rytíři. Porazili Nilfgaard, nám jistě neublíží. Vím, jak se sluší jednat s pasovanými. Je nutno jim ukázat, že před sebou nemají nějaké vagabundy, nýbrž sobě rovné."
"Marigolde, pro smilování..."
"Neobávej se, všechno dobře dopadne. Co já jsem se naklapal pantem při rozmluvách s rytíři a šlechtou, polovina Temerie mě zná. Z cesty, pacholci, uhněte! Mám řeč s vašimi pány!"
Vojáci se na něho pochybovačně podívali, ale přece jen zvedli hroty oštěpů a váhavě se rozestoupili. Marigold s Geraltem zamířili k rytířům. Básník kráčel hrdě, s velkopanským výrazem, pramálo se hodícím k otrhané, moukou znečištěné kamizole.
"Stát!" houkl na ně jeden z opancéřovaných jezdců. "Dál ani krok! Kdo jste?"
"Komu mám odpovídat?" zapřel si Marigold ruce v bok. "A z jakého důvodu? Kým jsou urození páni, jenž obtěžují pocestné s čistým svědomím?"
"Ty se nemáš co ptát, trhane! Ty budeš odpovídat!"
Trubadúr dal hlavu na stranu a začal důkladně studovat erby na štítech a tunikách rytířů.
"Tři rudá srdce ve zlatém poli," uvážil. "Z toho vyplývá, žes Aubry. V hlavě štítu máš turnajský límec se třemi laloky, jsi tedy Anselma Aubryho prvorozený syn. Tvého rodiče dobře znám, pane rytíři. A ty, pane křikloune, co nosíš na svém stříbrném štítě? Černý kůl mezi hlavami gryfů. Erb Pappebrocků, pokud se nemýlím - a já se v těchto věcech mýlím jen zřídka. Že by ten kůl zobrazoval důvtip vlastní členům tvého rodu?"
"Přestaň, hrome," sykl Geralt.
"Jsem slavný poeta Marigold!" zvolal trubadúr, aniž by věnoval pozornost přítelovu varování. "Bezpochyby jste již o mně slyšeli. Zaveďte mne neprodleně k vašemu veliteli, neboť jsem zvyklý hovořil jen se sobě rovnými."
Obrnění jezdci mlčeli, avšak výraz jejich tváří byl stále neoblomnější a prsty v železných rukavicích stále silněji svíraly uzdy. Marigold to neráčil vzít na vědomí.
"Tak co je s vámi?" zeptal se udiveně. "Co tak hledíš, rytíři? Ano, mluvím s tebou, pane černý sloupe. Neměl bys dělat takové obličeje. Někdo ti zřejmě poradil, že když přimhouříš oči a dolní čelist vystrčíš dopředu, budeš se tvářit mužně, neohroženě a důstojně. Ten rádce tě pěkně napálil, s touhle grimasou vypadáš jako nešťastník, který se alespoň týden nemůže pořádně vysrat!"
"Chyťte je!" zařval na vojáky prvorozený syn Anselma Aubryho, nositel třech srdcí v erbu. Černý sloup z rodu Pappebrocků bodl hřebce ostruhami:
"Seberte je a spoutejte, drzé ničemy!"

*

Šli za koňmi, vláčeni na dlouhých řemenech, jenž poutaly jejich zápěstí a vedly k sedlům temerských jezdců. Šli a chvílemi běželi, protože jezdci pobízeli koně a nebrali ohled na zajatce. Marigold dvakrát upadl a nějakou dobu byl tažen po břiše. Naříkal při tom, jakoby ho na nože brali. Vojáci mu pomohli na nohy dřevci oštěpů a nemilosrdně je hnali dále. Prach cesty vháněl vězňům slzy do očí, dráždil nosní sliznice a dusil je. V hrdlech jim vyprahlo.
Jedna věc byla příznivá: cesta, po které byli vedeni, mířila k jihu. Konečně se Geralt ubíral správným směrem - a to poměrně rychle. V této chvíli jej to pramálo těšilo. Své cestování si představoval přece jen jinak.
Na místo dorazili v době, kdy Marigold ochraptěl od spílání, prokládaném prosbami o milost. Bolest v Geraltově koleni a lokti mezitím vystupňovala v nesnesitelné utrpení. Situace jim nicméně nenabízela žádné, ani sebezoufalejší řešení.

Dostali se do vojenského ležení, rozkládajícího se kolem zpola vypálené tvrze. Prošli mezi hlídkami, odsedlanými koňmi a dýmajícími ohništi mužstva a zastavili se u stanů rytířstva za ohořelou a polorozvalenou palisádou.
Před korytem sloužícím k napájení koní napjali Geralt a Marigold řemeny. Zpočátku jezdci neprojevili nejmenší ochotu pustit je k napajedlu, ale snad se nakonec Anselm Aubry rozpomenul na známost Marigolda se svým rodičem a smiloval se. Vězňové se vtlačili mezi koňské boky, napili se společně se zvířaty a svázanýma rukama si opláchli tváře. Důrazné trhnutí za provazy je záhy vrátilo do skutečnosti.
"Koho jste mi to zase přivlekli?" zeptal se vysoký, statný rytíř v bohatě pozlaceném brnění, poklepávaje násadou velitelského palcátu o zdobený stehenní plát. "Neříkejte, že jsou to další vyzvědači?"
"Vyzvědači anebo dezertéři," odvětil syn Anselma Aubryho. "Zajali jsme je v táboře u Chotly, když jsme odrazili nilfgaardský nájezd. Hlavně tady ten je nadmíru podezřelý element!"
Rytíř v pozlacené zbroji se nedůvěřivě podíval na zajatce. Když se zahleděl na Marigolda, jeho tvrdá, leč dosud ještě mladá tvář se rozjasnila:
"Nesmysl. Rozvažte je."
"Ne, jsou to nilfgaardští špehýři!" protestoval černý sloup z rodů Pappebrocků. "Tenhle neřád je uštěkaný jako vesnický čokl. Vymýšlí si, že prý je básník, mizera!"
"Nelže," zasmál se mladík v pozlaceném pancíři. "Je to trubadúr Marigold, znám ho. Sundejte mu pouta. Tomu druhému také."
"Jsi si jist, hrabě?"
"Je to rozkaz, rytíři Pappebrocku."
"Nevěděls, k čemu ti mohu být dobrý, co?" zašeptal Marigold Geraltovi, když si oba hnětli ztuhlá zápěstí. "Teď to víš. Moje sláva mě předchází, všude mě znají a ctí."
Geralt se zdržel komentáře, po zápěstí věnoval svou pozornost rozbolavělému lokti a kolenu.
"Račte omluvit horlivost těch mládenců," oslovil je rytíř, kterého titulovali hrabě. "Na každém kroku vidí nilfgaardské špehy. Každá hlídka přivede nějaké podezřelé, to jest všechny, kteří se nějak odlišují od prchajícího plebsu. Ty, pane Marigolde, ses očividně odlišoval velmi nápadně. Jak ses objevil u Chotly, mezi běženci?"
"Byli jsme na cestě z Dillingenu do Mariboru," vymýšlel si Marigold, "když jsme se dostali do toho zmatku, já a můj přítel... Rovněž poeta. Jistě ho znáš, jmenuje se... Giraldus"
"Ovšemže znám. Četl jsem tvé básně, pane Giraldusi," pochlubil se rytíř. "Je to pro mne čest. Jsem Daniel Etchevery, hrabě Garramone. Na mou čest, mistře Marigolde, mnohé se změnilo od doby, kdy jsi vystupoval u dvora krále Foltesta."
"To máš pravdu, pane."
"Kdo by se nadál," zachmuřil se hrabě, "že k tomu dojde. Verden holduje Emhyrovi, Brugge si už v podstatě podmanil, Sodden je opět v jednom ohni... A my ustupujeme, neustále ustupujeme... Promiňte, vykonáváme taktický manévr. Nilfgaard všude kolem rabuje a pálí, zanedlouho stane na březích Iny a oblehne tvrze Mayenu a Razwan. A temerská armáda zatím takticky manévruje..."
"Když jsem u Chotly uviděl vaše lilie," řekl Marigold, "byl jsem přesvědčen, že to je ofenziva."
"Jen protiútok," opravil jej Daniel Etchevery. "Průzkum bojem. Překročili jsme Inu, zničili několik nilfgaardských jednotek a komand Scoia'tael zakládajících požáry. Sami vidíte, co zůstalo zde v Armerii z tvrze, když jsme ji dobyli nazpět. Pevnosti Carcano a Widort jsou vypáleny do základů. Celý Jih tone v krvi, ohni a dýmu... Ach, nudím vás. Dobře víte, co se děje v Brugge a Soddenu, vždyť jste odtamtud přišli s uprchlíky. A moji muži vás považovali za vyzvědače. Jako omluvu přijměte, prosím, pozvání na oběd. Mnozí šlechtici a důstojníci vás rádi poznají, páni umělci."
"Je to pro nás veliká čest, pane hrabě," uklonil se škrobeně Geralt. "Ale nechceme tě zdržovat. Budeme pokračovat v naší cestě."
"Neostýchejte se," usmál se Daniel Etchevery. "Půjde jen o skromný vojácký pokrm. Srnčí, jeřábci, jeseteři, lanýže..."
"Odmítnutí," polkl Marigold slinu a zpražil zaklínače pohledem, "by bylo neomluvitelnou nezdvořilostí. Nemeškáme a jdeme, pane hrabě. To je tvůj stan, ten modrozlatý?"
"Nikoliv. To je stan hlavního velitele. Blankyt a zlato jsou barvy jeho vlasti."
"Jak to?" podivil se Marigold. "Myslel jsem si, že temerskému vojsku zde velíš ty, hrabě."
"Zde je pouze vyčleněná jednotka temerské armády a já jsem styčný důstojník krále Foltesta. Družiny šlechticů, kteří jsou tady se mnou, bojují rovněž pod znakem Temerie. Ovšem základ tohoto armádního sboru tvoří poddaní jiného království. Vidíte korouhev před velitelským stanem?"
"Lvi," zastavil se Geralt. "Zlatí lvi v modrém poli. To... To je znak..."
"Cintry," potvrdil hrabě. "Ti vojáci jsou exulanti ze země, kterou nyní okupuje Nilfgaard. Velí jím maršál Vissegerd."
Geralt už otvíral ústa, aby hraběti oznámil, že neodkladné záležitosti je nutí přece jen odmítnout srnčí i jesetery. Nestihl to. Právě se k nim přiblížila skupina důstojníků, v čele které šel mohutný, tlustý, šedivý rytíř v modrém plášti a se zlatým řetězem na zbroji.
"Toto, pánové básníci, je maršál Vissegerd ve vlastní osobě," řekl Daniel Etchevery. "Dovolíš, vznešený pane, abych ti představil..."
"Není třeba," odmítl chraptivě maršál Vissegerd, upíraje na zaklínače nepřátelský pohled. "Byli jsme už představeni. Na dvoře královny Calanthé v Cintře. V dni zásnub princezny Pavetty. Bylo to před patnácti lety ale já mám dobrou paměť. A co ty, prašivý zaklínači, vzpomínáš si na mne?"
"Vzpomínám," přikývl Geralt a poslušně nastavil ruce vojákům, aby ho opět spoutali.

*

Daniel Etchevery, hrabě Garramone, se snažil Geralta a Marigolda zastat, sotva vojáci usadili zajatce na židle v maršálově stanu. Když na Vissegerdův rozkaz vojáci odešli, pokusil se opět zasáhnout.
"Ten člověk je básník a trubadúr Marigold, pane maršále," vysvětloval. "Znám ho. Zná ho celý svět. Není vhodné s ním takto jednat. Ručím rytířským slovem, že není nilfgaardský špeh."
"Nemrhej svým slovem, hrabě," odsekl Vissegerd, nespouštěje oči ze svázaných mužů. "Snad je to básník, ale jestli byl společníkem toho ničemy zaklínače, nestojí za tvou přímluvu. Zdá se mi, že si stále neuvědomuješ, jaký ptáček se chytil do našich osídel."
"Zaklínač?"
"Samozřejmě. Geralt, kterého nazývají Vlk. To je ten padouch, který si činil nárok na Cirillu, dcerku Pavetty, vnučku Calanthé - dědičku Cintry, o které se teď tolik hovoří. Jsi příliš mladý, hrabě, abys pamatoval tu trapnou aféru, o které se tehdy mluvilo na všech dvorech. Ale já jsem byl očitým svědkem oněch událostí."
"Co ho může spojovat s princeznou Cirillou?"
"Ten pes," ukázal maršál na Geralta, "se přičinil o provdání dcery královny Calanthé za jistého Dunyho, neznámého dobrodruha z Jihu. Z toho hanebného svazku se narodila Cirilla. Ještě před jejím narozením přislíbil ten bastard Duny dítě zaklínači jako odměnu za umožnění sňatku s princeznou. Zákon Překvapení; chápeš?"
"Nepříliš. Ale pokračuj, pane maršále."
"Zaklínač," zašermoval Vissegerd proti Geraltovi nataženým prstem, "chtěl po Pavetině smrti děvčátko odvést, avšak Calanthé to nedovolila a vyhnala ho. Jenže on vyčkal na vhodnou chvíli. Když vypukla první válka s Nilfgaardem a Cintra padla, využil zmatku a Ciri unesl. Držel dívku v úkrytu, přestože věděl, že po ní pátráme. Nakonec ho princezna omrzela, tak ji prodal Emhyrovi!"
"To je pomluva a lež!" rozkřikl se Marigold. "Na tom není ani zbla pravdy!"
"Mlč, šumaři, nebo ti nechám dát roubík. Prober si fakta, hrabě. Zaklínač měl Cirillu, nyní jí má Emhyr var Emreis. A zaklínač je lapen po nilfgaardském útoku. Co to znamená?"
Daniel Etchevery pokrčil rameny.
"Co to znamená?" zopakoval Vissegerd a sklonil se nad Geraltem. "Co, ty šelmo? Mluv! Jak dlouho špehuješ pro Nilfgaard, psí synu?"
"Nešpehuji pro nikoho."
"Nechám z tebe stáhnout pásy kůže!"
"To můžeš."
"Pane Marigolde," ozval se hrabě Garramone. "Bude pro tebe lepší, když nám něco vysvětlíš. Čím dříve, tím lépe."
"To jsem chtěl už dávno udělat!" vybuchl básník. "Jenže pan maršál mi hrozil roubíkem! Vše, co je nám zde dáváno za vinu, jsou lži a výmysly. Ciri byla unesena z ostrova Thaneddu, kde byl Geralt vážně raněn právě při její obraně. Každý, kdo tam byl, to může potvrdit. Každý čaroděj. Též kancléř Redanie, hrabě Sigismund Dijkstra..."
Marigold se zarazil, bezpochyby si připomněl, že Dijkstra by v žádném případě nebyl vhodným svědkem obhajoby. Odvolávat se na čaroděje z Thaneddu také nebyl nejšťastnější nápad, jak zlepšit své postavem.
"Obviňovat Geralta, že unesl Ciri z Cintry, je nebetyčná hloupost," navázal překotně. "Zaklínač našel dívenku, když se po vyvraždění města osamoceně toulala po Zaříčí. Neukrýval ji před vámi, nýbrž před císařskými agenty. Já sám jsem byl nilfgaardskými špióny zatčen a mučen, abych vyzradil, kde se Ciri skrývá. Nevyrazili ze mne ani slovo. Ti padouši jsou pod drnem, netušili, s kým si začali."
"Nicméně," zasáhl hrabě, "bylo tvoje hrdinství k ničemu. Emhyr dostal Cirillu. Jak všichni dobře víme, hodlá se s ní oženit a učinit ji císařovnou Nilfgaardu. Zatím ji prohlásil královnou Cintry a způsobil nám tak nemalé potíže."
"Emhyr," odtušil básník, "mohl na cintránský trůn posadit koho se mu zlíbilo. Ciri, ať to bereme jakkoli, má na ten trůn právo."
"Právo?" zaryčel Vissegerd, až Geralta poprskal. "Hovno, a ne právo! Ať se s ní Emhyr klidně ožení. Může jí i panchartovi, kterého jí udělá, udělit tituly, jaké ho jen napadnou. Královna Cintry a ostrovů Skellige? Proč ne? Kněžna Brugge? Palatinka Soddenu? No prosím, klaníme se. A proč ne rovnou královna Slunce a vládkyně Měsíce? Ta prokletá, zprzněná krev nemá nárok na trůn! Celá babská linie rodu byly oplzlé, zvrhlé kreatury, počínaje od Riannon! Cirillina prababa Adalie smilnila s vlastním synovcem a Muriel Prostopášnice, její praprababa, se spouštěla s kdekým. Z té krve se rodily samé krvesmilné běhny!"
"Prosím tiše, pane maršále," ozval se drze Marigold. "Před tvým stanem visí prapor se zlatými lvy a ty jsi schopen každou chvíli za nemravnou cizoložnici označit i Calanthé Lvici z Cintry, za kterou většina tvých bojovníků přelévala krev v Marnadalu a v Soddenu. Pak bych na věrnost tvého vojska nevsadil ani děravý groš."
Vissegerd se dvěma dlouhými kroky přenesl k básníkovi, chytil ho pod krkem a zvedl se židle. Tvář tlustého maršála se zbarvila sytou heraldickou červení. Geralt se začal obávat o zdraví svého přítele, ale naštěstí v následující chvíli vstoupil do stanu adjutant a hlásil návrat průzkumníků s novými, důležitými zprávami. Vissegerd srazil Marigolda na židli a vyšel ven.
"Ufff..." vyrazil ze sebe básník a kroutil hlavou. "Nechybělo mnoho a byl by mě zadávil... Mohl bys mi maličko povolit pouta, pane hrabě?"
"Ne, pane Marigolde, nemohl."
"Věříš těm nesmyslům? Že jsme špehové?"
"Moje víra s tím nemá co dělat. Zůstanete spoutáni."
"Škoda," odkašlal si Marigold. "Jaký běs posedl toho maršála? Zčistajasna se na mne vrhl jako jestřáb."
Daniel Etchevery se nakřivo usmál.

"Když ses zmínil o věrnosti cinlránského vojska, pane básníku, nevědomky ses dotkl jeho bolavého místa."
"Cože? Jakého místa?"
"Ti vojáci oplakali svou Cirillu, když se doslechli o její smrti. Jenže pak přišla nová zvěst. Ukázalo se, že vnučka Lvice z Cintry žije, že se nalézá v Nilfgaardu a těší se přízni císaře Emhyra. Tehdy došlo k hromadným dezercím. Uvažte, ti lidé opustili své rodiny a domovy, uprchlí do Soddenu, do Brugge, do Temerie, poněvadž chtěli bojovat za Cintru, za krev královny Calanthé. Chtěli se bít za osvobození své vlasti, chtěli z ní vypudit nájezdníky a vrátit královnině dědičce korunu. A co se ukázalo? Cirilla se vrací na trůn Cintry ve cti a slávě..."
"Jako loutka císaře Emhyra, který ji věznil."
"Emhyr se s ní chce oženit. Chce ji posadit vedle sebe na císařský stolec a potvrdit její tituly a léna. Tak se chová k loutce? Na císařském dvoře viděli Cirillu vyslanci z Koviru. Tvrdí, že nepůsobila dojmem vězně. Cirilla, jediná dědička cintránského trůnu, se na svůj trůn vrací jakožto spojenkyně Nilfgaardu, Takové zprávy se roznesly mezi vojáky."
"Vypustili je nilfgaardští agenti."
"Vím o tom," přikývl hrabě. "Ale vojáci ne. Chycené dezertéry bez milosti věšíme, ale já je celkem chápu. Jsou to Cintránci, chtějí se rvát za vlastní zemi, ne za Temerii. Pod vlastním vedením a vlastním praporem. Nechtějí dál zavírat oči před tím, že v této armádě se zlatí lvi sklánějí před temerskými liliemi. Zpočátku měl Vissegerd osm tisíc ozbrojenců, z toho pět tisíc rodilých Cintránců, zbytek stanovily temerské pomocné oddíly a jednotky dobrovolníků z Brugge a Soddenu. V této chvíli jeho vojsko čítá šest tisíc mužů, přičemž zběhli výlučně Cintránci. Vissegerdova armáda byla zdecimována bez boje. Chápete, co to pro něj znamená?"
"Ztrácí prestiž a postavení."
"Pochopitelně. Ještě několik set zběhů a král Foltest mu odebere velitelský palcát. Už nyní se tento armádní sbor dá jen sotva označit za cintránský. Vissegerd se chytá stébla, chce zastavit dezerce, proto šíří pomluvy o nejistém původu princezny Cirilly a jejích předků."
"Což ty, hrabě," neudržel se Geralt, "posloucháš s nápadnou nechutí."
"Všimli jste si?" pousmál se Daniel Etchevery. "Vissegerd nezná můj rodokmen... Zkrátka jsem s tou Cirillou zpokrevněn. Její praprabába Muriel, zvaná Krásná prostopášnice, byla rozená hraběnka Garramone, takže byla rovněž mou prapratetou. O jejích milostných výbojích se v naší rodině tradují hotové legendy, přesto mne pobuřuje, když nějaký cintránský parvenu rozhlašuje o ženě z mého rodu, že byla krvesmilnice a děvka. Ovšem nesmím to dát najevo, jsem voják. Rozumíte mi, pánové?"
"Ano," řekl Geralt.
"Ne," řekl Marigold.
"Vissegerd je velitel této jednotky, která je součástí armády království Temerie. Cirilla v Emhyrových rukou je ohrožením pro tuto jednotku, tedy i pro armádu, pro mého krále a pro mou zemi. Nehodlám veřejně vystupovat proti Vissegerdovu osočování a podrývat tak autoritu velitele. Nebudu zpochybňovat jeho výroky, že Cirilla je panchart, jenž nemá nárok na cintránskou korunu. Nevystoupím proti maršálovi, nevzepřu se jeho rozhodnutím a rozkazům. Naopak, bude-li třeba, podpořím je a splním."
Geralt zkřivil ústa v hořkém úsměvu:
"Už chápeš, Marigolde? Pan hrabě nás ani na okamžik, nepovažoval za špehy, jinak by nám nepodal tak vyčerpávající vysvětlení. Pan hrabě dobře ví, že jsme nevinní. Avšak nehne ani prstem, když nás Vissegerd odsoudí a popraví."
"To znamená... To znamená, že..."
Hrabě odvrátil zrak.
"Vissegerd zuří," řekl tiše. "Měli jste zatracenou smůlu, že jste mu padli do rukou. Zvláště ty, pane zaklínači. Pana Marigolda se pokusím zastat..."
Jeho slova přerušil návrat tlustého maršála, stále ještě rudého a funícího jako divoký kanec. Vissegerd přistoupil ke stolu, udeřil palcátem do rozložených map a vztekle se podíval na Geralta. Zaklínač nespustil zrak.
"Raněný Nilfgaarďan, kterého zajal náš průzkum," zasípal maršál, "si cestou strhl obvaz a vykrvácel. Raději zemřel, než aby přispěl k porážce svých lidí. Chtěli jsme ho využít, ale on nám proklouzl mezi prsty a zanechal nám na nich jenom svou krev. Dobrá škola. Škoda, že vědmáci neučí něčemu takovému královské děti, které berou na vychování."
Geralt mlčel, ale neuhnul pohledem.
"Co, proměněnče? Zrůdo? Nelidská kreaturo? Cos naučil unesenou Cirillu? Jak jsi ji vychoval? Všichni to vědí a vidí! Ten bastard žije a roztahuje se na nilfgaardském trůnu. A když ji Emhyr zatáhne do postele, s chutí mu podrží, běhna!"
"Nechováš se unést hněvem," ozval se Marigold. "Je hodno rytíře, pane maršále, obviňovat ze všeho dítě, které císař násilím unesl?"
"I dítě se může násilí vzepřít! Po rytířsku, ba dokonce po královsku. Kdyby byla skutečně královské krve, našla by způsob. Našla by nůž! Nebo nůžky, střep skla, sídlo! Mohla si překousat žíly na zápěstí, čubka! Oběsit se na vlastní punčoše!"
"Nechci tě poslouchat, Vissegerde," řekl tise Geralt. "Už tě víc nechci poslouchat."
Maršál slyšitelně zaskřípal zuby a sklonil se.
"Ty nechceš," zasípal hlasem třesoucím se vztekem. "To je v pořádku, protože už ti nemám co říci. Jen jedno. Tehdy před patnácti lety se v Cintře hodně mluvilo o sudbě. Myslel jsem si, že je to nesmysl. Ale už tenkrát se rozhodlo o tvém osudu. Byl vepsán černými runami do hvězdných konstelací. Cirilla, Pavettina dcera, je tvůj osud, vědmáku. A tvoje smrt! Pro Cirillu, Pavettinu dceru, budeš viset!"

Operace "Centaurus" se brigáda zúčastnila jako vyčleněná jednotka IV. Jízdní Armády, doplněná navíc třemi rotami

verdenské lehké kavalerie, které jsem přidělil k bojové skupině "Wreemde". Dále jsem z brigády vyčlenil operační bojové skupiny "Siewers" a "Morteisen", každou v síle čtyř švadron. Podobné rozdělení se již předtím osvědčilo při aedirnské kampani.
Z místa soustředění u Drieschotu jsme se pohnuli v noci ze čtvrtého na pátého srpna. Rozkaz všem jednotkám zněl: dosáhnout linie Widort-Carcano-Armeria, získat kontrolu nad brody přes Inu, ničit jednotky nepřítele, ale vyhýbat se větším ohniskům odporu. Zakládáním požárů, zvláště nočních, osvětlovat cestu divizím IV. Armády, šířit paniku mezi civilním obyvatelstvem a vyvolat ucpání dopravních tepen v týlu nepřítele uprchlíky. Předstíráním obchvatných manévrů tlačit relativně malými silami nepřátelská vojska do skutečného obklíčení. Exemplárními eliminacemi vybraných skupin zajatců a civilního obyvatelstva vzbuzovat strach, vyvolávat paniku a podrývat morálku nepřítele. Výše uvedené úkoly splnila brigáda s mimořádným služebním nasazením.

Elan Trahe:
Za Císaře a vlast.
Cesta bojové slávy VII. Daerlánské jízdní brigády

KAPITOLA PÁTÁ
Milwa nestačila včas doběhnout ke koním. Byla svědkem jejich ukradení, leč svědkem zcela bezmocným. Nejprve ji strhl zmatený, vyděšený dav, potom jí zahradily cestu rozjíždějící se vozy, pak uvízla v bečícím stádu ovcí, kterým se musela prodírat jako sněhovou závějí. Nakonec ji pouze skok do bahna a rákosí na břehu Chotly zachránil před meči Nilfgaarďanů, sekajících bez milosti do tlačících se mužů, ale i žen a dětí. Dívka se vrhla do vody. Dílem se brodila, dílem plavala mezi mrtvolami unášenými proudem, dokud se nedostala na druhý břeh.
Pustila se do pronásledování. Zapamatovala si, kterým směrem ujížděli sedláci, jenž ukradli Klepnu. Pegasa, ryzáka a jejího vraníka. U sedla jejího koně navíc zůstal viset její drahocenný luk. Nic se nedá dělat, uvažovala v běhu, čvachtajíc vodou v promočených botách, ostatní si musí poradil beze mne. Já, sper to ďas, musím doslat zpátky luk a koně!
Jako prvního získala Pegasa. Básníkův valach se nenechal pohánět slaměnými láptěmi kopajícími ho do boků a už vůbec ne naléhavým křikem nezkušeného jezdce. Ani ho nenapadlo cválat, pohyboval se dle svého zvyku líně, ospale a pomalu. Muž na jeho hřbetě tak zůstal značně pozadu za ostatními zloději. Když uslyšel a uviděl ženoucí se Milwu, bez váhání seskočil, přidržel si kalhoty a vrhl se do houští. Dívka ho nepronásledovala, ačkoliv jen stěží potlačila chuť dát darebákovi do zubů. V běhu vyskočila do sedla, až zadrnčely struny loutny uvázané k zavazadlům. Vyznala se v koních, a tak dokázala valacha přinutit k běhu, čí spíše k těžkopádnému poklusu, nejrychlejšímu pohybu, jehož byl Pegas schopen.
Avšak i touto rychlostí stačila zloděje dostihnout, neboť jejich útěk zpomalil další neobvyklý kůň: hnědá elfská klisna, které rozzlobený Geralt nejednou sliboval, že ji vymění za jiné zvíře, za osla, mezka či dokonce za kozla. Milwa se ke zlodějům přiblížila ve chvíli, kdy neobratným vedením podrážděná Klepna shodila jezdce na zem. Ostatní vesničané se snažili vzpouzející se a kopající kobylku uklidnit. Byli do toho tak zabráni, že si Milwy všimli, teprve když vjela na Pegasovi mezi ně a kopancem do tváře zlomila jednomu z nich nos. Když padal na záda, hlasitě skučel a přivolával na pomoc všechny bohy. Poznala ho. Byl to Chodák. Ten kmán očividně neměl štěstí na lidi, se kterými se setkal. Zejména se to týkalo Milwy.
Avšak dívku v té chvíli též opustila štěstěna. Celkem vzato, nezavinilo to štěstí, nýbrž její vlastní domýšlivost a přesvědčení, že s dvojicí venkovských balíků dokáže zatočit, až z nich budou chlupy lítat. Sotva seskočila s koně, dostala pěstí pod oko a než se nadála, ocitla se na zemi. Vytáhla nůž, rozhodnuta použít ho k obraně, ale dostala přes hlavu tlustým klackem tak důkladně, až se klacek zlomil a do očí se jí nasypal prach z trouchnivé kůry. Ohlušena a oslepena sevřela pažemi kolena vesničana, který ji dál mlátil zlomeným klackem. Znenadání však sedlák zařval a upadl. Druhý zakvílel a zvedl ruce. Dívka si protřela oči a uviděla, jak se zloděj koní hrbí a chrání si hlavu před ranami biče, kterým ho šlehal muž sedící na sivém koni. Hbitě vyskočila a kopla ležícího kmána do šíje. Zloděj hekl, narovnal nohy a široce je rozkročil. Toho Milwa bez meškání využila, vkládajíc do druhého, přesně mířeného kopance všechen svůj hněv. Chlap se zkroutil bolestí, vrazil si ruce do rozkroku a zavyl, až se z okolních bříz sypalo listí.
Mezitím hnal jezdec na siváku dalšího zloděje a z nosu krvácejícího Chodáka karabáčem do lesa. Vrátil se, aby zpráskal i třetího vesničana, ale ihned zarazil koně. Totiž Milwa se již stačila dostat ke svému vraníkovi, chopit se luku a nasadit šíp na tětivu. Tětiva byla nyní zpola napjata a hrot šípu mířil na jezdcova prsa. Chvíli se měřili pohledy, muž a dívka. Potom jezdec pomalým pohybem vytáhl zpoza pasu šíp s dlouhými letkami a hodil jej Milwě k nohám.
"Věděl jsem," řekl beze strachu, "že budu mít příležitost vrátit ti tvůj hrot, elfko."
"Nejsem elfka, Nilfgaarďane."
"Nejsem Nilfgaarďan. Skloň svůj luk. Kdybych byl tvůj nepřítel, stačilo by mi jen přihlížet, jak tě ti trháni vyřídí."
"Ďas ví, kdo jsi," utrousila, "ale díky za pomoc. A za můj šíp. A za toho marodéra, kterého jsem špatně trefila."
Zkopaný, do klubíčka schoulený zloděj koní tlumeně sténal s obličejem zabořeným do spadaného listí. Jezdec se na něj ani nepodíval, díval se na dívku.
"Chytej koně," pobídl ji. "Musíme se schovat u řeky, vojsko pročesává les."
"Musíme?" ušklíbla se, ale sklonila luk. "Spolu? Odkdy jsme přátelé? Anebo společníci?"
"Vysvětlím ti to," otočil koně a sklonil se pro uzdu ryzáka, "jestli mi dáš čas."
"Já moc času nemám. Zaklínač a ostatní..."

"Vím. Ale nebudeme je moci zachránit, dáme-li se zabít anebo zajmout. Pochytej koně. Utečeme do močálů. Pospěš si."

*

Jmenuje se Cahir, připomněla si Milwa, pokukujíc po nečekaném společníku, s nímž se skrývala v rákosí. Zvláštní Nilfgaarďan, který se hádá, že není Nilfgaarďan. Cahir.
"Mysleli jsme si, že tě zabili," promluvila. "Dohonil nás ryzák bez jezdce."
"Měl jsem drobné nedorozumění s trojicí lapků," vysvětloval. "Vrhli se na mne ze zálohy. Kůň se splašil a utekl. Lapky jsem utéci nenechal, jenže byli opěšalí. Než jsem si opatřil nového koně, zůstal jsem daleko za vámi. Dohonil jsem vás teprve dnes ráno před táborem. Překročil jsem řeku a čekal na vás na tomto břehu, poněvadž jsem věděl, že mířite na východ."
Některý z koní ukrytých v olšinách zafrkal. Stmívalo se. Komáři neodbytně bzučeli okolo uší.
"V lese je ticho," poznamenal Cahir. "Vojáci se stáhli. Je po bitvě."
"Chtěl jsi říct: po vraždění."
"Naše kavalerie..." zarazil se a rozpačitě si odkašlal. "Císařská jízda zaútočila na tábor. Tehdy na ni od jihu udeřilo vaše vojsko. Nejspíše temerské."
"Jestli je opravdu po boji, musíme se tam vrátit. Najít zaklínače, trubadúra a ostatní."
"Bude rozumnější počkat do setmění."
"Strašidelná bažina," řekla tiše Milwa a vzala do ruky luk. "Ponurá, až běhá mráz po zádech. Ani vánek se nepohne, ale neustále něco šramotí v rákosí. Zaklínač říkal, že ghúlové se stahují na bitevní pole... A sedláci vyprávěli o vampýrovi..."
"Nejsi sama," uklidňoval ji její společník. "Osamělý člověk má více důvodů se bát."
"Rozumím," uvědomila si, nač naráží. "Dvě neděle jedeš po našich stopách sám jako prst. Všude kolem jsou tví lidé, a ty se držíš nás... Říkáš sice, že nejsi Nilfgaarďan, ale patříš přece k nim. Ať do mě hrom bací, jestli ti rozumím... Místo, aby ses vrátil, kam patříš, následuješ zaklínače. Proč?"
"To je dlouhá historie."

*

Když se k němu vysoký Scoia'tael sklonil, do kozelce svázaný Struycken zavřel strachem oči. Tradovalo se, že oškliví elfové nejsou, že všichni jsou hezcí, pohlední, že takoví se rodí. Legendární vůdce Veverek se možná rovněž narodil hezký. Leč nyní, když jeho obličej šikmo protínala široká jizva, která znetvořila čelo, obočí, nos i líc, z elfského půvabu nic nezbylo.
Zjizvený elf se posadil na ležící kmen.
"Jsem Isengrim Faoiltiarna," představil se zajatci. "Čtyři roky válčím s lidmi, třetí rok vedu komando. Za tu dobu jsem v bojích ztratil bratra, čtyři bratrance a čtyřicet druhů ve zbrani. Vašeho císaře jsem měl za spojence, což jsem mnohokrát dokázal, když jsem předával zprávy vaší výzvědné službě, pomáhal vašim agentům a likvidovat vám nepohodlné osoby."
Faoiltiarna přerušil svůj proslov a rukou v rukavici dal znamení opodál stojícímu elfovi. Ten zatřepal nevelkou lahvicí z březové kůry. Od nádoby se šířila sladká vůně.
"Považoval jsem a považuji Nilfgaard za spojence," zopakoval zjizvený Scoia'tael, "proto jsem zpočátku nevěřil, když mne můj informátor varoval, že na mne chystáte léčku. Že dostanu pozvání na setkání mezi čtyřma očima s nilfgaardským emisarem, a když se dostavím, budu zajat. Nevěřil jsem vlastním uším, ale protože jsem od přírody opatrný, přišel jsem na místo setkání o něco dřív, a ne sám. Byl jsem udiven a rozčarován, když vyšlo najevo, že na tom tajném místě nečeká emisar, nýbrž šest pacholků vybavených rybářskou sítí, lany, roubíkem a kazajkou zapínanou přezkami na zádech. Pokud se nemýlím, je to standartní výbava vaší rozvědky při únosech. Nilfgaardská špionáž chtěla mne, Faoilliarnu, dostat živého a někam odvléci ve svěrací kazajce a s roubíkem v ústech. Záhadná věc, která vyžaduje vysvětlení. Potěšilo mne, že alespoň jeden z únosců přežil, byl zajat a bude ochoten zasvětit mne do pozadí akce."
Struycken zaťal zuby a odvrátil obličej, aby se nemusel dívat do elfovy zohavené tváře. Jeho zrak padl na lahvici z březové kůry, na niž dorážely dvě vosy.
"Nyní si popovídáme, pane únosče," pokračoval Faoiltiarna a otřel si šátkem zpocený zátylek. "Pro usnadnění rozhovoru ti objasním několik věcí. V té láhvi je javorový sirup. Jestliže naše rozmluva nebude probíhat v duchu vzájemného porozumění a oboustranné důvěry, pomažeme ti sladkým sirupem hlavu. Obzvláštní pozornost věnujeme očím a uším. Pak tě přeneseme k mraveništi... Ano, právě k tomu. Budeš mít možnost prohlédnout si zblízka jeho čilé a pracovité obyvatele. Dodávám, že tato metoda se dokonale osvědčila v případě několika Dh'oine a an'givare, kteří vůči mně projevovali zatvrzelošt a nedostatek ochoty ke spolupráci."
"Jsem v Císařských službách!" vykřikl zbledlý zajatec. "Jsem důstojník tajné služby pod vedením pana Vattiera de Rideaux, vicehraběte Eiddon! Jmenuji se Jan Struycken! Protestuji..."
"Nepříjemnou shodou okolností," přerušil ho elf, "zdejší lesní mravenci nikdy neslyšeli o panu de Rideaux, zato nesmírně rádi mlsají. Začněme. Nebudu se ptát, kdo vydal rozkaz k mému únosu, protože to jsme si již vyjasnili. Moje první otázka zní: kam jsem měl být odvlečen?"
Nilfgaardský špión se vzepjal v poutech a zatřepal hlavou, jako kdyby mu už mravenci lezli po tvářích. Nepromluvil však.
"Nedá se nic dělat," přerušil mlčení Faoitiarna a pokynul elfovi s lahví. "Namaž ho."

"Měl jsem tě převézt do Verdenu, do pevnosti Nastrogy!" vyhrkl Struycken. "Na rozkaz pana de Rideaux!"
"Děkuji. Co mne čekalo v Nastrogu?"
"Výslech..."
"O čem jsem měl vypovídat?"
"O událostech na Thaneddu. Prosím, rozvažte mě. Povím všechno."
"Samozřejmě, že povíš," protáhl se elf. "Zvláště, když začátek máme už za sebou. Začátek bývá vždy nejtěžší. Pokračuj."
"Měl jsem rozkaz donutit tě prozradit, kde se ukrývají Vilgefortz a Rience. A Cahir Mawr Dyffryn, syn Ceallachův."
"To je zábavné. Líčíte na mne past jen proto, abyste se zeptali na Vilgefortze a Rience. Co o nich mohu vědět? Co mám s nimi společného? A záležitost s Cahirem je ještě zábavnější. Toho jsem vám přece poslal. Dle vašich proposic v poutech. Cožpak vám zásilka nebyla doručena?"
"Oddíl vyslaný na místo předání vězně byl zničen. Cahir nebyl nalezen mezi mrtvými..."
"Aha. A Vattier de Rideaux nabyl podezření? Ovšem namísto, aby poslal k mému komandu dalšího emisara a požádal o vysvětlení, rozkázal mne unést a dopravit do Nastrogu k výslechu. Ohledně thaneddské záležitosti."
Špeh mlčel.
"Nerozuměls?" sklonil k němu elf svou zjizvenou tvář. "To byla otázka. Oč jde?"
"Nevím... To nevím, přísahám..."
Faoiltiarna mávl rukou. Struycken křičel, vzpouzel se, zaklínal se Velikým Sluncem, ujišťoval o své neinformovanosti, plakal a plival sirup, který mu stékal z tváře do úst. Teprve když ho čtyři Scoia'tael donesli až k mraveništi, odhodlal se promluvit. Snažil se zapudit myšlenku, že důsledky pro něj mohly být horší než mravenci.
"Pane... Jestli se to někdo dozví, jsem mrtvý muž. Ale řeknu ti to... Viděl jsem tajné rozkazy. Vyslechl jsem... Řeknu všechno..."
"Řekneš," přisvědčil elf. "Nejdéle v mraveništi vydržel jeden důstojník zvláštních jednotek krále Demawenda. Půl druhé hodiny. I on nakonec promluvil. Tak začni. Rychle, věcně, srozumitelně."
"Císař je přesvědčen, že byl na Thaneddu zrazen. Hlavním zrádcem je Vilgefortz z Roggeveenu, černokněžník. A jeho fámulus Rience. Rovněž Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Vattier... Pan Vattier si nebyl jist, zda i ty ses nepřičinil na té zradě, třebas nevědomky. Proto tě rozkázal zajmout a v tajnosti dopravit do Nastrogu... Pane Faoiltiarno, už dvacet let pracuji u rozvědky... Vattier de Rideaux je můj třetí velitel..."
"Stručně. A přestaň se třást. Přiznáš-li pravdu, budeš mít možnost sloužit ještě dalším velitelům."
"Bylo to nejhlubší státní tajemství, ale dověděl jsem se, koho měl Cahir na ostrově chytit. Zdálo se, že se mu to podařilo, neboť na Loe Grim se objevila ta... No, princezna z Cintry. Domníval jsem se, že je to úspěch, že Cahir a Rience se stanou barony a ten čarodějník přinejmenším hrabětem. Mínilo toho povolal Císař Kalouse... Totiž pana Skellena. A pana Vattiera. Rozkázal zadržet Cahira, Rience a Vilgefortze. Všichni, kdo mohli něco vědět, měli být dáni na mučidla. Ty také... Nebylo těžké se domyslet... Byl to podvod, na Loe Grim byla přivezena falešná princezna."
Špión se zadýchal, nabíral vzduch ústy zalepenými hustým sirupem.
"Rozvažte ho," pokynul Faoiltiarna svým Veverkám. "Ať se umyje."
Rozkaz byl vykonán. Po chvíli stál velitel nezdařené akce se skloněnou hlavou před vůdcem Scoia'tael. Faoiltiarna si ho lhostejně prohlížel.
"Vytři si sirup z uší," poručil, "abys slyšel, co ti povím. Vše si zapamatuješ. Do posledního slova, jak se sluší na špeha s dlouholetou praxí. Podám důkaz své loajality, plnou výpověď o událostech, které vás zajímají. Ty všechno zopakuješ Vattierovi de Rideaux."
Agent překotné kýval hlavou.
"V půli Blathe, podle vašeho kalendáře na začátku června," začal elf, "se mnou navázala spojení Enid an Gleanna, známá též jako čarodějka Francesca Findabair. Na její doporučení se k mému komandu zanedlouho připojil nějaký Rience, pomocník mága Vilgefortze. Byl vypracován tajný plán akce, při níž měl být odstraněn určitý počet čarodějů při jejich sjezdu na Thaneddu. Byl jsem ubezpečen, že plán má plnou podporu císaře Emhyra, Vattiera de Rideaux a Stefana Skellena, jinak bych odmítl spolupracovat s Dh'oine, ať už čaroději či ne, protože jsem v životě zažil příliš mnoho provokací. Zájem císařství na celé operaci mi potvrdilo připlutí lodě, která dopravila na mys Bremervoord Cahira aep Ceallach vybaveného zvláštními rozkazy. Podle nich jsem z komanda vyčlenil zvláštní skupinu podřízenou výlučně Cahirovi. Skupina dostala za úkol chytit a unést jistou osobu.
Na Thanedd jsme odpluli Cahirovou lodí. Rience měl amulety, s jejichž pomocí zahalil loď kouzelnou mlhou. Nepozorovaně jsme vpluli do mořské jeskyně v nitru ostrova a podzemními chodbami vystoupili až ke Garstangu."
Faoiltiarna se na chvíli odmlčel, snad se rozpomínal na přesný sled událostí.
"Už v podzemí jsme zjistili, že něco není v pořádku. Rience prý zachytil Vilgefortzovy telepatické signály. Připravili jsme se na to, že když vyjdeme z chodeb, budeme se muset pustit do boje. Ale venku bylo peklo."
Elf zkřivil zjizvenou tvář, jako kdyby mu samotné vzpomínky působily bolest.
"Po počátečních úspěších se nám přestalo dařit. Nedokázali jsme eliminovat všechny královské čaroděje, měli jsme velké ztráty. Někteří mágové na naší straně přišli o život, jiní si chtěli zahranit kůži a teleportovali se pryč. V jedné chvíli zmizel Vilgefortz, pak Rience a brzy po nich Enid an Gleanna. To jsem uznal za dostatečný důvod k ústupu, jen jsem nechtěl vydat rozkaz, dokud se nevrátí Cahir se svou skupinou. Oddělili se od nás na začátku boje, aby splnili svůj úkol. Protože se nevraceli, vydali jsme se je hledat."
Faoltiarna pohlédl Nilfgaarďanovi do očí.
"Ani jediný člen skupiny nezůstal naživu, ti zkušení bojovníci byli povražděni jako bezbranná děcka. Cahira jsme našli na schodech vedoucích k Tor Lara. To byla věž, která během bojů vybuchla a zřítila se. Váš člověk byl zraněn a v

bezvědomí. Zadaný úkol nemohl splnit ani on, ani my, protože od Arethusy a Loxie táhli nahoru královští. Věděl jsem, že Cahir jim nesmí v žádném případě padnout do rukou, poněvadž by byl důkazem účasti Nilfgaardu na celé akci. Odnesli jsme ho do jeskyně, nalodili se a odpluli z ostrova. Zůstalo nás dvanáct, většinou raněných. Vítr byl příznivý, přistáli jsme západně od Hirunda a zmizeli v lesích. Cahir blouznil, vykřikoval něco o šílené dívce se zelenýma očima, o lvíčeti, o jediném muži, který vyvraždil celou jeho skupinu, o Věži Racka a černokněžníkovi, který létal vzduchem jako pták. Chtěl koně, poroučel nám vrátit se na ostrov, odvolával se na císařské rozkazy. Všechno jsem považoval za pomatené třeštění. Jak jsme věděli, v Aedirnu vypukla válka, tak bylo důležitější dát dohromady nové komando a obnovit boj s Dh'oine.
Když jsem v tajné schránce našel vaši zprávu, byl Cahir dosud s námi. Byl jsem překvapen, protože Cahir sice úkol nesplnil, avšak nic nenasvědčovalo tomu, že by se dopustil zrady. Nicméně jsem to považoval za vaši věc, kterou si musíte vyřídit mezi sebou. Když jsme Cahira svazovali, nekladl odpor a zdál se být smířen s osudem. Uložili jsme ho do dřevěné truhly, ve které ho měl známý hav'caare dopravit na místo určení. Přiznávám, že jsem nebyl ochoten oslabit komando a poslat s ním eskortu. Nevím, kdo pobil vaše lidi. O místě, kde měli čekat, jsem věděl jenom já. Pokud odmítnete možnost zcela náhodného zničení vaší jednotky, musíte zrádce hledat mezi sebou, protože kromě mne jste znali čas a místo pouze vy."
Faoiltiarna se postavil.
"To je všechno. Moje výpověď je pravdivá, v kobkách Nastrogu byste se více nedozvěděli. Lži a výmysly, kterými bych možná zkoušel uspokojit mučitele, by vám spíše uškodily. Nic víc nevím, neznám místo pobytu Vilgefortze a Rience, nevím, jestli je ze zrady podezříváte oprávněně. Prohlašuji, že nevím nic o princezně z Cintry, ať už pravé či falešné. Počítám s tím, že Vattier de Rideaux a Stefan Skellen na mne přestanou líčit pasti. Dh'oine mne dávno chtějí zajmout nebo zabít, proto bez váhání likviduji všechny, kdož se o to pokusí. V budoucnu se nebudu zajímat, zda mezi nimi náhodou není podřízený Vattiera anebo Kalouse. Nebudu na to mít čas ani chuť. Vyjádřil jsem se jasně?"
Struycken přikývl a polkl slinu.
"Vezmi si koně, špicle, a kliď se z mých lesů."

*

"To znamená, že tě v té rakvi vezli katu," shledala Milwa. "Už chápu, i když ne všechno. Proč jedeš za zaklínačem, místo aby ses někam ukryl? Proč na tebe zaklínač tak zuří? Sice ti už dvakrát daroval život..."
"Třikrát."
"Dvakrát jsem byla při tom. Nebyls to ty, kdo na Thaneddu zaklínači zpřerážel kosti, jak jsem si původně myslela, ale stejně je to od tebe neopatrnost lézt mu pod meč. Tomu, co je mezi vámi, já moc nerozumím, ale zachránil jsi mě a vidím, že máš dobré oči. Jenže si uvědom, Cahire, že když zaklínač mluví o těch, kteří jeho Ciri zavlekli do Nilfgaardu, skřípá zuby, až létají jiskry. A kdybych na něj v té chvíli plivla, tak to zasyčí."
"Ciri," zopakoval. "Hezky jí říká."
"Tys to nevěděl?"
"Ne. Přede mnou o ní vždy hovořili jako o Cirille anebo Lvíčeti z Cintry... A když byla se mnou... Protože kdysi byla... Nepromluvila na mne ani slovo. Přestože jsem jí zachránil život."
"Ďas aby tomu rozuměl," zavrtěla hlavou. "Vaše osudy, Cahire, jsou hrozně spletité a zašmodrchané. To není nic pro mou hlavu."
"Jak se vlastně jmenuješ ty?" zeptal se nečekaně.
"Milwa... Maria Barring. Ale říkej mi Milwa."
"Zaklínač míří špatným směrem, Milwo," ozval se po chvíli. "Ciri není v Nilfgaardu. Nebyla tam unesena. Pokud vůbec byla unesena."
"Jak to?"
"To je dlouhé vysvětlování."

*

"U Velikého Slunce," zavrtěla hlavou Fringilla, zůstala stát na prahu a nevěřícně si prohlížela přítelkyni. "Co sis udělala s vlasy, Assire?"
"Umyla jsem si je," odtušila Assire var Anahid. "A naondulovala. Vstup, prosím, a posaď se. Dolů z křesla, Merline. Huš!" Nespouštějíc zrak z účesu své hostitelky, posadila se čarodějka na místo, které neochotně vyklidil černý kocour.
"Přestaň na mne tak zírat," přihladila si Assire dlaní lesklé kadeře. "Rozhodla jsem se trochu upravit. Koneckonců jsem si vzala příklad z tebe."
"Mne vždycky považovali za podivínku a buřičku. Ale až na Akademii nebo u dvora spatří tebe..."
"Nezdržuji se u dvora," přerušila ji Assire. "A na Akademii si budou muset zvyknout. Máme třináctě století. Nejvyšší čas skoncovat s pověrou, že péče o zevnějšek vede u čarodějky k nesoustředěnosti a slábnutí rozumových schopností."
"Nehty také," přimhouřila Fringilla zelené oči, jimž nic neušlo. "Nepoznávám tě, má drahá."
"Jednoduché zaklětí by ti mělo postačit, aby ses přesvědčila, že já jsem skutečně já," prohlásila suše druhá čarodějka. "Přesvěč se, nedáš-li jinak. Potom můžeme začít jednat o věci, kvůli níž jsem tě pozvala."
Fringilla Vigo pohladila kocoura, který se otíral o její lýtko, předl a předstíral, že je to přítulnost, nikoliv skryté ovlivňování, aby se černovlasá čarodějka klidila z jeho křesla.

"Ovšem přede mnou," promluvila, nezvedajíc hlavu, "tě navštívil senešal Ceallach aep Gruffyd, neni-liž pravda?"
"Je to pravda," přisvědčila ztlumeným hlasem Assire. "Ceallach mne přišel poprosit o pomoc, o záchranu svého syna, který má být z Emhyrova rozkazu zatčen, mučen a popraven. Na koho se měl zoufalý otec obrátit, když ne na mne? Mawr, Ceallachova manželka a Cahirova matka, byla moje neteř, nejmladší dcera mé rodné sestry. Přesto jsem mu nemohla nic slíbit. Nemohu nic dělat. Také proto, že nedávno jsem se dostala do postavení, ve kterém na sebe nesmím upoutávat ničí pozornost. Vysvětlím ti to. Avšak nejdřív bych si ráda vyslechla zprávy, o něž jsem tě prosila."
Fringilla Vigo spadl kámen ze srdce. Obávala se, že ve věci grafa Cahira, která nebezpečně zaváněla oprátkou, bude chtít její přítelkyně něco podniknout. Bála se, že ji Assire požádá o pomoc, kterou by mohla těžko odmítnout.
"V polovině července," rozpovídala se, "měl dvůr na Loe Grim příležitost obdivovat patnáctiletou dívku, údajně dědičku Cintry, kterou během audience sám Emhyr důsledně tituloval jako princeznu a jednal s ní tak přívětivě, že se roznesly klepy o brzké svatbě."
"Slyšela jsem," pohladila Assire kocoura, kterého omrzely pokusy s Fringillou a zvažoval možnost dostat se do druhého křesla. "Ještě stále se hovoří o tom politickém svazku."
"Ne tak nahlas a ne tak často. Cintránka byla odvezena na Darn Rowan. Jak jistě víš, na rowanském hradě bývali častěji drženi významní vězňové než budoucí císařovny."
Assire se zdržela komentáře. Trpělivě čekala, prohlížejíc si svoje nedávno upravené a nalakované nehty.
"Jistě si vzpomínáš," pokračovala Fringilla Vigo, "jak si nás Emhyr před třemi lety všechny předvolal a poručil nám určit místo pobytu konkrétní osoby. Někde v Severních královstvích. Určitě jsi nezapomněla, jak běsnil, když se nám to nepovedlo. Albrich, který mu chtěl objasnit, že na takovou vzdálenost nelze účinně sondovat, nemluvě o pronikání clonami, to tenkrát málem odnesl. Týden po zmíněné audienci cintránské princezny, když se u dvora slavilo vítězství u Aldersbergu, velký Emhyr si nečekaně všiml Albricha a mne a poctil nás rozmluvou. Smysl jeho řeči, krátce vzato, byl asi takový: ‚Jste darmožrouti, lenoši a indolenti. Vaše kejklířské triky mne stojí jmění, aniž bych z nich měl sebemenší užitek. Úkol, se kterým si celá vaše žalostná Akademie nevěděla rady, vyřešil obyčejný astrolog za čtyři dny.'"
Assire var Anahid se pohrdavě ušklíbla a klidně dál hladila svého kocoura.
"Snadno jsem zjistila," dodala Fringilla Vigo, "že ten divotvorný hvězdopravec nebyl nikdo jiný než věhlasný Xarthisius."
"Hledanou osobou tedy byla ta cintránská kandidátka na císařovnu. Xarthisius ji nalezl. A co se stalo? Byl jmenován státním tajemníkem? Šéfem departmentu nesplnitelných úkolů?"
"Nikoliv. Týden poté byl uvržen do žaláře."
"Obávám se, že nechápu, co to má společného s Ceallachovým synem."
"Trpělivost. Dojdeme k tomu postupně. Je to nutné."
"Promiň. Poslouchám."
"Pamatuješ si, co nám Emhyr dal před třemi lety, když jsme začínali pátrat?"
"Pramínek vlasů."
"Souhlasí," sáhla Fringilla do kabelky. "Několik vlasů jsem si ponechala. Světlé vlasy patřící šestiletému děvčátku. Měla bys vědět, že na cintránskou princeznu dohlíží Stella Congreve, hraběnka Liddertal, která je mi zavázána za několik důvěrných úsluh v minulosti. Díky tomu jsem se bez problémů stala majitelkou druhého pramínku vlasů. Zde jej mám. Jsou o něco tmavší, avšak vlasy mohou věkem ztmavnout. Ale to není tento případ. Po podrobném prozkoumání nemám žádné pochybnosti, že tyhle vlasy patří dvěma zcela jiným osobám."
"Očekávala jsem podobné překvapení," přiznala Assire var Anahid. "Hned, když jsem slyšela, že Cintránka byla uklizena na Darn Rowan. Astrolog se buď zmýlil, anebo se účastnil podvodu, při němž byla Emhyrovi předána nepravá osoba. Podvodu, jenž bude Cahira aep Ceallach stát hlavu. Děkuji ti, Fringillo. Všechno je jasné."
"Všechno ne," zavrtěla hlavou druhá čarodějka. "Cintránku nenalezl a na Loe Grim nepřivedl Xarthisius. Astrolog zahájil astromancii teprve poté, kdy se Emhyr zorientoval, že dostal falešnou princeznu, a začal horečně hledat pravou. A do vězení se starý blázen dostal za nějaký omyl anebo klam. Jak se mi podařilo zjistit, stanovil místo pobytu hledané osoby s tolerancí řádově sta mil. Jenže vymezenou oblastí se ukázala být pustina, liduprázdná poušť za prameny Weldy, na druhé straně pohoří Tir Tochair. Stefan Skellen, který tam byl vyslán, našel jenom supy a hady."
"Ničeho lepšího nebyl ten slavný Xartisius zjevně schopen. Na Cahirův osud to pochopitelně nebude mít žádný vliv. Emhyr je vznětlivý, ale nikoho neposílá na mučidla a na smrt zcela bezdůvodně. Sama jsi řekla, že někdo zařídil, aby se na Loe Grim dostala falešná princezna. Někdo vyhledal dvojnici. To znamená, že nešlo o náhodu, nýbrž o spiknutí. Cahir se do něj nechal vtáhnout, třebaže nevylučuji, že nevědomky, že byl zneužit."
"Kdyby tomu skutečně tak bylo, byl by využit až do konce. Přivezl by Emhyrovi dvojnici osobně. Místo toho Cahir beze stopy zmizel. Proč? Vždyť jeho zmizení muselo nutně vzbudit podezření. Kdo mohl předpokládat, jak snadno Emhyr odhalí podvod. Mrknutím oka, protože měl..."
"Pramínek vlasů," doplnila Assire. "Pramínek vlasů šestileté dívky. Fringillo, Emhyr to děvče nehledá tři roky, ale mnohem déle. Zdá se, že ta špinavá záležitost, do níž se Cahir namočil, začala v době, kdy on sám ještě jezdil na houpacím koníkovi. Hmm... Půjč mi ty vlasy. Chtěla bych oba dva pramínky důkladně prozkoumat."
Fringilla Vigo přikývla a přimhouřila zelené oči.
"Půjčím. Ale buď opatrná, Assire. Ty se nenechej namočit do žádné špinavé záležitosti. Mohlo by to na tebe upoutat pozornost. Na začátku našeho rozhovoru ses zmínila, že v této chvíli jsi v postavení, kdy si to za žádnou cenu nemůžeš dovolit. Slíbilas, že mi vysvětlíš proč."
Assire var Anahid vstala, přistoupila k oknu a zahleděla se na zapadajícím sluncem ozářené střechy domů a paláců Nilfgaardu, metropole Císařství zvané Město zlatých věží.
"Nezapomněla jsem, jak jsi kdysi prohlásila, že magii nesmí rozdělovat žádné hranice," začala hovořit, neodvracejíc se

od okna. "Že prospěch magie má mít prioritu, před malichernými politickými a ekonomickými cíli. Že by bylo zapotřebí nějaké... tajné organisace. Konventu či lóže...."
"Jsem připravena," odpověděla na nevyslovenou otázku Fringilla Vigo, nilfgaardská čarodějka. "Jsem připravena a rozhodnuta vstoupit. Díky za důvěru a vyznamenání. Kdy a kde se uskuteční setkání oné lóže, má tajnůstkářská přítelkyně?"
Assire var Anahid, nilfgaardská čarodějka, se zvolna otočila. Na jejích rtech se objevil náznak úsměvu.
"Brzy," odpověděla, "Všechno ti vysvětlím. Ale předtím, abych nezapomněla... Seznam mě se svou švadlenou, Fringillo."

*

"Žádný oheň," zašeptala Milwa při pohledu na temný břeh za řekou, jejíž hladina se leskla v měsíčním světle. "Zdá se, že tam nezůstala živá duše. V táboře bylo nejméně dvě stě uprchlíků. Copak se nikdo nezachránil?"
"Jestli císařští vyhráli, odvlekli všechny do otroctví," odpověděl rovněž šeptem Cahir. "Jestli zvítězili vaši, odvedli běžence pryč z tohoto místa."
Sestoupili do rákosí na břehu. Milwa o něco klopýtla, odskočila a stěží potlačila výkřik při pohledu na ztuhlou, pijavicemi pokrytou lidskou paži, trčící z říčního nánosu.
"Jeden ze zabitých," zabručel Cahir a položil jí ruku na rameno. "Náš. Daerlanský."
"Kdo?"
"Sedmá brigáda kavalerie, daerlanská. Znak stříbrného škorpióna na rukávu."
"Bohové," zachvěla se dívka a ve zpocené dlani stiskla luk. "Slyšels to? Co to bylo?"
"Vlk."
"Vytí vlka poznám. Mohl to být ghúl. Nebo jiný netvor. V táboře musela zůstat spousta mrtvol... Mor na to, v noci mě na druhý břeh nikdo nedostane."
"Počkáme do rána... Milwo? Co tady tak divně..."
"Regis..." unikl lučištnici překvapený výkřik, když ucítila vůni pelyňku, šalvěje a anýzu. "Regisi? Jsi to ty?"
"Já," vynořil se ze tmy neslyšně lékárník. "Měl jsem o tebe starost. Nejsi sama, jak vidím."
"Vidíš dobře," zadržela Milwa Cahirovi ruku, kterou sahal po meči. "Nejsem sama, ani on už není sám. Ale to je dlouhá historie. Regisi, co je se zaklínačem? S Marigoldem? A s trpaslíky? Víš, co se s nimi stalo?"
"Vím. Máte koně?"
"Máme. Ukryté v houští."
"Vyrazíme podél Chotly na jih. Nesmíme se zdržovat, ať se před půlnocí dostaneme k Armerii."
"Co zaklínač a básník? Jsou naživu?"
"Jsou. Ale mají potíže."
"Jaké?"
"To je také dlouhá historie."

*

Marigold zahekal úsilím obrátit se do alespoň trochu pohodlnější polohy. Byl to však, příliš náročný úkol pro někoho, kdo ležel v hromadě hoblin, sešněrovaný provazy jako k uzení přichystaná šunka.
"Neoběsili nás hned," vzdychl. "Máme naději."
"Dej pokoj," promluvil zaklínač. Ležel klidně a dírou ve střeše dřevníku se díval na úplněk. "Víš, proč nás Vissegerd nedal rovnou pověsit? Máme být popraveni ráno, při nástupu jednotky. Veřejně. Pro výstrahu."
Marigold mlčel, avšak Geraltovi neušlo, jak lítostivě popotáhl nosem.
"Ty máš ještě možnost uniknout šibenici," řekl, aby trubadúra pozvedl na duchu. "Mne chce Vissegerd zabít z osobní msty, proti tobě nic nemá. Tvůj známý hrabě tě vytáhne z maléru, uvidíš."
"Hovno," odvětil trubadúr, ke Geraltově údivu celkem klidně a vyrovnaně. "Hovno, hovno! Nemluv se mnou jako s dítětem. Za prvé: pro výstrahu jsou lepší dva oběšenci než jeden. Za druhé: svědek osobní msty se nenechává naživu. Ne, brácho, zhoupneme se oba."
"Přestaň, Marigolde. Lež tiše a vymýšlej plán."
"Jaký plán, do prdele?"
"To je úplně jedno."
Básníkovy řeči Geraltovi znemožňovaly soustředit myšlenky. Potřeboval něco vymyslet. Očekával, že každým okamžikem mohou do dřevníku vtrhnout lidé z temerské vojenské rozvědky, kteří nepochybně působili i při cintránském armádním sboru. Královští špióni by měli výsostný zájem vypáčit z něj podrobnosti o všem, co se seběhlo na ostrově Thaneddu. Geralt skoro žádné podrobnosti neznal, nepochyboval však, že agenti tomu uvěří teprve tehdy, až s ním bude velmi, velmi zle. Jeho naděje spočívala v tom, že pomstychtivostí zaslepený Vissegerd utajil jeho zatčení. Rozvědka by totiž mohla odebrat zajatce z rukou rozzuřeného maršála, aby je dopravila na hlavní štáb. Přesněji řečeno, aby na štáb dopravila to, co ze zajatců zůstane po prvních důkladnějších výsleších.
Mezitím básník zesnoval plán:
"Geralte! Předstírejme, že víme něco důležitého. Že jsme opravdoví špióni nebo něco na ten způsob. A potom..."
"Smiluj se, Marigolde."
"Můžeme také zkusit podplatit stráže. Mám v botě schované peníze, dublony. Na nejhorší časy. Zavolejme hlídače..."

"A oni ti peníze seberou a ještě tě zkopou."
Básník něco zamumlal, ale pak už mlčel. Z tábořiště slyšeli hlasy a frkání koní a cítili vůni hrachové kaše. Za misku vojenského jídla by v této chvíli Geralt dal jesetery a lanýže celého světa. Hlídači před boudou si povídali, pochechtávali se, čas od času chrchlali a plivali. Strážní byli profesionální vojáci, bylo to možno poznat podle jejich schopnosti dorozumívat se pomocí vět složených výlučně ze zájmen a sprostých nadávek.
"Geralte?"
"Co je zase?"
"Co se asi stalo s Milwou? A se Zoltanem, Percivalem a Regisem? Neviděls je?"
"Ne. Nedá se vyloučit, že je při útoku posekali anebo udupali koňmi. V táboře ležel mrtvý na mrtvém."
"Nevěřím," řekl Marigold s jistotou. "Nevěřím, že by takoví kujóni jako Zoltan a Percival... Anebo Milwa..."
"Přestaň se utěšovat. I kdyby přežili, nám nemohou pomoci."
"Proč?"
"Ze tří důvodů. Za prvé: jistě mají nad hlavu vlastních problémů. Za druhé: ležíme spoutaní v boudě uprostřed rušného vojenského tábora."
"A třetí důvod?"
"Za třetí," vysvětlil unaveným hlasem, "limit zázraků na tento měsíc vyčerpalo setkání kernovské ženské s jejím ztraceným mužem."

*

"Tam," ukázal alchymista na světla táborových ohňů. "Tam leží pevnost Armerie, touto dobou tábořiště předvoje temerské armády, jejíž hlavní síly jsou soustředěny u Mayeny."
"Tam vězní zaklínače a trubadúra?" postavila se Miíwa ve třmenech. "To je špatné... Je tam síla zbrojného lidu a všude kolem stráže. Nebudeme se k nim moci nepozorovaně přiblížit."
"Nebudete muset," řekl Regis a sesedl s Pegasa. Valach zafrkal, podrážděn bylinnou vůní, vznášející se okolo jeho jezdce.
"Nebudete to ani zkoušet," pokračoval lékárník. "Zařídím to sám. Vy půjdete s koňmi směrem k nejjasnější hvězdě Sedmi Koz. Počkáte u řeky na místě, kde se Chotla vlévá do Iny. Až se mi podaří zaklínače osvobodit, pošlu ho na tu stranu. Tam se setkáte."
"Je tuze sebejistý," zašeptal Cahir Milwě, když se k ní naklonil při sesedání s koně. "Sám bez pomoci osvobodí zaklínače, slyšelas to? Kdo je to?"
"Vlastně nevím," zašeptala Milwa. "Ale věřím tomu, co říká. Včera vytáhl před mýma očima z ohniště holou rukou rozpálenou podkovu..."
"Čaroděj?"
"Ne," popřel zpoza Pegasa Regis a podal tak důkaz svého neobyčejně citlivého sluchu. "Je tak důležité, kdo jsem? Vyzvídám snad já?"
"Jsem Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach."
"Díky. Musím vyjádřil obdiv," zazněl v lékárníkově hlase lehký posměch, "jak bylo nilfgaardské jméno vysloveno takřka bez nilfgaardského přízvuku."
"Já nejsem..."
"Dost!" zarazila je Milwa. "Není čas na hádky. Regisi, zaklínač čeká na záchranu."
"Ne před půlnocí," řekl suše Regis a zvedl oči k měsíci. "Máme chvíli času na rozhovor. Kdo je ten člověk, Milwo?"
"Ten člověk," zastala se Milwa Cahira, "mi pomohl z průšvihu. Ten člověk řekne zaklínači, že má namířeno špatným směrem. Ciri není v Nilfgaardu."
"To je překvapení," zvedl obočí lékárník. "Odkud to víš, vážený Cahire, synu Ceallachův?"
"To je dlouhá historie."

*

Marigold delší dobu neřekl ani slovo. Náhle jeden z vojáků přerušil svou řeč v půli nadávky a druhý zachrčel. Geralt věděl, že před boudou hlídali tři muži, napjal tedy sluch, avšak třetí strážný nevydal ani hlásku.
Zadržel dech a vyčkával. Zvuk, který zachytily jeho uši, nebyl skřípot otevíraných dveří, nýbrž několikahlasé chrápání. Hlídači si prostě ve službě zdřímli.
Vydechl a chystal se opět pohroužit do vzpomínek na Yennefer, když sebou znenadání trhl zaklínačský medailon na jeho krku. Hned nato ho v nose zašimrala vůně pelyňku, bazalky, šalvěje, anýzu a ďas ví, čeho ještě.
"Regis?" zašeptal nevěřícně a zvedl hlavu z hoblin.
"Regis," začal se vedle něj vrtět a šustit Marigold. "Nikdo jiný tak nesmrdí... Kde jsi? Nevidím tě?"
"Tiše."
Medailon přestal vibrovat. Geralt zaslechl básníkovo úlevné vydechnutí a zavrzání ostří řezajícího provazy. Po chvíli už Marigold tlumeně skučel bolestí, jak se mu do uvolněných rukou vracel krevní oběh.
"Geralte," sklonil se nad zaklínačem nezřetelný alchymistův stín a začal řezat pouta. "Přes hlídky se musíte dostat sami. Miřte na východ, na nejjasnější hvězdu Sedmi Koz. U Iny vás čeká Milwa s koňmi."
"Pomoz mi vstát."
Postavil se prvně na jednu, potom na druhou nohu, kousal se přitom do zaťaté pěsti. Nejdříve se v končetinách

rozproudila krev Marigoldovi, chvíli po něm i zaklínači.
"Jak se odtud dostaneme?" zeptal se básník. "Strážní za dveřmi spí, ale mohli by..."
"Nemohli," přerušil ho šeptem Regis. "Ale přesto dávejte pozor. Měsíc je v úplňku a všude hoří ohně. I nyní, uprostřed noci, je v táboře rušno. To nám vyhovuje, protože patroly už omrzelo vyptávat se v jednom kuse na heslo. Běžte. Šťastnou cestu."
"A ty?"
"O mne si nedělejte starosti. Nečekejte na mne a neohlížejte se."
"Ale..."
"Marigolde," sykl zaklínač. "Nemáš si o něj dělat starosti, Slyšels?"
"Běžte," zopakoval Regis. "Mnoho štěstí. Na shledanou, Geralte."
Zaklínač se pomalu otočil.
"Děkuji ti za záchranu," promluvil vážně. "Ale bude lepší, jestli se už nikdy nesetkáme. Rozumíš mi?"
"Dokonale. Naztrácejte čas."
Strážní se váleli na zemi, hlasitě chrápali a mlaskali. Žádný z nich neprocitl, když Geralt s Marigoldem vyklouzli z pootevřených dveří. Neprobral se, ani když dvěma z nich Geralt sebral těžké vojenské pláště.
"To není obyčejný spánek," shledal Marigold.
"To víš, že ne," ujistil ho Geralt. Skrytý ve stínu dřevníku se pozorně rozhlížel po táboře.
"Rozumím," přikývl básník. "Regis je čaroděj?"
"Ne. Čaroděj není."
"Vytáhl podkovu z ohně. Uspal vojáky..."
"Přestaň řečnit a soustřeď se. Ještě nejsme v bezpečí. Hoď přes sebe plášť a jdeme. Kdyby nás někdo zastavil, budeme se vydávat za vojáky."
"Dobrá. Kdyby něco, povím..."
"Budeme se vydávat za hloupé vojáky. Pojďme."
Kráčeli k okraji tábořiště, cestou se vyhýbali skupinám vojáků sedících okolo ohnišť. Přes tuto pozdní hodinu neustále procházeli táborem lidé, takže dva muži v pláštích nebyli nijak nápadní, nikdo je nezadržel ani neoslovil. Zanedlouho se ocitli za palisádou.
Všechno šlo hladce, až příliš hladce. Geralt zneklidněl, neboť podvědomě cítil ohrožení. Jak se vzdalovali od středu tábora, ten pocit sílil, místo aby mizel. Opakoval si, že na tom není nic zvláštního. Uprostřed tábora plného lidí mohli být odhaleni, pouze kdyby si někdo všiml uspaných strážných, nyní se však blížili k linii, kde hlídky musely být ostražité. To, že šli směrem z ležení jejich situaci neusnadňovalo. Geralt byl přesvědčen, že při současné vlně dezercí z Vissegerdova vojska měly stráže za úkol dohlížet na to, kdo a za jakým účelem opouští tábor. Měsíc v úplňku dával dostatek světla, aby Marigold nemusel jít docela poslepu. Zaklínač viděl stejně dobře jako ve dne. Díky tomu mohli nepozorovaně minout dvě strážní stanoviště a schovat se v houští, když kolem projížděla jízdní hlídka. Jakmile dospěli k temným olšinám, zdálo se jim, že už prošli prstencem hlídek. Všechno šlo hladce. Příliš hladce.
Prozradila je neznalost vojenských zvyklostí.
Nízké olšiny lákaly, poněvadž poskytovaly úkryt. A co svět světem stojí, vojáci na vartě uléhali do křoví a ti, kteří zrovna nespali, měli přehled zároveň o nepříteli, jakož i o vlastních otravných oficírech, kterým by se zachtělo vyrazit na nečekanou noční kontrolu. Proto, když se Geralt a Marigold přiblížili k olšovému porostu, zvedly se před nimi černé siluety. A zaleskly se hroty sudlic.
"Heslo?"
"Cintra!" vystřelil bez zaváhání Marigold.
Odpověděl mu sborový řehot.
"Lidi, lidi," prohlásil jeden z ozbrojenců. "Nemáte za groš fantasie. Kdyby aspoň jeden z vás vymyslel něco nového. Nic, akorát ‚Cintra'. Zastesklo se vám po domově, co? Dobrá. Za stejnou cenu jako včera."
Marigold slyšitelně zaskřípal zuby. Geralt zhodnotil jejich postavení a šance. Výsledek hovořil v jejich neprospěch.
"Nuže," pobídl je voják. "Jestli chcete projít, zaplaťte mýto. My přivřeme oko. Ale fofrem, poněvadž každou chvíli tudy projede patrola."
"Hned," změnil Marigold způsob mluvy a přízvuk. "Sednu si a sundám botu, poněvadž v ní mám..."
Víc nestačil říci. Čtyři chlapi ho povalili na zem, dva z nich se obkročmo postavili přes jeho nohy a stáhli mu vysoké boty. Ten, který se ptal na heslo, vytrhl zevnitř podšívku. Něco se vysypalo ven a zacinkalo na zemi.
"Zlato!" vykřikl voják. "Zujte toho druhýho! A zavolejte patrolu!"
Nikdo ho však neposlouchal, protože všichni muži klečeli na kolenou. Jedni vybírali z listí dublony, další se přetahovali o Marigoldovu druhou botu. Teď anebo nikdy, rozhodl se Geralt, udeřil jejich velitele pěstí do sanice a při pádu ho ještě nakopl do hlavy. Sběrači zlata si toho ani nevšimli. Marigold bez pobízení vyskočil na nohy a pádil do houští. Za patami mu vlály rozmotané onuce. Geralt běžel za ním.
"Pomoc! Pomoc!" hulákal povalený velitel a za chvilku se k němu přidali jeho knechti. "Patrolááá!"
"Podvodníci!" vykřikl v běhu Marigold. "Vyděrači! Vzali jste peníze!"
"Šetři dechem, pitomče! Utíkej k lesu před námi!"
"Alarm! Alááárm!"
Běželi. Geralt vztekle zaklel, když uslyšel výkřiky, dusot a ržání koní. Za nimi. I před nimi. Jeho údiv dlouho netrval, stačil jediný pozorný pohled. To, co v běhu považoval za spásný les, byl jízdní útok, ženoucí se proti nim jako příbojová vlna.
"Stůj, Marigolde!" zvolal, obrátil se čelem k přijíždějící patrole a pronikavě hvízdl na prsty.

"Nilfgaard!" zařval z plných plic. "Nilfgaard útočí! Do tábora! Zpátky, tupci! Poplach! Nilfgaard!"
Jezdec v čele patroly zarazil koně, pohlédl dopředu, vykřikl leknutím a chtěl otočit koně. Ale Geralt uznal, že toho pro cintránské lvy a temerské lilie učinil dost. Skočil na kavaleristu a rázným trhnutím ho shodil ze sedla.
"Naskoč si, Marigolde! Drž se!"
Básníkovi to nebylo třeba říkat dvakrát. Kůň mírně přisedl pod tíhou dalšího jezdce, avšak kopnutý dvěma páry pat vyrazil cvalem. Nilfgaardský útok pro ně v této chvíli stanovil větší ohrožení než Vissegerdova armáda, cválali tedy po obvodu kruhu táborových hlídek, aby co nejrychleji unikli z úseku, na němž muselo za pár okamžiků dojít k srážce obou vojenských jednotek. Nilfgaarďané byli tak blízko, že uprchlíky nemohli přehlédnout. Marigold zaječel. Geralt se ohlédl a spatřil, že z valící se masy se směrem k nim vysunulo černé chapadlo. Bez váhání zamířil k ležení, cestou předběhl prchající hlídky. Marigold znovu zaječel. Geralt nepotřeboval upozornění, stejně dobře jako trubadúr viděl jízdu, vyrážející z tábora proti nim. Zalarmovaní obránci se obdivuhodnou rychlostí ocitli v sedlech. A Geralt s Marigoldem se dostali do kleští.
Měli jediné východisko. Zaklínač opět změnil směr úprku a ždímal z koně všechny síly, aby proklouzli zužující se skulinou mezi kladivem a kovadlinou. Sotva jim svitla naděje, v nočním povětří zazpívaly letky šípů. Marigold zavřískl, tentokrát opravdu bolestně, a zaryl Geraltovi prsty do žeber. Zaklínač ucítil, jak mu na šíji stříklo něco teplého.
"Drž se!" chytil básníka za loket a strhl ho na svá záda. "Dobře se drž, Marigolde!"
"Zabili mě!" kvílel trubadúr. Dost nahlas, jak na zabitého. "Krvácím! Umírám!"
"Nespadni!"
Déšť šípů jim nicméně napomohl k úniku. Vzájemně ostřelovaná vojska ztratila rychlost, mezera mezi nimi se neuzavřela a ztěžka dýchající kůň vynesl oba své jezdce z pasti. Geralt nemilosrdně nutil hřebce k dalšímu běhu. Třebaže se blížili ke spásnému lesu, bezprostředně za nimi stále duněla kopyta. Kůň chrčel, sípal, nicméně běžel. Podařilo by se jim uniknout, kdyby Marigold náhle nezasténal, nezaklonil se bezvládně dozadu a nestrhl s sebou i zaklínače. Geralt zatáhl za uzdu, kůň se vzepjal a oba muži spadli do nízkého porostu. Básník zůstal bezvládně ležet. Levou stranu hlavy a levé rameno mu zalévala krev černě se lesknoucí v měsíčním světle.
Za nimi se s rachotem a křikem srazily obě armády. Avšak ani uprostřed bitvy na ně jejich pronásledovatelé nezapomněli. Řítili se na ně tři jezdci.
Zaklínač vyskočil a vrhl se proti nim, aby odvrátil pozornost útočníků od bezvládného Marigolda. Zuřil. Nechtěl se obětovat za přítele, chtěl zabíjet.
První jezdec na něj najel se zdviženou sekerou. Nemohl předpokládat, že útočí na zaklínače. Geralt se snadno vyhnul úderu a uchopil v sedle skloněného Nilfgaarďana jednou rukou za plášť, druhou za široký opasek. Silným trhnutím ho shodil na zem a svalil se na něj. Teprve nyní si uvědomil, že nemá žádnou zbraň. Chytil povaleného za hrdlo a začal jej škrtit, avšak voják měl železný nákrčník. Nilfgaarďan se vzepjal, ohnal se železnou rukavicí a poškrábal zaklínači tvář. Geralt ho přivalil celým tělem, nahmatal u jeho opasku dýku a vytrhl ji z pochvy. Povalený muž to ucítil. Geralt odrazil paži se stříbrným štítem na rukávě a rozmáchl se. Nilfgaarďan zařval.
Zaklínač mu vrazil dýku do otevřených úst. Po rukojeť.
Když zvedl hlavu, spatřil koně bez jezdců, několik mrtvol a skupinu vracející se do bitvy. Cintránci pobili jejich pronásledovatele, aniž by si v nízké kleči všimli raněného básníka a rvoucích se mužů.
"Marigolde? Kam tě zasáhli? Kde je šíp?"
"V hla... hlavě... Vražený v hlavě."
"Nežvaň hlouposti! Měl jsi zatracené štěstí. Jen tě škrábl..."
"Krvácím..."
Geralt si stáhl blůzu a utrhl rukáv košile. Hrot šípu zavadil o Marigoldovu hlavu nad uchem a rozsekl kůži na spánku. Poeta zvedl k ráně roztřesené ruce a pak nevěřícně třeštil oči na zakrvácené dlaně a manžety. Zaklínač pochopil, že před sebou má člověka, kterému byla poprvé v životě způsobena bolest, který poprvé v životě viděl tolik vlastní krve.
"Vstávej," řekl, když ovázal trubadúrovu hlavu rukávem košile. "To nic není, Marigolde, jenom škrábnutí... Vstávej, musíme odtud..."
Slyšeli řinčení železa, ržání koní a lidský křik. Noční bitva stále trvala. Geralt rychle chytil dva nilfgaardské koně, avšak musel jim stačit pouze jeden. Marigold se dokázal postavit, ale hned zase ztěžka usedl, zaúpěl a rozvzlykal se. Zaklínač ho zvedl, zatřásl s ním a zvedl ho do sedla. Sám usedl za něj a pobídl koně. Zamířil na východ, tam, kde na blednoucím nebi zářila nejjasnější hvězda Sedmi Koz.

*

"Brzy bude svítat," podotkla Milwa, nedívajíc se na nebe, nýbrž na hladinu řeky. "Štiky honí bělice. Ale po zaklínači a trubadúrovi ani vidu, ani slechu. Doufám, že Regis věděl, co dělá..."
"Neztrácej naději," řekl Cahir.
"Víš, uvažovala jsem... Kdo se setká s tou vaší Ciri, jakoby rovnou hlavu pod sekeru sklonil... Ta holka přináší neštěstí... A smrt."
"Přestaň, Milwo!"
"Tfuj, tfuj, tfuj, na zahnání smůly... Hu, to je zima. A mám hroznou žízeň. Jenže ve vode u břehu jsem viděla nafouklou mrtvolu... Brrr... Chce se mi zvracet."
"Tady máš," podal jí Cahir čutoru. "Napij se. A sedni si vedle mě, ať se zahřeješ."
Na mělčině zašplouchala velká ryba. V pruhu měsíčního světla se mihl letící lelek.
"Kdopak ví, co zítřek přinese?" vzdychla zamyšleně, opírajíc se o Cahirovo rameno. „Kdo překročí řeku a obsadí tohle

území?"
"Stane se, co se má stát. Nemysli na to."
"Nebojíš se?"
"Bojím. A ty?'
"Je mi špatně."
Dlouho mlčeli.
"Řekni. Cahire, jak ses setkal s Ciri ty?"
"Poprvé? Před třemi lety. Během boje o Cintru jsem ji vyvezl z města. Našel jsem ji uprostřed požáru. Projížděl jsem s ní ohněm, přes plameny a dým. Držel jsem ji v náruči a ona sama byla též jako plamen..."
"A dál?"
"Plamen v rukou neudržíš."
"Jestli ta dívka v Nilfgaardu není Ciri," přemítala polohlasně, "kdo to tedy je?"
"Nemám tušení."

*

Drakenborg, redanský hrad změněný v internační tábor pro elfy a jiné podvratné živly, během pouhých tří let provozu získal své ponuré tradice. Jednou z tradic bylo věšení za rozbřesku. Další bylo shromažďování odsouzenců ve velké společné cele, odkud byli před svítáním vyváděni rovnou pod šibenici.
Odsouzenců bývalo v cele smrti vždy několik. Každého jitra bývali věšeni dva, tři, časem čtyři. Ostatní čekali, dokud na ně nepřijde řada. Někdy až týden. Čekatelům se v táboře říkalo Veselá chasa. To proto, že v cele smrti bývalo vždycky veselo. Odsouzenci dostávali na příděl pár hltů kyselého vína, v táborové hantýrce zvaného Dijkstrův ryzlink, jelikož nebylo tajemstvím, že truňk jim byl podáván na přímý rozkaz redanského šéfšpióna. Druhým důvodem k veselí byla skutečnost, že z cely smrti nebyl už nikdo odvlékán do zlopověstné podzemní Prádelny a že i bachaři nechávali odsouzence na pokoji.
Rovněž dnešní noci se dodržovala tradice. V cele, kde sedělo šest elfů, jeden půlelf, jeden půlčík, dva lidé a jeden Nilfgaarďan, bylo veselo. Dijkstrův ryzlink nalévali vězňové na plechový talíř a srkali jej bez pomoci rukou, aby z toho patoku získali alespoň pocit mírné podroušenosti. Pouze jeden z elfů, Scoia'tael z Iorwethova komanda, jenž měl za sebou nejhorší mučení v Prádelně, zachovával důstojnost a vyškrabával do kamenné stěny nápis "Svobodu nebo smrt". Podobných nápisů byly na stěnách stovky. Ostatní odsouzenci zpívali hymnu Veselé chasy, píseň složenou v Drakenborgu neznámým vězněm. Její slova se naučil každý, když ji noc co noc slýchával z cely smrti a věděl, že nakonec i on bude muset vystoupit ve sboru.

Houpaj se na špagátech viselci,
haksnama kopou do vzduchu,
v oprátce chroptí svoji písničku,
co lahodí katovu sluchu

Houpaj se na špagátech viselci,
každej vzpomíná na tu psinu,
když mu pod nohama podtrhli stoličku
a oči z důlků vylezly mu

Zaskřípal zámek, zarachotila závora. Veselá chasa přerušila svou píseň. Blížilo se svítání a příchod dozorců mohl znamenat jen jediné - ochuzení chóru o několik hlasů. Otázka zněla: kdo bude vybrán?

Bachaři vstoupili do cely. Nesli provazy ke spoutání rukou odsouzenců vedených na šibenici. Jeden z dozorců se vysmrkal, zastrčil si obušek pod paži, rozvinul pergamen, odkašlal si a začal číst:
"Echel Trogelton!"
"Traighlethan," opravil své jméno elf z Iorwethova komanda. Naposledy pohledem zhodnotil krasopisně vyškrábané heslo a s námahou se postavil.
"Cosmo Baldenwegg!"
Půlčík hlasitě polkl. Nazarian věděl, že Baldenwegg byl obviněn z diverse, které se měl dopustit v nilfgaardských službách, ovšem k vině se tvrdohlavý půlčík přiznal jenom částečně, neboť trval na svém, že vojenské koně ukradl ze zištných důvodů a že Nilfgaard s tím nemá nic společného. V konečném důsledku to ale vyšlo nastejno.
"Nazarian!"
Nazarian poslušně vstal a nechal si svázat ruce. Když trojici odváděli, zbytek Veselé chasy se dal do zpěvu:

Houpaj se na špagátech viselci,
v křečích se svíjej vesele,
poněvadž každýho v tuhle chviličku
už můžou poslat do prdele

Purpurové červánky předpovídaly krásný, slunečný den.

Nazarian zjistil, že hymna Veselé chasy se mýlila. Oběšenci nemohli tančit v povětří, protože v Drakenborgu nebyly šibenice s horním břevnem, nýbrž jen prosté, do země zapuštěné sloupy. Pod nohy se nestavěly stoličky, ale praktické březové špalky, nesoucí stopy častého používání. Dávno popravený autor písničky o tom předem nemohl vědět, protože jako všichni ostatní se s podrobnostmi seznámil až těsně před smrtí. V Drakenborgu se neprováděly veřejné exekuce. Spravedlivý trest, nikoliv pomsta. Tato slova byla rovněž připisována Dijkstrovi.
Scoia'tael z Iorwethova komanda setřásl s ramen ruce dozorců, sám vystoupil na špalek a nechal si nasadit oprátku.
"Ať ži..."
Vykopli mu špalek zpod nohou.
Pro půlčíka bylo zapotřebí špalků dvou, jednoho na druhém. Údajný diversant se nepokoušel o žádné patetické zvolání. Jenom párkrát vykopl krátkýma nožkama a zůstal bezvládně viset na sloupu. Hlava mu padla na rameno.
Bachaři popadli Nazariana, ale ten se konečně rozhodl.
"Budu mluvit!" zachraplal. "Budu vypovídat! Mám informace pro Dijkstru!"
"Trochu pozdě," poznamenal pochybovačně Vascoigne, zástupce velitele Drakenborgu, který byl přítomen při popravě. "Každý druhý z vás si při pohledu na oprátku začne vymýšlet."
"Nevymýšlím si!" vzpíral se Nazarian v rukou katů. "Mám důležité informace!"
Po necelé hodině seděl Nazarian na samotce a těšil se krásou života, kurýr stál vedle čerstvého koně a škrábal se v rozkroku a Vascoigne po sobě naposledy kontroloval napsané hlášení.

Poníženě oznamuji Tvé Milosti, že za útok na královského šafáře odsouzený zločinec jménem Nazarian přiznal nové okolnosti, které níže uvádím. Se dvěma společníky se na rozkaz jistého Ryense ve dni červnového novu účastnil vraždy juristů Codringhera a Fenna ve městě Dorianu. Při činu byl jeden z jeho spolupachatelů zvaný Jehla zabit. Druhý zas, elfský míšenec Schirrú, zavraždil oba juristy a vypálil jejich dům. Zločinec Nazarian vše svádí na řečeného Schirrú, zapírá, že by on sám vraždil, ale činí tak dozajista ze strachu před smrtí. Co však Tvou Milost interesovati může, jest to, že před činem zločinci Nazarian, Jehla a půlelf Schirrú sledovali zaklínače Geralta z Rivie, se kterým se jurista Codringher v tajnosti scházel. V jaké záležitosti, to zločinci Nazarianovi známo není, poněvadž jak vzpomínaný Ryens, tak míšenec Schirrú mu ničeho více neprozradili, leč původce zločinu Ryens dal rozkaz k vraždě obou juristů, jakmile se o tajné schůzce se zaklinačem dozvěděl.
Dále vyznal zločinec Nazarian, že jeho spolupachatel Schirrú z domu juristů odcizil dokumenty, které doručil Ryensovi do krčmy "U lišáka Bystrouše" v Carrerasu. Na čem se Ryens a Schirrú domlouvali, taktéž není zločinci Nazarianovi známo, ale dalšího dne se celá trojice vydala do Brugge. Tam se čtvrtého dne po novoluní dopustila únosu mladé panny z domu z červených cihel, na jehož dveřích byl znak krejčovských nůžek. Unesenou pannu Ryens omámil magickým nápojem a zločinci Schirrú a Nazarian ji ve velkém spěchu odvezli do pevnosti Nastrogu ve Verdenu.
Následující skutečnost doporučuji mimořádné pozornosti Tvé Milosti: zločinci totiž předali unesenou pannu nilfgaardskému veliteli pevností s tím, že se jedná o Cyrylu z Cintry. Zločinec Nazarian vypověděl, že velitele pevnosti tato zpráva velmi rozrušila.
Výše uvedené skutečnosti posílám neprodleně Tvé Milosti po tajném kurýrovi. Podrobný protokol výslechu zašlu dodatečně, jakmile jej písař načisto přepíše. Žádám Tvou Milost o instrukce, co dále učiniti se zločincem Nazarianem, zdali jej podrobit útrpnému právu, aby vyznal další podrobnosti, nebo jej pověsit dle původního rozsudku.
S nejvyšší oddanosti etc. etc.

Vascoigne podepsal hlášení, otiskl pečeť a zavolal kurýra.
S obsahem raportu byl Dijkstra seznámen téhož večera, Filippa Eilhart v poledne následujícího dne.

*

Když se kůň se zaklínačem a básníkem vynořil z olšin, Milwě a Cahirovi se ulevilo. Byli už dlouho napjati, neboť po hladině Iny k nim doléhaly ohlasy bitvy u Armerie.
Když pomáhali Marigoldovi sesednout, Milwě neuniklo, jak se Geralt podíval na Nilfgaarďana. Nestačila nic říci, stejně jako zaklínač, protože trubadúr zasténal a zhroutil se. Položili ho na písek a pod hlavu mu dali svinutý plášť. Když se Milwa chystala sejmout krví prosáklý obvaz, dotkla se jejího ramene ruka a zároveň ucítila známou vůni bylin. Dle svého zvyku se Regis zjevil neznámo kdy, neznámo odkud a neznámo jak.
"Dovol," požádal a sáhl do své brašny. "Já se o něho postarám."
Když lékárník odstranil krví přilepený obvaz z rány, Marigold vykřikl bolestí.
"Klid," řekl Regis a začal čistit ránu. "To nic není. Jen, trochu krve... Tvoje krev pěkně voní, básníku."
Právě tehdy zaklínač zareagoval způsobem, který Milwa v žádném případě nečekala. Přiskočil ke koni a z pochvy u sedla tasil dlouhý jezdecký meč.
"Odstup od něj," zavrčel a postavil se za lékárníka.
"Jeho krev voní," zopakoval Regis, jako by si ničeho nevšiml. "Necítím v ní infekci, která by mohla způsobit komplikace. Není porušena žádná žíla. Teď to zaštípe..."
Marigold zaječel. Meč v zaklínačově ruce se zachvěl
"Ránu je třeba zašít," pokračoval Regis, neohlížeje se na zaklínače a jeho meč. "Buď statečný, Marigolde."
Marigold byl statečný.
"Hotovo," dokončil Regis ošetření. "Triviálně řečeno, do svatby se ti to zahojí. Krásná rána pro básníka, Marigolde. Můžeš na čele nosit elegantní obvaz jako válečný hrdina. Srdce všech dívek a žen budou měknout jako vosk. Vskutku

poetická rána, ne jako například zásah do břicha. Žádné zranění jater či ledvin, vyhřeznutá střeva, krev a výkaly. Nu, to je vše. Jsem ti k disposici, Geralte."
Lékárník se postavil a zaklínač mu přiložil zbraň k hrdlu. Tak bleskovým pohybem, že jej oči nestačily postřehnout.
"Ustup," řekl Geralt Milwě. Regis se ani nezachvěl, třebaže se hrot meče dotýkal jeho kůže. Lučištnice zatajila dech, když spatřila, jak se lékárníkovy oči v šeru zaleskly zvláštním světlem.
"Dělej," pobídl zaklínače Regis. "Bodni."
"Geralte," promluvil Marigold, který se již vzpamatoval. "Copak ses zbláznil? On nás zachránil před šibenicí, ošetřil mi zranění..."
"V utečeneckém táboře pomohl tomu mladému děvčeti i nám," připomenula tiše Milwa.
"Mlčte. Nevíte, kdo to je."
Lékárník se nehýbal. A Milwa najednou s údivem zjistila to, čeho si měla všimnout už dávno.
Regis nevrhal stín.
"Má pravdu," řekl lékárník pomalu. "Nevíte, kdo jsem. Je na čase, abyste se to dověděli. Jmenuji se Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy. Žiji na tomto světě čtyři sta dvacet osm let podle vašeho měření času anebo šest set čtyřicet dva let dle počítání elfů. Jsem potomkem trosečníků, ztracených bytostí, uvězněných ve vašem světě po katastrofě, kterou vy nazýváte Konjunkce Sfér. Vaše rasa mne považuje za netvora, za krvežíznivé monstrum. A nyní jsem narazil na zaklínače, jehož zaměstnáním je eliminovat takové, jako jsem já. To je všechno."
"To stačí," sklonil Geralt meč. "Běž pryč, Emieli Regisi Atakdále. Zmiz odtud."
"Neuvěřitelné," podivil se Regis. "Dovolíš mi odejít? Mohu ohrozit lidi. Zaklínač přece musí využít každou možnost, kterak odstranit netvora."
"Zmiz. Rychle."
"Jak daleko mám zmizet?" otázal se Regis. "Jsi zaklínač a nyní o mně víš. Až vyřešíš svůj problém, až dokončíš svůj úkol, vrátíš se. Víš, kde bydlím, kam chodím a čím se zabývám. Půjdeš po mně."
"To nelze vyloučit. Jestli bude vypsána odměna. Jsem zaklínač."
"Přeji ti úspěch," zapnul Regis brašnu a přehodil si přes ramena plášť. "Buď zdráv. Ach, ještě jedna věc. Jaká by musela být odměna na mou hlavu, aby ses obtěžoval? Jak vysoko bys mne ocenil?"
"Proklatě vysoko."
"Lichotíš mi. A konkrétně?"
"Dej mi s tím pokoj, Regisi!"
"Jistě. Ale prvně mne ohodnoť. Prosím."
"Za obyčejného upíra jsem bral cenu dobrého jezdeckého koně. A ty přece nejsi obyčejný."
"Kolik?"
"Pochybuji," řekl zaklínač hlasem jako led, "že by mi za tebe kdokoli na světě byl schopen zaplatit."
"Rozumím a děkuji," usmál se upír a tentokrát při úsměvu ukázal zuby. Cahir a Milwa leknutím couvli, Marigold vyjekl.
"Buďte zdrávi. Šťastnou cestu."
"I ty buď zdráv, Regisi."
Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy máchl pláštěm, ovinul se jím a zmizel. Prostě zmizel.

*

"A teď," otočil se Geralt stále s mečem v ruce. "Teď je řada na tobě, Nilfgaarďane..."
"Ne," skočila mu rozhněvaně do řeči Milwa. "Už toho mám dost. Nasedneme na koně a zmizíme odtud. Zvuky se nesou po řece do dálky, než se nadějeme, můžeme mít na krku nepřátele."
"Nepojedu v jeho společnosti."
"Tak si jeď sám, ty umíněný tupče!" vykřikla vztekle. "Jeď si, kam tě napadne! Už tě mám plné zuby, zaklínači! Regise jsi vyhnal, i když ti zachránil život, ale to je tvoje věc - takový je tvůj vděk. Jenže Cahir zachránil život mně. Jestli je tvůj nepřítel, vrať se do Armerie. Tam na tebe čekají tvoji přátelé! S oprátkou!"
"Nekřič."
"Tak nestůj jako sloup. Pomoz Marigoldovi na valacha."
"Zachránilas naše koně? Klepnu také?"
"On je zachránil," ukázala pohybem hlavy na Cahira. "Jedeme."

*

Přepravili se přes Inu. Putovali po pravém břehu řeky, přes mělké zátočiny a slepá ramena, přes mokřady, kde se rozléhalo skřehotání žab a kejhání kachen a potápek. Mezitím vyšlo oranžové slunce a oslnivě zaplálo v zrcadlech jezírek. Zamířili k místu, kde jedno z ramen Iny vtékalo do Jarugy. Projížděli vlhkým lužním lesem, kde stromy rostly přímo z vody porostlé hustým zeleným kobercem.
Milwa jela vpředu vedle zaklínače a polohlasem mu vyprávěla, co se udalo v jeho nepřítomnosti. Geralt mlčel, ani jednou se neohlédl na Nilfgaarďana, který jel za nimi a pomáhal básníkovi. Marigold chvíli naříkal, chvíli klel a neustále si stěžoval na bolest hlavy, ale držel se v sedle a nezpomaloval pochod. To, že získal Pegasa a svou loutnu, mu očividně spravilo náladu.
Kolem poledne vyjeli na sluncem zalitý luh, za nímž se rozlévala vodní pláň Veliké Jarugy. Zamířili k ní.
Dlouho se brodili mělkou vodou a rákosím, až se dostali na ostrůvek, suchou vyvýšeninu uprostřed močálů. Byl hustě

zarostlý orobincem z něhož se tyčilo několik odumřelých, trusem vodních ptáků vybělených stromů.
Milwa nalezla v rákosí člun, který sem přinesl proud. Dál od břehu objevila i palouk, kam mohli zavést koně.
Zastavili se na odpočinek. Zaklínač se rozhodl, že si s Nilfgaarďanem promluví. Mezi čtyřma očima.
"Na Thaneddu jsem ti daroval život. Smiloval jsem se nad tebou, cucáku. Byla to chyba. Dnes ráno jsem pustil zpod meče vyššího upíra, který má určitě na svědomí nejeden lidský život. Měl jsem ho zabít, ale nedbal jsem na to. Teď mě zajímá jediná věc: spěchat na pomoc Ciri. Odpřisáhl jsem, že kdokoliv jí ublíží, zaplatí mi svou krví."
Cahir mlčel.
"Milwa mi vyprávěla, co jsi zažil. Nic to nezměnilo. Pro mne z toho vyplývá jen jedno: na Thaneddu se ti nepodařilo zmocnit se Ciri, ačkoliv ses velmi snažil. Teď se vláčíš za mnou, doufáš, že tě k ní přivedu. Chceš ji dát svému císaři, a tak si zachránit krk."
Cahir mlčel. Geralt se cítil velmi zle.
"Kvůli tobě křičela ze spaní," pokračoval. "V jejích dětských očích ses změnil v noční můru. A přece byls a jsi pouhým nástrojem, slouhou svého císaře. Nevím, cos jí tenkrát udělal, že se tolik bála. A nejhorší je, že nevím, proč jsem tě dosud nezabil. Co mi v tom brání?"
"Možná to," promluvil Cahir pomalu, "že máme něco společného. Přese všechno zdánlivé nepřátelství."
"Co by to mělo být?"
"Stejně jako ty chci Ciri zachránit. Stejně jako tobě je mi jedno, jestli to někoho udivuje a překvapuje. Stejně jako ty nemám potřebu nikomu vysvětlovat své jednání."
"To je vše?"
"Ne."
"Poslouchám."
"Ciri," začal tiše Nilfgaarďan, "jede na koni přes zaprášenou ves. S šesti mladými lidmi. Mezi jejími druhy je nakrátko ostříhané děvče. Ciri tančí na stole a je šťastná..."
"Milwa ti pověděla o mých snech."
"Nic mi neříkala. Nevěříš mi?"
"Ne."
Cahir sklonil hlavu a špičkou boty kopl do písku.
"Zapomněl jsem," prohlásil sklíčeně, "že mi nemůžeš věřit. Chápu to. Ale měl jsi přece, stejně jako já, ještě jeden sen. Nikomu jsi o něm neřekl. Pochybuji, že bys o něm chtěl někomu vyprávět."

*

Zpočátku si Servadio myslel, že ho potkalo štěstí. Když přijel do Loreda, neměl v úmyslu nikoho špehovat. Ovšem ne nadarmo se městečku říkalo Loupežnická Posada. Loredo leželo na Zbojnickém chodníku, všichni bandité a lapkové z povodí Weldy sem zajížděli, scházeli se tady, prodávali kořist, nakupovali vybavení, odpočívali a bavili se ve společnosti sobě podobných. Městečko bylo několikrát vypáleno, avšak jeho stálí i přechodní obyvatelé jej pokaždé znovu vystavěli. Byli živi z lupičů a nežili si špatně. Také špiclové a práskači, jako byl Servadio, měli v Loredu vždycky šanci získat nějakou informaci, za kterou mohli od prefekta dostat pár florénů.
Servadio spoléhal na jistý výdělek, protože spatřil do městečka přijíždět Potkany.
V čele jel Giselher, jemu po bocích Jiskra a Kayleigh. Trojici následovala Mistle s tou novou, popelavou, která nosila meč na zádech. Za nimi vedli Asse a Reef za uzdy neosedlané koně, ukradená zvířata, která se chystali prodat. Potkani byli unavení a zaprášení, ale jeli pyšně vzpřímeni v sedlech a halasně odpovídali na pozdravy svých kumpánů a známých. U hospody sesedli s koní, a sotva uhasili žízeň, pustili se do handrkování s handlíři a překupníky, kteří je bez meškání obklopili. Obchodu se účastnili všichni členové bandy kromě Mistle a té nové, kterou nazývali Falka. Obě dívky loudavě vykročily ke stánkům na tržišti. Loredské jarmarky bývaly proslulé bohatou a rozmanitou nabídkou zboží, zaměřenou hlavně na lupiče, kteří nemívali hluboko do kapes.
Servadio nenápadně sledoval obě děvčata. Aby vydělal peníze, musel získat informace, aby získal informace, musel je nejdřív potají vyslechnout.
Dívky si prohlížely pestrobarevné korále, hedvábné šátky, vyšívané halenky, zdobené koňské postroje a čabraky. Přehrabovaly se v nabízeném zboží, ale nic nekupovaly. Mistle takřka celou dobu držela svou družku za ruku.
Špicl se opatrně přitočil na pár kroků a předstíral, že se zajímá o řemení a opratě vystavené u jednoho ze stánků. Dívky spolu rozprávěly, avšak dost potichu. Blíže k nim si netroufl, protože by si jej mohly všimnout a pojmout podezření.
Děvčata zamířila ke kiosku s cukrovou vatou. Mistle koupila dvě špejle s bílou sladkostí a jednu z nich podala své společnici. Popelavá ochutnala. Na ret se jí přilepil kousek vaty. Mistle jej špičkami prstů přepečlivě a jemně odstranila. Druhá dívka zamrkala smaragdovýma očima, usmála se a pomaličku si jazykem přejela rty. Servadio se zachvěl, po zádech mu přeběhl mráz. Rozpomněl se na klevety, které o mladých lupičkách zaslechl.
Rozhodl se chvatně vycouvat, poněvadž mu začalo být jasné, že tady nic neodposlechne ani nevyšpehuje. Děvčata tlachala o samých hloupostech, zato opodál se naskytla možnost dozvědět se něco více. Lapkové se totiž shromáždili kolem načatého soudku piva, hádali se, hulákali na sebe a obraceli korbele. Byli mezi nimi též Giselher a Kayleigh.
Servadio doufal, že některý z Potkanů může utrousit slůvko, mohoucí napovědět něco o nejbližších plánech bandy. Kdyby získal takovou informaci a včas ji oznámil prefektovým lidem anebo nilfgaardským agentům, kteří se poslední dobou o Potkany živě zajímali, měl by odměnu v kapse. A kdyby se na základě jeho udání podařilo na lupiče dokonce nastrojit léčku, přišel by k pěkným penězům. Koupil bych ženě kožich, uvažoval horečně. Dětem boty a třeba i nějaké hračky... A sobě...

Dívky se procházely mezi stánky a bezstarostně ozobávaly se špejlí cukrovou vatu. Servadio si najednou uvědomil, že není jediný, kdo je pozoruje. Znal ty, kteří si na ně ukazovali. Byli to zloději koní z bandy hejtmana Pinty zvaného Vydřichvost.
Zloději vykřikli několik oplzlých poznámek a vyzývavě se zachechtali. Mistle přimhouřila oči a položila šedovlásce ruku na rameno.
"Teplý sestřičky!" vyprskl jeden z Vydřichvostových chlapů, kolohnát s vousy jako koudel. "Čumte, hoši, hned se začnou muckat!"
Servadiovi neuniklo, jak se popelavá zachvěla a jak Mistle zaťala prsty do jejího ramene. Zloději se sborově rozřehtali. Mistle se pomalu obrátila čelem k nim, několik chlapů se přestalo smát. Vousáč však byl buď příliš opilý, anebo úplně tupý.
"Potřebujete pořádnýho utahováka, kurvičky!" vykročil k nim, předváděje bedry jednoznačné, nestydaté pohyby. "Takový, jako jste vy, je třeba řádsky opíchat, aby se vyléčily z úchylnosti! Hej! Tobě to říkám, ty..."
Dívky s popelavými vlasy se nestihl dotknout. Prohnula se jako útočící zmije, meč se zablýskl a švihl rychleji než upuštěná cukrová vata dopadla na zem. Kolohnát se zapotácel a zabublal jako krocan, z proťatého hrdla mu obloukem vystříkla krev. Dívka se dvěma tanečními kroky otočila a ťala ještě jednou. Krev zbrotila plachtovími nejbližšího stánku a mrtvý se zhroutil. Písek kolem něho okamžitě zrudl. Někdo vykřikl. Jeden ze zlodějů se sklonil a vytáhl z jezdecké boty nůž. V tom okamžiku jej Giselher srazil okovanou rukojetí jezdeckého biče.
"Jeden mrtvý stačí!" zahřměl hejtman Potkanů. "Tenhle hňup si za to mohl sám, neměl ponětí, s kým si začíná! Ustup, Falko!"
Šedovláska teprve nyní sklonila zbraň. Giselher zvedl měšec a potřásl s ním.
"Podle zákonů našeho společenství zabitého vyplatím. Poctivě, podle váhy, tolar za každou libru téhle mršiny. Tím to vyřídíme. Je to v pořádku, chlapi? Co, Pinto?"
Jiskra, Kayleigh, Reef a Asse stanuli za svým náčelníkem. Tváře měli jako z kamene a dlaně na jílcích mečů.
"V pořádku," ozval se z hloučku lapků Vydřichvost, křivonohý mužský v koženém kabátci. "Tak je to po právu, Giselhere. Záležitost je vyřízena."
Servadio pokl slinu a snažil se pozpátku vmísit do davu. Znenadání pocítil, že nemá sebemenší chuť slídit kolem Potkanů, zvláště pak kolem dívky s popelavými vlasy a zelenýma očima, které říkali Falka. Uvědomil si, že odměna, kterou prefekt nabízí, není vůbec tak vysoká, jak se původně domníval.
Falka klidně zasunula meč do pochvy a rozhlédla se kolem. Servadia ohromilo, když uviděl, jak se její drobná tvář náhle mění.
"Moje vata," vzlykla žalostně, sklánějíc se k pamlsku ležícímu na špinavé zemi. "Upadla mi vata..."
Mistle ji objala.
"Koupím ti novou."

*

Zaklínač seděl u vody, zasmušilý, zamyšlený, podrážděný. Díval se na kormorány na uschlém stromě.
Po skončeném rozhovoru zmizel Cahir v rákosí a od té doby se neukázal. Milwa a Marigold se rozhodli obstarat něco k jídlu. V loďce našli vrš z vrbového proutí, rybářskou síť, pod ní měděný kotlík a trochu kořenové zeleniny. Vrš nalíčili v průlivu, brodili se podél břehu a tloukli pruty do vodních rostlin, aby do pasti nahnali ryby. Poeta se již cítil dobře a obvaz na hlavě nosil pyšně jako páv.
Geraltovi se hlavou honily černé myšlenky.
Milwa s Marigoldem vytáhli vrš z vody a začali láteřit, protože namísto kaprů do ní chytili jenom drobný rybí plevel.
Zaklínač na ně zavolal:
"Hej, vy dva! Nechejte ten krám a pojďte sem. Chci vám něco říci."
"Vraťte se," začal bez okolků, sotva se oba promočení rybáři přiblížili. "Běžte na sever, k Mahakamu. Pojedu dál sám."
"Cože?"
"Naše cesty se rozcházejí, Marigolde. Zábava skončila. Vrať se do bezpečí skládat verše. Milwa tě povede lesy..."
"O co jde?"
"O nic," odhodila si dívka z čela mokré vlasy. "Pokračuj, zaklínači. Jsem zvědava, co nám ještě povíš."
"Řekl jsem všechno. Přepravím se přes Jarugu a pojedu na Jih, na nilfgaardské území. Bude to dlouhá a nebezpečná cesta. Nemohu se déle zdržovat, proto budu pokračovat sám."
"Zbavíš se toho, co ti překáží," pokýval hlavou Marigold. "Koule na noze, která tě zdržuje. Jinými slovy, mne."
"A mne," doplnila Milwa.
"Poslyšte," vysvětloval Geralt. "To je moje osobní záležitost. Vás se přímo netýká. Nechci, abyste nasazovali život kvůli mně."
"Tvoje osobní záležitost," zopakoval pomalu Marigold. "Nikoho nepotřebuješ. Nestojíš o ničí pomoc. Společníci ti překážejí a zdržují tě. Sám se nehodláš na nikoho ohlížet. A nadevše miluješ samotu. Zapomněl jsem na něco?"
"Ovšem," odsekl rozhněvaně Geralt. "Zapomněls vyměnit svoji prázdnou hlavu za něco užitečnějšího, hlupáku. Kdyby šel v noci ten šíp o coul doprava, teď už by ti vrány klovaly oči. Jako básník bys měl mít špetku obrazotvornosti, zkus si to tedy představit. Opakuji, že vy se vrátíte na sever, já pokračuji na jih. Sám."
"Klidně jeď!" vyskočila Milwa. "Myslíš si, že tě budeme prosit? Táhni ke všem lesním ďasům, zaklínači. Pojď, Marigolde, přichystáme něco k jídlu. Kručí mi v břiše hlady a když navíc poslouchám jeho žvásty, je mi na omdlení."
Geralt odvrátil hlavu. Pozoroval dlouhokrké kormorány, kteří si sušili peří na větvích stromu. Náhle ucítil vůni bylin.

Zaklel:
"K čertu! Zneužíváš mou trpělivost, Regisi!"
Upír, který se zjevil vedle něj, na nic nedbal a bez okolků si přisedl. "Musím básníkovi vyměnit obvaz," oznámil.
"Tak běž za ním. Mně se radši vyhni."
Regis si zhluboka povzdechl, ale nezdálo se, že by se chystal k odchodu.
"Vyslechl jsem tvůj rozhovor s básníkem a lučištnicí," prozradil. "Nutno podotknout, že máš nevšední talent, kterak si získávat lidi. Když proti tobě stojí celý svět, odháníš své jediné přátele a spojence."
"Svět je vzhůru nohama. Upír mne poučuje, jak mám jednat s lidmi. Co ty víš o lidech, Regisi? Znáš leda chuť jejich krve. Do prdele, už jsem se s tebou dal do řeči."
"Svět je vzhůru nohama," přisvědčil upír vážně. "Dal ses se mnou do řeči. Vyslechneš si i moji radu?"
"Ne, nevyslechnu. Nepotřebuji tvoje rady."
"Pravda, málem bych zapomněl. Nepotřebuješ rady, nepotřebuješ spojence, bez přátel se také obejdeš. Tvoje výprava je přece soukromá, osobní záležitost a musíš ji uskutečnit sám. Sám musíš bojovat, sám překonávat ohrožení, námahu a pochybnosti. Je to součást tvého pokání, tak chceš vykoupit svou domnělou vinu. Projít ohněm, který pálí, avšak očišťuje. Sám, samojediný. Kdyby ti někdo pomohl, vzal na sebe byť jen část tvého údělu, tvého pokání, tvého křtu ohněm, ochudil by tě. Ubral by ti část tvých zásluh. Pouze ty máš dluh ke splacení, pouze ty sám jej chceš splácet. Uvažuji logicky?"
"Tvoje přítomnost mne dráždí, upíre. Nechej mne o samotě s mým pokáním. A s mým dluhem."
"Jak si přeješ," postavil se Regis. "Poseď ještě, popřemýšlej. Ale radu ti přece dám. Pocit viny, potřeba pokání a očištění nejsou věci, na něž si můžeš činit výlučné právo. Život zná i dluhy, které splácíš zadlužením u svých přátel."
"Běž pryč, prosím."
"Odcházím,"
Upír zamířil k Marigoldovi a Milwě. Zatímco ošetřoval básníkovo zranění, celá trojice se bavila o jídle. Milwa si kriticky prohlížela drobné rybky, které uvízly ve vrši
"Co s nimi?" přemítala. "Napícháme tu havěť na proutky a opečeme nad ohněm."
"Ne," zavrtěl čerstvě převázanou hlavou Marigold. "To není dobrý nápad. Ryby jsou malé, nenajíme se. Navrhuji, abychom uvařili polévku."
"Rybí polévku?"
"Jasně. Máme toho potěru hromadu, máme sůl," vypočítával Marigold na prstech. "V loďce byla cibule, mrkev, petržel a celer. Našli jsme kotlík. Co víc potřebujeme?"
"Snad koření."
"Och," usmál se Regis a zvedl svou brašnu. "O koření se nestarejte. Mám tady bazalku, majoránku, bobkový list, šalvěj..."
"Dost, dost," zadržel ho Marigold. "Stačí. Mandragoru do polévky nepotřebujeme. Do práce. Očisti ryby, Milwo."
"Sám je očisti. Myslíš si, že když je v partě ženská, hned ji zapřáhneš do vaření. Já přinesu vodu a zapálím oheň. S těmi mřenkami se můžeš babrat sám."
"To nejsou mřenky," opravil ji Regis. "To jsou plotice, tloušti a ježdíci."
"Ha," neudržel se Marigold. "Je vidět, že se vyznáš také v rybách."
"Vyznám se v různých věcech," přiznal upír skromně. "Naučil jsem se ledacos."
"Když jsi takový odborník," rozdmýchávala Milwa oheň, "tak odborně očisti ty ryby. Já zajdu pro vodu."
"Uneseš plný kotlík? Geralte, pomoz jí!"
"Zvládnu to," zavrčela nedůtklivě Milwa. "Obejdu se bez jeho pomoci. On se zabývá svými důležitými osobními problémy, nemůžeme ho vyrušovat."
Geralt otočil hlavu a předstíral, že neslyší. Marigold s upírem se pustili do čištění ryb.
"To bude zatraceně řídká polévka," konstatoval Marigold. "Hodila by se nám nějaká větší ryba."
"Může být tahle?" vynořil se z rákosí Cahir, přinášeje za skřele asi třílibrovou štiku. Ještě mrskala ocasem.
"Hele, ta je pěkná. Odkud ji máš, Nilfgaarďane?"
"Nejsem Nilfgaarďan. Pocházím z Vicovaro a jmenuji se Cahir..."
"Dobře, dobře, to jsme už slyšeli. Ptal jsem se, kde jsi přišel k té štice?"
"Udělal jsem si udici. Jako návnadu jsem použil žabku a nahodil ji pod břeh. Štika zabrala okamžitě."
"Sami odborníci," pokýval ovázanou hlavou básník. "Kdybych si k obědu poručil svíčkovou, dozajista by přihnali krávu. Ale díky za to, co máme. Regisi, všechnu drobotinu naházej do kotle. I s hlavami a ocasy. Štiku musíme vykuchat. Umíš to, Nilf... Cahire?"
"Umím."
"Pusť se do práce. Do hajzlu, Geralte, jak dlouho chceš sedět na zadku a tvářit se ukřivděně? Oškrábej a nakrájej zeleninu."
Zaklínač poslechl, ale demonstratině se posadil co nejdál od Cahira. Než si stačil postěžovat, že nemá nůž, Nilfgaarďan - či vlastně Vicovaran - mu podal svůj a z boty vytáhl druhý. Geralt zamumlal poděkování.
Společná práce jim šla od ruky. Kotel s rybami a zeleninou brzy vzkypěl varem. Upír sebral pěnu vařečkou, kterou Milwa vyřezala z vrbového dřeva. Když Cahir vykuchal a očistil štiku, Marigold hodil do kotlíku ocas, ploutve, zubatou hlavu a vývar důkladně zamíchal.
"Mňam, mňam, už to voní. Za chvíli polévku přecedíme."
"Leda přes onuci," ohrnula nos Milwa, vyřezávajíc ještě lžíci. "Vždyť nemáme cedník."
"Drahá Milwo," usmál se Regis. "S trochou nápaditosti nahradíme to, co nemáme, tím, co máme. Je to jen otázka

iniciativy a tvůrčího myšlení."
"Vem tě ďas, vampýre, s tím učeným žvaněním!"
"Přecedíme polévku přes můj osník," napadlo Cahira. "Co ve zbroji zůstane, to potom vypláchnu."
"Předtím tu svoji drátěnou košili pořádně umyj," přikázala Milwa. "Jinak polévku jíst nebudu."
Úspěšně přecedili vývar podle Cahirova návrhu.
"Teď tam přidejte porce štiky," nařizoval Marigold. "Hmm, to je vůně. Už nepřikládejte, ať polévka jenom trochu bublá. Geralte, kam se cpeš s tou lžící! Teď už se nemíchá!"
"Nerozčiluj se. Nevěděl jsem."
"Nevědomost," poučoval Regis, "není omluvou pro nepromyšlenou činnost. Když něco nevíš nebo máš pochybnosti, požádej o radu..."
"Mlč, upíre!" otočil se Geralt zády. Marigold vyprskl:
"Vidíte? Už se zase urazil."
"To je celý on," ohrnula rty Milwa. "Když neví, co má dělat, tak se urazí. Copak jste si toho ještě nevšimli?"
"Dávno," přisvědčil nesměle Cahir.
"Přidat pepř," olízl Marigold naběračku a zamlaskal. "Ještě přisolit. Ach, to je delikatesa. Odstavíme kotel z ohně. Hrome, ten pálí! Nemám rukavice..."
"Já mám," řekl Cahir.
"A já nepotřebuji," popadl Regis kotlík za druhé ucho.
"Dobrá," otřel básník lžíci o kalhoty. "Posaďte se, panstvo. Dobrou chuť. Geralte, ty čekáš na extra pozvání, na herolda a fanfáry?"
Rozesadili se v kruhu okolo kotlíku a dlouhou dobu bylo slyšet jen foukání do horké tekutiny a distinguované srkání. Po snězení poloviny polévky začali jedlíci lovit kousky rybího masa a za pár chvil zaškrábaly lžíce o dno kotlíku.
"To jsem se najedla," vydechla Milwa. "S tou polévkou, Marigolde, to nebyl hloupý nápad."
"Děvče má pravdu," uznal Regis. "Co říkáš, Geralte?"
"Říkám: děkuji," vstal zaklínač s námahou a začal ohýbat koleno, v němž se opět ozvala bolest. "Stačí? Nebo jsou třeba fanfáry?"
"S ním je to tak vždycky," mávl rukou trubadúr. "Nevšímejte si ho. Stejně máte štěstí, já jsem byl při něm, když byl rozhádaný s Yennefer, s tou svou bledou krasavicí s havraními vlasy."
"Diskrétněji," napomenul ho upír. "A nezapomínej, on má problémy."
"Problémy," potlačil Cahir říhnutí, "je třeba řešit."
"Pravda," uznal Marigold. "Ale jak?"
Milwa se zasmála a pohodlně se natáhla na vyhřátém písku.
"Vampýr je učený. Určitě na něco přijde."
"Nezáleží na učenosti, nýbrž na schopnosti porovnat všechny klady i zápory," poskytl jim Regis další ze svých úvah. "Když zvážíme všechna pro a proti, dojdeme k závěru, že jeho problém nemá řešení. Šance na úspěch, na nalezení Ciri, je nulová."
"Takhle nemůžeš uvažovat," prohlásila Milwa ironicky. "Je to přece jenom otázka inicijativy a tvůrčího myšlení, jako s tím cedníkem. Když něco nemáme, nahradíme to něčím jiným. To jsi říkal."
"Donedávna jsme soudili," přemítal upír nahlas, "že Ciri je v Nilfgaardu. Její osvobození, případně únos, byl už tehdy úkol nad naše síly. Nyní nevíme ani to, kde se Ciri nalézá. Těžko být iniciativní, nevíme-li, kam máme jít."
"Co tedy učiníme?" otázala se Milwa. "Zaklínač si postavil hlavu, že musí na jih."
"Pro něj," usmál se Regis, "nemají světové strany význam. Je mu celkem jedno, kam půjde, jen když nebude nečinně sedět. Vskutku zaklínačský princip. Svět je plný Zla, stačí tedy jít, kam ho oči povedou, všechno Zlo cestou ničit - a tak se přičinit o vítězství Dobra. Jinak řečeno: cesta je důležitější než cíl."
"To je pitomost," prohlásila Milwa. "Jeho cíl je Ciri. Ona pro něho není důležitá?"
"Jen jsem žertoval," přiznal vampýr a pohlédl na zády obráceného Geralta. "Nepříliš taktně. Omlouvám se. Máš pravdu, drahá Milwo, náš cíl je Ciri. Poněvadž nevíme, kde se nachází, musíme to zjistit a přizpůsobit tomu naše plány. Kolem Dítěte Překvapení je plno predestinace, magie a nadpřirozených sil. Znám někoho, kdo se v těch věcech vyzná a bude nám schopen pomoci."
"Ha," zaradoval se Marigold. "Kdo to je? Kde ho najdeme? Daleko?"
"Nemusíme až do Nilfgaardu. Je to celkem blízko. V Angrenu. Mám na mysli druidský Kruh v lesích na Caed Dhu."
"Vydejme se tedy za druidy."
"Nenapadlo nikoho z vás," vyjel na ně Geralt, "zeptat se mě na můj názor?"
"Tvůj názor?" otočil se k němu Marigold s líčeným údivem. "Ty přece nemáš ani potuchy, co je třeba dělat. Vždyť i za polévku, kterou jsi před chvílí jedl, vděčíš nám. Nebýt nás, zůstal bys o hladu. My také, kdybychom čekali, až tě něco napadne. Ten kotlík polévky byl výsledkem spolupráce, činnosti skupiny pracující na stejném úkolu. Chápeš to, příteli?"
"Nechápe," zavrtěla hlavou Milwa. "On dává přednost samotě. Osamělý vlk. Na první pohled je vidět, že není lovec. Vlci loví ve smečce. Vlk samotář, ha, ha, hloupý měšťácký výmysl. Tohle on nikdy nepochopí."
"Ale pochopí. Už teď leccos chápe," pousmál se Regis podle svého zvyku se stisknutými rty.
"Celou dobu čekám, až ho napadne použít to, co má v lebce," připojil se Marigold. "Třeba nakonec přijde na to, že jedinou činností, na kterou se osamělý člověk zmůže, je masturbace."
Cahir Mawr Dyftryn aep Ceallach taktně mlčel.
"Ať vás všechny trefí šlak!" zamával zaklínač rozhořčeně lžící. "Ať vás vezme čert, vy spolupracující skupino pitomců,

sjednocených na společném úkolu, kterému vůbec nerozumíte. Já se z vás zblázním."
Všichni ostatní si vzali příklad z Cahira a mlčeli. Mlčel Marigold, mlčela Maria Barring zvaná Milwa, mlčel Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy.
"Družina hrdinů," chytil se Geralt za hlavu. "Druhové ve zbrani. Šumář s loutnou. Hubatá polodryáda. Vampýr, kterému táhne na padesátý křížek. A mizerný Niifgaarďan, který se hádá, že není Nilfgaarďan..."
"A v čele družiny zaklínač, který se nedokáže k ničemu rozhoupat," doplnil Regis. "Doporučuji cestovat incognito, abychom nepůsobili nemístné pozdvižení."
"A nebyli všem pro smích," dodala Milwa.

RODOKMEN STARŠÍ KRVE

Královna pravila: "Mne o milost nepros, nýbrž ty, kterým jsi svými čáry ublížila. Mělas odvahu ke zlým činům, měj odvahu i nyní, když se blíží trest. Není v mé moci zbavovati hříchů."
Na ta slova blýskla elfská vědma zlýma očima a vykřikla: "Má zhouba je nedaleko, královno, leč ani tebe nemine pád. V hodině strašné smrti vzpomeneš na Lani Dorren a její kletbu. Věz, že mé prokletí postihne tebe a tvé potomstvo až do desátého kolena." Když však seznala, že v prsou královny bije statečné srdce, přestala záludná elfská čarodějka lát a hrozit a počala jako fena skučet a škemrat o smilování...

Legenda o Laře Dorren; lidské podání

...však žádné prosby neobměkčily kamenná srdce Dh'oine, ukrutných lidí. Když Lara Dorren, neprosíc již o lítost pro sebe, leč jen a jen pro své dítě, chytila se dveří kočáru, na rozkaz královny udeřil jeden z katanů mečem a uťal Laře prsty. Té noci, za únorových mrazů, vydechla Lara naposled, rodíc na návrší dcerušku, kterou ochránila posledním zbytkem tepla, jenž zůstal v jejím zmučeném těle. Bylo to v noci, uprostřed sněhu a ledu, leč na kopci v tu chvíli zapanovalo jaro a rozkvetly kvítky feainnewedd. Do dnešního dne rostou tyto květiny jen na dvou místech: v Dol Blathanna a na návrší, kde skonala nešťastná Lara Dorren aep Siadhal.

Legenda o Laře Dorren; elfské podání

KAPITOLA ŠESTÁ
"Žádala jsem tě," vyjela na zádech ležící Ciri podrážděně, "abys mě nechala na pokoji."
Mistle odtáhla ruku se stéblem, kterým Ciri lechtala na krku, natáhla se vedle ní, založila si ruce pod ostříhanou hlavu a zahleděla se do nebe.
"Poslední dobou se chováš divně, Sokoličko."
"Nechci, aby ses mě dotýkala, to je všechno."
"Byla to jenom zábava."
"Vím," zamračila se Ciri. "Jenom zábava. Ale mě přestala bavit, víš? Už to není zábavné."
Mistle dlouho mlčela a sledovala bílé pásy mračen zvolna táhnoucí oblohou. Vysoko nad nimi kroužil jestřáb.
"Je to kvůli těm tvým snům?" řekla nakonec. "Bezmála každou noc se budíš s křikem. To, cos prožila, se ti vrací ve snech. Znám to."
Ciri neodpověděla.
"Nikdy jsi o sobě nic neřekla," pokračovala Mistle. "O tom, co máš za sebou. Ani o tom, odkud jsi, jestli máš někoho blízkého..."
Ciri se prudce ohnala rukou, ale tentokrát ji na šíji zašimralo jen sluněčko sedmitečné.
"Měla jsem své blízké," řekla hluše, nedívajíc se na přítelkyni. "Myslela jsem si to... Takové, kteří by mě našli i tady, na konci světa. Kdyby chtěli... Kdyby žili. Ach, o co ti jde, Mistle? Mám ti o sobě vyprávět?"
"Nemusíš."
"To je dobře. Jistě je to také jen zábava. Jako všechno mezi námi."
"Nerozumím" odvrátila Mistle tvář. "Nerozumím, proč neodejdeš, když je ti se mnou tak zle."
"Nechci být sama."
"Jen to?"
"To je hodně."
Mistle se kousla do rtu. Než stačila cokoliv říci, ozvalo se hvízdnutí. Obě vyskočily, setřásly z šatů jehličí a rozběhly se ke koním.
"Začíná zábava," poznamenala Mistle, když se vyšvihla do sedla, "kterou máš od jisté doby nejraději. Nemysli si, že jsem si toho nevšimla."
Ciri zlostně kopla koně do slabin. Hnaly se dolů úvozem, vstříc se jim neslo halekání ostatních Potkanů, útočících z druhé strany formanské cesty. Kleště léčky se svíraly.

*

Soukromá audience byla u konce. Vattier de Rideaux, vicehrabě Eiddon, náčelník vojenské rozvědky císaře Emhyra var Emreis, opustil knihovnu, klanějě se královně Doliny Květů dokonce uctivěji než vyžadoval dvorský protokol. Poklony a veškeré Vattierovy pohyby byly zároveň nesmírně odměřené a opatrné - císařský špeh nespouštěl pohled ze dvou ocelotů ležících u nohou elfské vládkyně. Zlatooké kočky působily líně a ospale, nicméně Vattier věděl, že to nejsou žádní mazlíčci, nýbrž pozorní strážci, připravení v okamžení rozsápat každého, kdo by se příliš přiblížil k jejich paní.
Francesca Findabair, zvaná Enid an Gleanna, Sedmikráska z Dolin, počkala, až za Nilfgaarďanem zapadnou dveře a pohladila kočky.
"Už, Ido," promluvila.
Elfská čarodějka Ida Emean aep Sivney, svobodná Aen Seidhe ze Siných hor, skrytá během audience kouzlem neviditelnosti, se zjevila v koutě místnosti a upravila si mahagonové vlasy. Oceloti ji lhostejně sledovali. Jako všechny kočky viděli neviditelné, jejich smysly nebylo možno oklamat tak jednoduchým kouzlem.
"Ta přehlídka špehů mne už začíná obtěžovat," vzdychla Francesca a pohodlně se usadila v ebenovém křesle. "Henselt v Kaedwenu ke mně nedávno vyslal ‚konsula'. Dijkstra vypravil do Dol Blathanna ‚obchodní misi'. A nyní osobně sám arcišpicl Vattier. Ach, abych nezapomněla, ještě předtím tady slídil Stefan Skellen, Veliký Císařský Nikdo. Toho jsem nepřijala, jsem přece královna, kdežto on je nikdo. Byť úředně jmenovaný nikdo."
"Stefan Skellen," řekla Ida Emean, "byl rovněž u nás, kde měl více štěstí. Hovořil s Filavandrelem a Vanadainem."
"A podobně jako Vattier se vyptával na Vilgefortze, Rience, Yennefer a Cahira aep Ceallach."
"Kromě jiného. Budeš se divit, ale nejvíce se zajímal o originální znění proroctví Ithlinne Aegli aep Aevenien, zvláště o fragmenty, kde se hovoří o Aen Hen Ichaer, Starší Krvi. Chtěl se též něco dovědět o Tor Lara a o portálu, který měl Věž Racka spojovat s legendární Tor Zireael, Věží Vlaštovky. Tohle je pro lidi typické, Enid, chtěli by ihned, na povel, vysvětlit záhady a tajemství, které se my sami pokoušíme rozluštit celá staletí."
Francesca zvedla ruku a zahleděla se na své prsteny.
"Jestlipak Filippa ví o Skellenových a Váttierových zájmech? Vlastně o zájmech císaře, kterému oba slouží?"
"Bylo by neopatrné předpokládat, že to neví," pohlédla Ida Emean pronikavě na královnu, "a tajit před Filippou a zbytkem lóže to, co víme my. Uvedly bychom se ve špatném světle... Chceme přece, aby lóže pracovala. Chceme, abychom my, elfské čarodějky, nebyly podezírány z dvojí hry."
"My však vedeme dvojí hru, Ido. Hrajeme si s ohněm. S Bílým Plamenem Nilfgaardu..."
"Oheň pálí," upřela Ida Emean na královnu nalíčené oči, "ale též očišťuje. Je třeba jím projít, Enid. Ta lóže musí vzniknout, musí pracovat. V jistém složení. Dvanáct čarodějek, mezi nimi ta, o níž hovoří proroctví. Musíme získat důvěru."
"A jestli je to provokace?"
"Ty znáš zúčastněné osoby lépe než já."
Enid an Gleanna se hluboce zamyslela.
"Sheala de Tancarville," promluvila rozvážně, "žije v ústraní, nemá žádná politická spojení. Tris Ranuncul a Keira Metz mívaly, ale nyní jsou obě v exilu, protože král Foltest vyhnal z Temerie všechny mágy. Marguerita Laux-Antille se stará pouze o svou školu. Všechny tři jsou ovšem pod silným vlivem Filippy Eilhart. Filippa, to je záhada. Sabrina Glewissig se nevzdá politického vlivu, který má v Kaedwenu, avšak lóži nezradí. Příliš ji láká moc, kterou by členstvím v lóži mohla získat."
"Co Assire var Anahid? A ta druhá Nilfgaarďanka, kterou máme poznat na příštím setkání?"
"O těch vím málo," pousmála se Francesca. "Ale když je uvidím, budu vědět více. Když uvidím, jak a v čem jsou ustrojeny."
Ida Emean přimhouřila nalíčená víčka a na okamžik zaváhala, než položila otázku:
"A co nefritová soška? Nejistá, enigmatická figurka, o níž se Ithlinnespeath rovněž zmiňuje. Není na čase, aby se projevila? Aby se dověděla, co na ni čeká? Mám ti pomoci při dekompresi?"
"Ne, udělám to sama. Znáš reakci na vyproštění. Bude-li u toho méně svědků, bude to menší rána pro její pýchu."

*

Francesca Findabair si ještě jednou ověřila, zda je celé nádvoří odděleno od zbytku paláce ochranným polem, nedovolujícím zvenčí vidět ani slyšet nic co se zde mělo dít. Zapálila tři černé svíce ve svícnech opatřených zrcadlovými reflektory. Podlaha nádvoří byla vydlážděna mozaikou představující osm znaků Vicca, elfského zvěrokruhu, přičemž svícny stály na symbolech Belleteynu, Lammasu a Yule. Uvnitř zodiaku tvořila mozaika další kruh, v němž byl vepsán pentagram. Na třech magických znameních menšího kruhu rozestavila Francesca železné trojnožky a na ně pečlivě usadila tři krystaly. Výbrus krystalů přesně zapadal do formy na vrcholech trojnožek, takže umístění muselo být precisní, ale presto elfka jejich polohu několikrát zkontrolovala. Nesmělo dojít k sebemenší nepřesnosti.
Opodál šuměla fontána, voda tryskala ze džbánu drženého mramorovou najádou, obloukem padala do nádrže a čeřila listy leknínů, mezi nimiž plavaly zlaté rybky.
Francesca otevřela škatulku, vyňala z ní malou figurku z nefritu a postavila ji přesně do středu pentagramu. Ustoupila, naposled nahlédla do manuskriptu ležícího na stolku, nabrala dech, zvedla paže a vyslovila zaklínadlo.
Svíce jasně zaplály, na fasetách krystalů zajiskřilo světlo. Paprsky se soustředily na nefritové sošce, která změnila barvu, ze zelené na zlatou a posléze na průsvitnou. Povětří bylo nabito magickou energií, sršící na ochranných polích. Plamen jedné svíce se rozpadl do chuchvalce jisker, na podlaze se roztančily stíny, mozaika ožila, její tvary se začaly měnit. Francesca nespouštěla zvednuté paže, udržovala kouzlo.

Soška před očima rostla, pulsovala, měnila tvar a strukturu jako oblak dýmu. Jak začínala hmota houstnout, přestala propouštět záblesky z krystalů. Kouzlo trvalo, dokud se v centru magických kruhů nezjevila lidská postava - černovlasá žena ležící bezvládně na podlaze.
Z knotů svící stoupaly stužky dýmu, krystaly pohasly. Francesca spustila paže, procvičila si prsty a setřela pot z čela. Černovlasá žena se pohnula a vykřikla.
"Jak se jmenuješ?" zeptala se hlasitě Francesca. Žena se napjala, zasténala a přitiskla si ruce do podbřišku. "Jak se jmenuješ?"
"Ye... Yenne... Yennefeeeer!!! Aaach..."
Elfka vydechla úlevou. Žena na zemi se svíjela V křečích, sténala, bila pěstmi do dlažby a pokoušela se zvracet. Francesca trpělivě čekala. Žena, která ještě před chvíli byla nefritovou figurkou, zjevně velmi trpěla. To se dalo čekat. Avšak mozek poškozen neměla.
"No tak, Yennefer," přerušila Francesca po nějaké době sténání. "To by už stačilo."
Černovlasá žena se s nesmírnou námahou zvedla na všechny čtyři, předloktím si otřela tvář a její zrak začal těkat kolem. Bez povšimnutí minul Francescu a ožil teprve při pohledu na tryskající vodu. Yennefer se doplazila k fontáně, zvedla se a se šplouchnutím přepadla do nádrže. Nadechla se vody, začala prskat a kašlat, nakonec se prodrala leknínovými šlahouny k soše najády, usedla pod ní a opřela se zády o mramorový podstavec. Voda jí sahala až k prsům.
"Francesco..." zasípala, když zaostřila zrak. "Ty..."
"Já. Vzpomínáš si?"
"Zredukovalas mě... K čertu, tys mě zredukovala!"
"Komprese a dekomprese. Na co si pamatuješ?"
"Garstang... Elfové... Ciri... Ty. A pak se mi na hlavu zřítilo pět set centnéřů... Už vím, co to bylo. Artefaktová komprese..."
"Paměť jsi neztratila. To je dobře."
Yennefer sklonila hlavu. Dívala se na zlaté rybky kroužící jí kolem nohou.
"Nechej potom vyměnit vodu, Enid," zamumlala. "Právě jsem se pomočila."
"Maličkost," usmála se Francesca. "Dej pozor, jestli se ve vode neobjeví krev. Komprese může poškodit ledviny."
"Jenom ledviny?" otázala se Yennefer. "Ve mně snad nezůstal jediný zdravý orgán... Alespoň se tak cítím. Proklatě, Enid, čím jsem si to zasloužila?"
"Vylez z vody."
"Ne. Je mi tu dobře."
"Vím. Dehydratace."
"Degradace. Deprivace. Cos mi to provedla?"
"Pojď ven, Yennefer."
Čarodějka, přidržujíc se mramorové nájady, se vrávoravě postavila. Setřásla se sebe leknínové listy, strhala se sebe šaty a nahá se postavila pod padající vodu. Opláchla se a napila, potom usedla na okraj nádrže a začala si ždímat mokré vlasy.
"Kde to jsem ?"
"V Dol Blathanna."
Yennefer si utřela nos.
"Boj na Thaneddu ještě trvá?"
"Ne, už skončil. Před půldruhým měsícem."
"Musela jsem ti velmi ublížit," zalapala po dechu Yennefer. "Ale teď můžeš naše účty považovat za vyrovnané. Pomstila ses dostatečně, možná jen příliš krutě. Nemohlas mi radši podříznout hrdlo?"
"Nemluv hlouposti," ohrnula rty elfka. "Zkomprimovala jsem tě a vynesla z Garstangu, abych ti zachránila život. Později se k tomu vrátíme. Prosím, tady máš ručník. Nové šaty dostaneš po koupeli. Po koupeli ve vaně s teplou vodou. Už jsi dost ublížila mým zlatým rybkám."

*

Francesca s Idou Emean usrkávaly víno, Yennefer se napájela ohromným množstvím mrkvové šťávy.
"Shrnu si to," promluvila, když vyslechla Francescu. "Nilfgaard obsadil Lyrii, zničil Aedirn a spolu s Kaedwenem si jej rozdělil, vypálil Vengerberg. Právě nyní zabírá Brugge a Sodden, zatímco Verden se vzdal bez boje. Vilgefortz beze stopy zmizel. Tissaia de Vries spáchala sebevraždu. Ty ses stala královnou Doliny Květů, císař Emhyr se ti odvděčil korunou za mou Ciri, po které tak dlouho pátral a kterou nyní využije podle svých představ. Mne jsi zkomprimovala a několik týdnů jsi mne schovávala ve škatuli jako nefritovou figurku. Snad si nemyslíš, že ti poděkuji?"
"Bylo by to vhodné," opáčila chladně Francesca Findabair. "Na Thaneddu se objevil nějaký Rience, který si umanul, že ti přichystá velmi pomalou a velmi krutou smrt. Vilgefortz mu to slíbil umožnit. Rience prohledal celý Garstang. Nenašel tě, protože tou dobou jsi už byla nefritovou figurkou skrytou v mém výstřihu."
"Tou figurkou jsem byla čtyřicet sedm dní."
"Ano. A já jsem mohla v klidu tvrdit, ze Yenneier z Vengerbergu se nenalézá v Dol Blathanna. Byla jsem přece dotazována na čarodějku Yennefer, nikoliv na nefritovou sošku."
"Co se změnilo, že ses mě rozhodla dekomprimovat?"
"Změnilo se mnohé. Hned ti to vysvětlím."
"Ještě předtím se chci dovědět něco jiného. Na Thaneddu byl se mnou Geralt. Zaklínač. Představila jsem ti ho na

banketu v Arethuse, vzpomínáš? Co je s ním?"
"Uklidni se. Žije."
"Jsem klidná. Mluv, Enid."
"Tvůj zaklínač," zakroutila Francesca nevěřícně hlavou, "toho během jediné hodiny vyvedl víc než mnohý jiný za celý život. Ve zkratce: Dijkstrovi zlomil nohu, Terranovovi usekl hlavu a nemilosrdně povraždil asi deset Scoia'tael. A abych nezapomněla, probudil nepotlačitelné vzrušení Keiry Metz."
"Strašné," přehnaně spráskla ruce Yennefer. "Doufám, že se Keira už vzpamatovala a že mu to nemá za zlé. To, že ji vzrušil a následně neosouložil, bylo bezpochyby zaviněno nedostatkem času, a ne úmyslným opomenutím. Ujisti ji o tom, prosím, mým jménem."
"Sama budeš mít možnost," řekla Sedmikráska z Dolin. "Zanedlouho. Vraťme se ale k záležitostem, vůči nimž neobratně předstíráš nezájem. Tvůj zaklínač si vzal obranu Ciri tak k srdci, že se zachoval velmi nerozvážně. Pustil se do boje s Vilgefortzem. Vilgefortz ho rozdrtil. To, že ho nezabil, bylo bezpochyby způsobeno nedostatkem času, a ne úmyslným opomenutím. Tak co? Chceš nadále předstírat, že se tě to netýká?"
"Ne," ztuhl ironický úsměv na čarodějčiných rtech. "Ne, Enid, týká se mne to. Jisté osoby se o tom brzy přesvědčí na vlastní kůži. Máš mé slovo."
Francesca se k její hrozbě tvářila stejně nevšímavě, jako předtím k jejímu výsměchu.
"Triss Ranuncul teleportovala polomrtvého zaklínače do Brokilonu," pokračovala. "Pokud je mi známo, dryády ho dosud léčí. Daří se mu už lépe, avšak ve vlastním zájmu by z lesa neměl vystrčit ani nos. Hledají ho Dijkstrovi agenti a rozvědky všech království. Podobně jako tebe."
"Čím jsem si zasloužila takovou pozornost? Nic jsem přece Dijkstrovi nezlomila... Ach, nic neříkej, uhodnu sama. Vypařila jsem se z Thaneddu beze stopy. Sotva se mohl někdo domýšlet, že jsem se ocitla zkomprimovaná a zredukovaná ve tvém výstřihu. Všichni jsou přesvědčeni, že jsem utekla do Nilfgaardu se svými spoluviníky. Všichni kromě skutečných spiklenců, ovšem ti nebudou nikomu vyvracet jeho omyl. Jsme ve válce, desinformace je zbraň, která musí být neustále v pohotovosti. A teď, po sedmačtyřiceti dnech, přišel čas, aby zbraň byla použita. Jsem hledána, můj dům ve Vengerbergu lehl popelem. Nezbývá mi, než se připojit ke komandu Scoia'tael anebo se jiným vhodným způsobem zúčastnit boje za svobodu elfů."
Yennefer se napila mrkvové šťávy a upřela pohled do očí Idy Emean aep Sivney, která až doposud zachovávala klid a mlčení.
"Nuže, paní Ido, svobodná Aen Seidhe ze Siných hor? Uhodla jsem, co je mi souzeno? Pročpak nic neříkáš?"
"Já, paní Yennefer," odvětila rudovlasá elfka, "dávám přednost mlčení před plácáním nesmyslů. Myslím, že je to lepší než rozvíjet nepodložené dohady a maskovat neklid pošetilým tlacháním. Neprotahuj to, Enid, vysvětli paní Yennefer, oč jde."
"Pozorně naslouchám," dotkla se Yennefer obsidiánové hvězdice na své šíji. "Začni, Francesco."
Sedmikráska z Dolin si podepřela bradu rukama s propletenými prsty.
"Dnes," promluvila, "je druhá noc měsíčního úplňku. Za chvíli se teleportujeme na hrad Montecalvo, sídlo Filippy Eilhart. Zúčastníme se setkání instituce, která by tě měla zajímat. Vždy jsi zastávala názor, že magie je nejvyšší hodnotou, jež musí stát nad všemi spory, různicemi, politickými postoji, osobními zájmy, sympatiemi a antipatiemi. Měla by tě tedy potěšit zpráva, že nedávno vznikl zárodek tajné lóže, založené pro obranu a rozvoj magie, mající za úkol zajistit, aby magie zaujímala ve společenské hierarchii místo, které jí náleží. Hodlám využít svého privilegia navrhnout dvě kandidatury, doporučím Idu Emean aep Sivney a tebe."
"Jak neočekávaná pocta mě potkala," pronesla uštěpačně Yennefer. "Z čarodějného nebytí rovnou do tajné, elitářské, všemocné lóže. Instituce stojící nad osobními sympatiemi a antipatiemi. Připadám ti jako vhodná kandidátka? Soudíš, že v sobě najdu dost síly, abych zapomněla na nepřátelství k osobám, které mi odebraly Ciri, málem zabily muže, jenž mi není lhostejný, a mne samotnou..."
"Jsem si jista," přerušila ji elfka, "že najdeš dostatek síly, Yennefer. Znám tě dlouho a vím, že síla ti nikdy nescházela. Nescházely ti ani ambice, které jistě ihned zaženou pochybnosti ohledně pocty, která tě potkala. Pokud však jinak nedáš, povím ti rovnou: uvedu tě do lóže, protože tě považuji za osobu, která si to zaslouží a může výrazně přispět naší záležitosti."
"Ó, děkuji," čarodějku ani nenapadlo vzdát se jízlivého tónu. "Díky, Enid. Už cítím, kterak se plním velkými ambicemi, pýchou a samolibostí. Každou chvíli puknu, dříve než začnu hloubat nad tím, proč místo mne nerekomanduješ do té své lóže ještě jednoho elfa z Dol Blathanna anebo elfku ze Siných hor."
"Na Montecalvu se to dovíš," řekla suše Francesca.
"Proč ne hned?"
"Řekni jí to," ozvala se Ida Emean.
"Týká se to Ciri," promluvila po krátkém zamyšlení Francesca, upírajíc na Yennefer své neproniknutelné oči. "Lóže se o ni zajímá. Nikdo nezná to děvče lépe než ty. Ostatní se dovíš na místě."
"Souhlasím," poškrábala se Yennefer důrazně na lopatce. Kompresí vysušená pokožka nesnesitelně svědila. "Prozraď mi ještě, kdo jsou další členové lóže. Kromě vás dvou a Filippy."
"Marguerita Laux-Antille, Triss Ranuncul a Keira Metz. Sabrina Glewissig. Sheala de Tancarville z Koviru. A dvě čarodějky z Nilfgaardu."
"Babská internacionála."
"Chceš-li to tak nazvat."
"Jistě mne pořád podezírají z účasti na Vilgefortzově spiknutí. Budou mne akceptovat?"
"Už akceptovaly mne. Musíš se ovšem muset přičinit i ty sama. Budeš požádána, abys vypovídala o svém vztahu k

Ciri. Od samého začátku, když se před patnácti léty tvůj zaklínač objevil na zásnubách cintránské princezny, až po šest týdnů staré události. Lóže bude vyžadovat tvou absolutní upřímnost a pravdomluvnost, jako zkoušku tvé loajality."
"Pokud o to budu stát. Není příliš ukvapené hovořit o loajalitě? Neznám dosud ani statut, tím méně program toho dámského spolku..."
"Yennefer," svraštila elfka mírně obočí. "Navrhuji tě za členku lóže. Nemám však v úmyslu k čemukoliv tě nutit - zvláště k loajalitě. Výběr je na tobě."
"Domýšlím se, co mám na vybranou."
"Domýšlíš se dobře. Ale můžeš se rozhodnout z vlastní vůle. Já ti mohu jen doporučit, aby sis vybrala lóži. Věř mi, že tak pomůžeš své Ciri mnohem účinněji, než kdyby ses naslepo vrhla do víru událostí, což by ti zjevně bylo nejvíce po chuti. Ciri hrozí smrt. Zachránit ji můžeme pouze společným postupem. Když vyslechneš to, o čem se bude hovořit na Montecalvu, přesvědčíš se, že jsem ti nelhala... Yennefer, nelíbí se mi blesky v tvých očích. Dej mi slovo, že se nepokusíš o útěk."
"Ne," zavrtěla Yennefer hlavou a položila dlaň na svou hvězdu. "Nedám, Francesco."
"Musím tě předem upozornit, má drahá, že na Montecalvu mají všechny stacionární portály cílovou blokádu. Kdo se chce bez Filippina svolení teleportovat dovnitř anebo ven, přistane v kobce obložené dwimeritem. Nedisponuješ komponenty, bez nichž se neobejde otevření vlastního teleportu. Nechci ti zabavit tvou hvězdu, musím ti ponechat tvou moc. Ale varuji tě! Jestli se o něco pokusíš... Yennefer, nemohu připustit... Lóže nemůže připustit, aby ses na vlastní pěst vrhla zachraňovat Ciri a hledat pomstu. Mám stále tvou matrici a algoritmus zaklení. Mohu tě znovu zredukovat, zkomprimovat do nefritové sošky. Bude-li to nutné, na několik měsíců. Anebo let."
"Díky za varování. Ale mé slovo nedostaneš tak či tak."

*

Fringilla Vigo na sobě nenechávala nic znát, ale byla rozrušená a napjatá. Sama nejednou plísnila mladé adepty magie za nekritické podléhání stereotypním názorům a představám, sama nejednou vyvracela triviální, pomluvou a propagandou zkreslený obrázek čarodějky ze Severu - uměle krásné, arogantní, domýšlivé, zkažené a nemravné. Nyní však, když když při každém přestupu mezi teleporty byla o něco blíže hradu Montecalvo, cítila nejistotu, co nalezne na místě setkání té tajuplné lóže. Co a kdo ji tam čeká. Rozechvělá představivost jí v duchu malovala obrazy démonicky krásných žen s diamantovými náhrdelníky na obnažených ňadrech s purpurově nabarvenými bradavkami, s vlhkými rty a očima lesknoucíma se požíváním narkotik. V její zjitřené mysli se jednání čarodějné lóže zvrhlo v bezuzdné orgie vystupňované frenetickou hudbou a podávanými afrodisiaky, za účasti mladých otroků obojího pohlaví.
Poslední teleport ústil mezi dva sloupy z černého mramoru. Vystoupila z něj s vyprahlým hrdlem, očima slzícíma magickým větrem a rukou křečovitě svírající smaragdový náhrdelník ve výstřihu šatů. Vedle ní se zjevila Assire var Anahid, rovněž zřetelně rozrušená. Fringilla ovšem připouštěla, že její přítelkyni vyvádí z míry nový a pro ni nezvyklý úbor: jednoduchá, ale elegantní toaleta hyacintové barvy, doplněná úzkým kolierem z alexandritů.
Jejich vzrušení se záhy rozplynulo. V rozlehlé, kouzelnými lampami osvětlené místnosti bylo chladno a ticho. Nebyl zde nahý černoch bijící do bubnu ani na stole tančící dívky oděné jen do šperků, ve vzduchu se nevznášela vůně hašiše a kantarid. Nilfgaardské čarodějky byly ihned uvítány paní hradu Filippou Eilhart, pozornou, přívětivou a zdvořilou. Ostatní přítomné čarodějky přistoupily blíž a představily se. Fringilla vydechla úlevou. Čarodějky ze Severu byly půvabné, barevné, šperky se skvoucí ženy, avšak v nalíčených očích nebylo ani stopy po omamných látkách či nymfomanii. Žádná neměla odhalená ňadra. Právě naopak, dvě z nich měly šaty až ke krku - strohá, černě oděná Sheala de Tancarville a mladičká Triss Ranuncul s blankytnýma očima a překrásnými kaštanovými vlasy. Tmavá Sabrina Glewissig a plavovlásky Marguerita Laux-Antille a Keira Metz měly šaty s dekolty, ovšem nijak zvlášť hlubšími než byl výstřih Fringillin.
Čekání na další účastnice konventu vyplnila nezávazná konversace, během níž měly všechny možnost říci něco o sobě. Vtipné, leč taktní poznámky Filippy Eilhart rychle lámaly ledy. Jediný led v místnosti zůstal na hodovním stole - byly jím obloženy ústřice. Výzkumnou prací se zabývající Sheala de Tancarville našla záhy mnoho společných témat s Assire var Anahid, taktéž vědkyní. Fringilla se rozveselila při debatě s mladou Triss Ranuncul. Při vzájemných rozmluvách ženy pojídaly ústřice. Odmítla je pouze Sabrina Glewissig, věrná dcera kaedwenských pralesů, která se hanlivě vyjádřila o "slizkých ohavnostech" a dala najevo chuť na porci studeného srnčího na švestkách. Filippa Eilhart, místo aby se urazila, zatahala za šňůru zvonku. Za pár chvil tichá a nenápadná obsluha naservírovala požadovanou zvěřinu. Fringilla užasla. Inu, pomyslela si, jiný kraj, jiný mrav.
Portál mezi sloupy se rozjasnil a zavibroval. Sabrina Glewissig zůstala ohromeně zírat, Keira Metz upustila ústřici i nůž, Triss hlasitě vydechla.
Z portálu vystoupily tři návštěvnice. Tři elfky. Jedna měla vlasy barvy tmavého zlata, jedna mahagonově rudé a jedna havraní.
"Vítej, Francesco," promluvila Filippa. Její hlas neprozradil nic z emocí rozeznatelných v jejích očích, ihned obezřetně přimhouřených. "Vítej, Yennefer."
"Požádala jsem o výsadu obsadit dvě křesla lóže," řekla melodicky zlatovlasá elfka jménem Francesca, vidouc úžas hostitelky a dalších přítomných čarodějek. "Přivedla jsem své kandidátky. Yennefer z Vengerbergu většina z vás zná. Druhá je paní Ida Emean aep Sivney, Aen Saevherne ze Siných hor."
Ida Emean se mírně uklonila a zavlnila vzdušným mušelínovým závojem.
"Zdá se," rozhlédla se Francesca, "že jsme kompletní."
"Chybí jenom Vilgefortz," zasyčela tiše, ale vztekle Sabrina Glewissig, probodávajíc očima Yennefer.

"A Scoia'tael, ukrývající se ve sklepě," doplnila Keira. Vedle ní stojící Triss ji okamžitě zpražila pohledem.
Filippa je představila. Fringilla mohla oči nechat na Francesce Findabair, Sedmikrásce z Dolin, královně elfů, kteří přednedávnem získali vlasní zemi. Pověsti o úchvatné kráse vládkyně Dol Blathanna, uznala v duchu Fringilla, ani v nejmenším nepřeháněly.
Ida Emean, elfka s rudými vlasy a hlubokýma očima vzbudila nelíčený zájem všech okolo, včetně obou nilfgaardských čarodějek. Svobodní elfové ze Siných hor neudržovali žádné styky nejen s lidmi, ale ani se svými pokrevními příbuznými, žijícími v blízkosti lidí. A Vědoucí, nepočetní i mezi volnými elfy, vstoupili již do legend. Dokonce málokdo ze Staršího Lidu se mohl pochlubit osobním setkáním s Aen Saevherne. Ida se odlišovala nejen barvou vlasů. V jejích špercích nebyly žádné kameny, ani unce jakéhokoli nerostu - zdobily ji výlučně perly, koraly a jantar.
Nejsilnější emoce nicméně vyvolala třetí příchozí. Do černé a bílé barvy oděná Yennefer z Vengerbergu, která navzdory prvnímu dojmu nebyla elfkou. Její přibytí na Montecalvo bylo silným, leč v žádném případě ne příjemným překvapením. Kolem některých čarodějek Fringilla cítila výraznou auru antipatie a nepřátelství.
Když jí byly představovány obě Nilfgaarďanky, Yennefer upřela na Fringillu své fialkové oči. Byly unavené a opuchlé, ani nalíčení to nedokázalo zakrýt.
"My se známe," konstatovala, dotýkajíc se obsidiánové hvězdy na svém hrdle.
V sále zavládlo ticho plné napjatého očekávání.
"Už jsme se viděly," řekla Yennefer.
"Nepřipomínám si," vydržela Fringilla její palčivý pohled.
"Tomu se nedivím. Jenže já mám dobrou paměť na tváře i podoby. Viděla jsem tě ze soddenského Pahorku."
"Pak nemůže být ani řeči o nějaké mýlce," zvedla Fringilla Vigo hrdě hlavu a přejela zrakem po všech Severankách.
"Byla jsem pod Pahorkem."
Filippa Eilhart neprodleně zasáhla.
"Také já jsem tam byla," řekla, "a na ledacos si pamatuji. Nezdá se mi však, že vyvolávání v hloubi paměti zasutých vzpomínek nám může přinést nějaký užitek. Tomu, co hodláme společně podniknout, poslouží spíše smíření, odpuštění a zapomenutí. Souhlasíš se mnou, Yennefer?"
Yennefer odhodila z čela bujný pramen vlasů.
"Až se konečně dovím, co vlastně hodláte podniknout," odvětila, "povím ti, Filippo, s čím souhlasím. A s čím ne."
"V tom případě bude nejlepší, když bezodkladně začneme. Prosím všechny dámy, aby zaujaly svá místa."
Místa kolem kulatého stolu byla označena - kromě jednoho. Fringilla seděla vedle Assire var Anahid a po pravé straně měla právě to volné křeslo. Dělilo ji od Shealy de Tancarville, za níž se usadily Sabrina Glewissig a Keira Metz. Vlevo od Assire seděly Ida Emean, Francesca Findabair a Yennefer, přímo naproti Nilfgaarďanky bylo místo Filippy Eilhart, mající po pravici Margueritu Laux-Antille a po levici Triss Ranuncul.
Všechna křesla měla podpěrky pro lokty vyřezávané, do podoby sfing.
Zahájení se ujala Filippa, zopakovala uvítání a bez okolků přešla k věci. Fringilla, kterou Assire podrobně zpravila o předchozím setkání lóže, se zpočátku nedověděla nic nového. Nepřekvapily ji prohlášení čarodějek o vstupu do lóže, jen ji poněkud zmátly první příspěvky do diskuse. Týkaly se totiž výhradně války, kterou Císařství vedlo s Nordlingy, zvláště pak nedávno započaté operace v Soddenu a Brugge, při níž se císařská armáda střetla s vojsky Temerie. Přes vyhlašovanou apolitičnost konventu nedokázaly čarodějky skrýt své názory. Většina z nich byla evidentně znepokojena postupem Nilfgaardu. Fringilla měla smíšené pocity. Soudila, že tak vzdělané a inteligentní osoby by měly chápat, že Císařství přináší na barbarský Sever kulturu, pořádek blahobyt a politickou stabilitu. Na druhou stranu si nedokázala představit, jak by ona sama reagovala, kdyby se k jejímu domu blížila cizí vojska.
Filippa Eilhart měla zjevně po krk diskusí o vojenských záležitostech.
"Výsledek války není dnes nikdo schopen předpovědět," prohlásila. "Navíc by podobná předpověď neměla srnysl. Proberme si poslední události s chladnou hlavou. Za prvé: v této situaci nepovažuji válku za nejhorší zlo. Daleko více bych se obávala následků přelidnění, které by na současné etapě rozvoje řemeslné a zemědělské výroby znamenalo totální ohrožení hladomorem. Za druhé: válka je pokračování politiky jinými prostředky. Kdo z nynějších vládců bude žít za sto let? Nikdo, pochopitelně. Kolik dynastií zůstane u moci? To nelze odhadnout. Dnešní teritoriální a dynastické spory, dnešní ambice a naděje budou za sto let prachem na stránkách letopisů. Pokud se nepojistíme, pokud se dáme zatáhnout do ozbrojeného konfliktu, také z nás zůstane jen prach. Když ale namísto toho pohlédneme nad standarty a praporce, když si zakryjeme uši před bojovým pokřikem a patriotickými hesly, přetrváme. My musíme přetrvat. Musíme, poněvadž neseme zodpovědnost. Ne vůči králům a jejich partikulárním, na jediný stát omezeným zájmům. My odpovídáme za celý svět. Za pokrok, za změny, které s sebou přináší. Odpovídáme za budoucnost."
"Tissaia de Vries by na to měla odlišný názor," připomenula Francesca. "Nikdy se nezříkala odpovědnosti za obyčejné, prosté lidi. Ne někdy v budoucnu, nýbrž tady a teď."
"Tissaia de Vries nežije. Kdyby žila, byla by mezi námi."
"Bezpochyby," usmála se Sedmikráska z Dolin. "Ale nesoudím, že by souhlasila s tvou teorií o válce, jakožto protiléku na pohromu hladu a přelidnění. Všimněte si toho posledního slova, vážené kolegyně. Vedeme jednání v Obecné Mluvě, abychom usnadnily vzájemné dorozumění. Avšak pro mne je ten jazyk cizí - stále více cizí. Jazyk mé matky nezná slovo ‚přelidnění' a slovo ‚přeelfení' by bylo neologismem. Tissaia de Vries, blahé paměti, se vždy starala o osud prostých lidí. Pro mne je neméně důležitý osud prostých elfů. Ráda bych se ztotožnila s ideou zabývat se jen budoucností a považovat dnešní den za cosi efemérního, nicméně s lítostí konstatuji, že zítřek se rodí již dnes - a bez zítřka není budoucnosti. Vám, lidem, připadá směšný pláč nad keřem bezu, jenž shořel při požáru. Vždyť bez nikomu chybět nebude, a neporoste-li bez, co se dá dělat, poroste třeba akát. Omluvte mou botanickou metaforu, avšak vezměte na vědomí, že to, co je pro vás, lidi, otázkou politiky, je pro nás, elfy, otázkou přežití."

"Mne politika nezajímá," prohlásila Marguerita Laux-Antille, rektorka magické Akademie. "Jen si nepřeji, aby dívky, které vychovávám, byly krmeny slogany o lásce k vlasti a zneužívány jako kondotiérky. Vlastí mých studentek má být magie, to je učím. Jestli je někdo zavleče do války, jestli je postaví na nějakém novém Pahorku, pak budou nezávisle na výsledku bitvy poraženou stranou. Chápu tvé obavy, Enid, avšak máme se zabývat budoucností magie, ne rasovými konflikty."
"Pro budoucnost magie je důležitý status čarodějů," starala se Sabrina Glewissig. "Náš status. Náš význam. Úloha, kterou plníme ve společnosti. Důvěra, vážnost a úcta, všeobecná víra v naší potřebnost, v to, že magie je nezbytná. Náš výběr je prostý: buď ztráta společenského postavení a isolace ve věžích ze slonoviny, anebo služba. Třebas na soddenském Pahorku, třebas jako kondotiérky..."
"Nebo jako služky a děvky pro všechno?" odhodila Triss Ranuncul dozadu své nádherné vlasy. "Máme čekat se schýlenými hlavami na každé kývnutí císařského prstu? Právě takovou úlohu nám přidělí Pax Nilfgaardiana, jestli nakonec zapanuje."
"Jestli zapanuje," zopakovala důrazně Filippa, "budeme sloužit. Jenže magii. Ne králům a císařům, ne jejich krátkozraké politice. Ne problémům rasové integrace, neboť ona je též podřízena politickým cílům. Náš konvent, drahé kolegyně, nebyl svolán proto, abychom se přizpůsobovaly momentální politické situaci a každodenním změnám na frontové linii. Nebudeme horečně hledat řešení adekvátní dané situaci a neustále měnit barvu jako chameleóni. Role naší lóže musí být aktivní a zcela odlišná. Je nutno ji realisovat všemi dostupnými prostředky."
"Pokud tě dobře chápu," zvedla hlavu Sheala de Tancarville, "přesvědčuješ nás o nutnosti vlivu na běh událostí. Všemi prostředky. Nezákonnými rovněž?"

"O jakých zákonech to mluvíš? O těch pro slabé a bezbranné? O těch zapsaných v kodexech, které jsme samy vypracovaly a nadiktovaly královským juristům? Nás musí zavazovat pouze jediný zákon. Náš!"
"Chápu," usmála se kovirská čarodějka. "Budeme tedy aktivně řídit běh událostí. Pokud nám jednání vládců nebude vyhovovat, prostě je změníme. Je to tak, Filippo? Nebylo by lepší ty korunované hlupáky rovnou sesadit a převzít moc?"
"Nejednou jsme sedávaly na stolcích vladařů. Náš omyl spočíval v tom, že jsme neseděly na trůnu magie. Nikdy jsme magii nesvěřili absolutní vládu. Je nejvyšší čas tu chybu napravit."
"Samozřejmě máš na mysli sebe," naklonila se přes stůl útočně Sabrina. "Chceš se posadit na trůn Redanie? Královské Veličenstvo Filippa První? S Dijkstrou jako princem manželem?"
"Nemám na mysli sebe a nemám na mysli Redanské království. Mám na mysli veliké impérium Severu, které vznikne z dnešního Koviru. Říši, jejíž síla se vyrovná Nilfgaardu, díky čemuž se váhy světa konečně ocitnou v rovnováze. Velmoc řízenou magií, kterou my dosadíme na trůn. Oženíme dědice kovirské koruny s čarodějkou. Ano, slyšíte dobře, vážené kolegyně, díváte se správným směrem. Za tímto stolem, na tomto dosud neobsazeném křesle usedne dvanáctá členka naší lóže. Ta, kterou později posadíme na trůn."
Mlčení, které se po jejích slovech rozhostilo, přerušila až po dlouhé chvíli Sheala de Tancarville.
"Nelze popřít, že je to mimořádně ambiciosní plán," prohlásila, ale v hlase jakoby jí zazněla ironie. "Vskutku hodný nás všech, jak tady sedíme. Takový projekt zdůvodňuje vznik naší lóže. Proč bychom se měly zabývat skromnějšími úkoly, takovými, které pouze kolísají na hranici uskutečnitelnosti? Ne, ne, hned zpočátku je lepší zadat si úkoly nesplnitelné."
"Proč nesplnitelné?"
"Vzpamatuj se, Filippo," řekla Sabrina Glewissig. "Žádný král si jaktěživ nevezme čarodějku, žádný národ nepřijme čarodějku na trůně. Brání tomu odvěký obyčej. Možná není rozumný, avšak nedá se zavrhnout ani obejít."
"Nelze pominout překážky," dodala Marguerita, "tak říkajíc, technického rázu. Osoba, která by mohla být uvedena do kovirského domu, by musela splňovat řadu podmínek, jak z naší strany, tak ze strany panovnického rodu. Tyto podmínky se vzájemně popírají, jedny vylučují druhé a naopak. Vzalas to na vědomí, Filippo? My potřebujeme magicky vyškolenou osobu, tělem a duší oddanou naší věci, chápající svou roli a schopnou ji hrát dokonale, sebejistě a aniž by vzbudila sebemenší podezření. Bez nápovědy, bez neustále nablízku stojících šedých eminencí, proti kterým se vždy, při každém nezdaru, zvedá hněv nespokojenců. Současně to musí být osoba, kterou si Kovir sám, bez nátlaku z naší strany, vybere za ženu pro nástupce trůnu."
"To je samozřejmé."
"Koho Kovir o vlastní vůli vybere, co myslíš? Dívku z královského rodu, z mnoha pokolení nejvznešenějších předků. Dívku mladičkou, vhodnou pro mladého prince. Dívku, která může rodit, neboť v první řadě jde o zachování dynastie. Tyto podmínky vylučují tebe, Filippo, vylučují mne, vylučují dokonce Keiru a Triss, nejmladší z nás. Vylučují všechny adeptky z mé školy, které jsou, koneckonců, nevhodné i z našeho hlediska, protože jsou to poupata dosud nerozeznatelné barvy květů. Není ani řeči o tom, aby některá z nich usedla na prázdné místo u tohoto stolu. Jinak řečeno, i kdyby se v Koviru všichni zbláznili a byli by ochotni akceptovat manželství svého prince s čarodějkou, my takovou čarodějku nenajdeme. Kdo se tedy stane královnou Severu?"
"Dívka z královského rodu," odvětila klidně Filippa. "V jejích žilách proudí krev několika panovnických rodů. Mladá a schopná rodit děti. Zároveň je to dívka s neuvěřitelnými čarodějnými a věšteckými schopnostmi, nositelka proroctvím předpovězené Starší Krve. Dívka, která bude hrát svou roli bez dirigentů, suflérů a šedých eminencí, neboť tak to chce její Sudba. Dívka, jejíž schopnosti jsou a budou známy pouze nám. Ciri, dcerka Pawetty z Cintry, vnučka Lvice Calanthé. Starší Krev, Bílý Plamen Severu, Ničitelka a Obnovitelka, jejíž příchod byl ohlášen před staletími. Cirilla z Cintry, královna Severu, a její krev, z níž se zrodí Královna Světa."

*

Při pohledu na Potkany, kteří se vyhrnuli ze zálohy, se dva z jezdců eskortujících kočár dali na útěk. Neměli šanci. Giselher s Reefem a Jiskrou jim odřízli únikovou cestu a po krátké potyčce oba vyřídili. Na dva další, kteří byli hotovi bránit sebe i kočár, udeřili Asse, Kayleigh a Mistle. Ciri pocítila zklamání a zlost. Žádného jí nenechali. Zdálo se, že nebude mít koho zabít.
Avšak zbyl ještě jeden jezdec - mladík jedoucí na rychlém koni v čele kolony. Mohl uprchnout, ale neudělal to. Vrátil se, zamával mečem a zaútočil na Ciri.
Dovolila mu, aby se přiblížil, dokonce trochu zadržela koně. Když se postavil ve třmenech a ťal, svěsila se ze sedla a obratně uhnula před jeho mečem. Vzápětí se opět vzpřímila. Mladík byl dobrý a rychlý šermíř, stihl seknout ještě jednou. Tentokrát jej odrazila kosým krytem a když jeho zbraň sklouzla po její čepeli, sekla jezdce zespoda do ruky. Okamžitě provedla fintu, klamné bodnutí do tváře. Jakmile si instinktivně kryl obličej, bleskově změnila směr útoku a sekla ho do podpaždí, úderem, který dlouhé hodiny nacvičovala na Kaer Morhen. Nilfgaarďan spadl s koně, klesl na zem, zvedl se na kolena, zasténal a neobratně se pokoušel holýma rukama zastavit tepenné krvácení. Ciri jej chvíli sledovala, jako obvykle fascinována pohledem na člověka bojujícího ze všech sil se smrtí. Počkala, dokud nevykrvácel. Potom odjela, aniž by se ohlédla.
Bylo po boji. Eskorta byla pobita. Asse a Reef drželi udidla koní táhnoucích kočár. Se hřbetu pravého koně sražený štolba, mladý chlapec v barevné livreji, klečel na zemi, plakal a žebral o milost. Kočí pustil opratě a prosebně sepjal ruce. Giselher, Jiskra a Mistle obstoupili kočár, Kayleigh seskočil na zem a trhnutím otevřel dvířka. Ciri přijela blíž, sesedla, ale zkrvavený meč stále držela v ruce.
V kočáře seděla tlustá matrona v těžké róbě a čepci a ochranitelsky objímala mladičkou, nezdravě bledou dívenku v černých, až ke krku zapnutých šatech s krajkovým límečkem. Na šatech, jak si Ciri všimla, byla připnutá velmi krásná, umělecky zpracovaná gemma.
"To jsou ale pěkní grošáci!" tleskla Jiskra do dlaní při pohledu na tažné koně. "Jako obrázek! Za takové čtyřspřeží utržíme pěknou hromádku florénů!"
"A namísto nich zapráhneme kočího a štolbu," navrhl rozjíveně Kayleigh. "Ať odtáhnou kočár do města. Když cesta povede do kopce, vznešené dámy jistě rády pomohou."
"Páni loupežníci!" zakvílela tlustá žena, kterou Kayleighovo necudné mrkání na její svěřenkyni poděsilo očividně více než krvavé železo, které třímala Ciri. "Dovolávám se vaší cti! Nezneuctěte tuto nevinnou pannu!"
"Hej, Mistle," rýpl si Kayleigh. "Doufám, že tu pannu necháš na pokoji. Apeluje se tady na tvou čest."
"Drž hubu," doporučil mu ze sedla Giselher. "Tvoje narážky nejsou vůbec směšné. A ty se uklidni, paní. My jsme Potkani. Nebojujeme se ženami a neubližujeme jim. Reefe, Jiskro, vypráhněte klusáky. Mistle, pochytej jezdecké koně. Mizíme odtud!"
"My, Potkani, nebojujeme se ženami," olízl si rty Kayleigh, upíraje chtivé oči na bledou dívku. "Ale rádi se s nimi pobavíme, jestli mají chuť. Co ty na to, panenko? Nesvědí tě náhodou mezi nožkama? Není se za co stydět. Stačí kývnout."
"Žádám víc uctivosti!" vykřikla přeskakujícím hlasem matrona. "Jak se opovažuješ takto hovořit s urozenou baronesou, zbojníku?"
Kayleigh se rozesmál a s přehnanou uctivostí se uklonil.
"Žádám o prominutí. Myslel jsem to dobře. To se nesmím ani zeptat?"
"Kayleighu!" zavolala Jiskra. "Pojď sem. Co se tam flákáš? Pomoz nám vypřáhnout. Falko, ty taky! Hněte sebou!"
Ciri nedokázala odtrhnout oči od erbu na dvířkách kočáru - stříbrného jednorožce v černém poli. Jednorožec, přemítala. Kdysi jsem viděla skutečného jednorožce... Kdy to bylo? V minulém životě? Nebo ve snu?
"Falko, co je s tebou?"
Jsem Falka. Ale nebyla jsem jí vždy. Ne odjakživa.
Vzpamatovala se, stiskla rty. Byla jsem protivná na Mistle, vzpomněla si. Ublížila jsem jí. Musím sejí omluvit. Postavila nohu na stupačku kočáru a ukázala na kamej na dívčiných šatech.
"Dej to sem," poručila.
"Co si to dovoluješ?" zajíkla se pohoršeně matrona. "Uvědomuješ si, s kým mluvíš. To je urozená baronesa Casadei!"
Ciri se pokradmu rozhlédla, aby se přesvědčila, že ji žádný z Potkanů nezaslechne.
"Baronesa?" sykla. "Nízký titul. I kdyby ta usmrkaná káča byla komtesa, přede mnou by se musela třást a sklánět hlavu. Naval tu brož! Na co čekáš? Mám ji s tebe servat zároveň se šněrovačkou?"

*

Zaražené ticho, které zavládlo po Filippině proslovu, za pár chvil vystřídala vřava. Čarodějky dávaly překotně a hlučně najevo úžas a nedůvěru, požadovaly vysvětlení. Některé zjevně věděly mnohé o předpovězené vládkyni Severu, jiným nebylo jméno Cirilla či Ciri cizí, avšak věděly méně. Fringilla Vigo nevěděla nic, topila se v podezřeních a dohadech, týkajících se především jistého pramínku vlasů. Assire však na šeptem položenou otázku neodpověděla a naznačila jí, aby mlčela. Slova se opět ujala Filippa Eilhart:
"Většina z nás viděla Ciri na Thaneddu, kde svou v transu vyslovenou předpovědí způsobila pořádný rozruch. Avšak je mezi námi někdo, kdo s ní udržoval blízký, velice blízký vztah. Myslím tím tebe, Yennefer. Nadešla chvíle, abys promluvila."

*

Zatímco Yennefer hovořila o Ciri, Triss Ranuncul si přítelkyni pozorně prohlížela. Yennefer mluvila klidně a bez emocí, jenže Triss ji znala velmi dlouho a velmi dobře. Vídávala ji už v různých situacích, též v takových, které vyvolávály stres a depresi. Právě nyní byla Yennefer v podobné situaci. Vypadala vyčerpaně, chorobně, zdrceně.
Jedna čarodějka vyprávěla a druhá, dobře znající osobu, které se vyprávění týkalo, se nenápadně rozhlížela. Zvláštní pozornost věnovala oběma návštěvnicím z Nilfgaardu; Assire var Anahid, neuvěřitelně proměněné a zušlechtěné, ale zjevně nesvé v přiléhavých módních šatech, a její mladší kolegyni Fringille Vigo, sympatické, půvabné a nevtíravě elegantní, se zelenýma očima a vlasy černými jako Yennefer, avšak kratšími, rovnými a hladce učesanými.
Jak se zdálo, obě cizinky se obstojně orientovaly v příběhu, který Yennefer vyprávěla, třebaže byl dlouhý a spletitý. Začínal proslulou milostnou aférou mladičké cintránské princezny a dobrodruha neznámého původu, navíc zakletého v Ježka; zmiňoval se o Zákonu Překvapení a poutech Sudby, spojující Geralta s Ciri, o jejich prvním setkání v lese dryád, o válce, o dívčině zmizení a nalezení; neopomíjel její pobyt a výcvik na Kaer Morhen, studium ve svatyni Melitelé a její neobyčejné nadání a schopnosti; varoval před nebezpečím ze strany Rience a po princezně pátrajících císařských agentů.
Poslouchají s kamennými tvářemi, pomyslela si Triss. Jako sfingy. Přesto něco skrývají. Co to může být? Údiv? Což netušily, koho Emhyr unesl do Nilfgaardu? Anebo všechno dávno věděly, možná lépe než my? Za chvíli bude Yennefer mluvit o tom, jak přivedla Ciri na Garstang, a o dívčině v transu vyhlášeném proroctví, které natropilo tolik zmatků. O krvavém boji, při němž byl Geralt zmrzačen a Ciri unesena. Pak bude konec předstírání, přemítala Triss, spadnou masky. Až se všechny oči obrátí na vás, Nilfgaarďanky, nezůstane vám východisko, budete muset promluvit.
Tak by se mělo objasnit několik věcí, všechny se dovíme o něco více. Jak zmizela Yennefer z Thaneddu a proč se znenadání objevila až nyní, zde na Montecalvu, navíc ve společnosti elfek. Jak se na celé záležitosti podílela Ida Emean, Aen Saevherne ze Siných hor. Proč mám pocit, že Filippa Eilhart říká méně než ví, přestože deklaruje oddanost a věrnost magii, a ne Dijkstrovi, se kterým si neustále dopisuje.
Snad se konečně dovím, kým je doopravdy Ciri. Cirilla, pro ně královna Severu, pro mne popelavá zaklínačka z Kaer Morhen, na kterou vzpomínám jako na mladší sestřičku.

*

Fringilla Vigo již dříve zaslechla cosi o zaklínačích, profesionálních lovcích a zabijácích všelikých netvorů. Pozorně sledovala vyprávění černovlasé čarodějky, naslouchala zvuku jejího hlasu a pozorovala výraz její tváře. Nedala se oklamat. Silný emocionální svazek mezi Yennefer a Ciri byl evidentní. Neméně zřetelný byl však i vztah mezi čarodějkou a zaklínačem. Fringilla začala nad celou věcí uvažovat, avšak vyrušily ji zvýšené hlasy.
Už dříve se domyslela, že některé ze shromážděných čarodějek se během rebelie na ostrově Thaneddu ocitly v nepřátelských táborech, takže ji naprosto nepřekvapily antipatie vůči vyprávějící Yennefer. Jízlivé připomínky málem vyvolaly hádku. Tehdy Filippa Eilhart rázně zasáhla: uhodila plochou dlaní do stolní desky, až křišťálové poháry zazvonily.
"Dost!" rozkřikla se. "Zmlkni, Sabrino! Nenech se vyprovokovat, Francesco! Přestaňte s těmi zatracenými hádkami o Thaneddu a Garstangu! Je to minulost, historie!"
Historie, přemítala se smíšenými pocity Fringilla. Ale historie, kterou ony pomáhaly tvořit, byť z protivných táborů. Muselo se s nimi počítat. Věděly, co činí a proč. Kdežto my, císařské čarodějky, nevíme nic. Skutečně jsme jako děvky pro všechno, přiznala si s horkostí, služky, které ví, co mají dělat, jenže netuší proč. Dobře, že vzniká tato lóže. Bohové vědí, jak to všechno skončí, ale je dobře, že něco začíná.
"Pokračuj, Yennefer," vyzvala Filippa.
"Není co dodat," pokrčila oslovená rameny. "Opakuji, že přivést Ciri na Garstang mi poručila Tissaia de Vries."
"Nejlépe je všechno svést na mrtvé," zavrčela Sabrina Glewissig, ale Filippa ji energickým gestem umlčela.
"Nechtěla jsem se míchat do toho, co se nad ránem událo v Arethuse," prohlásila bledá a rozčilená Yennefer. "Byla jsem rozhodnuta vzít Ciri a uprchnout z ostrova. Tissaia mě přesvědčila, že dívčino objevení na Garstangu vyvolá šok a její věštba zažehná konflikt. Nechci na ni svalovat vinu, protože sama jsem uvažovala podobně. Obě jsme udělaly chybu, avšak moje byla větší. Kdybych ponechala Ciri v Margueritině péči..."
"Co se stalo, nelze vrátit," vpadla jí do řeči Filippa. "Nikdo se nevyhnul chybám. Ani Tissaia de Vries. Kdy poprvé spatřila Tissaia Ciri?"
"Tři dny před začátkem sjezdu," odvětila Marguerita Laux-Antille. "V Gors Velenu. Byla jsem při tom. Sotva jsem tu dívenku uviděla, hned mi bylo jasné, že je to neobyčejná osůbka."
"Neobyčejně neobyčejná," ozvala se Ida Emean aep Sivney, která se dosud neúčastnila hovoru. "Zkoncentrovalo se v ní neobyčejné dědictví. Hen Ichaer - Starší Krev. Genetický potenciál, rozhodující o zvláštních schopnostech jeho nositelky a předurčující roli, kterou odehraje. Kterou musí odehrát."
"Jenom proto, že tomu tak chtějí elfské pověsti, báje a proroctví?" zeptala se uštěpačně Sabrina. "Od počátku mi ta vaše historka připadala příliš fantastická a pohádková. Teď už nemám pochybnosti. Vážené dámy, navrhuji zabývat se pro změnu něčím vážným. Reálným a racionálním."
"Skláním se před střízlivým racionalismem, zdrojem síly a převahy vaší rasy," usmála se mírně Ida Emean. "Nicméně zde, v kruhu osob ovládajících moc, kterou lze málokdy racionálně analysovat a vysvětlit, mi zlehčování elfských proroctví nepřipadá na místě. Naše rasa je mnohem méně racionální a svou sílu čerpá z jiných zdrojů. Přesto existuje několik desítek tisíciletí."
"Genotyp zvaný Starší Krev se ovšem ukázal poněkud méně odolný," připomněla Sheala de Tancarville. "Dokonce i

elfské legendy a proroctví, které v žádném případě nemíním zlehčovat, tvrdí, že Starší Krev zcela vymizela a zanikla. Mám pravdu, paní Ido? Na světě již není Starší Krve. Poslední, kdo ji měla v žilách, byla Lara Dorren aep Siadhal. Všechny přece známe pověst o Lare Dorren a Cregennanovi z Lód."
"Všechny ne," upozornila ji Assire var Anahid, poprvé se ujímajíc slova. "Vaši mytologii znám jen zběžně. O zmíněné legendě nic nevím."
"To není legenda," ujala se vysvětlování Filippa Eilhart. "To je pravdivá událost. A mezi námi je osoba, která zná všechny podrobnosti příběhu Lary a Cregennana, jakož i jeho následků, které nás budou zajímat především. Prosím, ujmi se slova, Francesco."
"Z toho, co jsi řekla," usmála se královna elfů, "vyplývá, že ten příběh neznáš o nic hůře než já."
"Nepopírám. Přesto žádám o výpověď tebe."
"Abych osvědčila svou upřímnost a oddanost vůči lóži," přikývla Enid an Gleanna. "Dobrá. Dámy, usaďte se pohodlně, vyprávění bude dlouhé."

*

"Historie Lary a Cregennana je pravdivá, dnes již ale tak vyšperkována pohádkovými ornamenty, že pravda je v nich zcela skryta. Navíc jsou propastné rozdíly mezi elfskou a lidskou versí legendy - a obě zavánějí demagogií a rasovou nenávistí. Proto se omezím na suchá fakta. Tedy, Cregennan z Lód byl mág, Lara Dorren aep Siadhal elfská čarodějka, Aen Saevherne. Pocházela z Hen Ichaer, rovněž pro nás, elfy, záhadné Starší Krve. Přátelství a posléze milostný vztah těch dvou zpočátku radostně vítaly obě rasy. Jak mezi elfy, tak mezi lidmi však zanedlouho vystoupili nenávistní odpůrci spojení lidské a elfské magie, kteří oba milence a jejich přívržence označili za zrádce. Nastrojili intriku, v jejímž důsledku byl zavražděn Cregennan. Nepřáteli štvaná Lara zahynula vyčerpáním někde v pustině. Před smrtí však porodila dcerušku. Dítě se zázrakem zachránilo, když se jej ujala redanská královna Cerro..."
"Vyděšená prokletím, které na ni vrhla Lara, protože jí odmítla pomoc a vyhnala ji na mráz," vpadla do elfeina vyprávění Keira Metz. "Kdyby se o dítě nepostarala, měly ji a její rod potkat strašlivá neštěstí..."
"Tohle jsou právě ty pohádkové ornamenty, o kterých se Francesca zmínila," přerušila ji Filippa. "Držme se faktů."
"Jasnovidné schopnosti Vědoucích ze Starší Krve lze považovat za ověřená fakta," obrátila se k Filippě Ida Emean. "Ve všech versích legendy se opakující, sugestivní motiv věštby by nás měl nutit k zamyšlení."
"V minulosti tomu tak bylo," potvrdila Francesca. "Na pověsti o Larině kletbě se nezapomnělo ani po sedmnácti letech, kdy královnou osvojené děvčátko vyrostlo v pannu, jejíž spanilost prý zastínila i legendární krásu její matky. V královském paláci vychovaná Riannon nosila oficiální titul redanské princezny a budila zájem mnoha panovnických rodů. Když si mezi mnoha nápadníky Riannon vybrala mladého temerského krále Goidemara, nescházelo mnoho, aby klepy o kletbě zmařily jejich sňatek. Dohady a klevety ovšem vyvrcholily až tři roky po jejich svatbě. Během Falčina povstání."
Fringilla, která nikdy neslyšela o Falce ani o jejím povstání, zvedla obočí. Francesca si toho všimla.
"Pro Severní království," vysvětlila, "to byly tragické a krvavé události. Paměť o nich dodnes nezanikla, třebaže uplynulo více než století. Nilfgaard tou dobou neměl se Severem v podstatě žádné spojení, proto si dovolím vysvětlit vám některá fakta. Falka byla dcera Wridanka, krále Redanie. Z manželství, které nechal zrušit, když se mu zalíbila sličná Cerro, právě ta, která se později ujala Lařina dítěte. Zachoval se dokument, který rozvláčně popisuje příčiny královského rozvodu, ale zachoval se rovněž portrét Wridankovy první ženy, který hovoří sám za sebe. Zapuzená královna byla kovirská šlechtična, půlelfka, avšak s převahou lidských rysů a vlastností. Vlasy divoženky, ústa ještěrky a oči šílené fanatičky. Zkrátka, ošklivka byla odeslána do Koviru i s roční dcerkou, Falkou. Brzy se zapomnělo na jednu i druhou."
Enid an Gleanna se odmlčela a po chvíli pokračovala:
"Falka se připomněla po dvaceti pěti letech. Rozpoutala povstání, vlastní rukou prý usmrtila svého otce, jeho ženu Cerro a dva nevlastní bratry. Zpočátku rebelii podporovala část kovirské a temerské šlechty, jakožto boj prvorozené dcery o její dědictví, ale zakrátko se povstání změnilo v selskou válku ohromného rozsahu. Obě válčící strany se dopouštěly nepředstavitelných ukrutností. Falka vstoupila do legend jako krvavý démon, ačkoliv je pravděpodobnější, že prostě přestala panovat nad situací. A na standartách vzbouřenců se objevovala stále nová hesla. Smrt králům, smrt čarodějům, smrt kněžím, šlechtě, boháčům a pánům, nakonec smrt všemu živému, neboť krví opilou chátru již nebylo možno zvládnout. Vzpoura se začala šířit do dalších zemí..."
"O tom přece psali i nilfgaardští historici," ozvala se Sabrina Glewissig. "Paní Anahid a paní Vigo to jistě četly. Zkraťto, Francesco, pověz nám o Riannon a trojčatech z Houtborgu."
"Prosím. Riannon, dcera Lary Dorren a schovanka královny Cerro, tou dobou již manželka krále Temerie, byla nešťastnou náhodou zajata Falčinými povstalci a uvězněná na hradě Houtborgu. Byla tehdy těhotná. Hrad se bránil ještě dlouho po potlačení rebelie, ale nakonec ho Goidemar dobyl a ženu osvobodil. A spolu s ní trojici dětí, dvě děvčátka, která již chodila, a chlapce, který se o to pokoušel. Riannon byla pomatená. Goidemar běsnil, dal mučit všechny zajatce a z útržků jejich výpovědí poskládal pravděpodobný sběh událostí.
Falka, která zdědila krásu po elfské babičce, nikoliv po nehezké matce, svými půvaby hojně odměňovala své ‚hejtmany', od rytířů až po neurozené rváče, aby si tak koupila jejich věrnost a oddanost. Nakonec obtěžkala a porodila dítě, ve stejném čase, kdy uvězněná Riannon povila dvojčata. Falka přikázala položit své nemluvně ke královským potomkům. Údajně prohlásila, že samotné královny budou považovat za čest stát se chůvami jejích bastardů; v novém řádu, který ona, Falka, zbuduje po svém vítězství, čeká takový úděl všechny korunované samičky.
Problém byl v tom, že nikdo, včetně Riannon, nevěděl, které dítě je Falčino. Předpokládalo se, že to bude jedno z

děvčátek, neboť Riannon prý porodila dcerku a synka. Opakuji ‚prý', protože přes Falčino holedbáni měly všechny děti obyčejné venkovské kojné. Když se Riannon konečně podařilo navrátit rozum, takřka na nic si nepamatovala. Jistě, rodila. Jistě, přinesli jí k loži ukázat trojčata. Nic víc nevěděla.
Tehdy byli povolání mágové, aby trojčata vyšetřili a rozhodli, kdo je kdo. Goidemar tak zuřil, že po odhalení Falčina pancharta měl v úmyslu dítě veřejně popravit. To jsme nesměli připustit. Vítězná strana se po porážce povstání dopustila na zajatcích neslýchaných zvěrstev. Bylo na čase učinit tomu přítrž. Dovedete si představit exekuci ani ne dvouletého dítěte? Chápete, jaké pověsti by ještě vznikly? Už i tak se mezi lidem začala šířit legenda, že Falka se zrodila jako netvor skrze prokletí Lary Dorren. Byl to samozřejmě nonsens: Falka se narodila dříve než Lara vůbec poznala Cregennana. Jenže nikomu se nechtělo počítat roky, nenávistné pamflety a podvržené dokumenty byly sepisovány dokonce i na oxenfurtské universitě. Co se týče vyšetření, které nám Goidemar uložil..."
"Nám?" zvedla hlavu Yennefer. "To znamená komu?"
"Tissai de Vries, Auguste Wagner, Leticii Charbonneau a Hen Gedymdeithovi," jmenovala Francesca. "Dodatečně jsem se k nim připojila já. Byla jsem ještě mladá čarodějka, avšak Seidhe čisté krve. A můj otec... Můj biologický otec, který se mne zřekl... Byl Vědoucí. Věděla jsem, co je to gen Starší Krve."
"Ten gen jste zjistili u Riannon, když jste ji vyšetřovali ještě před zkoumáním dětí," konstatovala Sheala de Tancarville. "U dvou z nich jste pak gen rovněž nalezli. Rozeznali jste Falčina bastarda. Jak jste dítě uchránili před hněvem krále?"
"Velmi jednoduše," usmála se elfka. "Předstírali jsme nevědomost. Vymlouvali jsme se, že stále bádáme, ale že naše práce je nezměrně komplikovaná a vyžaduje spoustu času. Goidemar, člověk dobrého a šlechetného srdce, se časem uklidnil a přestal na nás naléhat. Trojčata zatím rostla a působila radost královskému páru a celému dvoru. Amavet, Fiona a Adela si byli podobní jako tři vrabčáci. Celé okolí je bedlivě pozorovalo, neustále vznikala různá podezření, zvláště, když některé z dětí vyvedlo nějaké rošťáctví. Jednou Fiona vylila z okna obsah nočníku rovnou na hlavu velkému konetáblovi. Postižený ji hlasitě nazval ďábelským zmetkem, a tak přišel o svůj úřad. O něco později namazal Amavet schody lojem. Jistá dvorní dáma, když jí dávali ruku do dlahy, ječela něco o prokleté krvi. Musela se rozloučit s královským dvorem. Neurozené nactiutrhace čekal za podobné výroky pranýř a karabáč, proto se vbrzku naučili všichni držet jazyk za zuby. Dokonce i jeden baron z velmi váženého rodu, kterého Adela postřelila šípem z dětského luku do zadnice, se omezil pouze na..."
"Nebudeme se rozptylovat dětským uličnictvím," zarazila Francescu Filippa. "Kdy jste Goidemarovi řekli pravdu?"
"Nikdy. Přestal se vyptávat a nám to vyhovovalo."
"Ale věděli jste, které dítě bylo Falčino?"
"Ovšem. Adela."
"Ne Fiona?"
"Ne. Skutečně Adela. Zemřela na mor. Ďábelský bastard, prokletá krev, dcera démonické Falky, navzdory protestům svého adoptivního otce pomáhala při epidemii kněžím ve špitálu a zachraňovala nemocné děti z podhradí, až se sama nakazila a podlehla chorobě. Bylo jí sedmnáct let. O rok později si její nevlastní bratr Amavet začal milostný románek s hraběnkou Annou Kameny. Byl zavražděn hrdlořezy, které najal její manžel. Hrabě byl zkrácen o hlavu, ale Riannon, zlomená smrtí zbožňovaných dětí, zemřela téhož roku. Pak nás Goidemar opět povolal. O poslední z trojčat, princeznu Fionu, projevil zájem cintránský král Coram. Hledal nevěstu pro svého syna, rovněž Corama, avšak moc dobře věděl o klevetách a dohadech ohledně Fionina původu a nechtěl prince oženit s možným Falčiným panchartem. Ujistili jsme jej veškerou naší autoritou, že Fiona je zákonitou dcerou z královského rodu. Nevím, zda uvěřil, nicméně mladí v sobě našli zalíbení, a tak se dcera Riannon, vnučka Lary Dorren, stala královnou Cintry."
"A vnesla do coramovské dynastie ten proslulý gen. Sledovali jste jeho výskyt dále?"
"Pochopitelně," odvětila Sedmikráska. "Fiona nebyla nositelkou genu Starší Krve, kterému jsme již tou dobou říkali Lařin gen."
"Jak k tomu došlo?"
"Nositelem genu byl Amavet. Přesto experiment pokračoval. Anna Kameny, kvůli níž přišli o život jak milenec, tak manžel, ještě v době smutku povila blížence. Chlapce a děvčátko. Otcem byl nepochybně Amavet, protože u děvčátka jsme nalezli Lařin gen. Dostalo jméno Muriel."
"Muriel Prostopášnice?" podivila se Sheala.
"Až později," usmála se Francesca. "Nejprve Muriel Miláček. Byla opravdu roztomilé, sladké dítě. Už ve čtrnácti letech jí přezdívali Muriel Krásnooká. Nemálo mužů v těch krásných očích utonulo. Nakonec ji provdali za Roberta hraběte Garramone."
"A hoch?"
"Crispin. Gen jsme u něj neobjevili, proto nás nezajímal. Mám dojem, že padl v nějaké válce, měl v hlavě jen zbraně a bojování."
"Počkej," vjela si Sabrina prsty do vlasů. "Muriel Prostopášnice byla přece matkou Adalie zvané Věštkyně..."
"Souhlasí," přisvědčila Francesca. "Zajímavá osoba, tahle Adalia. Silné Zřídlo, skvělé předpoklady stát se čarodějkou. Žel, nechtěla jí být. Chtěla být královnou."
"A gen?" zajímala se Assire var Anahid. "Měla jej?"
"Je to překvapivé, ale ne."
"Myslela jsem si to," kývla hlavou Assire. "Larin gen se dědí pouze v ženské linii. Pokud je jeho nositelem muž, gen v druhé, nejpozději ve třetí generaci zaniká."
"Ale pak se znovu aktivuje," namítla Filippa Eilhart. "Adalia, u které jste gen nezjistili, byla matkou Calanthé. A Calanthé, Cirillina babička, Lařin gen přece měla."
"První po Riannon," ozvala se vzrušeně Sheala de Tancarville. "Udělali jste chybu, Francesco. Byly dvě varianty genu.

Ten pravý byl latentní, přehlédli jste ho u Fiony, protože vás zmýlil silný gen jejího bratra Amaveta. Avšak to, co měl Amavet, nebyl gen, nýbrž aktivátor. Paní Anahid má pravdu, po mužské linii se dědící aktivátor byl u Adalie tak málo výrazný, že jste jej nerozeznali. Adalie byla prvním dítětem Prostopášnice, u dalších byste nenašli po aktivátoru ani stopu. Fionin latentní gen by u jejích mužských potomků nejpozději ve třetí generaci rovněž zanikl. Avšak přetrval - a já vím proč."
"Zatraceně," sykla přes zuby Yennefer.
"Přestala jsem se orientovat v džungli té vaší genetiky a genealogie," zavrtěla hlavou Sabrina.
Francesca si přitáhla po stolní desce podnos s ovocem, zvedla ruku a vyslovila zaklínadlo.
"Omlouvám se za takové jarmareční triky," usmála se a nechala nad stůl vzlétnout veliké červené jablko. "Za pomoci levitujícího ovoce vám snáze vysvětlím omyl, kterého jsme se dopustili. Červené jablko je Larin gen, Starší Krev. To další, zelené, je latentní forma genu. Granátové jablko je pseudogen, aktivátor. Začínáme. Riannon, červené jablíčko. Její syn Amavet, granátové. Amavetova dcera Muriel a vnučka Adalia jsou rovněž granátová jablka, u posledně jmenované gen již mizí. A teď druhá linie, zelená jablíčka. Fiona, její syn Corbett, král Cintry, a Dagorad, syn Corbetta a Elen Kaedwenské. Všimněte si, po dvou generacích mužských potomků gen velmi zeslábl, téměř zanikl. Nyní však dochází ke spojení granátového jablka s jablkem zeleným, Mariborská kněžna Adalia a cintránský král Dagorad. Dcera těch dvou, Calanthé, je opět červené jablko - silná a obrozená Starší krev."

"Fionin gen," přikývla chápavě Marguerita Laux-Antille, "se setkal s Amavetovým aktivátorem díky manželskému incestu. Copak nikdo nepoukázal na příbuzenství? Žádný z královských kronikářů a heraldiků neupozornil na opětovné spojení rodových linií?"
"Nebylo to tak zřetelné. Anna Kameny přece nemohla přiznat, že její dvojčata jsou nemanželská, protože rodina manžela by je okamžitě zbavila erbu, titulu a majetku. Různé dohady se samozřejmě objevily, a nejen mezi plebsem. Manžela pro princeznu Calanthé rodina našla až ve vzdáleném Ebbingu, kam se klepy o možném incestu nedostaly."
"Přidej k té své pyramidě dvě další červená jablíčka, Enid," poradila Marguerita. "Nyní se Larin gen lehce přenáší po ženské linii."
"Ano. Dcera Calanthé Pavetta a dcera Pavetty Cirilla. V této chvíli jediná nositelka Larina genu, dědička Starší Krve."
"Jediná?" zeptala se ostře Sheala. "Jsi si tím příliš jistá, Enid."
"Jak to myslíš?"
Sheala se postavila a luskla prsty směrem k podnosu. Zvedla všechno ostatní ovoce a celé Francescino schéma změnila v barevný chaos.
"Tak to myslím," odvětila chladně. "Toto jsou všechny možné genetické kombinace. Víme tolik, kolik zde vidíme. Čili nic. Váš omyl se vymstil, Francesco, uvolnil lavinu dalších omylů. Gen se shodou okolností objevil po sto letech, během nichž mohlo dojít k událostem, o kterých nemáme ani tušení. Událostem tajeným, skrývaným, překrucovaným. Děti předmanželské, nemanželské a dokonce podvržené. Krvesmilstvo. Křížení ras, krev zapomenutých předků, projevující se v pozdějších pokoleních. Před sto lety jste měli gen v rukou. Unikl vám. Chyba, Enid, chyba, chyba! Příliš živelnosti, příliš náhod. Málo kontroly, málo ovlivňování."
"Nejednalo se o králíky," stiskla rty Ehid an Gieanna, "které by bylo možno zavřít do klecí a vybrat jim partnera."
Fringilla, sledujíc pohled Triss Ranuncul, viděla, jak Yennefer křečovitě stiskla prsty na vyřezávaných opěradlech křesla.

*

Už vím, co v této chvíli spojuje Yennefer a Francescu, napadlo Triss, uhýbajíc zrakem očím své přítelkyně. Vypočítavost. Přirovnání k chovu králíků bylo na místě. Jejich plány s Ciri a kovirským princem, byť zdánlivě nepravděpodobné, nakonec mohou vyjít. Ony to už dělaly. Usazovaly na trůny, koho chtěly, slučovaly svazky a rodové linie, které jim vyhovovaly. Používaly uhranutí, elixíry, afrodisiaka. Kolikrát se stalo, že princové a princezny uzavřeli navzdory plánům a úmluvám svých rodů náhlá, nepochopitelná, často morganatická manželství? A později byly těm, které chtěly rodit, avšak nesměly, podávány lektvary pro zamezení těhotenství. Naopak ty, které rodit nechtěly, avšak bylo třeba, aby měly potomky, dostávaly namísto požadovaných prostředků proti otěhotnění neúčinné placebo. Tak docházelo k těm nepravděpodobným náhodám. Calanthé, Pavetta... A Ciri. Yennefer se toho účastnila. Teď lituje. A má pravdu. Proklatě, jestli se o tom doví Geralt...

*

Sfingy, uvědomila si Fringilla Vigo, na opěradlech křesel vyřezávané sfmgy. Měly by se stát znakem lóže. Vědění, tajemství, mlčení. Ony jsou těmi sfingami. Ony bez obtíží dosáhnou toho, co naplánovaly. Pro ně nebude nemožné provdat tu jejich Ciri za kovirského dědice. Mají znalosti, mají moc a mají prostředky. Briliantový náhrdelník na šíji Sabriny Glewissig by jistě nezaplatil ani celoroční příjem státní pokladnice lesnatého a hornatého Kaedwenu. Mohou snadno dosáhnout svého záměru. Avšak je zde jeden háček...

*

Ha, pomyslela si Triss, konečně se začíná hovořit o tom, čím jsme měli začít. Od střízlivé skutečnosti, že Ciri je v

Nilfgaardu, v moci Emhyra var Emreis. Mimo jejich dosah.
"Není pochyb," říkala právě Filippa, "že Emhyr po Ciri pátral už dlouhou dobu. Všichni se domnívali, že má zájem na politickém svazku s Cintrou. My však nemůžeme vyloučit, že mu nejde ani tak o ovládnutí léna, které ta dívka zdědila, nýbrž o gen Starší Krve, který chce vnést do císařské rodové linie. Pokud Emhyr ví, co víme my, může se snažit, aby se proroctví vyplnilo v jeho rodu, aby se příští Královna Světa narodila v Nilfgaardu."
"Oprava," namítla Sabrina Glewissig. "Emhyr se o to nesnaží tolik jako nilfgaardští mágové. Jenom oni mohli vypátrat gen a obeznámit císaře s jeho významem. Zde přítomné nilfgaardské čarodějky by nám to bezpochyby mohly potvrdit a prozradit nám svůj úkol v celém projektu."
"Udivuje mne," nevydržela Fringilla, "vaše posedlost odhalovat intriky v dalekém Nilfgaardu, zatímco indicie vedou ke spiklencům a zrádcům ve vašem nejbližším okolí."
"Poznámka stejně bezprostřední, jako trefná," chladila Sheala de Tancarville Sabrinu, která se zjevně snažila vyvolat rozepři. "Všechny důkazy svědčí o tom, že informace o Starší Krvi se do Nilfgaardu dostala od nás. Copak jste zapomněly na Vilgefortze?"
"Já ne," vzplanul v Sabrininých černých očích oheň nenávisti. "Nikdy nezapomenu!"
"Přijde na něj řada," přidala se pomstychtivě Keira Metz. "Teď se však nemůžeme zdržovat s Vilgefortzem, dokud Ciri, pro nás tak důležitou Starší Krev, má v rukou Emhyr var Emreis, císař Nilfgaardu."
"Císař," ozvala se tiše Assire, když se prvně pohledem domluvila s Fringillou. "Císař nemá v rukou nic. Dívka, kterou drží na Darn Rowan, nemá žádný neobvyklý gen. Je zcela obyčejná. Jsem přesvědčena, že to není Ciri z Cintry, dívka, kterou chtěl císař získat. Chtěl přece tu, která nosí gen. Vlastnil dokonce její vlasy. Prozkoumala jsem je a našla jsem něco, čemu jsem nerozuměla. Teď rozumím."
"Ciri tedy není v Emhyrově moci," řekla tiše Yennefer. "Není v Nilfgaardu."
"Není," potvrdila vážně Filippa Eilhart. "Emhyr byl podveden, dostal princeznu dvojnici. Sama o tom vím teprve od včerejška. Těší mne upřímná výpověď paní Anahid, je pro mne důkazem, že naše lóže se osvědčuje."
Yennefer měla potíže s potlačením chvění rukou a rtů. Jen klidně, opakovala si v duchu, jen klidně, neprozradit se, čekat na příležitost. A poslouchat, poslouchat, sbírat informace, stát se sfingou.
"Takže Vilgefortz!" uhodila Sabrina pěstí do stolu. "Ne Emhyr, ale Vilgefortz, ten podvodník, ten elegantní padouch! Oklamal Emhyra i nás!"
Yennefer pro uklidnění zhluboka dýchala. Assire var Anahid právě něco říkala o nějakém mladém nilfgaardském šlechtici. Yennefer došlo, o koho jde. Mimovolně stiskla pěsti. Černý rytíř v okřídlené helmě, pronásledující Ciri v děsných snech... Cítila na sobě Francesciny a Filippiny pohledy. Naopak Triss, jejíž zrak se snažila zachytit, uhýbala očima. K čertu, zaklela Yennefer, s námahou udržujíc lhostejný výraz, do čeho jsem se zapletla? Do jaké bažiny jsem namočila to děvče? Zatraceně, jak se podívám Geraltovi do očí...
"Máme tedy příležitost," vykřikla vzrušeně Keira, "jak získat Ciri a zároveň se dostat na kůži Vilgefortzovi. Musí ztratit půdu pod nohama, lotr!"
"Nejdříve je nutné najít jeho úkryt," ušklíbla se Sheala de Tancarville, kovirská čarodějka, kterou Yennefer nikdy neměla ve zvláštní oblibě. "Dosud se to nikomu nepovedlo. Ani některým, u tohoto stolu sedícím dámám, které pro tento úkol nelitovaly svého času, prostředků a energie."
"Byly nalezeny již dva z Vilgefortzových četných úkrytů," informovala je Filippa. "Dijkstra urputně hledá další. Nezlehčujte jeho úsilí. Často se tam, kde selhává magie, osvědčují špehové a konfidenti."

*

Jeden agent z Dijkstrova doprovodu nahlédl do kobky, prudce couvl, opřel se o zeď a zbledl jako plátno. Vypadal, jako by měl v následující chvíli omdlít. Dijkstra si uložil do paměti, že má přecitlivělého zaměstnance přeložit k papírování. Ale sotva se sám podíval do cely, změnil názor. Žaludek mu vystoupil až do krku. Nemohl ovšem ukázat slabost před podřízenými. Beze spěchu vytáhl z kapsy parfémovaný kapesník, přiložil si jej k nosu a ústům a sklonil se k nahé mrtvole na kamenné dlažbě.
"Otevřena břišní dutina a děloha," diagnostikoval. Přinutil se ke klidnému, nezúčastněnému komentáři. "Velmi zkušeně, rukou chirurga. Z dívky byl pravděpodobně vyňat plod. Při operaci žila. Ale zákrok nebyl proveden zde. Všechny jsou v takovém stavu? Lennepe, mluvím k tobě."
"Neee..." zachvěl se agent a odtrhl zrak od mrtvé. "Některým byl zlomen vaz garotou. Ty nebyly gravidní... Ale bude provedena sekce..."
"Kolik jste jich nalezli?"
"Kromě této, čtyři další. Žádnou se nepodařilo identifikovat."
"Omyl," popřel zpoza kapesníku Dijkstra. "Už jsem ji stačil identifikovat. Toto je Jolie, nejmladší dcera grafa Laniera. Před rokem záhadně zmizela. Podívám se na ty ostatní."
"Některé pozůstatky jsou ohořelé," upozornil ho Lennep. "Bude těžké poznat je. Pane, kromě nich... Našli jsme..."
"Mluv, nekoktej!"
"V té studni," ukázal agent na díru v podlaze, "jsou kosti. Množství lidských kostí. Nestačili jsme je vyzvednout a prozkoumat, ale vsadím krk, že to budou kosti mladých dívek. Mohli bychom požádat mágy, aby rozpoznali... Uvědomit rodiče, kteří hledají ztracené dcerky..."
"V žádném případě!" trhl sebou Dijkstra. "Ani slovo o tom, co zde bylo objeveno. Nikomu, zvláště ne mágům. Po tom, co jsem tady viděl, jsem k nim ztratil poslední zbytky důvěry. Lennepe, byla horní patra důkladně prozkoumána? Našli jste něco, co by nám mohlo pomoci při vyšetřování?"

"Nic, pane," sklonil hlavu Lennep. "Jakmile jsme dostali zprávu, hnali jsme koně k hradu. Dorazili jsme pozdě, už všechno hořelo. Požár měl strašlivou sílu, určitě byl magický. Jenom tady, v podzemí, kouzlo tolik neúčinkovalo. Nevím proč..."
"Já vím. Požár nezaložil Vilgefortz, nýbrž Rience nebo některý jiný černokněžníkův pomocník. Vilgefortz by neudělal takovou chybu, nechal by nám tu jen saze na stěnách. Ano, on ví, že oheň očišťuje... A ničí stopy."
"Dokonale ničí," zamumlal Lennep. "Nemáme jediný důkaz, že zde Vilgefortz vůbec byl."
"Tak důkazy podvrhněte," sňal Dijkstra kapesník s tváře. "Mám vás učit, jak se to dělá? Já vím jistě, že to je Vilgefortzova práce. Našli jste ve sklepeních ještě něco kromě mrtvol? Co je tam vzadu, za železnými dveřmi?"
"Dovol, pane," zvedl agent pochodeň. "Ukážu ti."
Nebylo pochyb, že magický oheň, který měl v podzemí, vše zničit, měl ohnisko právě v místnosti za dveřmi. Původní záměr do značné míry narušila chyba při zaklení, ale i tak byl požár nesmírně prudký a ničivý. Police na jedné ze stěn v ohni zuhelnatěly, křivule a baňky žár ztavil do sklovité hmoty. V prostorném sklepení zůstal ohněm nenarušen stůl s kovovou deskou a dvě do podlahy zazděná křesla podivných tvarů. Podivných, ale nenechávajících pochybnosti o jejich účelu.
"Je to zkonstruováno tak," polkl nasucho Lennep a ukázal na pouta na opěradlech, "aby při sezení musely být roztaženy nohy. Široce roztaženy."
"Zkurvysyn," zavrčel zlověstně Dijkstra. "Prašivý zkurvysyn."
"V kanálku pod dřevěným křeslem," pokračoval agent, "jsme nalezli stopy po krvi, moči a výkalech. Ocelové křeslo je nové, nikdy neužívané. Nevíme, co si o tom myslet..."
"Já vím," řekl Dijkstra. "Ocelové křeslo měl Vilgefortz připraveno pro někoho výjimečného. Někoho s výjimečnými vlastnostmi."

*

"Nepodceňuji Dijkstru a jeho rozvědku," ujistila Filippu Sheala de Tancarville. "Vím, že vypátrání Vilgefortze je věcí času. Ponechám-li stranou motiv osobní msty, který dávají tak nápadně najevo některé zde přítomné dámy, musím se zeptat: je jisté, že se Ciri zmocnil Vilgefortz?"
"Jestli ne Vilgefortz, tedy kdo? Byla na ostrově. Žádná z nás, pokud je mi známo, ji odtamtud neteleportovala. Víme, že ji nemá žádný z králů ani Dijkstra. A ve zříceninách Věže Racka nebylo nalezeno její tělo."
"Tor Lara," promluvila rozvážně Ida Emean, "kdysi skrývala neobyčejně silný portál. Můžete vyloučit, že dívka z Thaneddu uprchla tímto portálem?"
Yennefer skryla oči za řasami a zaťala nehty do hlav vyřezávaných sfing. Jen klid, poručila si. Klid. Cítila Margueritin pohled, avšak víčka nezvedla.
"Pokud Ciri skutečně vstoupila do portálu v Tor Lara," řekla změněným hlasem rektorka Arethusy, "obávám se, že můžeme zapomenout na naše plány a záměry. Bojím se, že Ciri víckrát neuvidíme. Dnes již zničený portál na Věži Racka byl od nepaměti poškozen. Zanášel, zabíjel."
"O čem se to dohadujeme?" vybuchla Sabrina. "Aby někdo vypátral teleport uvnitř věže, aby jej vůbec uviděl, musel by ovládat magii čtvrtého stupně! Aby jej aktivoval, musel by mít schopnosti velmistra! Pochybuji, jestli by to dokázal sám Vilgefortz, co teprve nějaká patnáctiletá holka! Jak vás něco takového mohlo vůbec napadnout? Kým, podle vás, ta dívka je? Co v ní je?"

*

"Je to tak důležité?" protáhl otázku Stefan Skellen, koroner Císařské Výsosti Emhyra var Emreis. "Je tak důležité, co v ní je, pane Bonharte? Jestli v ní vůbec něco je? Mě zajímá, aby nebyla ona. Platím vám sto florénů. Pokud chcete, zjistěte, co v ní je - před nebo po jejím zabití. Cena za ni však nevzroste, i kdybyste něco našel, upozorňuji vás na rovinu."
"A když ji dostanu živou?"
"Také ne."
Nadprůměrně vysoký, avšak hubený a kostnatý muž, zvaný Bonhart, si kroutil prošedivělý knír. Druhou ruku měl položenu na jílci meče, jako kdyby chtěl před Skellenovým zrakem skrýt rytinu na hlavici.
"Mám přivézt její hlavu?"
"Ne," ohrnul nos Kalous. "K čemu by mi byla? Mám ji balzamovat?"
"Jako důkaz."
"Uvěřím tvému slovu. Jsi proslulý, Bonharte. Rovněž svou spolehlivostí."
"Díky za uznání," usmál se lovec lidí. Skellenovi, třebaže měl před krčmou, kde spolu jednali, dvacet ozbrojenců, přeběhl při tom úsměvu mráz po zádech. "Je oprávněné, ale setkávám se s ním málokdy. Pánům baronům a pánům Wamhagenům musím donést hlavy všech Potkanů, jinak nezaplatí. Jestli Falčinu hlavu nepotřebuješ, nebudeš snad mít nic proti tomu, když ji přidám k ostatním?"
"Abys inkasoval další odměnu? Co profesionální etika?"
"Já, vznešený pane Skellene," přimhouřil oči Bonhart, "si nenechávám platit za zabíjení, nýbrž za službu, kterou zabíjením pro zákazníka vykonám. Vykonám přece službu jak pro tebe, tak pro Warnhageny."
"To je logické," souhlasil Kalous. "Učiň, jak myslíš. Kdy se dostavíš pro odměnu?"
"Brzy."
"To znamená?"

"Potkani jedou Zbojnickým chodníkem, mají namířeno do hor. Zkřížím jim cestu. Dvacet dní, ne déle."
"Máš jistotu ohledně jejich záměrů?"
"Byli u Fen Aspra, přepadli tam kupecký konvoj. Řádili u Tyffi. Jednu noc strávili v Druighu, aby si zatancovali na dožínkách. Zastavili se v Loredu, tam Falka zabila nějakého muže. Takovým způsobem, že Loredským dodnes cvakají zuby, když o tom vyprávějí. Proto jsem se ptal, co v té Falce vězí."
"Možná něco podobného, co v tobě," zažertoval Stefan Skellen. "Ne, ne, promiň. Ty si přece nenecháváš platit za zabíjení, ale za poskytování služeb. Jsi poctivý řemeslník, Bonharte, pravý profesionál. Řemeslo jako každé jiné. Práce na zakázku. Klienti platí a jíst je třeba, což?"
Lovec lidí se na něj dlouze zadíval. Tak dlouze, až se z Kalousových rtů ztratil úšklebek.
"Ovšem," řekl. "Jíst je třeba. Jeden vydělává na živobytí tím, co umí, druhý dělá to, co musí. Mně se v životě poštěstilo jako málokomu, leda některým děvkám. Jsem placen za práci, kterou mám ze srdce rád."

*

Přestávku na občerstvení a svlažení hovorem vyprahlých hrdel, kterou navrhla jejich hostitelka Filippa, přijala Yennefer s úlevou, radostí a nadějí. Záhy se však ukázalo, že její naděje byly marné. Margueritu, která se s ní chtěla dát do řeči, Filippa odvedla na druhý konec sálu. Když k ní zamířila Triss Ranuncul, okamžitě se u nich objevila Francesca. Elfka se bez zábran zapojila do jejich rozhovoru. Avšak už předtím Yennefer neunikl neklid v modrých očích Triss, domyslela se, že i při rozmluvě beze svědků by přítelkyni prosila o pomoc marně. Triss již byla bez nejmenších pochyb celou duší oddána lóži. A správně vycítila, že Yennefer zatím není příliš loajální.
Triss se ji alespoň pokoušela potěšit, ujišťovala ji, že Geralt je v Brokilonu mimo nebezpečí a v péči dryád se zotavuje. Jako obvykle, když hovořila o Geraltovi, měla na tváři ruměnec. Musel ji tehdy jaksepatří obšťastnit, pomyslela si Yennefer uštěpačně. Určitě předtím nepoznala nikoho, jako je on. Dlouho na něj nezapomene. To je dobře.
Yennefer se omezila na předstíraně ledabylé pokrčení ramen. Nestarala se o to, že ani Triss, ani Francesca neuvěřily v její lhostejnost. Chtěla být sama a chtěla jim to dát na srozuměnou.
Pochopily.
Přistoupila ke stolu a věnovala se ústřicím. Jedla střídmě, stále cítila bolestivé účinky přestálé komprese. Bála se napít vína, protože nevěděla, jak na ně zareaguje.
"Yennefer?"
Otočila se. Fringilla Vigo pohlédla na krátký nůž v její ruce a usmála se.
"Vidím a cítím," podotkla, "že bys ten nůž raději vrazila do mne než do ústřice. Stále to nepřátelství?"
"Lóže vyžaduje loajalitu," odvětila chladně Yennefer. "Přátelství není povinné."
"Nemělo by být," rozhlédla se nilfgaardská čarodějka po sále. "Přátelství vzniká buď jako vyvrcholení dlouhodobé známosti, anebo je náhlé a spontánní."
"Podobně jako nepřátelství," otevřela Yennefer škebli a vysrkla její obsah. "Nějakou osobu spatříš na zlomek okamžiku než přijdeš o zrak - a už ji nemáš ráda."
"Ach, nepřátelství je daleko složitější pocit," přimhouřila oči Fringilla. "Dejme tomu, že nějaká osoba, kterou sotva rozeznáš v dálce na kopci, ti před očima roztrhá na kusy tvého nejlepšího přítele. Vůbec ji neznáš, skoro ji nevidíš - a už ji nemáš ráda."
"I to se může stát," kývla hlavou Yennefer. "Osud si s námi někdy divně zahrává."
"Osud," odtušila Fringilla, "bývá nevypočitatelný jako zlobivé dítě. Jestliže se přátelé obrátí zády, mohou být užiteční i nepřátelé. Jde s nimi kupříkladu rozmlouvat mezi čtyřma očima. Nikdo neobtěžuje, nikdo nepřerušuje, nikdo neposlouchá. Všichni si říkají: o čem si mohou povídat ty dvě znepřátelené ženy? Sotva o něčem důležitém. Banální rozhovor prokládaný oboustrannými invektivami."
"Nepochybně si to všichni myslí," souhlasila Yennefer. "A mají naprostou pravdu."
"Tím lépe se můžeme věnovat jisté otázce," nenechala se odbýt Fringilla, "která rozhodně není banální."
"Jakoupak otázku máš na mysli?"
"Přece otázku útěku, jenž právě plánuješ."
Yennefer, která právě otevírala druhou ústřici, se málem řízla do prstu. Kradmo se rozhlédla a poté upřela na Nilfgaarďanku číhavý pohled zpod spuštěných ras. Fringilla Vigo se pousmála:
"Buď tak laskavá a půjč mi nůž. Vaše ústrice jsou znamenité. U nás, na Jihu, se takové těžko shánějí, zvláště nyní, za vojenské blokády... Blokáda je velmi nepříjemná věc, není-liž pravda?"
Yennefer si mírně odkašlala.
"Všimla jsem si," ujistila ji Fringilla a sáhla po ústřici. "Ano, Filippa nás pozoruje. Assire také. Má drahá přítelkyně si není jista mou loajalitou vůči lóži. Zvažuje, jestli bych mohla podlehnout soucitu. Hmmm... Milovaný muž těžce zraněn, dívenka považovaná takřka za dcerku, zmizela. Může být vězněna. Možná jí hrozí smrt, možná jen to, že bude využita jako karta ve falešné hře. Věř mi, já bych tady nevydržela. Okamžitě bych odtud utekla. Prosím, tvůj nůž. Už mám dost mlžů."
"Jak ses zmínila," upřela Yennefer zrak do zelených očí nilfgaardské čarodějky, "Je blokáda velmi nepříjemná věc. Protivná. Nedovoluje nám dělat to, co dělat chceme. Lze jí proniknout, pokud k tomu jsou... prostředky. Jenže já je nemám."
"Snad nepočítáš s tím, že ti je poskytnu?" prohlížela si Nilfgaarďanka hrbolatou skořápku ústřice. "To nepřipadá v úvahu. Jsem loajální vůči lóži a lóže si nepřeje, abys pospíchala na pomoc svým nejbližším. Kromě toho jsme nepřátelé, nezapomínej na to, Yennefer."

"Jak bych mohla?"
"Přítelkyni bych varovala," zašeptala Fringilla, "že ani s prostředky k teleportačnímu kouzlu nemůže nepozorovaně prolomit blokádu. Taková operace vyžaduje čas a je příliš nápadná. Trochu lepší by byl nějaký nenápadný, přirozený tahač. Ale jen trochu. Zajisté je ti známo, že teleportace na improvisovaný protipól je nesmírně riskantní. Kdyby se k něčemu podobnému chystala přítelkyně, snažila bych se ji odradit. Ty ale nejsi moje přítelkyně."
Fringilla naklonila škebli v ruce a vylila z ní na stolní desku trochu mořské vody.
"A na tom skončíme náš banální rozhovor," uzavřela. "Lóže vyžaduje vzájemnou loajalitu. Přátelství naštěstí není povinné."

*

"Teleportovala se," konstatovala nevzrušeně Francesca Findabair, sotva pominulo překvapení, které Yennefer vyvolala svým náhlým zmizením. "Uklidněte se, dámy, nedá se nic dělat, už je daleko. Je to má chyba. Tušila jsem, že její hvězda maskuje echo zakletí..."
"Jak to provedla, zatraceně?" hněvala se Filippa. "Echo lze ztlumit, to není problém. Ale jak si otevřela portál? Montecalvo má přece blokádu!"
"Nikdy jsem ji neměla moc v lásce," přiznala Sheala. "Nikdy jsem neschvalovala její způsob života. Avšak nikdy jsem nepochybovala o jejích schopnostech."
"Všechno vyžvaní!" vybuchla Sabrina. "Všechno o lóži! Poběží rovnou..."
"Nesmysl!" přerušila ji rázně Triss a pohlédla na Francescu a Idu Emean. "Nic neřekne. Yennefer neuprchla proto, aby nás zradila."
"Triss má pravdu," přisvědčila Marguerita. "Vím, proč utekla, koho chce zachraňovat. Viděla jsem jsem je spolu s Ciri. Rozumím jí."
"Já nerozumím!" rozkřikla se Sabrina a v sále opět zavřelo.
Assire var Anahid se naklonila k přítelkyni.
"Neptám se, proč jsi to udělala," zašeptala. "Neptám se, jak jsi to udělala. Ptám se: kam?"
Fringilla se takřka neznatelně usmála a pohladila konečky prstů hlavu sfingy.
"Copak vím," odpověděla rovněž šeptem, "z kterého pobřeží jsou ty ústřice?"

Itlina; správně Ithlinne Aegli, dcera Aevenien, legendární elfská léčitelka, astroložka a jasnovidka. Proslulost získala věštbami, z nichž nejslavnější je Aen Ithlinnespeath - Itlinino Proroctví. Mnohokrát opisovanému a rozšiřovanému Proroctví se v různých obdobích dostávalo značného věhlasu a text byl neustále doplňován komentáři, klíči a vysvětlivkami, které věštby přizpůsobovaly aktuální situaci, což posilovalo přesvědčeni o Itlinině nadpřirozené schopnosti vidění do budoucna.
Tvrdí se, že I. předvídala Severní války [1239-1268] (odkaz), tři morové epidemie [1268, 1272, 1294], krvavou Válku dvou jednorožců [1309-1318] (odkaz) a vpád Haaků [1350] (odkaz). Údajně měla též předpovědět od konce XIII st. pozorované klimatické změny - tzv. "Bílou Zimu" (odkaz), kterou lidská pověra považovala za konec světa a spojovala s předpovězeným příchodem Ničitelky (odkaz). Tato predikce se stala záminkou k ostudným honům na čarodějnice [1272-1276] a zavinila tak smrt mnoha nešťastných dívek a žen, považovaných za inkarnaci Ničitelky. V současnosti je I. některými badateli považována za mýtickou postavu a její Proroctví za mnohem později vyprodukované apokryfy a důmyslný literární podvrh.

Effenberg a Talbot: Encyclopaedia Maxima Mundi, sv. VIII

KAPITOLA SEDMÁ
Kroužek dětí okolo potulného vypravěče Pohvizda dal svůj protest najevo ohlušujícím povykem. Nejstarší, nejsilnější a nejodvážnější z nich, kovářův syn Connor, který donesl vypravěči misku zelňačky se škvarky, vystoupil jako mluvčí většiny.
"Jak si to představuješ, děde?" zvolal. "Jakýpak konec pro dnešek? Co tě to napadlo skončit vyprávění v takovém místě? Chceme vědět, jak to bylo dál! Nebudeme čekat, až znovu zavítáš do vsi, protože to může být za půl roku anebo za rok! Vyprávěj dál!"
"Slunce už zapadá," vymlouval se stařík. "Měli byste jít spát, nezletilci. Až budete zítra při práci zívat a klimbat, co na to řeknou vaši rodiče? Já to vím: starý Pohvizd do půlnoci báchorky vyprávěl, dečkám hlavy pletl a vyspat je nenechal. Až se znovu objeví, nic nedostane, ani kaši, ani halušky, ani slaninu. Poženeme dědka pryč, protože jsou s ním jenom trampoty..."
"Neřeknou to!" křičely děti jedno přes druhé. "Vyprávěj ještě, děde! Prosíme!"
"Hmmmmm," vzdychl stařec a pohlédl k zalesněnému obzoru, za který se zvolna sklánělo slunce. "Budiž. Ale něco za něco. Jeden z vás zaběhne do chalupy a přinese mi hrnek odstátého mléka, abych měl čím hrdlo svlažit. Zbytek z vás se rozhodne, o čích osudech chce slyšet, protože všechny své příběhy vám nestihnu vypovědět, i kdybych vám je do bílého rána vyprávěl. Musíte si vybrat, co tentokrát a co příště."

Děcka se opět začala překřikovat.
"Ticho!" houkl Pohvizd a rozmáchl se holí. "Řekl jsem, že si máte vybrat, a ne povykovat jako sojky! Tak co? O kom chcete slyšet?"
"O Yennefer," vypískla Nimue, nejmladší posluchačka, pro svou drobnou postavičku přezdívaná Lokýtek. "Pověz nám, jak to s čarodějkou bylo dál. Jak z toho kove... koventu na Lysé hoře kouzelnickým způsobem unikla, aby zachránila Ciri. To bych si ráda poslechla. Až vyrostu, budu taky čarodějka."
"To zrovna!" okřikl ji Broněk, synek místního mlynáře. "Raději si utři nos, Lokýtku, protože usmrkance do čarodějného učení neberou. A ty, děde, nemluv o Yennefer, ale o Potkanech. Jak na lup chodili a rvali se..."
"Zavřete zobáky," pravil zamračený, zamyšlený Connor. "Jste hejno pitomců. Jestli si máme ještě dneska o něčem poslechnout, musí to být po pořádku. Děde, povíš nám o zaklínači a jeho družině. Kam se vydali od Jarugy?"
"Já chci slyšet o Yennefer," postavila si hlavu Nimue.
"Já taky," přidala se Orla, její starší sestra. "O její a zaklínačově lásce. O tom, jak se milovali. Ale ať to šťastně skončí, děde. Ať tam není žádné umírání."
"Přestaň, hloupá kozo, koho zajímá nějaké milování? Chceme slyšet o bojování a šermování..."
"O zaklínačském meči!"
"O dobrodružstvích Potkanů!"
"Držte klapačky!" pohrozil jim Connor pěstí. "Nebo popadnu klacek a všechny vás seřežu, smradi! Řekl jsem: po pořádku. Děd Pohvizd bude vypravovat o zaklínači, o tom, jak putoval s Marigoldem a Milwou..."
"Ano, ano!" souhlasila Nimue pisklavě. "Chci poslouchat o Milwě! Protože jestli mě nebudou chtít za čarodějku, stanu se lučištnicí!"
"Tak jsme si vybrali," uzavřel rozepři Connor. "Na poslední chvíli. Koukněte, starouš už klimbá, už mu šedivá hlava padá... Hola, děde! Nespi! Máš nám vyprávět o zaklínači Geraltovi. Od toho místa, když nad Jarugou vznikla jeho družina."
"Ale nejdřív," vymínil si Broněk, "nám pověz něco málo o všech ostatních, děde, ať nás zvědavost netrápí. Co se s nimi dělo? Aspoň krátce o Yennefer a Ciri. Prosím. Bude se nám lépe čekat, než příště zavítáš do naší vsi."
"Yennefer," zachichotal se starý Pohvizd, "unikla z čarodějného hradu, který se jmenoval Lysá hora, pomocí tajného zaklетí a šplouchla rovnou do moře. Zvedly se vlny a rozbily se o ostré útesy. Ale nestrachujte se, pro čarodějku to byla maličkost, neutopila se. Vyplavala u ostrovů Skellige a nalezla tam spojence. Víte přece, že v ní hlodala převeliká nenávist k arcimágovi Vilgefortzovi. Byla přesvědčena, že to on unesl Ciri, rozhodla se vypátrat ho, pomstít se a děvče osvobodit. Někdy jindy vám dopovím, jak to s ní bylo dál."
"A Ciri?"
"Ciri se skrývala pod jménem Falka a řádila s bandou Potkanů. Zalíbil se jí zbojnický život, protože, i když o tom ještě nikdo nevěděl, byla v té dívce zloba a krutost; všechno zlé, co se v hloubi každého člověka tají, se u ní dostalo na povrch a zvolna začalo převažovat nad tím dobrým. Ojoj, tuze velkou chybu učinili zaklínači z Kaer Morhen, že ji naučili zabíjet. Ale Ciri netušila, když sama rozsévala smrt, že jí samotné už zubatá šlape na paty. To strašlivý Bonhart se vydal po její stopě. Bylo jim souzeno se potkat, Bonhartovi a Ciri. Ale i o tom vám povím někdy jindy. Teď si poslechněte, co se dělo se zaklínačem a jeho přáteli."
Děti se utišily a přisedly si blíže ke starci. Napjatě poslouchaly. Padal soumrak. Ve světle dne důvěrně známé konopí a maliní za humny chalup se poznenáhlu začalo měnit ve strašidelný, temný hvozd. Co to v něm zašustilo? Byl to jenom hraboš nebo strašný elf s ohnivýma očima? Anebo striga či Baba Jaga číhající na malé děti? Dupou to tažní volci v ohradě anebo koně ukrutných nájezdníků, kteří překročili Jarugu, stejně jako před sto lety? Přeletěl nad hřebenem střechy lelek či to byl krvelačný vampýr? Anebo uhrančivou čarodějku nese kouzelná síla ke vzdálenému moři?
"Zaklínač Geralt," začal šedivý vypravěč, "se vydal se svou družinou přes Angren, bažinami a hvozdy. Tehdy tam byly husté bory, hoho, takové již na světě nerostou - snad ještě v Brokilonu... Družina zamířila na východ, proti proudu Jarugy, do zlopověstných Černých močálů. Zatím se jim dařilo, avšak později... Řeknu vám, co se jim přihodilo..."
Zvolna se odvíjela pověst z dávno minulých časů. Děti naslouchaly.

*

Zaklínač seděl na vrcholu návrší, z něhož měl výhled na mokřady a rákosím zarostlé nížiny podél Jarugy. Slunce už bylo nízko. Z bažin vzlétli jeřábi, zatroubili mu nad hlavou a zamířili do dáli.
Všechno se podělalo, pomyslel si s horkostí zaklínač a zahleděl se ke dřevařskému srubu, nad nějž stoupal úzký proužek dýmu z Milwina ohniště. Všechno vzal ďas. Přitom to začalo docela dobře, třebaže byla zatraceně divná ta moje kompanie. Měli jsme před sebou cíl, blízký, konkrétní, dosažitelný. Jít přes Angren na východ, na Caed Dhu. Zpočátku jsme neměli potíže. Ale pak se to podělalo. Osud anebo smůla?
Vzdalující se jeřábi ještě jednou zatroubili.

*

Emiel Regis Rohellec Terzieff-Godefroy jel v čele průvodu na hnědém nilfgaardském koni, kterého zaklínač ukořistil u Armerie. Hřebečka zpočátku rozčilovala vampýrova bylinná vůně, ale postupně jí přivykl a nejančil více než Klepna, která dokázala pěkně vyvádět, třeba když ji kousl ovád. Regise a Geralta následoval na Pegasovi Marigold s ovázanou hlavou a bojechtivým výrazem. Cestou skládal hrdinnou píseň, v jejímž bojovém nápěvu ožívaly vzpomínky na jeho nedávné vzrušující příhody. Forma díla dávala tušit, že během onoho dobrodružství se právě autor a interpret projevil

jakožto nejudatnější z udatných. Za trubadůrem jela Milwa s Cahirem. Ceallachův syn jel na ryzáku a vedl za uzdu siváka naloženého jejich skrovnou výstrojí.
Už před časem opustili pobřežní bažiny. Putovali po suchých návrších, odkud viděli lesklou stuhu Veliké Jarugy na jihu a skalnaté výběžky Mahakamského pohoří na severu. Počasí bylo příznivé, slunce hřálo, ani komáři tady nedotírali. Boty a nohavice jim konečně uschly. Na slunných stráních se ostružinová křoviska černala zralými plody, koně se mohli dosyta napást, bystřiny byly křišťálově čisté a plné pstruhů. Když padla noc, bylo možno zapálit oheň a přespat v suchu a teple. Prostě se jim začalo dařit a nálada se měla zákonitě zvednout. Proč se tak nestalo, to se ukázalo na jednom z prvních tábořišť.

*

"Počkej chvíli, Geralte," požádal básník, rozhlížeje se po okolí. "Nepospíchej zpátky. Chtěli bychom si s tebou promluvit, Milwa a já. Jde o... Nu, o Regise."
"Aha," položil Geralt na zem náruč chrastí. "Začali jste se bát? Brzy, jen co je pravda."
"Přestaň," ošíval se Marigold. "Přijali jsme ho jako přítele, nabídl nám pomoc při hledání Ciri. Můj vlastní krk vytáhl z oprátky, to mu nikdy nezapomenu. Ale nediv se, že máme jisté obavy, hrome. Vždyť jsi celý život lovil a zabíjel takové, jako je on."
"Jeho jsem nezabil. Ani se na to nechystám. Stačí ti mé slovo? Pokud ne, je mi líto, ale nemohu vás zbavit obav. Je to paradox, avšak jediný z nás, kdo se vyzná v léčení, je právě on - Regis."
"Řekl jsem, ať přestaneš," vyjel na něj trubadúr. "Přestaň chytračit, nemluvíš s Yennefer. Odpověz přímo na přímou otázku."
"Ptej se. Bez chytračení."
"Regis je upír. Je známo, čím se upíři živí. Co se stane, až vyhladoví? Jistě, jistě, jedl rybí polévku a od té doby s námi jí a pije jako každý jiný. Ale bude... bude schopen ovládnout... Geralte, copak to z tebe musím páčit?"
"Ovládl svou touhu po krvi, ačkoli byl u tebe, když ti červená tekla z palice. Když tě ošetřil, ani prsty si neolízl. A tenkrát, když jsme se za úplňku opili mandragorovou pálenkou a usnuli v jeho chýši, měl jedinečnou příležitost. Ověřil sis, jestli nemáš na své labutí šíji stopy zubů?"
"Nežertuj, zaklínači," zahučela Milwa. "Víš toho o vampýrech víc než my. Marigoldovi se posmíváš, ale odpověz mně. Vyrostla jsem v pralese a nechodila do škol. Nejsem vzdělaná jako vy dva. Není to moje vina, a tak se nemáš čemu vysmívat. Je mi hanba, ale taky mám trochu strach z toho... Regise."
"Opodstatněně," pokýval hlavou Geralt. "On je takzvaný vyšší upír. Mimořádně nebezpečný. Kdyby byl náš nepřítel, měl bych také strach. Jenomže, u všech ďasů, z neznámých důvodů se stal naším přítelem. Vede nás na Caed Dhu, k druidům, kteří mi mohou pomoci při hledání Ciri. Jsem zoufalý, a proto se nemohu vzdát té šance, proto jsem přijal přátelství upíra."
"Jenom proto?"
"Ne," rozhodl se po krátkém zaváhání pro upřímnost. "Nejen proto. On... On se chová čestně. V tábore u Chotly při soudu s tím nešťastným děvčetem nezaváhal a jednal. I když věděl, že se tím prozradí."
"Vytáhl z ohně rozpálenou podkovu," řekl Marigold. "Drahnou chvíli ji držel v ruce, ani brvou nehnul. Žádný z nás by to nedokázal ani s pečeným zemákem."
"Je odolný vůči ohni."
"Co ještě dokáže?"
"Když chce, může se stát neviditelným. Může tě pohledem uhranout, uvrhnout do hlubokého spánku, tak, jako to učinil se strážemi ve Vissegerdově ležení. Může se změnit v netopýra a létat jako on. Myslím, že toto dokáže pouze v noci a pouze při úplňku, mohu se však mýlit. Už několikrát mne zaskočil, může mít v zásobě další překvapení. Mám dojem, že je neobyčejnou osobností i mezi upíry. Dlouhá léta se naprosto přesvědčivě vydává za člověka. Koně a psy, kteří mohou vycítit jeho skutečnou podstatu, mýlí vůní koření a bylin, které nosí neustále u sebe. Navíc na něj nereaguje ani můj medailon - ačkoli by měl. Zkrátka jej nemůžete posuzovat z běžných hledisek. Na ostatní se ho musíte zeptat osobně. Je to náš druh, neměla by mezi námi přetrvávat žádná nedůvěra, tím méně obava a bázeň. Vraťme se do tábora. Pomozte mi s tím chrastím."
"Geralte?"
"Co ještě, Marigolde?"
"Kdyby... Čistě teoreticky... Kdyby..."
"Nevím," odpověděl upřímně. "Nevím, zda bych ho dokázal zabít. Nechtěl bych se o to ani pokoušet."

*

Marigold si vzal zaklínačovu radu k srdci, rozhodl se vysvětlit nejasnosti a, rozptýlit pochybnosti. Pustil se do toho, sotva se vydali na další cestu. Učinil to se sobě vlastním taktem.
"Milwo!" zvolal zčistajasna za jízdy, šilhaje přitom po upírovi. "Mohla bys jet předem a pokusit se ulovit nějakého srnce nebo daňka? Už mám plné zuby hub a ostružin, ryb a škeblí. Dal bych si pro změnu kus opravdového masa. Co ty nato, Regisi?"
"Prosím?" zvedl upír roztržitě hlavu.
"Maso!" zopakoval důrazně poeta. "Snažím se Milwu vyslat na lov. Pojedl bys čerstvého masa?"
"Pojedl."

"A krve, čerstvé krve by ses napil?"
"Krve?" polkl naprázdno Regis. "Ne, pokud jde o krev, děkuji. Ale pokud máš chuť ty, nemusíš si nic odříkat."
Geralt, Milwa a Cahir zachovali hrobové mlčení.
"Vím, co ti vrtá hlavou, Marigolde," řekl pomalu Regis. "Dovolím si tě uklidnit. Ovšem, jsem upír. Ale nepiji krev."
Mlčení všech přítomných bylo těžké jako olovo. Avšak Marigold by nebyl Marigoldem, kdyby také mlčel.
"Možná jsi mně špatně pochopil," prohlásil s předstíranou nezaujatostí. "Nešlo mi o..."
"Nepiji krev," přerušil ho Regis. "Už dávno. Odvykl jsem."
"Jak to, odvykl?"
"Prostě."
"Opravdu nerozumím..."
"Promiň, to je osobní věc."
"Ale..."
"Marigolde," nevydržel to zaklínač a obrátil se v sedle. "Regis tě právě někam poslal, jen ti to dal na vědomí zdvořilým způsobem. Buď tedy tak laskav a zavři konečně hubu."

*

Zaseté zrnko neklidu a nejistoty však vyklíčilo. Když se zastavili na nocleh, nálada v táboře byla těžká a napjatá. Nepomohla ji uvolnit ani Milwou sestřelená tlustá, snad osmiliberní divoká husa, kterou olepili jílem, upekli v rozžhavených uhlících a obrali do poslední kůstky. Zahnali hlad, ale nepokoj zůstal. Přes Marigoldovu nápadnou snahu rozmluva neustále vázla. Básníkovo tlachání se posléze změnilo v monolog, tak nápadný, že si toho všiml i on a konečně zmlkl. Tísnivé ticho rušilo jen frkání pasoucích se koní.
Vzdor pozdní hodině se nikdo nechystal ke spánku. Milwa vařila v kotlíku vodu a v páře narovnávala a uhlazovala zmuchlané opeření šípů. Cahir opravoval utrženou přezku na jezdecké botě. Geralt strouhal nožem vrbový prut. A Regis postupně přejížděl zrakem z jednoho na druhého.
"No dobrá," promluvil konečně. "Vidím, že se tomu nevyhneme. Zdá se, že už dávno jsem vám měl vysvětlit některé věci..."
"Nikdo tě k tomu nenutí," hodil Geralt dlouho a pečlivě strouhaný prut do ohně. "Nepotřebuji tvoje vysvětlení. Mám staromódní názory, když někomu podám ruku a přijmu ho jako přítele, znamená to pro mne víc než smlouva u notáře."
"Já jsem také staromódní," ozval se nad svou botou skloněný Cahir.
"Já nové módy ani neznám," přidala se Milwa a vložila do páry nad bublajícím kotlíkem další šíp.
"Z Marigoldova plácání si nedělej hlavu," pokračoval opět zaklínač. "On už jiný nebude. Nám se svěřovat nemusíš. My jsme ti o sobě také moc neřekli."
"Předpokládám však," pousmál se upír, "že si budete chtít poslechnout to, co vám chci bez nátlaku říci? Pociťuji povinnost být upřímný k lidem, kteří mi podali ruku a přijali mne jako přítele."
K tomu neměl nikdo co dodat.
"Měl bych začít od toho," rozhovořil se po krátkém rozmýšlení Regis, "že strach z mé upíří podstaty je v současné době neopodstatněný. Na nikoho z vás se nevrhnu, k nikomu se v noci nepřikradu, abych se mu zakousl do krku. Není to pouze otázka vzájemné důvěry, na niž mám stejně staromódní názory jako vy, mí staromódní přátelé. Já totiž nepožívám krev. Nikdy. Odvykl jsem, když se pro mne závislost na krvi stála fatálním problémem. Ten problém vznikl a začal se rozvíjet vskutku učebnicovým způsobem. V mládí jsem se rád... hmmm... pobavil v dobré společnosti, koneckonců jsem se v tom nijak nelišil od většiny svých vrstevníků. Víte, jak to chodí mezi mládeží. U vás ovšem existuje celý systém omezení a zákazů: poslušnost vůči rodičům, starším, nadřízeným, rovněž vůči společenským zvyklostem a mravům. U nás jsou normy chování značně volnější. Mládež má úplnou svobodu a užívá si ji bez jakýchkoliv omezení. Vytváří si vlastní vzory chováni, to se rozumí, že hloupé, jak už to v mládí bývá. ‚Nenapiješ se? Co jsi to za vampýra? On nepije! Tak ho nezvěte, ať nekazí zábavu!' Nechtěl jsem kazit zábavu a bál jsem se zůstat stranou společnosti. Účastnil jsem se všech zábav, kratochvílí, radovánek, pijatyk. Při každém úplňku jsme létali do vsí a měst - a pili a pili. Bylo nám jedno z koho, nejhorší sortu... hmmm, hemoglobinu. Bez nezřízeného pití nebylo žádné povyražení. Navíc, když si mladík lokl, osmělil se před upírkami."
Regis se odmlčel a zamyslel se. Nikdo nic neřekl. Geralt cítil, že má chuť se napít.
"Bylo to pořád divočejší," navázal upír. "A postupem času stále horší. Někdy jsem se tři čtyři dny nevracel do krypty. Přestával jsem se ovládat už po mizivém množství... hemoglobinu, což mi ovšem nikdy nezabránilo pokračovat v řádění. Měl jsem kumpány různého ražení. Jedni se mi snažili přátelsky domluvit, tak jsem se na ně urazil. Druzí mne v tom podporovali, tahali mne z krypty na tahy, dokonce mi přihrávali... hmmm, objekty. A bavili se na můj účet."
Milwa, která se stále věnovala svým šípům, cosi nesrozumitelně zamručela. Cahir dokončil opravu boty a budil dojem, že podřimuje.
"Za nějakou dobu," pokračoval Regis, "se objevily alarmující příznaky. Zábava začala hrát zcela druhořadou roli. Všiml jsem si, že se mohu docela dobře obejít i bez společníků. Důležitá byla už jen krev."
Opět se odmlčel.
"Poznal jsem jednu upírku. Mohlo to být - a nejspíš bylo - něco vážného. Přestal jsem vyvádět. Ale ne nadlouho. Opustila mne a já jsem začal pít ještě víc. Zklamání a žal, jak jistě víte, bývá skvělé alibi. Hledal jsem ospravedlnění pro své chování, i když jsem se na sebe nemohl ani podívat."
"Ani v zrcadle?" zeptal se průhledně trubadúr.
"Ujišťuji tě, Marigolde, že se skutečně neodrážím v zrcadlech," odtušil nevzrušeně Regis. "Nudím vás? Už budu končit.

Nakonec jsem začal provádět nepřípustné, absolutně nepřijatelné věci. To, co by neudělal žádný slušný upír. Dokonce jsem létal v opilosti. Jednou v noci mne kumpáni poslali do vsi pro čerstvou krev. Minul jsem děvečku, která šla ještě v tu pozdní hodinu pro vodu a narazil jsem do obezdívky studně... Sedláci mne div neroztloukli na kaši... Zpřeráželi mi všechny kosti v těle, uřízli mi hlavu, pokropili mne svěcenou vodou a zakopali. Naštěstí nevěděli, jak na to... Dovedete si představit, jak jsem se cítil po vystřízlivění?"
"Dovedeme," prohlásila Milwa, prohlížejíc si jednu z upravených letek. Všichni se na ni překvapeně podívali. Lučištnice si v rozpacích odkašlala a odvrátila obličej do stínu. Regis se sotva znatelně usmál.
"To je konec mého vyprávění," řekl. "V hrobě jsem měl dost času, abych se nad sebou zamyslel..."
"Dost času?" otázal se Geralt. "Kolik?"
Regis na něho pohlédl.
"Profesionální zvědavost? Asi padesát let. Zregeneroval jsem se tělesně a rozhodl jsem se změnit i uvnitř. Nebylo to snadné, ale dokázal jsem to. Od té doby nepiji."
"Vůbec?" neovládl Marigold zvědavost. "Vůbec nikdy? Vždyť..."
"Marigolde," zvedl Geralt káravě obočí. "Ovládni se a trochu se zamysli. Mlčky, prosím."
"Odpusť," zamumlal básník.
"Neomlouvej se," řekl smířlivě upír. "A ty ho nekárej, Geralte. Chápu jeho zvědavost. Já jsem zosobnění mýtu vyvolávajícího snad nejhlouběji zakořeněný lidský strach. Nelze po člověku žádat, aby naráz potlačil strach, poněvadž má v lidské psýše neméně důležitou úlohu než jiné emocionální stavy. Psychika beze strachu je psychika chorobná."
"Představ si," vzpamatoval se Marigold, "že z tebe strach nemám. Jsem tedy duševně chorý?"
Geralta na okamžik napadlo, že Regis ukáže zuby a rázem trubadúra vyléčí z domnělé duševní choroby. Mýlil se: upír neměl sklon k teatrálním gestům.
"Nehovořím o běžném strachu, nýbrž o fóbiích vycházejících z hloubi podvědomí," vysvětloval Regis trpělivě. "Promiň mi to přirovnání, ale vrána se také nebojí kabátu a klobouku na tyčce uprostřed sadu. Pták občas překoná strach a posadí se. Ale když strašákem pohne vítr, vrána zareaguje útěkem."
"To je pud sebezáchovy," poznamenal ze tmy Cahir.
"Vrána je chytrá," mávla rukou Milwa. "Nebojí se strašáka, ale člověka, protože člověk po ní hází kamení a střílí šípy."
"Pud sebezáchovy," řekl Geralt, "je vlastní všem živým tvorům, vránám i lidem. Děkujeme za vysvětlení, Regisi. Ale nepřehrabuj se v hloubi lidského podvědomí. Milwa má pravdu. Důvod, proč má člověk z upíra panickou hrůzu, neleží v jeho podvědomí, jde mu prostě o přežití."
"Slovo specialisty," uklonil se směrem k němu upír. "Slovo profesionála, jemuž profesionální hrdost nedovolí brát odměnu za boj s představami, s iracionálním strachem. Zaklínač bojuje zásadně s konkrétním a bezprostředním nebezpečím. Nyní by vám měl profesionál objasnit, proč je upír nebezpečnější než drak anebo vlk. Vždyť ostré tesáky mají všichni."
"Možná proto, že drak či vlk používají tesáky, aby se nasytili a ubránili svým nepřátelům, ne pro zábavu, opíjení a získávání sebevědomí před opačným pohlavím."
"Lidé o tom nevědí," nesouhlasil Regis. "Ty to víš samozřejmě dávno, avšak ostatní se to dověděli před chvíli. Obecně jsou lidé hluboce přesvědčeni, že vampýři se krví neopíjejí, nýbrž živí - výlučně krví a výlučně lidskou. A krev je vzácná, životodárná tekutina, její úbytek oslabuje organismus, její ztráta zabíjí. Uvažujete takto: tvor, který prolévá naši krev, je naším úhlavním nepřítelem; tvor, který se naší krví živí, je nepřítelem na smrt, neboť svou vitální sílu získává na úkor naší. Když jeho plémě sílí, naše hyne. Navíc se nám takový tvor hnusí, protože navzdory tomu, že známe její význam pro náš život, vzbuzuje v nás krev odpor. Napil by se někdo z vás krve? Pochybuji. Někteří lidé při pouhém pohledu na krev slábnou a omdlévají. V některých kulturách jsou ženy několik dní v měsíci považovány za nečisté..."
"Někde mezi barbary," utrousil Cahir. "A při pohledu na krev mohou omdlévat leda Nordlingové."
"Sešli jsme z rovné cesty do spleti pochybných argumentů," usoudil zaklínač. "Myslíš si, Regisi, že lidé by reagovali jiným způsobem, kdyby věděli, že pro upíry nejsou potravou, nýbrž vinným sudem? Kde tady vidíš iracionální strach? Nelze změnit skutečnost, že upíři sají z lidí krev. Člověk, se kterým upír nakládá jako s lahví pálenky, ztrácí vitalitu. Člověk, který je takto vysušen, ji ztratí definitivně - umírá. Nechci se s tebou přít, ale strach ze smrti nemůžeš strkat do jednoho pytle s odporem ke krvi. Menstruační nebo jakékoli jiné."
"Řečníte tak přemoudřele, až z toho jde hlava kolem," prskla Milwa. "A přesto se všechny vaše moudrosti točí kolem toho, co má ženská pod sukní. Podělaní filosofové."
"Na chvíli ponechme stranou symboliku krve," řekl Regis. "Většina mýtů sice vychází ze skutečnosti, avšak zdaleka se to netýká všech mýtů, včetně některých všeobecně rozšířených. Každý přece ví, že upírem kousnutý člověk - přežije-li - se sám změní v upíra. Je to tak?"
"Samozřejmě," přisvědčil Marigold. "Znám takovou baladu..."
"A znáš také základy aritmetiky?"
"Studoval jsem sedm svobodných umění. Diplom jsem získal šumma cum laude."
"Po Konjunkci Sfér zůstalo ve vašem světě kolem tisíce dvou set vyšších upírů. Celkově abstinenty - neboť je více takových jako jsem já nyní - vyváží počet těch, kteří pijí nad míru - podobně jako já kdysi. Takže v průměru každý upír pije při každém úplňku. Totiž úplněk je pro nás svátek, který máme ve zvyku... zapíjet. Při dvanácti úplňcích nám vychází čtrnáct tisíc čtyři sta kousnutých lidí do roka. Podle vašeho kalendáře uběhlo od Konjunkce asi tisíc pět set let. Prostým násobením dojdeš k výsledku, že v současnosti by na světě mělo teoreticky být jedenadvacet miliónů šest set tisíc upírů. Nicméně přírůstek upírů by musel stoupat geometrickou, nikoliv aritmetickou řadou..."
"Dost," vydechl Marigold. "Nemám abakus, ale ten počet si dovedu představit. Raději si ho však nepředstavuji. Dokázal jsi mi přesvědčivě, že nakažlivost vampyrismu je výmysl a hloupost."

"Děkuji," uklonil se Regis. "Další mýtus hlásá: upír je člověk, jenž umřel, avšak ne docela. V hrobě nehnije, neobrací se v prach. Leží v rakvi svěží a ruměný, připraven vylézt a kousat. Odkud se vzal tento mýtus, ne-li z vašeho podvědomého odporu k vašim ctihodným nebožtíkům? Vzpomínáte na své mrtvé a ctíte jejich památku, sníte o nesmrtelnosti, vaše pověsti vyprávějí o hrdinech, jenž dokázali přemoci smrt a vstát z mrtvých. Ale kdyby váš drahý pradědeček skutečně vystoupil z hrobu a zašel mezi sousedy na pivo, vypukla by hrozná panika. Není divu. Tělo, v němž ustaly životní pochody, podléhá rozkladu, hnije a zapáchá, zatímco nesmrtelná duše, neodmyslitelná součást vašich legend, štítivě opouští smrdutou mršinu a odlétá. Je čistá.
Vy jste si však vymysleli duši, která neopouští tělo, neodlétá, ba dokonce nechce ani smrdět. To je hnusné, nepřirozené! Živý mrtvý je pro vás nejodpornější tvor, jakého si dokážete představit. Nějaký hlupák dokonce přišel na výraz ‚nemrtvý', kterým nás tak rádi označujete."
"Lidé jsou primitivní rasa," pousmál se Geralt. "Nejsou schopni pochopit a vlastně ani pojmenovat bytost, která přežije, ačkoliv jí byla uříznuta hlava, zpřeráženy všechny kosti a padesát let byla zakopána v zemi."
"Nejsou schopni?" nevšímal si upír jeho ironie. "Lidé mohou regenerovat vlasy, nehty, pokožku, ale nejsou schopni akceptovat fakt, že existují rasy, které jsou v tomto ohledu mnohem dokonalejší. Tu neschopnost ovšem nezavinil žádný primitivismus, ta je důsledkem vašeho egocentrismu a přesvědčení o vlastní dokonalosti. Je-li něco dokonalejší než vy, musí to být zrůdná úchylka. A o zrůdách se vždy tradují hrůzostrašné legendy."
"Houby tomu rozumím," přiznala se Milwa a shrnula si šípem vlasy z čela. "Ale tolik jsem pochopila, že se bavíte o pohádkách. A pohádky přece znám i já, i když jsem hloupá holka z lesa. Proto se divím, že se nebojíš slunce, Regisi. V pohádkách vždycky sluníčko spálí vampýra na troud. Je to taky jenom bajka?"
"Samozřejmě," přisvědčil Regis. "Věříte, že upír je nebezpečný pouze v noci, že první sluneční paprsek jej usmrtí. Jádrem tohoto mýtu, který vznikl pravděpodobně již u táborových ohnišť vašich dávných předků, je vaše solárnost, to jest vaše světlomilnost a životní rytmus s denní aktivitou. Noc je pro vás studená, temná, zlá, nebezpečná; východ slunce pak znamená nové vítězství v boji o přežilí, nový den, pokračování existence. Sluneční paprsky přinášejí světlo a teplo - a zhoubu hrůzným netvorům. Upír shoří na popel, troll zkamení, vlkodlak ztrácí vlčí podobu, goblin si zakrývá oslepené oči a prchá do temných slují. Noční šelmy se vracejí do svých brlohů, přestávají vás ohrožovat. Až do slunce západu patří svět vám. Opakuji a zdůrazňuji: mýtus vznikl u pravěkých táborových ohňů. Dnes už je skutečně jen pouhým mýtem, neboť své domovy vytápíte a osvětlujete - osvojili jste si noc. My, vyšší upíři, jsme se také poněkud vzdálili od našich prvotních krypt - osvojili jsme si den. Analogie je úplná. Uspokojilo tě toto vysvětlení, drahá Milwo?"
"Co já vím?" položila dívka šíp. "Snad jsem to pochopila. Učím se. Budu vzdělaná. Sociolocie, antikvocie, vlkodlacie. Ve školách prý do žáků vtloukají vědomosti rákoskou. S vámi je učení příjemnější. Hlava mi jde z toho kolem, ale aspoň zadnice mě nebolí."
"Všichni jsme byli svědky toho," vzpomněl si Marigold, "že tě nespálí ani z ohně vytažená podkova, natož sluneční paprsky. Ale zajímá mne ještě něco, Regisi. Vysvětlil jsi nám, že pro nás, lidi, je den přirozenou dobou aktivity a noc dobou odpočinku. Takové je naše tělesné uzpůsobení, ve dne příkladně vidíme lépe než v noci. Geralt je výjimka, protože vidí ve dne i v noci stejně dobře - jenže on je mutant. Jedná se u upírů rovněž o mutaci?"
"Dá se to tak nazvat," souhlasil Regis. "Třebaže si myslím, že mutace, probíhající v dostatečně dlouhém období, přestává být mutací a stává se evolucí. Ale to, co jsi říkal o tělesném uzpůsobení je výstižné. Adaptace na sluneční světlo pro nás byla nepříjemná nutnost. Abychom přetrvali, museli jsme napodobit lidi. Bylo to jisté mimikry, které však časem pro nás bude mít následky. Použiji metaforu: ulehli jsme do lože nemocného."
"Nerozumím."
"Jsou důvody předpokládat, že sluneční záření je škodlivé, v dlouhém časovém úseku snad dokonce smrtonosné. Existuje teorie, že již za pět tisíc let budou tento svět obývat pouze lunární, to jest v noci aktivní tvorové."
"Dobře, že se toho nedožijeme," oddychl si Cahir a mocně zívl. "Nevím, jak vám, ale mně rozmluvy o denní aktivitě připomněly, že v noci je třeba se vyspat."
"Mně také," protáhl se zaklínač. "Do východu smrtonosného slunce už zbývá jenom pár hodin. Než nás ale přemůže spánek... Regisi, v rámci vzdělávací přednášky nechej padnout nějaký další mýtus o upírech. Jak tě tak znám, vsadím se, že máš ještě nějaký v rukávu."
"Sázku bys vyhrál," přiznal upír. "Ještě jeden. Poslední, avšak neméně důležitý. Mýtus, jenž zrodily vaše sexuální zábrany."
Cahir potichu hvízdl.
"Nechal jsem si jej nakonec," změřil si ho pohledem Regis, "a taktně jsem o něm pomlčel. Avšak Geralt se přímo zeptal, musím se tedy o něm zmínit. Možná nejsilnější pohnutky lidského chování mají původ v sexuální oblasti. Rovněž nejsilnější fóbie. Nevinná panna omdlévající v náručí sajícího vampýra, mladík vystavený napospas nestoudným ústům vampýrky, bloudícím po jeho obnaženém těle. Představujete si to podobně jako znásilnění. Upír ochromí svou oběť strachem a přinutí ji k orálnímu sexu - či spíše k nestoudné parodii orálního sexu. A takovýto sex, jenž neslouží k rozmnožování, je pro vás nepřípustný."
"Mluv za sebe," zahučel zaklínač.
"Akt, jenž nevede k oplodnění, pouze k rozkoši a smrti," pokračoval upír. "Z toho jste učinili zlověstný mýtus. Kolik mužů a žen po něčem podobném tajně touží, a presto se zdráhají poskytnout partnerce nebo partnerovi něco tak vzdáleného obecně přijímanému sexuálnímu stereotypu. Činí tak za ně upír, který se v jejich očích stává fascinujícím symbolem zla."
"Neříkala jsem to?" zvolala Milwa, sotva jí Marigold vysvětlil, co měl Regis na mysli. "Pořád jenom o tom jednom! Po tolika hlubokých myšlenkách, skončíte zase mezi ženskýma nohama."

*

Troubení jeřábů ztichlo v dáli.
Následujícího dne, vzpomínal zaklínač, jsme vyrazili na cestu v mnohem lepší náladě. A neočekávaně nás opět dostihla válka.

*

Putovali hlubokými lesy neobydleného a strategicky bezvýznamného kraje. Ačkoliv je od císařských držav odděloval jen tok Veliké Jarugy, nepředpokládali, že zde narazí na nepřátelskou armádu. Tím víc byli zaskočeni.
V těchto místech se válka neprojevovala tak spektakulárně jako v Brugge a Soddenu, kde v noci obzor osvětlovala záře požárů a ve dne stoupaly k obloze sloupy dýmu. V Angrenu byla válka nenápadnější, ale o nic méně krutá. Znenadání se nad vrcholky stromů zvedlo s hlasitým krákáním hejno vran a brzy poté poutníci narazili na polonahá, zmrzačená, ptáky oklovaná těla. Všechna nesla neklamné známky násilné smrti. Ti lidé byli zabiti v boji, ale nejen v boji. Většina mrtvol ležela na zemi, ale některé byly naraženy na kůlech, visely za ruce nebo za nohy na větvích, vztahovaly zuhelnatělé končetiny z vyhaslých hranic. A všechny páchly. Celým Angrenem vanul odporný puch smrti.
Zanedlouho jim nezbylo nic jiného, než postupovat houštinami a zarostlými pěšinami, neboť zprava i zleva, zepředu i zezadu slyšeli stále častěji dusot koní a jejich úkryty stále častěji míjely vojenské jednotky.

*

"Už je to tady zase," kroutil hlavou Marigold. "Zase nevíme, kdo s kým bojuje, kdo je před námi a kdo za námi, kterým směrem kdo postupuje, kdo útočí a kdo se brání. Aby to ďas spral! Nevzpomínám si, jestli jsem vám už říkal, že válka mně odjakživa připomíná hořící bordel..."
"Říkals," uťal jeho proslov Geralt. "Aspoň stokrát."
"O co se tady válčí?" odplivl si trubadúr. "O šípky a jahody? Co jiného může tenhle malebný kraj nabídnout?"
"Mezi mrtvými byli elfové," řekla Milwa. "Angrenem vedou stezky, kudy podnikají komanda Scoia'tael výpady do Temerie. Někdo se jim postavil do cesty, jak se zdá."
"Není sice vyloučeno," přemítal Regis, "že temerské jednotky vytáhly proti Veverkám, avšak v okolí je příliš mnoho vojska. Obávám se, že nilfgaardská armáda překročila Jarugu i na tomto úseku jejího toku."
"A já se obávám, že máš pravdu," zachmuřil se zaklínač, dívaje se na Cahirovu kamennou tvář. "Mrvoly, které jsme dnes ráno viděli, nesly jasné stopy nilfgaardského způsobu boje."
"Jedni horší než druzí," zavrčela Milwa v obraně mladého Nilfgaarďana. "Moc se na Cahira neškareď, jste ve stejném svrabu. Jestli ho Černí dopadnou, čeká ho smrt. Pro tebe zase nedávno chystali oprátku Temerové. Je úplně fuk, jaké vojsko je před námi a jaké za námi, je fuk, jaké barvy nosí. Teď jsou naši nepřátelé všichni."
"Máš pravdu."

*

"To je zvláštní," podivil se Marigold, když nazítří vyčkáváli ve skryté úžlabině, dokud nepřejede další kavalkáda. "Vojsko se projíždí po lesích, až země duní, ale z údolí slyším sekery. Dřevorubci kácejí les, jakoby se nechumelilo."
"Možná to nejsou dřevorubci," zamyslel se Cahir. "Třeba je to také armáda? Mohou tam pracovat vojenští sapéři."
"Ne, jsou to skutečně dřevaři," řekl Regis. "Zřejmě nic nemůže přerušit těžbu angrenského bohatství."
"Jakého bohatství?"
"Pohleďte na ty stromy," vžil se upír opět do své oblíbené role vševědoucího mudrce, poučujícího nevzdělané prosťáčky. Stávalo se mu to často, což Geralta dost rozčilovalo.
"Jsou to javory, cedry a angrenské sosny," vysvětloval Regis. "Dřevo prvotřídní kvality. Na březích řeky byste mohli vidět tábory vorařů, z nichž se plaví kmeny dolů po proudu. Jak slyšíte, práce neustaly ani nyní. Ozbrojené střetnutí, jež na tomto území probíhá, tím získává smysl. Víme, že Nilfgaard drží ústí Jarugy, Cintru, Verden a Horní Sodden. Touto dobou již pravděpodobně obsadil Brugge a většinu Dolního Soddenu. Z toho vyplývá, že angrenské lesy nyní zásobují císařské pily a loděnice. Nilfgaard má zájem na tom, aby těžba dřeva nerušeně pokračovala, aby ho bylo narubáno a splaveno co nejvíc. Severní království tomu chtějí pochopitelně zabránit."
"A my máme smůlu jako vždycky," konstatoval Marigold. "Protože na Caed Dhu vede cesta rovnou přes Angren, ohniskem té dřevěné války. Do hajzlu, copak se tam nemůžeme dostat jinudy?"

*

Stejnou otázku, připomněl si zaklínač, zahleděn do zapadajícího slunce, jsem položil Regisovi, když dozněl dupot koní a mohli jsme vyrazit dále.

*

"Jiná cesta na Caed Dhu?" zamyslel se upír. "Abychom se vyhnuli vojsku, zároveň ale nemuseli jít přes vrchy? Inu je

taková cesta. Není pohodlná ani bezpečná - a je delší. Ale ručím ti za to, že vojáky tam nepotkáme."
"Mluv."
"Můžeme odbočit k jihu a projít nížinou v zákrutu Jarugy. Znáš tu oblast, zaklínači, znáš Ysgith?"
"Znám."
"Už ses tam někdy dostal?"
"Ano."
"Podle tvého klidu soudím," odkašlal si upír, "že s mým návrhem souhlasíš. Proč by ne, je nás pět, v tom zaklínač, rytíř a lučištnice - dva meče, luk a zkušenosti. Nilfgaardskému oddílu se postavit nemůžeme, cestu přes Ysgith bychom však měli zvládnout."
Ysgith, přemítal zaklínač, přes třicet čtverečních mil blat a močálů, kde na březích jezírek rostou podivné stromy. Jedny mají kmeny pokryté šupinami namísto kůry, jiné vyrůstají z cibulovité bulvy a jejich dužnaté pně se zužují teprve výše, pod hustými, plochými korunami. Další, nízké a zkroucené, jakoby dřepěly na hromadách uzlovitých kořenů. Z jejich holých větví visí dlouhé vousy mechů a šlahouny plavuní. Mechy se neustále pohybují, ne však ve větru, nýbrž v závanech bahenního plynu.
V bažinách a rasami zarostlých jezírcích bují život. Kromě bobrů, želv, žab a všelikého vodního ptactva se v Ysgith vyskytují též značně nebezpečnější, podivná stvoření s klepety, chapadly a přísavkami, s jejichž pomocí mohou lapat, topit, trhat a požírat vše živé, co se dostane do jejich dosahu. Těch tvorů je tolik druhů, že dosud nikdo je nedokázal všechny poznat a popsat. Ani zaklínači nelovili často v Ysgith a bažinách dolního Angrenu. Kraj byl málo osídlen a nemnozí obyvatelé okrajů močálů si zvykli pokládat netvory za součást zdejší přírody. Nepodceňovali jejich nebezpečnost, ale jenom bezprostřední ohrožení je donutilo vyhledat pomoc zaklínače. Stávalo se to sice zřídka, ale stávalo se to. Proto Geralt znal Ysgith a nebezpečí, které zde hrozilo. Dva meče a luk, pomyslel si. A zkušenosti, moje znalosti zaklínače. Ve skupině se nám to musí podařit. Zvláště, když pojedu vpředu a budu dávat pozor, všímat si každého prohnilého kmene, keře, trsu sítiny či rákosu, dokonce orchideje. Protože na Ysgith to, co vypadá jako pestrá orchidej, může být ve skutečnosti smrtelně jedovatý krabopavouk. Musíme držet zkrátka především Marigolda, nedovolit mu, aby na cokoli sahal. V těch místech si mnohé rostliny rády zpestří svou výživu kouskem masa, jiné zase při sebemenším dotyku potřísní kůži šťávou, jež má podobné účinky jako jed krabopavouka. Samozřejmě nesmíme zapomenout na bahenní plyn a hnilobné výpary, budeme potřebovat roušky na nos a ústa...
"Nuže?" vytrhl ho Regis ze zamyšlení. "Souhlasíš?"
"Souhlasím. Pojďme."

*

Něco mi tenkrát napovídalo, uvědomil si zaklínač, abych zbytku družiny o plánované cestě přes Ysgith zatím neříkal. Abych požádal i Regise, ať o tom nemluví. Sám nevím proč. Dnes, když se všechno nadobro podělalo, bych si mohl namlouvat, že jsem si všiml Milwiných potíží. Evidentních projevů jejího stavu. Nebyla by to pravda. Ničeho jsem si nevšiml a tomu, co jsem viděl na vlastní oči, jsem nepřikládal důležitost. Jako hlupák. Prostě jsme pokračovali na východ a otáleli se změnou směru.
Na druhou stranu je dobře, že jsme hned neodbočili k bažinám, pomyslel si, tasil meč a bříškem palce zkusil jeho ostří. Kdybychom jeli rovnou na Ysgith, neměl bych dneska tuhle zbraň.

*

Od rána neviděli ani nezaslechli žádný vojenský oddíl. Milwa jela kus cesty před ostatními. Muži spolu rozmlouvali.
"Jen aby se nám ti druidové obtěžovali pomoci," staral se Marigold. "Druidové, které jsem v životě potkal, byli většinou mrzoutští a podivínští lesní samotáři. Možná s námi nebudou chtít ani mluvit, natož nám pomáhat."
"Regis přece zná někoho na Caed Dhu," upozornil ho Geralt.
"Jenom jestli ta známost není stará tři anebo čtyři staletí?"
"Je mnohem mladší," ujistil básníka s úsměvem upír. "Navíc druidové jsou dlouhověcí. Neustále přebývají na zdravém vzduchu, v lůně nedotčené přírody. To má mimořádně příznivý vliv na jejich zdraví. Dýchej z plných plic tohle lesní povětří, Marigolde, budeš zdráv a dožiješ se vysokého věku."
"Na tomhle lesním povětří," odsekl kysele Marigold, "zanedlouho obrostu mechem. V noci se mi zdává o hospodě, horké lázni a měkké posteli. Nedotčenou přírodu milerád ponechám divé zvěři. Stejně pochybuji o jejím dobrém vlivu na lidské zdraví - zvláště duševní. Právě druidové jsou toho nejlepším příkladem. Jsou to pomatení divousi, kterým přeskakuje z jejich způsobu života a neústupné ochrany přírody. Párkrát jsem byl u toho, když doručili petice vladařům. Požadovali zákaz lovu, kácení stromů a dokonce vypouštění močůvky do řek. Vrcholem jejich potřeštěných nápadů byl příchod jmelím ověnčené delegace ke králi Ethainovi do Cidaris. Právě jsem se zdržoval u dvora..."
"Co chtěli?" zajímal se Geralt.
"Jak víte, Cidaris je země, kde se většina obyvatelstva živí rybolovem. Druidové žádali, aby král přikázal rybářům užívat sítě s předepsanou velikostí ok a přísně trestal ty, kteří budou lovit do sítí s oky menšími. Měli jste vidět, jak Ethainovi klesla čelist, když mu jmelaři vysvětlili, že jedině velká oka mohou uchránit zásoby ryb v oceánech před vyčerpáním. Král s nimi vyšel na cimbuří, ukázal na moře a vyprávěl jim, jak nejzkušenější a nejsmělejší z jeho plavců jednou plul dva měsíce západním směrem, jak se vrátil, teprve když na korábu začala docházet pitná voda a na obzoru nebylo ani stopy po pevné zemi. Potom se král zeptal, jestli mají druidové představu, jak je možno vyčerpat rybné bohatství širého oceánu. Ovšem, přisvědčili jmelaři, vždyť právě mořský rybolov bude poslední šancí lidstva na získání potravin z

přírody, dokud nepřijde čas, kdy i ryb bude nedostatek a lidstvo ohrozí smrt hladem. Proto je bezpodmínečně nutné lovit do sítí s velkými oky jen dorostlé ryby a mladé chránit, dokud nebudou schopny rozmnožování. Ethain se zeptal, když to, podle nich, nadejde ten krušný čas hladomoru, a oni na to, že za dva tisíce let. Král se s nimi zdvořile rozloučil a pozval je, aby se dostavili za nějakých tisíc let, pak že s tím něco udělá. Jmelaři nerozuměli žertu a začali se s ním přít, tak je dal vyhodit za bránu."
"To jsou celí druidové," potvrdil Cahir. "U nás, v Nilfgaardu..."
"Ha!" vykřikl triumfálně trubadúr. "U vás, v Nilfgaardu! Ještě včera, když jsem ti řekl, že jsi Nilfgaarďan, ošíval ses, jakoby tě pích sršeň. Měl by ses konečně rozmyslet, Cahire, co jsi vlastně zač."
"Pro vás," mávl rukou Cahir, "budu vždycky Nilfgaarďan, nic vás nepřesvědčí. Pro upřesnění ale vězte, že tak jsou v Císařství označováni jen rodilí obyvatelé hlavního města a jeho blízkého okolí, povodí dolní Alby. Můj rod pochází z Vicovaro, a proto..."
"Sklapněte!" poručila ostře a pramálo zdvořile Milwa. Okamžitě zmlkli a zadrželi koně, naučili se už, že dívka vidí, slyší anebo instinktivně cítí nejenom nebezpečí, nýbrž i to, co se dá ulovit a sníst, pokud se to předem nevyplaší. Milwa si skutečně připravila luk, avšak zůstala v sedle - nešlo tedy o lov. Geralt se k ní přiblížil.
"Dým," řekla stručně.
"Nevidím."
"Čichej."
Její čich se nemýlil, třebaže pach dýmu byl sotva znatelný. Nemohl to být kouř požáru ani spáleniště, protože Geralt s překvapením ucítil, že ten dým voní. Nebylo pochyb, že pocházel z ohně, na němž se peklo něco chutného. "Vyhneme se?" zeptala se polohlasně Milwa.
"Nejdřív to prozkoumám," odvětil, sesedl s klisny a podal uzdu Marigoldovi. "Bude lepší vědět, koho jsme minuli, koho máme v zádech. Pojď se mnou. Vy zůstaňte v sedlech a buďte ostražití."
Za okamžik se před nimi otevřel výhled na široký průsek. Na kraji lesa ležely navršené kmeny poražených stromů. Nad nimi stoupal tenoučký proužek dýmu. Geralt se uklidnil: v dohledu se nic nepohnulo a mezi vyrovnanými kládami bylo málo místa, aby se tam mohla skrýt nějaká větší skupina. Milwa si toho také všimla.
"Nemají koně," zašeptala. "To nejsou vojáci. Nejspíš dřevaři."
"Nejspíš. Půjdu to zjistit. Kryj mě."
Když opatrně přelézal přes ležící kmeny, uslyšel hlasy. Přiblížil se ještě trochu a užasl. Avšak sluch ho nešálil.
"Půl placky na kule!"
"Žaludy na kupu!"
"Gwint!"
"Akces. Wist! Vylož, aby ťa..."
"Hahaha! Akorát spodek! To sa spíš posereš, než poskládáš malý Šrit!"
"Eště zbadáš! Spodka púšťám! Tys ho vzal? Ech, Yazone, hraješ jako kačení prdel!"
"Proč si nepoložil pannu, zasranče? Popadnu klacek..."
Zaklínač by možná z opatrnosti ještě chvilku vyčkával. Koneckonců, gwinta mohl hrát leckdo a jméno Yazon též nemuselo být úplně ojedinělé. Jenže najednou přerušilo rozhněvané hlasy dobře známé chraplavé zaskřehotání:
"Rrrrrvamať!"
"Zdravím vás, mládenci," ukázal se Geralt karbaníkům a pozdravil je. "Jsem rád, že vás vidím živé a zdravé. Dokonce i s papouškem."
"Do prdele!" upustil Zoltan překvapením karty a vyskočil rovnýma nohama tak prudce, že Feldmaršálek Duda na jeho rameni polekaně zatřepal křídly a vykřikl. "Zaklínač, na můj vytúžený blahobyt! Či je to fatamorgána? Percivale, vidíš to, co já?"
Percival Schuttenbach, Munro Bruys, Yazon Warda a Figgis Merluzzo se přihrnuli ke Geraltovi a přátelskými stisky mu důkladně zhmoždili pravici. A když se mezi stromy objevil zbytek družiny, halasná radost neznala mezí.
"Milwa! Regis!" hlaholil Zoltan, objímaje příchozí. "Marigold, živý, aj když se zabandážovanú lebeňú! Co povíš, zatracený sumářů, na tuto melodramatickú banalitu? Život holt nejni básnička! A víš proč? Poněváč kašle na kritiky."
"Ale kde je Caleb Stratton?" rozhlížel se Marigold.
Trpaslíci utichli a zvážněli.
"Náš Caleb," řekl konečně Zoltan a popotáhl nosem, "spí pod břízama věčným spánkem, daleko od svojich rodných vrchů a hory Carbon. Když nás nad Inu naháňali Černí, moc pomalu nohama kmital, do lesa nestihl doběhnut... Dostal mečem přes ucho a jak upadl, probodali ho kopijama. Tož nesmutnite, my už sme ho též oplakali. Těšme sa, že aspoň vy ste z teho brajglu v táboře vyvázli. Jak badám, dokonca sa vám kompanyja rozrostla."
Cahir lehce kývl hlavou, ale neřekl nic.
"Tož, posaďte sa," vybídl je Zoltan. "Pečeme si akorát ovečku. Potkali sme ju před pár dňama, ztracenu a opuštěnu. Nenechali sme chuděru zajít škaredu smrťú hladem anebo ve vlčí tlamě, súcitně sme ju podřízli a včíl ju zbaštíme. Zveme vás. Akorát ty, Regisu, pojď se mnu, prosím. Aj ty, Geralte."
Na druhé straně hromady klád seděly dvě ženy. Mladší z nich kojila nemluvně a k příchozím se stydlivě otočila zády. Opodál si na písku s dvojicí dětí hrála mladá dívka s rukou obvázanou nepříliš čistým hadrem. Zaklínač ji poznal hned, když k němu zvedla zamlžené, netečné oči.
"Odvázali sme ju od furverka, když už hořel," vysvětloval trpaslík. "Moc nechybělo, aby skončila tak, jak to chtěl ten černý flanďák. Křest ohněm ju nakonec neminul, šlehl ju plamen a spálil jí ruku do živého masa. Ošetřili sme ju, jak sme uměli, namazali spáleninu šmalcem, ale jaksi to furt hnisá. Felčare, mohl bys?"
"Samozřejmě."

Když se Regis pokusil odvinout obvaz, dívka zakvílela, uskočila a zdravou rukou si zacláněla obličej. Geralt přistoupil blíž, aby ji podržel, ale upír ho gestem zadržel a upřel zrak do jejích prázdných očí. Dívka se okamžitě uklidnila, ochabla, svěsila hlavu. Ani se nezachvěla, když jí Regis z mokvající rány opatrně odlepil špinavý obvaz a namazal spálenou ruku štiplavě páchnoucí mastí.
Geralt se otočil, podíval se na ženy s dětmi, pak opět na trpaslíka. Zoltan zachrchlal.
"Na ty roby s děckama," vysvětloval rozpačitě, "sme narazili tu, v Angrenu. Při útěku zablúdily, našli sme je vystrašené a hladové, tož sme sa o nich postarali. Tak sa přitrefilo."
"Tak se přitrefilo," zopakoval Geralt s úsměvem. "Jsi nenapravitelný altruista, Zoltane Chivayi."
"Nikdo nejni bez chyby. Aj ty sa přeci svojej cérce tumluješ na pomoc."
"Ano. I když se všechno zkomplikovalo."
"Kvůli teho Nilfgaarďana, co sa předtím za tebú táhnul a včíl sa přidal ke kompanyji?"
"Částečně. Zoltane, odkud jsou ty ženy? Před kým utíkaly? Před Nilfgaarďany anebo Veverkami?"
"Těžko říct. Děcka ví hovno, roby s náma moc nemluví a straní sa nás. Zakleješ před nima nebo prdneš, hnedky zčervenajú jako maliny... To je fuk. Ale potkali sme dřevorubců, od kterých víme, že tu rajzuje Nilfgaard. Naši staří známí, regiment, co přitáhl ze západu, od Iny. Ale sú tu aj vojska, co sa přepravila přes Jarugu."
"S kým bojují?"
"To je hádanka. Dřevorubci vykládali o vojsku, které vede jakási Bílá Královna. Ta prý Černé bije hlava nehlava. Prý sa púšťá aj na polední břeh Jarugy, ohněm a mečem císařské državy pustoší..."
"O jaké vojsko může jít?"
"Nemám šajnu," poškrábal se Zoltan za uchem. "Den co den slyšíme kolem nás dupat vojenské koně, ale zbrojných sa nevyptáváme, co sú zač. Raději sa vždycky schováme..."
Rozhovor přerušil Regis, který právě ošetřil popálenou dívku.
"Obvaz je třeba denně vyměňovat," nakázal trpaslíkovi. "Nechám vám mast a gázu, která se nelepí na ránu."
"Díky, felčare."
"Ruka se jí zahojí," podotkl tiše upír. "A časem z mladé kůže zmizí i jizva. Horší je to, co se děje v hlavě té nešťastnice. To moje masti nevyléčí."
Geralt mlčel. Regis si pečlivě utřel ruce.
"Pro lékaře je prokletím," pokračoval polohlasně, "moci vycítit z krve chorobu, celou podstatu nemoci, ale nedokázat ji vyléčit..."
"Inu," povzdychl si Zoltan. "Hojit a zašívat rány sa dá, ale když sa rozum zakalí, nedá sa nic robit. Akorát sa starat a opatrovat... Eště jednu díky za pomoc, Regisu. Jak badám, též ses k zaklínačovej kompanyji přidal."
"Tak se přitrefilo," opáčil mu Regis jeho vlastními slovy.
"Hmmm," pohladil si Zoltan plnovous. "Jaké máte plány?"
"Jdeme na východ, na Caed Dhu. Chceme požádat o pomoc druidy z tamního Kruhu."
"Není pomoci," ozval se znenadání zvučný, kovový hlas. To promluvila omámená dívka. "Není žádné pomoci. Jen krev. A křest ohněm. Oheň očišťuje. Ale zabíjí."
Regis sevřel rameno ohromeného Zoltana a gestem mu poručil mlčet. Zaklínač, který věděl, co je to hypnotický trans, mlčel a nehýbal se.
"Ten, kdo krev proléval, a ten, kdo krev pil," pokračovala dívka, nezvedajíc hlavu, "krví zaplatí. Neminou tři dny, jeden umře v druhém a tehdy něco umře v jednom každém. Pozvolna přijde umírání... Až se prodřou boty železné a vyschnou poslední slzy v očích, pak zemře to, co zůstalo. Zemře i to, co nikdy neumírá."
"Mluv," řekl tiše a mírně Regis. "Mluv, co vidíš."
"Mlhu. Věž v mlze. Věž Vlaštovky... Na jezeře, které je pokryto ledem."
"Co ještě vidíš?"
"Mlhu."
"Co cítíš?"
"Bolest."
Regis nestačil položit další otázku. Děvče trhnutím zvedlo hlavu a pronikavě zakřičelo. Když otevřelo oči, byla v nich skutečně jen mlha.

*

Po té tajemné události, vzpomínal Geralt, přejížděje prsty po runovém nápisu na čepeli, začal Zoltan pohlížet na Regise s respektem, odpustil si familiární tón, kterým se na něj až doposud obracel jako na felčara. Na Regisovu prosbu se o té příhodě nezmínili ostatním. Zaklínač si z toho nedělal těžkou hlavu. Viděl už podobné transy a přikláněl se k názoru, že slova médií nejsou věštby, nýbrž opakování zachycených myšlenek a sugescí hypnotizéra. Pravda, v tomto případě nešlo o hypnózu, nýbrž o upíří uhranutí, tak Geralt přemítal, co ještě by děvče zachytilo z Regisovy mysli, kdyby trans trval déle.
Půl dne pokračovali v cestě s trpaslíky a jejich chráněnci. Potom Zoltan Chivay zastavil a odvedl zaklínače stranou.

*

"Mosíme sa rozejít," oznámil trpaslík. "Rozhodli sme sa, Geralte. Na půlnoční straně je Mahakam, tahle dolina nás zavede direkt do hor. Vracíme sa ku svojim. Pod horu Carbon."

"Rozumím."
"To je milé, že rozumíš. Vinšuju štěstí tobě a celej kompanyji. Divnej kompanyji, osmělím sa povědět."
"Chtějí mi pomoci," řekl rozpačitě zaklínač. "To je pro mě něco nového. Proto se neptám na jejich pohnutky."
"Rychtyk," přikývl Zoltan a sňal se zad trpaslický meč v lakované, kočičími kůžemi obalené pochvě. "Vezmi si ho. Než sa naše cesty rozejdu."
"Zoltane..."
"Nemluv a ber. My tú vojnu v horách prosedíme, k čemu by nám bylo to železo. Ale urobí mně dobře, když si u piva vzpomenu, že mahakamský sihill sviští v obraně správnej věci. Že sa hambú nepokryje. A až budeš tím mečem trestat ty, co tvojej Ciri ubližovali, rubni aspoň jedného za Caleba Strattona. A vzpomeň si na Zoltana Chivaye a trpaslické kovárny."
"Můžeš si být jist," přijal Geralt nabízenou zbraň a připjal si ji na záda, "že budu vzpomínat. Na tomto prašivém světě, Zoltane Chivayi, dobro, poctivost a šlechetnost zůstávají navždy v paměti."
"Máš recht," přimhouřil oči trpaslík. "Proto nezapomenu na tebe, když si sa postavil marodérům, ani na Regisa, když vytáhl podkovu z ohňa. Co sa ale týče našej poctivosti a šlechetnosti..."
Trpaslík se odmlčel, zachrchlal a odplivl si.
"Geralte, my sme za Dillingenem obrali handlíře. Pracháča, co sa na havekářském kšefte obohatil. Přepadli sme ho, když naložil svoje zlato a šmuky na furverk a zdrhal z města. Bránil svůj majetek urputně, volal o pomoc, tož sem ho párkrát břinkl obuškem přes lebeňu. Pak už byl klidný a tichý. Vzpomínáš na ty pinkle a kastlíky, co sme prvně nesli, potom na káře vezli a nakonec u říčky Ó do země zakopali? To bylo ulúpené havekářské zlato, lup, na kterém chceme postavit našu budúcnost."
"Proč mi to říkáš?"
"Poněváč tebe, se mi zdá, tvoje dojmy oklamaly. To, cos pokládal za dobro a šlechetnost, byla ničemnost a lotrovina schovaná za pěknú masku. Tebe je lehké ošulit, zaklínaču, ty vidíš enom na povrch. Ale já už ťa nechcu obelhávat. Tož sa nedívej na ty roby a děcka a neber teho trpaslíka, co včíl stojí před tebú, za poctivca a dobráka. Poněváč před tebú stojí zloděj a lapka - možná aj mordýř. Nejni vylúčené, že ten ozbíjaný havekář skapal tam ve škarpě u dillingenskej štreky."
Oba dlouho mlčeli a dívali se na sever, ke vzdáleným, v mracích zahaleným horám.
"Šťastnou cestu, Zoltane," rozloučil se nakonec Geralt. "Možná, že nám síly, ve které přestávám věřit, dovolí ještě někdy se setkat. Přál bych si to. Přál bych si ti představit Ciri, chtěl bych, aby tě poznala. Ale i kdyby k tomu nikdy nedošlo, věz, že na tebe nezapomenu. Buď zdráv, trpaslíku."
"Podáš mně ruku? Banditovi a lupičovi?"
"Bez váhání. Totiž mne už nelze oklamat tak lehce jako kdysi. Už nevidím jen na povrch, pomalu se učím nahlížet i pod masku."

*

Geralt mávl sihillem a rozsekl vejpůl v šeru přelétající můru.
Po rozloučení se Zoltanem a jeho partou, uvědomil si, jsme v lesích narazili na skupinu uprchlíků. Většina z nich se rozprchla, ale pár jich Milwa zadržela, hrozíc jim napjatým lukem. Jak vyšlo najevo, donedávna byli ti vylekaní venkované nilfgaardskými zajatci. Museli pro císařské kácet cedry, dokud je před několika dny neosvobodil ozbrojený oddíl, který přepadl a pobil jejich hlídače. Nyní se vraceli do svých domovů. Marigold se z nich snažil vypáčit, kým byli jejich osvoboditelé, tvrdošíjně dotíral na zmatené kmány.

*

"Ty vojáci," vysvětloval sedlák, "sloužej Bílý Královně, bojujou proti Černejm. Říkali, že jsou jako gorily v jejich týle."
"Jako kdo?"
"Přece povídám. Jako gorily."
"Aby vás šlak trefil s gorilami," zamračil se Marigold a zahrozil rukou. "Oj, lidi, lidi... Aspoň mi povězte, jaké znaky nosilo to vojsko?"
"Různý, pane, obzvlášť jízda. Knechti většinou takový červený cosi..." zvedl venkovan klacek a vyškrábal do měkké hlíny tvar kosočtverce.
"Routy," podivil se v heraldice zběhlý trubadúr. "Ne temerské lilie, ale routy - znak Rivie. Neuvěřitelné, vždyť Rivie je odtud dvě stě mil daleko. Nehledě k tomu, že armáda Lyrie a Rivie byla zcela zničena v bojích o Dol Angra a v bitvě u Aldersbergu. Království teď okupuje Nilfgaard. Nerozumím tomu!"
"To je u tebe normální," podotkl kousavě zaklínač. "Dost řečí. Na cestu."

*

"Ha!" zvolal básník, který očividně celou dobu přemítal nad vesničanovými slovy. "Přišel jsem na to! Žádné gorily, ale gerily! Partyzáni! Záškodníci v týlu nepřítele! Slyšíte?"
"Tebe nelze přeslechnout," řekl Cahir. "Takže v tomto kraji operují ozbrojené jednotky Nordlingů. Partyzánské oddíly zformované ze zbytků lyrijské a rivijské armády, rozbité v půli července u Aldersbergu. Slyšel jsem o té bitvě, když jsem byl u Veverek."

"To je dobrá zpráva," prohlásil Marigold, hrdý na to, že se mu podařilo rozšifrovat gorilí záhadu. "Ten kmán by musel být slepý jako krtek, aby si spletl rivský znak s temerským. Nesoudím, že by se rivským záškodníkům doneslo něco o dvou špiónech, kteří nedávno uprchli maršálovi Vissegerdovi zpod šibenice. Kdybychom na ně narazili, můžeme se nějak vymluvit."
"To můžeme," přisvědčil Geralt a uklidňoval jankovitou Klepnu. "Ale, upřímně řečeno, radši se jim vyhneme."
"Vždyť jsou to tví rodáci, zaklínači," ozval se Regis. "Nazývají tě přece Geralt z Rivie."
"Omyl," odvětil suše. "Já sám se tak nazývám. Takové jméno budí u mých zákazníků větší důvěru."
"Chápu," usmál se upír. "Proč sis však vybral zrovna Rivii?"
"Tahal jsem naslepo z lístků označených rozličnými zvučnými jmény. Tu metodu mi poradil můj zaklínačský učitel. Ne hned. Teprve když jsem se rozhodl pro jméno Geralt Roger Eric du Haute-Bellegarde, které Vesemir uznal za naduté, trapné, zkrátka pitomé. S odstupem času jsem pochopil, že měl pravdu."
Marigold vyprskl a upřel výmluvný pohled na upíra a Nilfgaarďana.
"Moje víceslovné jméno je pravé," ohradil se dotčeně Regis. "Odpovídá dávné upírské tradici."
"Rovněž mé jméno je pravé," pospíšil si s vysvětlením Cahir. "Mawr je jméno rodiny mé matky a Dyffryn byl můj praděd. Na tom není nic směšného, básníku. Zajímalo by mne, jak se vlastně jmenuješ ty? Říkáš si Marigold, ale to je přece očividně pseudonym."
"Nemohu užívat své skutečné jméno," pravil tajuplně Marigold a důležitě zvedl nos. "Je příliš známé a slavné."
"Mě zase vždycky štvalo," zapojila se do hovoru už delší čas zasmušilá a mrzutá Milwa, "když mi říkali Máňa, Majka anebo Maruška. Když chlap slyší takové jméno, hned si myslí, že může holku plácat po zadku."

*

Smrákalo se. Ustal i mírný vánek od hor. Zaklínač vsunul sihill do pochvy.
To bylo dnes ráno. Ale po poledni jsme se dostali do maléru.
Mohlo nás to napadnout dříve. Jenže kdo, kromě Regise, se vyznal v takových věcech? Ovšem, všichni jsme viděli, že Milwa často zvrací. Ale kolikrát jsme jedli takové věci, že se nám žaludek obracel naruby. Vždyť párkrát zvracel i Marigold a Cahira jednou postihl takový průjem, až se začal strachovat, že dostal úplavici. A dívčino časté odbíhání do houští jsem považoval za důsledek nachlazení močového měchýře.
Jak jsem jen mohl být takový hlupák?
Regis, jak se zdá, pochopil. Avšak mlčel. Mlčel, dokud to jen šlo. Když jsme se zastavili na noc v opuštěné dřevařské boudě, odvedla ho Milwa do lesa. Tam s ním dost dlouho a chvílemi dost hlasitě rozmlouvala. Upír se z lesa vrátil sám. Nějakou dobu vařil a míchal nějaký lektvar, pak nás zavolal k ohništi. Začal oklikou, svým otravným učitelským tónem.

*

"Obracím se na vás všechny" pravil Regis. "Jsme družina, neseme tedy společnou odpovědnost. Nic na tom nemění fakt, že mezi námi není ten, kdo nese odpovědnost nejvyšší, abych tak řekl bezprostřední."
"Vyjadřuj se jasně, hrome!" vyjel na něj Marigold. "Družina, zodpovědnost... Co je s Milwou? Co je to za nemoc?"
"To není nemoc," promluvil tiše Cahir.
"Ne ve smyslu toho slova," dal mu Regis za pravdu. "Děvče je těhotné."
Cahir kývl hlavou na znamení, že se to dovtípil. Marigold zapomněl zavřít ústa. Geralt se Kousl do rtu:
"Ve kterém je měsíci?"
"Odmítla mi sdělit, mimochodem velmi neslušným způsobem, jakýkoliv bližší údaj, dokonce i datum poslední menstruace. Ale něco o tom vím. Je asi v desátém týdnu."
"K čemu tedy byly ty patetické proslovy o bezprostřední odpovědnosti," zavrčel posupně Geralt. "Nemohl to být nikdo z nás, pokud jsi ohledně toho měl nějaké pochybnosti. Měls ovšem pravdu, když ses zmínil o společné odpovědnosti. Ona patří k nám. Tím se každý z nás částečně stává manželem a otcem. Napjatě posloucháme, co nám řekne medik."
"Pravidelná a vydatná strava," začal vypočítávat Regis. "Žádné tělesné ani psychické vypětí. Dostatek spánku. A brzy konec s jízdou na koni."
Dlouho všichni mlčeli.
"Rozumíme," ozval se konečně Marigold. "Máme problém, páni manželé a otcové."
"Větší, než si myslíte," řekl upír. "Anebo menší. Záleží na řešení situace."
"Nechápu."
"Ale měl bys," zamumlal Cahir.
"Požádala mne," pokračoval Regis, "abych pro ni připravil nějaký silný a účinný... medikament. Chce odstranit... ten problém. Je rozhodnuta."
"Dal jsi jí ten medikament?"
Regis se pousmál:
"Bez domluvy s ostatními otci?"
"Prostředek, o který ona žádá," rozhovořil se tiše Cahir, "není žádný zázračný lék. Mám tři sestry, vím, o čem mluvím. Mám dojem, že ona si představuje, jak večer vypije tvůj odvar a ráno s námi bude pokračovat v cestě. Nic podobného, alespoň deset dní se nebude moci posadit na koně. Než jí podáš ten medikament, Regisi, měl bys ji na to upozornit. A pokud jej přijme, musíme pro ni nalézt lože. Opravdové, čisté lůžko."

"Rozumím tomu tak, že ty souhlasíš," řekl Regis. "A co ty, Geralte?"
"Co já?"
"Vážení pánové," upřel na ně upír své neproniknutelné oči. "Nedělejte, že nechápete."
"V Nilfgaardu," začervenal se Cahir a sklonil hlavu, "smí žena o takových věcech svobodně rozhodovat. Nikdo nemá právo něco jí předepisovat nebo zakazovat. Regis řekl, že Milwa je rozhodnuta. Proto, pouze proto jsem o tom začal mluvit jako o dokonaném skutku. A o následcích toho skutku. Jsem cizinec, nevyznám se... Neměl jsem se vůbec ozývat. Omlouvám se."
"Za co?" podivil se trubadúr. "Máš nás za divochy, Nilfgaarďane? Za příslušníky nějakého barbarského kmene, řídící se šamanskými tabu? Pochopitelně, že se žena může svobodně rozhodnout, je to její nezadatelné právo. Jestli se Milwa..."
"Mlč, Marigolde," vzdychl zaklínač. "Mlč, buď tak laskav."
"Ty máš jiný názor?" zvolal básník rozhorleně. "Chtěl bys jí to zakázat anebo..."
"Drž hubu, hrome, nebo za sebe neručím! Regisi, neprovádíš mezi námi něco jako průzkum veřejného mínění? Proč? Ty jsi medik. Prostředek, o který tě žádá... Ano, prostředek, výraz medikament mi nepřipadá vhodný... Pouze ty jej můžeš připravit. Jestliže tě požádá podruhé, dáš jí ho. Neodmítneš."
"Prostředek je připraven," ukázal jim Regis lahvičku z tmavého skla. "Pokud mě o něj požádá znovu, neodmítnu. Pokud požádá."
"Oč tedy jde? O naši jednomyslnost? O společný souhlas? Co čekáš?"
"Dobře víš, oč jde," řekl upír. "Cítíš, co je třeba učinit. Ale chceš-li znát můj názor, odpovím. Ano, právě to je zapotřebí učinit. Nejsem to však já, kdo na něco čeká."
"Můžeš mluvit jasněji?"
"Ne, Marigolde," odsekl upír. "Nemohu a není to ani nutné. Mám pravdu, Geralte?"
"Máš," sklonil hlavu zaklínač. "Máš, zatraceně, máš. Ale proč se díváš na mě? Mám to udělat já? Já to neumím, nedokážu to. Absolutně se k tomu nehodím... Absolutně, chápete?"
"Ne," popřel Marigold. "Absolutně nechápeme. Cahire, ty chápeš?"
Nilfgaarďan pohlédl na Regise, potom na Geralta.
"Asi ano," řekl pomalu. "Myslím, že ano."
"Aha," kroutil hlavou trubadúr. "Geralt pochopil hned, Cahir si myslí, že chápe. A když Marigold požaduje vysvětlení, je mu nejdřív poručeno, aby držel hubu, a potom se doví, že nepotřebuje ničemu rozumět. Děkuji. Po dvaceti letech služby poesii vím, že jsou věci, které člověk buď pochopí ihned, dokonce beze slov, anebo je nepochopí nikdy."
Upír se usmál:
"Neznám nikoho, kdo by to dokázal říci pěkněji."

*

Setmělo se. Zaklínač vstal.
Jednou musí koza pod nůž, pomyslel si. Neuteču před tím. Nemá cenu otálet. Musím to udělat. Musím - a basta!

*

Milwa seděla sama u malého ohníčku, který si zapálila v lese, ve vývratu, v povzdálí od chýše, kde se chystal nocovat zbytek družiny. Neotočila se, když zaslechla jeho kroky. Jako kdyby ho očekávala. Pouze poposedla a udělala mu místo vedle sebe na povaleném kmeni.
"Co ty na to?" začala zhurta, nečekajíc, až on cokoli poví. "To je průser, co."
Neodpověděl.
"Tos nečekal, když jsme vyráželi, he? Když jsi mě bral do družiny a dovolils mi jet s tebou? Myslel sis, co na tom, že je to buranka, hloupá vesnická holka. Po cestě si s ní o moudrostech povídat nebudu, ale je zdravá, silná, z luku střílí, prdel si v sedle neoprudí a v nebezpečí se nepodělá - může se hodit. A ukázalo se, že žádný užitek, ale překážka. Hloupá nána s břichem!"
"Proč jsi chtěla jet se mnou?" zeptal se tiše. "Proč jsi nezůstala v Brokilonu. Vždyť jsi věděla..."
"Věděla," skočila mu do řeči. "Byla jsem přece mezi dryádami, před nimi takovou věc neutajíš. Poznaly to dřív než já sama. Jenom jsem nečekala, že se tak rychle sesypu. Uvažovala jsem, že při nejbližší příležitosti vypiju odvar z vratiče nebo něco podobného - a nikdo si ničeho ani nevšimne..."
"To není tak jednoduché."
"Vím. Vampýr mi to říkal. Dlouho jsem čekala a váhala. Teď už to moc hladce nepůjde."
"Tak jsem to nemyslel."
"K čertu!" zaklela. "Považ, měla jsem pořád na očích Marigolda. Viděla jsem, že se tváří statečně, ale je slabý, měkký, nenavyklý námaze. Čekala jsem, že nebude moci pokračovat v cestě a bude se muset vrátit. Říkala jsem si, jestli mi bude opravdu zle, vrátím se s ním... A tumáš, Marigold je chlapík, zato já..."
Hlas se jí zlomil. Geralt ji objal. Okamžitě poznal, že na to čekala, právě to nyní potřebovala. Tvrdost a drsnost brokilonské lučištnice náhle zmizela, držel v náručí rozechvělou, vylekanou dívku. Nicméně to ona přerušila mlčení:
"Říkal jsi to... Tehdy v Brokilonu. Že budu potřebovat rameno, o které se budu moci opřít. Že mám zakřičet do noci... Jsi tady se mnou, cítím tvoje rameno vedle mého. A přesto chci křičet... Ach... Proč se chvěješ?"
"To nic není. Jen vzpomínka."

"Co se mnou bude?"
Neodpověděl. Otázka nebyla určena jemu.
"Táta mi jednou ukázal... U nás nad řekou žije taková černá vosa, co klade vajíčka do živé housenky. Když se z nich vylíhnou její mláďata, sežerou housenku zevnitř... Teď je něco podobného ve mně, v mém vlastním břiše. Roste to, neustále roste..."
"Milwo..."
"Jsem Maria, a ne Milwa. Jaká já jsem Káně? Kvočna s vejcem v břiše, žádná Káně... Milwa se s dryádami smála na bitevním poli, když vytrhávala šípy ze zkrvavených mrtvol - je přece škoda dobré střely. A jestli některý ještě dýchal, vzala ho nožem přes krk. Na takovou smrt vodila lidi zrádkyně Milwa. A smála se... Jejich krev teď volá. Jejich krev teď zevnitř rozežírá Mariu jako vosí jed. Maria platí za Milwu."
Mlčel. Především proto, že nevěděl, co má říci. Děvče se opřelo o jeho rameno.
"Doprovázela jsem do Brokilonu komando," začala tiše vyprávět. "Stalo se to poblíž Spálenišť, v červnu, asi týden před slunovratem. Dohonili nás, rozbili v bitvě, uniklo nás sedm: pět elfů, jedna elfka a já. Ke Stužce to bylo jenom půl míle, ale jezdci před námi, jezdci za námi, všude kolem noc, temnota, bažiny... Schovali jsme se v mlází. Koně potřebovali odpočinek a my také. Tehdy se elfka beze slova svlékla a lehla si - a první z elfů na ni. Mě až zamrazilo, nevěděla jsem, co mám dělat. Odejít nebo předstírat, že nic nevidím. Krev mi buší ve spáncích, vtom ji slyším, jak říká: ‚Kdo ví, co bude zítra? Kdo překročí Stužku a kdo skončí ve studené zemi? En'ca Minne.' Tohleto řekla: trošku lásky. Prý jenom tak je možno porazit smrt. A zahnat strach. Oni se báli, ona se bála a já jsem se bála... Taky jsem se svlékla a položila se opodál, přikrývku jsem si podestlala pod sebe. Když mě objal první z nich, zaťala jsem zuby, protože jsem byla nepřipravená, vyděšená a suchá... Ale on byl moudrý a citlivý, třebas vypadal jako nezkušený mladíček, byl to přece elf... Citlivý... Jemný... Voněl mechem a trávou... Druhého jsem už k sobě přivinula sama... S chutí... Trošku lásky? Všichni ďasi vědí, kolik v tom bylo lásky a kolik strachu - ale strachu víc. To jsem si jista, protože láska byla předstíraná, i když dobře. Jako na kočovném divadle. Tam, když herci dobře hrají, můžeš též zapomenout, co je předstírané a co je opravdové. Vím, že opravdový byl ten strach."
Mlčel.
"Ale smrt se nám porazit nepodařilo. Nazítří zabili dva z nich, dříve než jsme stačili přejít přes Stužku. Z těch tří, kteří přežili, jsem žádného víckrát neviděla. Moje máma říkávala, že žena vždycky ví, čí plod v sobě nosí... Já to nevím. Jak to mám vědět, když jsem neznala ani jména těch elfů, pověz mi jak?"
Mlčel. Nechal své rámě mluvit za sebe.
"Nač to vlastně potřebuji vědět. Vampýr mi připraví vratičový lektvar. Necháte mě v nějaké osadě... Nic neříkej. Vím, jaký jsi. Ty ani tu svou jankovitou kobylu neopustíš, nezaženeš, za jiného koně nevyměníš - i když na ni pořád láteříš. Ty nejsi z těch, kteří by to dokázali. Jenže teď budeš muset, po vratiči nevydržím v sedle. Ale až se uzdravím, půjdu za vámi. Chtěla bych, abys tu svou Ciri našel, zaklínači. Abys ji našel a osvobodil s mou pomocí."
"Kvůli tomu jsi jela se mnou," třel si čelo.
Sklonila hlavu.
"Proto ses se mnou vydala na cestu," zopakoval. "Chtělas pomoci při záchraně cizího dítěte. Chtělas splatit dluh, který jsi byla rozhodnuta udělat už v té době, když jsme opouštěli Brokilon... Cizí dítě za vlastní. A já jsem ti tehdy slíbil pomoc, až ji budeš potřebovat. Jenže teď ti pomoci neumím, Milwo."
Nyní mlčela ona. On už nemohl, cítil, že teď mlčet nesmí.
"Já mám vůči tobě také dluh. Naivně jsem si myslel, že jej budu moci splatit. Pomohlas mi, když jsem pomoc zoufale potřeboval. Takový dluh nelze splatit, nelze zaplatit něco, co nelze ocenit. Mnozí lidé tvrdí, že úplně každá věc na světě má svou cenu, ale není to pravda. Některé věci jsou neocenitelné. Nejlépe je poznáš tak, že když je jednou ztratíš, nikdy je nezískáš zpět. Já sám jsem ztratil mnoho takových věcí. Proto ti dnes nedokážu pomoci."
"Právě jsi mi pomohl," pravila velmi klidně. "Ani nevíš, jak moc. Teď odejdi, prosím. Nech mě o samotě. Odejdi, zaklínači, než úplně rozbiješ můj svět."

*

Když se za rozbřesku vydali na další cestu, Milwa jela opět v čele, spokojená a usměvavá. A když Marigold začal za jízdy brnkat na loutnu, pískala si stejnou melodii.
Geralt s Regisem jeli vzadu. V jednu chvíli pohlédl upír na zaklínače, usmál se a uznale kývl hlavou. Beze slova. Pak ze své brašny vytáhl malou lahvičku z tmavého skla, ukázal ji Geraltovi a hodil ji daleko do křoví. Zaklínač k tomu neměl co dodat.

*

Když se zastavili, aby napojili koně, odvedl Geralt upíra stranou.
"Změna plánu," oznámil suše. "Nejedeme přes Ysgith."
Regis na něj upřel své černé oči.
"Kdybych nevěděl," promluvil zvolna, "že jako zaklínač se bojíš pouze reálného nebezpečí, mohl bych si myslet, že tvé obavy vyvolalo blouznění duševně choré."
"Jenže to víš. Mysli logicky."
"Logicky tě musím upozornit na dvě věci. Za prvé: Milwin stav není choroba ani tělesné postižení. Musí na sebe dávat pozor, ale je zdravá a zdatná. Možná zdatnější než dřív. Víš, hormony..."

"Už zase mluvíš jako preceptor," přerušil ho Geralt. "Ani netušíš, jak mě tím rozčiluješ."
"To byla první věc, kterou jsem ti chtěl dát k úvaze," připomenul Regis. "Toto je druhá: když si Milwa všimne tvé přehnané starostlivosti, až jí dojde, že s ní jednáš v rukavičkách a třeseš se strachy, aby se jí něco nestalo, uvidíš ten tanec. Nejprve se rozzuří, a pak upadne do deprese - ani jedno jí v jejím stavu neprospěje. Já tě nechci poučovat, Geralte, jen uvažuji střízlivě."
Když se Regis nedočkal odpovědi, pokračoval:
"Přes Ysgith přece nejdeme z horlivosti a touhy po dobrodružství. V kopcích je plno vojska a my musíme na Caed Dhu. Domníval jsem se, že máme naspěch, že chceš informace o Ciri získat co nejrychleji."
"Chci," zahleděl se Geralt stranou. "Donedávna jsem si myslel, že za každou cenu. Ale za tu jednu ne. Tu cenu odmítám zaplatit, nehodlám ji vystavit nebezpečí. Nepůjdeme přes Ysgith."
"Alternativa?"
"Druhý břeh Jarugy. Půjdeme proti proudu kus nad močály. Zpátky přes řeku se přepravíme naproti Caed Dhu. Nepůjde-li to jinak, navštívíme druidy jen my dva. Já řeku přeplavu, ty ji přeletíš v netopýří podobě. Co na mě tak zíráš? Že je tekoucí voda pro upíra překážkou, to je přece také pověra. Nebo se mýlím?"
"Ne, nemýlíš se. Ale mohu létat jen za úplňku."
"To bude za dva týdny. Přibližně tak dlouho nám bude trvat cesta, kterou jsem navrhl."
"Geralte," promluvil upír, nespouštěje z něj zrak. "Ty jsi velice divný člověk. Na vysvětlenou, toto není míněno pejorativně. Nuže dobrá, vyhneme se místům, která mohou ohrozit ženu v jiném stavu. Přepravíme se na protější, podle tebe bezpečnější břeh."
"Umím odhadnout stupeň nebezpečí."
"O tom nepochybuji."
"Milwě a ostatním ani slovo. Kdyby se vyptávali, byla to součást našeho plánu."
"Pochopitelně. Začněme hledat loď."

*

Hledání netrvalo dlouho a jeho výsledek předčil očekávání: nenašli loď, nýbrž rovnou prám. Byl ukryt pod smuteční vrbou a přepečlivě zamaskován větvemi a otepmi rákosu. Jeho kotviště jim však prozradilo lano vedoucí k protějšímu břehu. Objevili rovněž převozníka. Když je zaslechl přijíždět, schoval se v houští, avšak Milwa bez potíží vypátrala jeho skrýš a vyvlekla ho z ní za límec. Jim v patách vylezl z houští též převozníkův pomocník, mládenec s rameny siláka a tváří naprostého tupce. Převozník se třásl jako osika a oči mu běhaly kolem jako párek myší po prázdné spíži.
"Na druhej břeh?" zakvílel, sotva se dověděl, co po něm chtějí. "Ani za nic! Tam je nilfgaardský území a teďko je vojna! Chytej nás a narážej na kůl! Můžete mě zabít, ale nepopluju!"
"Můžeme tě zabít," zaskřípala zuby Milwa. "A předtím ti můžeme zpřerážet hnáty. Ještě jednou zkus otevřít hubu - a uvidíš!"
"Válka ti rozhodně nepřekáží v pašování," provrtal převozníka přísným pohledem upír. "K tomu přece slouží tvůj přívoz, důvtipně umístěný co nejdál od královských i nilfgaardských hraničních garnizonů, neni-liž pravda? Hybaj na vodu!"
"Máš na vybranou," dodal Cahir a významně pohladil rukojeť meče. "Jestli nepojedeš s námi, přepravíme se bez tebe a tvůj prám zůstane na protějším břehu. Budeš si pro něj muset doplavat. Takže nás raději převezeš a vrátíš se. Hodinka strachu a máš nás z krku."
"A jestli se budeš vykrucovat, mizero," zasyčela Milwa, "zatočím s tebou, že na nás do smrti nezapomeneš!"
Pod tíhou tvrdých argumentů musel převozník ustoupit a družina se mohla nalodit. Když se někteří koně, zvláště Klepna, vzpírali a nechtěli vstoupit na prám, převozník a jeho pomocník jim na obnůsky ohlávek nasadili dusítka. Zručnost, s jakou si počínali, dokazovala, že mají nemalé zkušenosti s pašováním kradených koní. Tupý hromotluk se chopil kola uvádějícího těžké plavidlo do pohybu a jejich přeprava započala.
Jakmile vypluli na širou řeku a ovanul je svěží větřík, zlepšila se jim nálada. Přeprava přes Jarugu pro ně znamenala mezník - zřetelný pokrok na jejich cestě. Před nimi byl nilfgaardský břeh, hranice. Všichni pocítili vzrušení, dokonce i převozníkův pomocník si začal prozpěvovat nějakou přihlouplou melodii. Geralt pocítil vzrušení, jako kdyby se měla z olšin na levém břehu v následující chvíli vynořit Ciri a radostně vykřiknout na uvítanou.
Namísto toho vykřikl převozník, avšak v žádném případě ne radostně:
"Bohové! Jsme ztraceni!"
Geralt pohlédl směrem, kam muž ukázal, a zaklel. Mezi listím se zaleskly zbroje a v dalším okamžiku se na přístaviště prámů vyhrnuli ozbrojení jezdci.
"Černí!"zabědoval převozník. "Nilfgaardští! Smrt! Bohové, pomozte!"
"Podrž koně, Marigolde!" poručila Milwa, vytahujíc jednou rukou luk z pouzdra u sedla.
"To nejsou císařští," zavrtěl hlavou Cahir. "Neřekl bych..."
Jeho další slova přehlušil pokřik ozbrojenců na levém břehu. Tupého mládence křik tak vylekal, že pustil kolo, popadl sekeru, rozmáchl se a sekl do lana. Převozník mu pospíšil na pomoc s druhou sekerou. Jezdci v přístavišti to uviděli a začali křičet ještě hlasitěji. Několik z nich vjelo do vody a chytili lano.
"Nechejte to lano!" pokusil se je zadržet Marigold. "To nejsou Nilfgaarďané! Nesekejte..."
Bylo pozdě. Přeseknutý konec lana zmizel pod hladinou, prám se zvolna obrátil a vyplul po proudu. Z břehu se za ním nesl divoký řev.
"Marigold má pravdu," poznamenal chmurně Cahir. "Jsou na nilfgaardském břehu, ale nejsou to císařští..."

"Jasně, že ne!" zvolal horlivě trubadúr. "Poznal jsem znaky! Orlice a routy! Lyrie a Rivie! To jsou lyrijští partyzáni! Hej, lidé..."
"Schovej se, blbče!"
Místo aby poslechl varování, chtěl básník jako obvykle zjistit, co se vlastně děje. Právě ve chvíli, kdy v povětří zasvištěly šípy. Pár se jich zabodlo do zvýšeného okraje prámu, většina přeletěla nad nimi a neškodně šplouchla do vody. Dva šípy letěly rovnou na Marigolda, avšak zaklínač již držel v ruce meč, skočil a bleskurychle oba odrazil.
"Veliké Slunce!" vydechl Cahir. "Odrazil... Odrazil mečem dva šípy! Něco takového jsem jaktěživ neviděl..."
"A neuvidíš! Poprvé v životě se mi povedlo odrazit dva najednou! Kryjte se!"
Vojáci je přestali ostřelovat, neuniklo jim, že proud žene uvolněný prám k jejich břehu. Voda se pěnila u boků do řeky pobízených koní. Do přístaviště dorazili další jezdci. Na břehu teď byly přinejmenším dvě stovky ozbrojenců.
"Pomozte!" zaječel převozník. "Opřete se do bidel, panstvo! Nese nás to na břeh!"
Okamžitě poslechli, bidel bylo na lodi naštěstí dost. Regis s Marigoldem drželi koně, Milwa, Cahir a zaklínač přišli na pomoc převozníkovi a jeho pomocníkovi. Pěti bidly odrážený prám poznenáhlu změnil směr a začal se šinout od břehu. Vojáci se opět rozkřičeli a napjali luky, šípy zasvištěly a jeden z koní pronikavě zaržál. To už se naštěstí prám dostal do silnějšího proudu a začal se vzdalovat z dostřelu.
Zanedlouho se plavili středem vodního toku. Těžký prám se neustále otáčel. Koně dupali a řehtali, cloumali básníkem a upírem, kteří je drželi za uzdy. Vojáci na břehu za nimi hrozili pěstmi. Geralt si mezi nimi všiml jezdce na bílém koni, mávajícího mečem a vydávajícího rozkazy. V následující chvíli se stáhli do lesa a začali unikající plavidlo pronásledovat po břehu. Jejich zbroje se kmitaly v porostu.
"Nenechaj nás na pokoji," skuhral převozník. "Věděj, že za zákrutem nás proud znova zanese ke břehu. Nepouštějte bidla, panstvo! Jak se přiblížíme k pravýmu břehu, musíme tomu šífu pomoct, překonat proud a přistát... Jináč jsme v prdeli."
Proud skutečně začal prám zanášet k pravému břehu, ke strmému srázu, porostlému křivými borovicemi. Levý břeh, od něhož se vzdálili, se nyní snížil a písčitým jespem vybíhal do řečiště. Cvalem na ni vyjela početná skupina jezdců a hrnula se až do vody. Kolem výběžku byla zjevně mělčina, než voda dosáhla ke koňským břichům, dostali se ozbrojenci poměrně daleko od břehu.
"Mají nás v dostřelu," odhadla vzdálenost Milwa. "Kryjte se."
Znovu zasvištěly šípy, některé kleply do dřevěných okrajů prámu. Nicméně proud odrážející se od výběžku již odnášel plavidlo k pravému břehu.
"Teď k bidlům!" vyzval je poděšený převozník. "Hybaj, musíme přistát, než nás proud odnese."
Nebylo to snadné. Proud byl rychlý, voda hluboká a prám těžký, velký a neohrabaný. Zpočátku se zdálo, že jejich úsilí je k ničemu, ale posléze se bidla opřela o pevné dno. Mohlo se jim to povést, avšak náhle Milwa pustila bidlo a ukázala na břeh před nimi.
"Tentokrát..." otřel si Cahir z čela pot. "Tentokrát je to opravdu Nilfgaard."
Geralt to rovněž viděl. Jezdci, kteří se objevili na pravém břehu, měli černé a zelené pláště, jejich koně nosili charakteristické brýlové ohlávky. Bylo jich okolo stovky.
"Jsme ztraceni!" zavyl převozník. "Nesmrtelní bohové, to jsou Černí!"
"Chopte se bidel!" křikl zaklínač. "Chopte se bidel a do proudu! Dál od břehu!"
Opět to byla nesnadná práce. Proud u pravého břehu byl silný, tlačil prám pod vysoký sráz, z něhož slyšeli volání Nilfgaarďanů. Když po chvíli Geralt zvedl oči od bidla, uviděl přímo nad hlavou větve borovic. Shora vystřelený šíp se zabodl do prken paluby téměř svisle - sotva dvě stopy od něj. Druhý, jenž letěl na Cahira, již zaklínač odrazil úderem meče.
Cahir, Milwa a oba převozníci teď neodráželi ode dna, nýbrž rovnou od příkrého srázu. Geralt odhodil meč, chytil bidlo a pomohl jim opět dostat plavidlo do proudu. Neustále však byli nebezpečně blízko břehu. Než se stačili dostatečně vzdálit, obepluli konec srázu. Rákosím na nízkém břehu se hnali Nilfgaarďané. Rovněž noví pronásledovatelé měli luky.
"Kryjte se!"
Převozníkův pomocník znenadání podivně zakašlal a bidlo mu vyklouzlo z rukou. Geralt spatřil zkrvavený hrot, který pronikl mladíkovým tělem a zády vyšel ven. Cahirův ryzák, jenž byl zasažen do šíje, bolestně zařičel, postavil se na zadní, povalil Marigolda a skočil přes okraj prámu. Ostatní koně ržáli a vzpínali se, prkna duněla pod jejich kopyty.
"Pomozte mi udržet koně!" zvolal upír. "Držte..."
Nedokončil větu, padl naznak. Posadil se a sklonil hlavu. Z prsou mu trčela černě opeřená střela.
Milwa to uviděla. Vztekle vykřikla, zvedla luk a pod nohy si vysypala šípy z toulce. Začala střílet. Rychle, šíp za šípem. Ani jeden nechybil cíl.
Její střelba vyvolala na břehu zmatek. Nilfgaarďané se stáhli mezi olše, zanechávajíce v rákosí své raněné a mrtvé. Kryti stromy, střílelí nadále, avšak proud již odnesl prám z jejich dostřelu. Vzdálenost byla velká pro jejich jezdecké luky. Ale nikoliv pro Milwinu zbraň.
Když se mezi Nilfgaarďany objevil důstojník, rytíř v černé zbroji a helmici s krkavčími křídly, který se rozmachoval buzdyganem a ukazoval dolů po proudu, Milwa se široce rozkročila, napjala tětivu ke koutku úst a krátce zamířila. Šíp sykl a rytíř se zaklonil v sedle. Jeho muži ho v poslední chvíli zachytili, aby se nezhroutil s koně. Milwa opět napjala luk a pustila tětivu z prstů. Jeden z vojáků přidržujících důstojníka vykřikl a spadl na zem. Ostatní chvatně ustoupili do lesa.
"Znamenitý zásah," promluvil za Geraltovými zády Regis. "Ale teď se zase chopte bidel. Jsme stále příliš blízko břehu, ať neuvízneme na mělčině."
Lučištnice a zaklínač se otočili.

"Ty žiješ?" zvolali jednohlasně.
"Snad jste si nemysleli," ukázal jim upír černý šíp, "že takový kousek dřeva a kovu může mým starým plícím nějak uškodit?"
Nebyl čas na údiv. Prám se sice znovu otáčel uprostřed řeky, avšak v nejbližší zátočině se objevila další písečná lavice, k níž se blížili jejich pronásledovatelé. Všichni včetně Marigolda se opřeli o bidla. Zanedlouho už jimi nedosáhli na dno, vypluli na hlubokou vodu.
"Stačí," vyhrkla udýchaně Milwa a odložila bidlo. "Teď nás už nezasáhnou."
"Jeden vyjel na konec písčiny," ukázal Marigold. "Chystá se střílet. Kryjme se."
"Netrefí," odhadla střelce zkušeným pohledem Milwa.
Šíp šplouchl do vody čtyři sáhy před prámem.
"Znovu míří!" vykřikl trubadúr, vyhlížeje přes prkenné zábradlí. "Pozor!"
"Netrefí," zopakovala Milwa a upravila si chránič na levém předloktí. "Luk není špatný, ale střelec stojí za hovno. Je to zmatkář, třese se jako bába, které na mezi vlezl slimák mezi půlky. Podržte koně, aby mě některý nekopl."
Tentokrát se Nilfgaarďan překonal, jeho šíp jim přeletěl nad hlavami. Milwa se rychle postavila, rozkročila se, zvedla luk a natáhla tětivu. Pustila ji lehounce, ani na okamžik nezměnila svou pozici. Nilfgaarďan padl do vody jako sražen bleskem a proud ho začal odnášet od břehu. Jeho plášť se nafoukl jako prázdný měch.
"Tak se to dělá," sklonila Milwa svou zbraň. "Ale pro něho je už pozdě na učení."
"Ostatní se ženou za námi," ukázal Cahir na pravý břeh. "Zaručuji vám, že toho nenechají. Milwa jim postřelila velitele. Řeka se kroutí, v následujícím ohybu nás znovu zanese k jejich břehu. Oni o tom vědí, stačí jim na nás počkat."
"Teďko máme jinačí potíž," oznámil jim převozník a zvedl se od svého zabitého pomocníka. "Pro změnu nás to žene zase na levej břeh. Dostali jsme se mezi dva ohně... Kvůli vám, panstvo! Ta krev padne na vaše hlavy!"
"Drž zobák a popadni bidlo!"
Na levém, nyní opět bližším břehu je očekávali jezdci, které Marigold označil za lyrijské partyzány. Křičeli a mávali rukama. Geralt mezi nimi rozeznal jezdce na bílém koni. Nebyl si úplně jist, ale připadalo mu, že je to žena. Světlovlasá žena ve zbroji, avšak bez helmy.
"Co to volají?" zvedl Marigold dlaň k uchu. "Něco o královně..."
Hluk na levém břehu zesílil. Jasně slyšeli řinčení železa.
"Bitva," pravil Cahir. "Pohleďte, z lesa se hrnou císařští. Nordlingové před nimi utíkali. Teď jsou v pasti."
"Spoléhali na přívoz," odplivl si Geralt do vody. "Chtěli zachránit alespoň svou královnu, dopravit ji na druhý břeh. My jsme jim to znemožnili. Oj, jsou na nás pořádně nasraní..."
"Nemají důvod," řekl Marigold. "Přívoz by jejich královnu nezachránil, dopravil by ji přímo do drápů Nilfgaarďanů na pravém břehu. Té straně řeky se musíme za každou cenu vyhnout i my. S Lyrijci je možno se domluvit, ale Černí by nás bez cavyků povraždili."
"Zrychlujeme," zpozorovala Milwa, rovněž plivla do vody a sledovala pohledem vzdalující se slinu. "A plujeme středem reky. Můžou nám být ukradení, jedni i druzí. Zákruty jsou mírné, břehy nízké a porostlé jenom rákosím. Odplujeme dolů po Jaruze, nedohoní nás. Pronásledování je brzy omrzí."
"Hovno," odsekl převozník. "Před náma je Červený splaviště. Tam je mělčina. A přes ni most. Šíf tam uvízne... Jestli nás předhoněj a počkaj si na nás..."
"Nordlingové nás nepředhoní," ukázal Regis ke břehu. "Mají vlastní problémy."
Na levé straně Jarugy se rozhořel boj. Mnoho z něj neviděli: probíhal v lese, odkud k nim doléhaly jedině ohlasy bitvy. Na břehu docházelo pouze ke střetům malých skupin nebo jednotlivců. Někteří z bojovníků se bili na meče v mělké vodě. Padlé odnášela reka. Prám však nyní plul dost rychle a zakrátko nechal hluk boje daleko za sebou.
Pluli středem řečiště. Na obou březích byl klid. Geralt již začínal doufat, že všechno dobře dopadne, když před sebou spatřili dlouhý dřevěný most. Voda pod ním proudila mezi písečnými lavicemi a sítinami porostlými ostrůvky. Na největším z nich stál jeden z pilířů mostu. Na pravém břehu bylo stanoviště vorařů, zdálky viděli hromady dřeva, klády připravené ke splavení.
"Tam všady je mělko," varoval je převozník. "Dá se proplout akorát prostředkem, napravo od ostrova. Proud nás tam nese, ale raději si připravte bidla, kdybysme se zachytili."
"Na mostě je vojsko," zaclonil si Cahir dlaní oči. "Na mostě i na břehu."
Všichni to viděli. Všichni viděli i to, jak na vojáky na mostě v následující chvíli z lesa zaútočila jízda v černých a zelených pláštích. Byli již tak blízko, že slyšeli třesk zbraní.
"Nilfgaard," řekl Cahir. "Jezdci, kteří nás pronásledovali. V tom případě jsou na mostě Nordlingové."
"Bidla!" vykřikl převozník. "Dokavaď se perou, my můžeme proklouznout!"
Neproklouzli. Byli už velmi blízko mostu, když jeho trámky a fošny zaduněly pod botami běžících mužů. Vojáci nosili přes osníře bílé tuniky se znakem rudé routy. Mnozí z nich měli samostříly, které nyní opřeli o zábradlí a namířili na blížící se plavidlo.
"Nestřílet!" křikl z plna hrdla Marigold. "Nestřílet! Patříme k vám!"
Střelci neslyšeli. Nebo nechtěli slyšet.
Salva z kuší měla tragické následky. Z lidí byl zasažen sice jenom převozník, který se do poslední chvíle snažil bidlem řídit prám. Šíp jej prostřelil skrz naskrz. Milwa, Cahir a Regis se přikrčili za okraj prámu. Geralt uchopil meč a odrazil jeden z šípů, leč střel bylo mnoho. Marigold, jenž stále křičel a mával rukama nebyl zasažen jen nějakým nevysvětlitelným zázrakem. Avšak skutečnou pohromu způsobila salva mezi koňmi. Tři šípy zasáhly neosedlaného siváka, klesl na kolena. Padl Milwin vraník i Regisův hnědák. Do kohoutku postřelená Klepna se vzepjala a skočila přes palubu.

"Nestříléééét!" řval Marigold. "Jsme vaši!"
Tentokrát to pomohlo.
Nikým neovládaný prám se otočil, se skřípotem se zaryl do štěrkového nánosu a znehybněl. Všichni vyskočili na ostrůvek nebo do vody, aby unikli z dosahu kopajících kopyt raněných koní. Milwa byla poslední, její pohyby náhle zoufale ochably. Zasáhli ji, uvědomil si zaklínač, když viděl, jak dívka s námahou přelézá přes okraj prámu a po pár krocích se bezvládně hroutí na písek. Vrhl se k ní, ale upír byl rychlejší.
"Něco se ve mně utrhlo," řekla dívka velmi pomalu. Ruce si tiskla k podbřišku. Geralt spatřil, jak její vlněné nohavice v rozkroku ztmavly krví.
"Nalij mi to na ruce," podal mu Regis lahvičku vytaženou ze své lékařské brašny. "Lij, hni sebou!"
"Co je jí?"
"Potrat. Dej mi nůž, musím jí rozříznout oblečení. A běž pryč."
"Ne," zašeptala Mllwa. "Chci, aby byl u mně."
Po její tváři stekla slza.
Most nad nimi se otřásal pod vojenskými škorněmi.
"Geralte!" zaječel Marigold. Zaklínač spatřil, co upír dělá Milwě a odvrátil pohled. Uviděl, jak po mostě bezhlavě prchají vojáci v bílých tunikách. Z pravého břehu, od splaviště, bylo slyšet řev a řinčení železa.
"Utíkají," křičel básník, tahaje ho za rukáv. "Nilfgaarďané jsou na předmostí! Boj tam ještě neskončil, ale většina vojáků utíká na levý břeh! Slyšíš? Musíme rychle za nimi!"
"Nemůžeme," procedil přes stisknuté zuby. "Milwa potratila. Nemůže jít."
Trubadúr šťavnatě zaklel.
"Musíme ji nést," rozhodl. "Je to jediná šance..."
"Jediná ne," přerušil jej Cahir. "Geralte, na most."
"Proč?"
"Musíme zadržet prchající. Jestli se Nordlingům podaří dostatečně dlouho udržet předmostí, můžeme Milwu dopravit na levý břeh."
"Jak chceš zastavit útěk?"
"Už jsem velel vojsku. Polez po pilíři nahoru."
Na mostě Cahir ukázal, že má opravdu zkušenosti, jak zvládnout paniku mezi vojáky.
"Kam, dobytci? Kam, zkurvysyni?" zaryčel a zdůraznil každé slovo ranou pěstí. Pár zběhů se svalilo na prkna. "Stát! Stát, vy prašiví psi!"
Někteří z prchajících - zdaleka ne všichni - se zastavili, zaraženi řevem a blýskáním meče, kterým se Cahir začal rozhánět. Jiní se pokoušeli proklouznout za jeho zády. Avšak již tasil zbraň i Geralt a připojil se k představení.
"Kam?" zařval, popadl nejbližšího zběha za krk a zatřásl jím. "Kam? Stát! Zpátky!"
"Nilfgaard, pane," naříkal knecht. "Mordují nás! Pusťme, prosím!"
"Zbabělci!" vylezl za nimi na most i Marigold a zahřímal hlasem, jaký u něj Geralt ještě nikdy neslyšel. "Podlé krysy! Zaječí srdce! Zdrháte, zachraňujete si kůži? Chcete se schovat do houští, srabaři?"
"Jejich síla, pane rytíři! Neubráníme se!"
"Setníka zabili..." zakňoural další. "Desátníci utekli! Zabíjejí..."
"Pobijí nás!"
"Vaši druhové," zvedl Cahir meč, "stále drží předmostí. Stále bojují! Hanba tomu, kdo jim nejde na pomoc! Za mnou!"
"Marigolde," sykl zaklínač. "Vrať se na ostrov. Musíte s Regisem dostat Milwu na levý břeh. Co tady ještě stojíš?"
"Za mnou, muži!" zavelel Cahir. "Za mnou, kdo v bohy věří! Na předmostí! Bijte je!"
Skupinka vojáků potřásla zbraněmi a přidala se k bojovému pokřiku, leč jejich hlasy prozrazovaly pramalé odhodlání. Někteří z těch, kteří utekli, se zastyděli, vrátili se a připojili se k jednotce na mostě. Jednotce, v jejímž čele zčistajasna stanuli zaklínač a Nilfgaarďan.
Snad by se vojáci rozběhli na pravý břeh, ale vtom se na předmostí začernaly jezdecké pláště: Nilfgaarďané se probili obrannou linií. Vzápětí o dřevo zabubnovaly podkovy. Část vojáků se dala zase na útěk, část zůstala nerozhodně stát. Cahir zaklel. Nilfgaardsky, ale nikomu kromě zaklínače to nedošlo.
"Co jsme začali, musíme dokončit," zavrčel Geralt a stiskl jílec meče. "Jdeme na ně! Musíme to naše vojsko trochu rozehřát!"
"Geralte?" zarazil se Cahir a váhavě se podíval na přibližující se jezdce. "Chceš, abych... abych zabíjel svoje krajany? Nemohu..."
"Já seru na tuhle válku!" zaskřípal zuby zaklínač. "Jenže teď jde o Milwu. Přidal ses k družině. Rozhodni se, jdeš se mnou anebo stojíš na straně těch černoplášťníků? Rychle!"
"Půjdu s tebou."
A tak se stalo, že jeden zaklínač a jeden Nilfgaarďan divoce vykřikli, zamávali meči a vrhli se vpřed, v ústrety společným nepřátelům do nerovného boje. Dva spolubojovníci, dva druhové. To byl jejich křest ohněm. Křest společným bojem, zoufalstvím a zabíjením. Šli na smrt, oni, dva bratři. To si mysleli: nemohli přece vědět, že nezemřou toho dne, na tom mostě přes řeku Jarugu. Nevěděli, že jim oběma je souzena jiná smrt. Jindy a jinde.
Nilfgaarďané nosili na ramenou stříbrem vyšité štíry. Cahir svým dlouhým mečem bleskově zabil dva protivníky. Geralt srazil sihillem další dva. Pak vyskočil na zábradlí mostu, rozběhl se po něm rychle kupředu a útočil na ostatní. Byl zaklínač, udržet rovnováhu pro něj byla hračka, avšak útočníky jeho akrobatický výkon zaskočil a ohromil. Umírali, zaskočeni a ohromeni, pod ranami trpaslické čepele, které nekladlo ocelové pletivo větší odpor než vlněná příze. Prkna mostu byla zanedlouho kluzká prolitou krví.

Sledujíc boj svých vůdců, vznesla jednotka na mostě bojový pokřik, řev, v němž zaznělo navracející se sebevědomí a odhodlání.
A tak se stalo, že ještě před chvílí panicky prchající muži se vrhli na Nilfgaarďany jako hladoví vlci, sekali je meči a sekerami, rubali halberdami a bodali oštěpy. Zábradlí na obou stranách mostu povolila, koně a jezdci v černých pláštích padali do řeky. Povykující vojsko se vyhrnulo na předmostí. Tlačilo před sebou Geralta a Cahira, své náhodné velitele, a nedovolilo jim udělat to, co měli v úmyslu: stáhnout se, vrátit se pro Milwu a uniknout na druhý břeh.
Na splavišti zuřila bitva. Nilfgaarďané obklíčili a odřízli od mostu bojovníky, kteří předtím neutekli a bránili se na barikádách z cedrových a borových klád. Při pohledu na vracející se spolubojovníky spustila hrstka obránců radostný křik. Poněkud předčasně. Sevřený klín protiútoku sice vytlačil a smetl Nilfgaarďany z mostu, na břehu jej však z obou stran sevřela jízda. Nebýt barikád a navršených kmenů, bránících pěchotě dát se na útěk a kavalerii získat rychlost, byla by jednotka z mostu v okamžení rozprášena. Kryjíce se za kmeny a kládami, zahájili vojáci obranný boj.
Pro Geralta to bylo něco, co dosud neznal, zcela nový způsob boje. Musel zapomenout na šermírské finesy a práci nohou, bylo nutno pouze neúnavně sekat a odrážet rány sypající se ze všech stran. Nicméně se mu stále dostávalo nezaslouženého privilegia velitele, vojáci se srazili okolo něj, kryli mu boky a záda a nepřekáželi mu v místech, kam bil a rozséval smrt. Byli však stále více tísněni. Netrvalo dlouho a zaklínač se svými muži bojoval bok po boku se zkrvavenou a vyčerpanou hrstkou obránců barikády, vesměs trpaslických námezdných bojovníků. Bili se v kruhu obklíčení.
Pak přišel oheň.
Jednu ze stran zátarasu tvořila veliká hromada ježících se borových větví a štěpin, těžko překonatelná překážka pro koně i pěchotu. Nyní ta hromada vzplála - někdo na ni hodil pochodeň. Obránci couvli před žárem a dýmem. Oslepeni, stísněni, navzájem si překážejíce, začali klesat pod ranami dotírajících Nilfgaarďanů.
Zachránil je Cahir. Měl vojenský výcvik, měl zkušenosti, nenechal obklíčit své vojáky na barikádě. Byli odříznuti od Geraltovy skupiny, ale nyní se vraceli. Cahir dokonce získal koně v černé čabrace a v jeho sedle udeřil na křídlo nepřátel. Do průlomu, který otevřel v jejich řadách, za ním vtrhli halberdýři a sudličníci v tunikách s červenou routou.
Geralt složil prsty a vrhl proti hořící hranici Znamení Aard. Nepočítal s velkým účinkem, neboť už týdny nebral zaklínačské elixíry, ale výsledek se dostavil - hromada větví vybuchla, rozletěla se v gejzíru jisker.
"Za mnou!" zavelel a ťal do hlavy Nilfgaarďana, který se vyšplhal na barikádu. "Za mnou! Přes oheň!"
Šli za ním. Rozhazovali oštěpy hořící větve, holýma rukama házeli na nilfgaardské koně žhnoucí dřevo. Křest ohněm, pomyslel si zaklínač, zběsile odrážející a rozdávající rány. Měl jsem pro Ciri projít ohněm. Teď jdu přes oheň v bitvě, která mne nezajímá, která se mne netýká. Oheň, jenž mne měl očistit, mi docela obyčejně pálí kůži a vlasy.
Krev, kterou byl zbrocen, syčela a odporně čpěla.
"Vpřed! Cahire, ke mně!"
"Geralte!" smetl Cahir s koně dalšího nepřítele. "Na most! Probijte se na most! Musíme sevřít obranu..."
Nedokončil, protože se na něj vrhl rytíř v černém kyrysu, bez helmy, s rozevlátými, zkrvavenými vlasy. Na jeho rameni se leskl stříbrný štír. Cahir odrazil jeho meč, ale neudržel se na koni, který si sedl na zadek. Nilfgaarďan se sklonil, aby ho dorazil. Avšak neudělal to, zadržel úder.
"Cahir!" vykřikl ohromeně. "Cahir aep Ceallach!"
"Morteisen..." V hlase ležícího muže nebylo o nic méně úžasu.
Vedle Geralta běžící trpaslický žoldnéř v očouzené a propálené prošívanici s červenou routou se ničemu nedivil a neztrácel čas. S rozmachem zabodl rytíři do břicha oštěp, opřel se do ratiště a vytlačil jezdce ze sedla. Přiskočil druhý trpaslík, dupl těžkým bagančetem na černý kyrys a vrazil povalenému muži hrot oštěpu do hrtanu. Nilfgaarďan chrčel, zvracel krev a oral zemi ostruhami.
V tu chvíli uhodilo zaklínače do zad něco strašně těžkého a tvrdého. Kolena se pod ním podlomila. Při pádu zaslechl triumfální řev. Vleže sledoval, jak zbytek černých jezdců prchá do lesa. Slyšel, jak na mostě duní jízda valící se z levého břehu. V jejím čele vlál praporec s černou orlicí a červenými routami.
Tak pro Geralta skončila veliká bitva o most přes Jarugu, bitva, které pozdější kroniky nevěnovaly, jak už to tak chodí, ani zmínku.

*

"Uvolni se, pane," požádal zaklínače ranhojič, jenž mu prohmatával a masíroval bolavá záda. "Most je stržen, pronásledování z druhého břehu nám nehrozí. Tvoji druhové i ta žena jsou v bezpečí. Je to tvá choť?"
"Ne."
"Ach já myslel... Je to hrozné, pane, když válka těhotným ženám ubližuje..."
"Mlč. O tom ani slovo. Co je to za vojsko?"
"Cožpak nevíš, na čí straně jsi bojoval? Lyrijská armáda. Vidíš, lyrijská orlice a rivské routy. Nu, jsem hotov. Je to jen zhmožděnina. Není to vážné, ovšem nějakou dobu tě bude bolet v kříži."
"Děkuji."
"To já bych ti měl poděkovat. Tys prý velel obráncům mostu. Kdybyste jej neudrželi, nedostali bychom se na pravý břeh, Nilfgaarďané by nás zatlačili do řeky a vybili do posledního. Zachránil jsi královnu! Uzdrav se brzy, pane. Musím jít, na mou pomoc čekají další."
"Díky."
Osaměl. Seděl na kládě, bolelo ho celé tělo, byl unavený a netečný k okolí. Cahir někam zmizel. Mezi pilíři strženého mostu protékala zelená Jaruga. V jejích vodách se zrcadlilo slunce, zvolna se sklánějící k západu.

Uslyšel kroky a skřípění zbroje. Zvedl hlavu.
"To je on, Veličenstvo. Dovol, pomohu ti..."
"Nemufíf."
Před zaklínačem stála žena v brnění. Měla dlouhé, velmi světlé vlasy, téměř stejně světlé jako byly jeho. Uvědomil si, že nejsou světlé, nýbrž bílé, třebaže na tváři té ženy nebylo známek stáří. Zralého věku jistě, ale nikoliv stáří.
Žena si tiskla ke rtům batistový kapesník lemovaný krajkou. Byl silně zakrvácen.
"Vstaň, pane," oslovil Geralta jeden z rytířů jejího doprovodu. "A slož hold. Toto je královna."
Zaklínač se postavil. Namáhavě ohnul bolavá záda v úkloně.
"Tyf bránil moft?"
"Prosím?"
Žena sňala kapesník a vyplivla z úst krev. Několik červených krůpějí ukáplo na zdobený jupon.
"Její Veličenstvo Meve, královna Lyrie a Rivie," promluvil rytíř ve fialovém, zlatem vyšívaném plášti, stojící po ženině pravici, "se táže, zda ty jsi muž, jenž vedl hrdinnou obranu mostu."
"Tak nějak se to semlelo."
"Femlelo!" pokoušela se královna zasmát, ale nepodařilo se jí to. Zašklebila se, ošklivě, třebaže takřka nesrozumitelně zaklela a opět si odplivla. Než si stačila opět zakrýt ústa, Geralt zahlédl, že jí chybí přední zuby. Zachytila jeho pohled.
"Vidíf," zamumlala přes kapesník. "Nějaký fkurfyfyn mě praftil rofnou do huby. Malifkoft."
"Královna Meve," oznámil vzletně muž ve fialovém plášti, "se bila v čele vojska s nilfgaardskou přesilou. Jako rytíř, jako hrdina. Ta rána bolí, leč nehyzdí. Ty jsi zachránil ji i celou naši armádu. Poté, co nějací zrádci unesli prám, byl ten most naší jedinou nadějí. Tys ho ubránil..."
"Doft, Ódo. Jak fe jmenujef, hrdino?"
"Já?"
"Samozřejmě, že ty," pohlédl na něj přísně fialový rytíř. "Co je s tebou? Jsi raněn? Dostal jsi do hlavy?"
"Ne."
"Tak odpovídej, když se královna ptá! Vidíš, že má zraněná ústa, špatně se jí mluví!"
"Pfeflaň, Ódo."
Fialový se uklonil. Pak se znovu obrátil na Geralta:
"Tvé jméno?"
K čertu, pomyslel si zaklínač, už toho mám dost. Nebudu si vymýšlet.
"Geralt."
"Geralt odkud?"
"Odnikud."
"Nepafofaný?" vyplivla Meve na písek další krvavou slinu.
"Cože? Ne, ne. Nepasovaný, Veličenstvo."
Meve tasila meč.
"Poklekni."
Poslechl, zdráhaje se uvěřit tomu, co se děje. Nebyl na to připraven, do této chvíle myslel na Milwu a na to, co bude dál.
Královna vybídla svého pobočníka:
"Pronef formuli. Já nemám fuby."
"Za příkladnou zmužilost v boji za spravedlivou věc," pronesl pateticky rytíř. "Za podaný důkaz odvahy, cti a věrnosti koruně tě já, Meve, z milosti bohů královna Lyrie a Rivie, právem svým a výsadou pasuji na rytíře. Služ věrně. Snes tento úder, však žádný více."
Geralt ucítil na rameni klepnutí plochým mečem. Zahleděl se do královniných zelených očí. Meve si opět odplivla, přiložila si kapesník k ústům a nad krajkovým lemem na něj významně mrkla.
Její fialový pobočník se k ní naklonil a něco šeptal. Zaklínač rozeznal slova jako: predikát, rivské routy, korouhev a pocta.
"Fsprávně," přikývla Meve. Už se jí dařilo mluvit zřetelněji, naučila se jazykem ucpávat mezeru ve svém chrupu. "Držel jsi moft s rivskými vojáky, ftatečný Geralte odnikud. Tak fse to femlelo, haha. Uděluji ti za to predikát Geralt z Rivie. Ha, ha."
"Pokloň se, pane rytíři," zasyčel fialový.
Pasovaný rytíř Geralt z Rivie se hluboce uklonil. Tak hluboce, aby jeho suverénka, královna Meve, neviděla trpký úsměv, jenž nedokázal potlačit.